

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

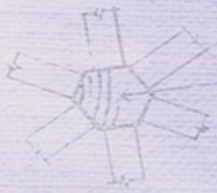
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

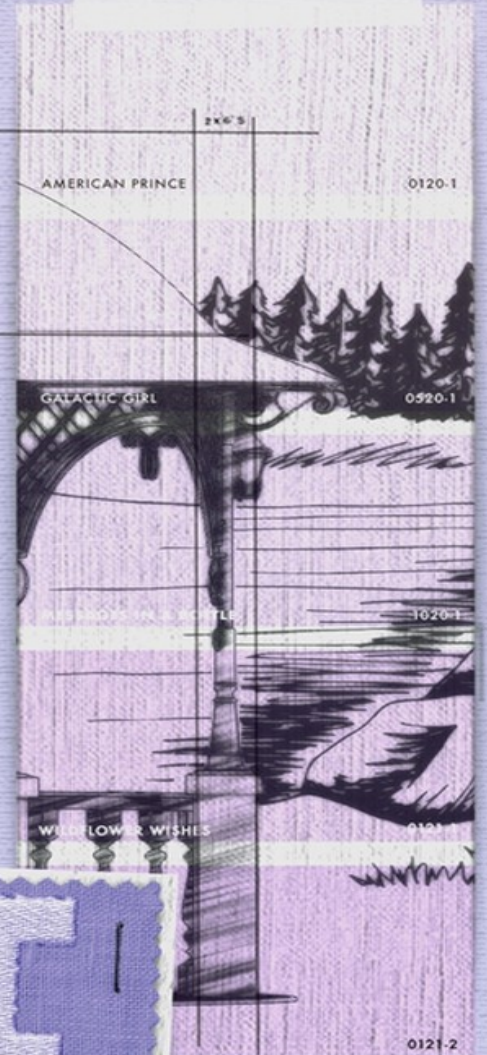
Make center post
from 6x6"

LAKEFRONT BILLIONAIRES

CUT HERE

NOTE:
IF STEPS ARE NEEDED, USE EITHER STONE
OR BRICK STEPS. ATTACH TO FLOOR TO
MINIMIZE TRIPPING HAZARD.

1/2" DIA. MC. PER 1/4"

REDESIGNED

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

LAUREN ASHER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

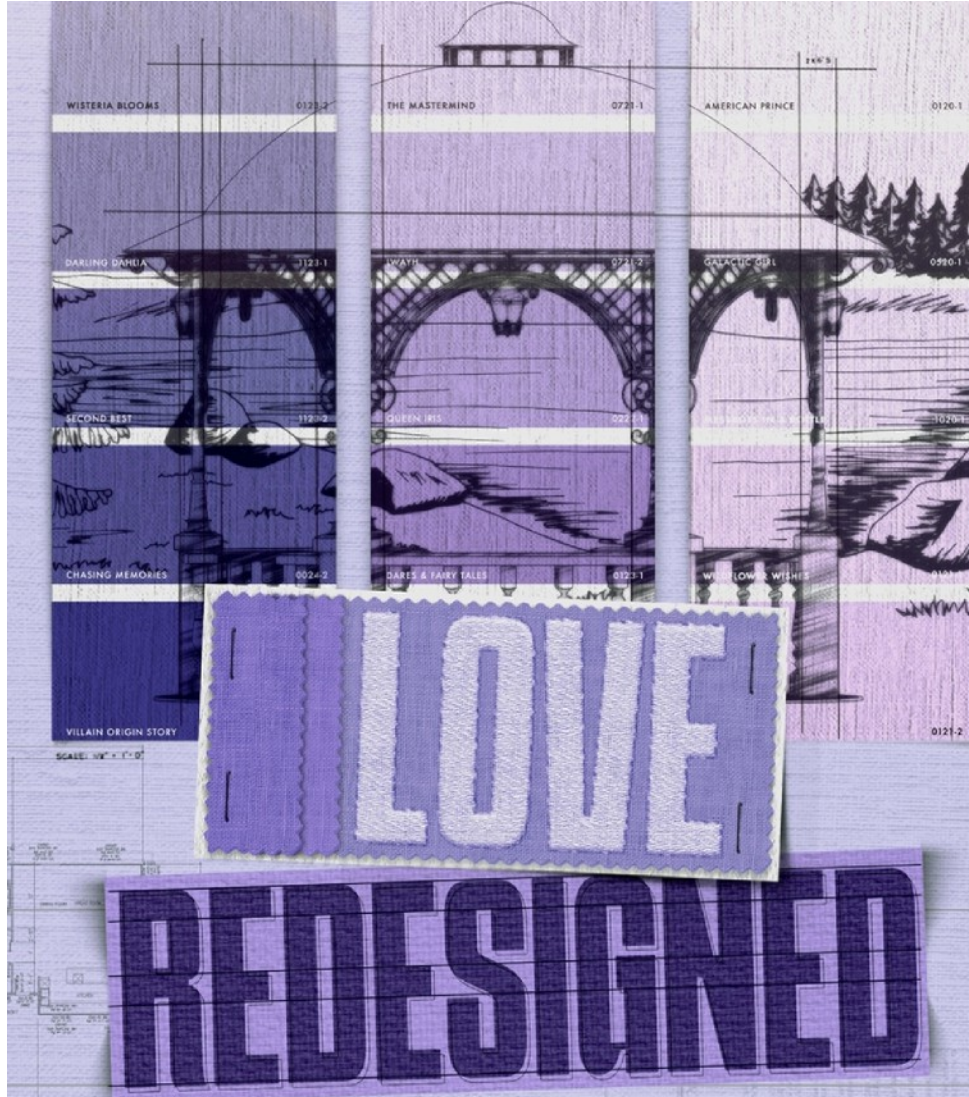
Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LAKEFRONT BILLIONAIRES

PAL L S T SEE T JOUR HA L BESTSE LLIHG YAZAR
"LAUREN ASHER

Aşırı aktif bir hayal gücüyle boğuşan Lauren Asher, boş zamanlarını okumak ve yazmakla geçirir. Hayali, yazdığı tüm yerlere seyahat etmektir. Sevmekten kendini alamayacağınız, kusurlu ama aynı zamanda kendinizle özdeşleştirebileceğiniz karakterler hakkında yazmayı sever. Hızlı akıcı, endişe, tutku ve duygusal bir yelpazeye sahip hikayeleri paylaşmayı sever.

Ekstra aktiviteler arasında YouTube izlemek, *Parks and Rec*'in eski bölümlerini izlemek ve Yelp'te yeni restoranlar aramak yer alıyor. Sabah kahvesinden sonra en verimli şekilde çalışıyor ve şekerleme yapmayı asla reddetmiyor.

Onu şurada

bulabilirsiniz: Twitter

[@LAsherAuthor](#)

Instagram ve Facebook [@laurenasherauthor](#)

LAUREN ASHER'IN DİĞER ESERLERİ...

LAKEFRONT BILLIONAIRES SERİSİ

Birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan bir seri

Yeniden Tasarlanan Aşk

DREAMLAND MİLYARDERLER SERİSİ

Birbiriyle bağlantılı bağımsız seriler

Küçük Yazılar

Şartlar ve Koşullar Son

Teklif

DIRTY AIR SERİSİ

Birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan bir seri

Boğulmuş

Çarpışmış

Enkaz

Halinde

Kurtarılmı

Ş

LAKEFRONT MİLYARDERLER

INTERHAT10 NALBESTSELLINGAUTHOR
LAUREN ASHER

PIATKUS

İlk olarak 2023 yılında Lauren Asher tarafından
yayınlanmıştır. 2023 yılında Piatkus tarafından
Büyük Britanya'da yayınlanmıştır. Bu baskı
2023 yılında yayınlanmıştır.

Telif hakkı 2023 Lauren Asher, ©

İç formatlama: Mary, Books and Moods Kapak
tasarımcısı: Mary, Books and Moods

Yazarın manevi hakları saklıdır.

*Bu yayında yer alan, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışındaki tüm karakterler ve olaylar
kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.*

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir şekilde veya herhangi bir
araçla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, ya da yayınlandığı şekli dışında
herhangi bir ciltleme veya kapakla başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz ve bu koşul dahil olmak üzere
benzer bir koşul sonraki alıcıya da uygulanamaz.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British
Library'den temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-43797-2

Piatkus

Bir

Little, Brown Book Group

Carmelite House

50 Victoria Embankment Londra

EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi

www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İÇİNDEKİ

[İçerik Uyarısı](#)

Oynatma [Listeleri](#)

[Birinci Bölüm: Julian İkinci](#)

[Bölüm: Dahlia Üçüncü](#)

[Bölüm: Julian Dördüncü](#)

[Bölüm: Dahlia Beşinci](#)

[Bölüm: Julian Altıncı Bölüm:](#)

[Dahlia Yedinci Bölüm:](#)

[Dahlia Sekizinci Bölüm:](#)

[Julian Dokuzuncu Bölüm:](#)

[Dahlia Onuncu Bölüm:](#)

[Dahlia On birinci Bölüm:](#)

[Dahlia On ikinci Bölüm:](#)

[Julian On üçüncü Bölüm:](#)

[Dahlia On dördüncü Bölüm:](#)

[Dahlia On beşinci Bölüm:](#)

[Julian On altıncı Bölüm:](#)

[Julian On yedinci Bölüm:](#)

[Dahlia On sekizinci Bölüm:](#)

[Dahlia On dokuzuncu](#)

[Bölüm: Julian Yirminci](#)

[Bölüm: Julian Yirmi birinci](#)

[Bölüm: Julian](#)

[Yirmi İkinci Bölüm: Julian Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm: Julian Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm: Dahlia](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm: Julian](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm: Dahlia](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm: Dahlia](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm: Julian](#)
[Yirmi Dokuzuncu Bölüm:](#)
[Dahlia Otuzuncu Bölüm: Dahlia](#)
[Otuz Birinci Bölüm: Julian](#)
[Otuz İkinci Bölüm: Julian Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm: Julian Otuz](#)
[Beşinci Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Altıncı Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Yedinci Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Sekizinci Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm: Dahlia](#)
[Kırkinci Bölüm: Julian](#)
[Kırk Birinci Bölüm: Dahlia](#)
[Kırk İkinci Bölüm: Julian](#)
[Kırk Üçüncü Bölüm: Dahlia](#)
[Kırk Dördüncü Bölüm: Julian](#)
[Kırk Beşinci Bölüm: Julian](#)
[Kırk Altıncı Bölüm: Julian](#)
[Kırk Yedinci Bölüm: Dahlia](#)
[Kırk Sekizinci Bölüm: Julian](#)
[Kırk Dokuzuncu Bölüm:](#)
[Dahlia Elliinci Bölüm: Dahlia](#)
[Elli Birinci Bölüm: Julian Elli](#)
[İkinci Bölüm: Dahlia Elli](#)
[Üçüncü Bölüm: Julian Elli](#)
[Dördüncü Bölüm: Dahlia](#)
[Bölüm Elli Beş: Julian: Bir Hafta Sonra](#)

[Epilog: Dahlia: Altı Ay Sonra](#)
[Kanes Ailesi ile Tanışma: Julian: \(Elli Üçüncü Bölümün Devamı\)](#)

Uzatılmış Epilog: Dahlia: Üç Yıl Sonra 'a Teşekkürler

*Sevgisini sözlerle ifade edenlere. Övgüye olan
düşkünlüğünüz benimle (ve Julian Lopez ile) güvende.*

İÇERİK UYARISI

Bu aşk hikayesi, bazı okuyucular için hassas olabilecek açık içerik ve konular içermektedir.

Daha ayrıntılı içerik uyarısı listesi için lütfen laurenasher.com/lrcw [adres](#)ini ziyaret edin.

PLAYLISTS

Love Redesigned by Lauren Asher

Dinlemek için tarayın

Aşk Yeniden Tasarlandı

Çalma

Siktir Et Aşk Şarkıları

Çalma listesi

Stresli ve Depresif

Çalma Listesi

Sarhoş Ol

Çalma listesi

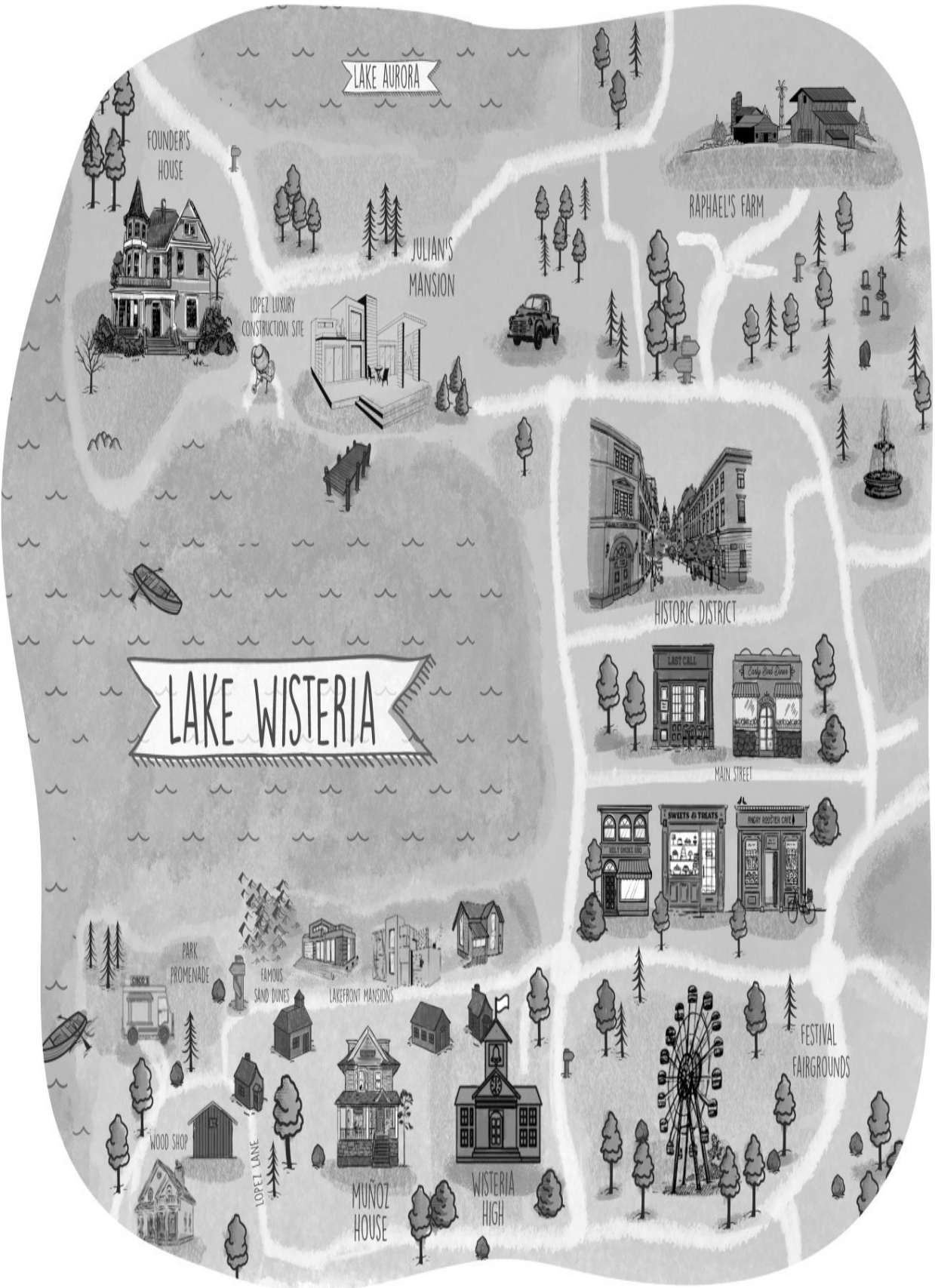

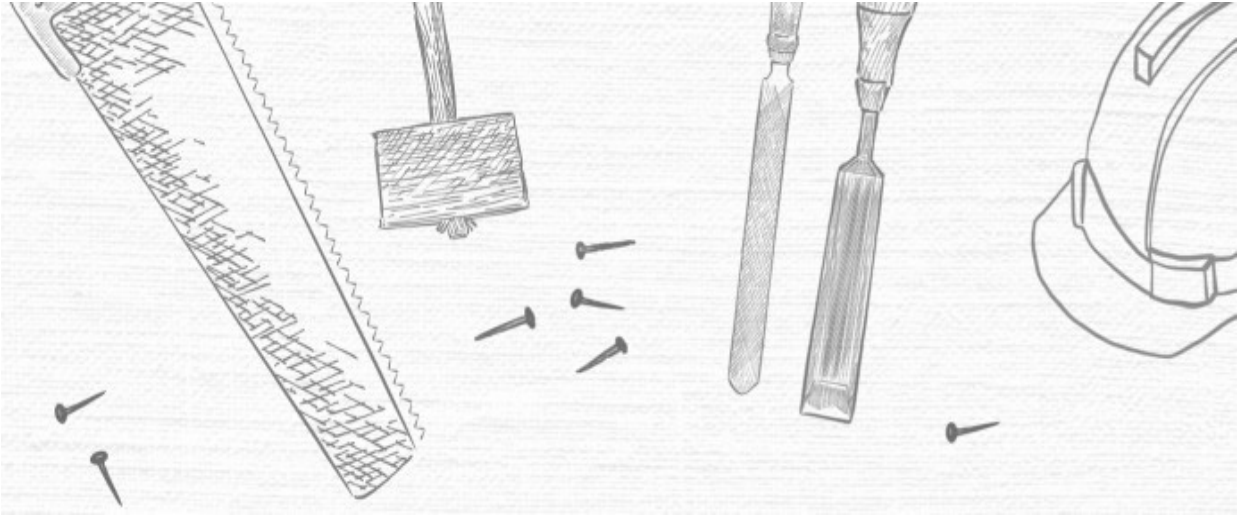

Duke Brass: En İyi Şarkılar

Albüm - Duke Brass

BİRİNCİ BÖLÜM

Julian

Lanet olası aklımı kaybetmeme yaklaşık on saniye kaldı ve bunun suçlusu, kasabaya giden tek yolu tıkayan acı verici derecede yavaş sürücü.

Güneş yirmi dakika önce battı ve farlarımın ışığında parlayan Kaliforniya plakası dışında odaklanacak hiçbir şeyim yok. Uzun farlarımı yakıp kornaya basma isteğine direniyorum, ancak siyah Mercedes-Benz sedan hafifçe yana kayıp kendini düzeltince neredeyse dayanamıyorum.

Sakin ol. Ana caddeye varmak için sadece beş mil kaldı.

Vaftiz oğlumun yetenek gösterisine yetişebilmek için diğer sürücüyü sollamak istiyorum ama yeni McLaren'imi yoldan çıkarak hasar verme riskini almak istemiyorum. Hayatımın son birkaç yılını hayalimdeki arabayı almaya ikna etmekle geçirmedim, teslim edildikten bir hafta sonra süspansiyonunu mahvetmek için değil.

Cálmate: Sakin ol.

Telefonumun zil sesi beni ürküttü ve ekranımda kuzenimin adı belirdi. Derin bir nefes alıp direksiyon simidindeki düğmeye bastım.

"Nerede kaldın?" Rafael'in sert fısıltısı arabayı doldurur.

ara

bay "On dakika sonra orada olacağım."

1 Onaylamayan bir homurtu duyulur. "Ama gösteri beş dakika sonra başlıyor." "Merak etme. Nico sahneye çıkmadan yetişirim." "Açılış gösterisinde çıkıyorken bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Mierda. "Hiç bilmiyordum."

"Birkaç çocuk hastalandığı için program son anda değiştirildi. Sabah sana mesaj attım." Sinirini gizlemeye bile tenezzül etmiyor.

Ellerim pürüzsüz deri direksiyonu sıkıca kavrar. "Lake Aurora'daki toplantı beklenenden çok uzun sürdü."

"Tabii ki öyle oldu."

"Yakında işler yavaşlar."

"Elbette öyle olacak." Sert sesi sinirimi daha da körüklüyor.

İki yıl önce karısı boşanma davası açmadan önce, Rafael, herkesi güldürmek için sürekli çaba gösteren, rahat Lopez kuzeni olarak biliniyordu.

Rafael'in derin iç çekişi sessizliği bozdu. "Önemli değil. Nico anlayacaktır."

Mierda: Kahretsin.

Vaftiz oğlum olgun bir sekiz yaşındaki çocuk olabilir, ama *o kadar da* olgun değil. Ve anne babasının boşanmasıyla yaşadığı onca şeyden sonra, onun giderek uzayan aile hayal kırıklıkları listesine kendimi de eklemek istemiyorum.

"Annen, gelebilirsen diye salonun arkasında sana yer ayırttı."

"Rafa, ben..."

Cümlemi bitirmeden telefonu kapattı.

Pendejo.

Rafa ve ben son zamanlarda sık sık tartışıyoruz, çoğunlukla onun tavırları ve rahmetli babamın inşaat şirketini yönetmekle meşgul olmamdan dolayı. Kişisel hayatımı ve Lopez Luxury'yi babamın en çılgın hayallerinin ötesine taşımak için elimden geleni yapıyorum, ama yine de yetersiz kalıyorum.

Yolun kenarındaki dar alanı taradım. Eğim çamurluydu ama önümdeki arabayı geçmek için ihtiyacım olan birkaç saniye boyunca araba sürebilirdim.

Fazla düşünmeyi bırak ve yap.

Annemin dikiz aynasına astığı tespih, direksiyonu kenara çevirip gaza basarken dönüyor. Motor vites değiştirirken devri yükseliyor ve lastiklerim gıcırıyor.

Diğer araç sağa kayarak önümü kesince kalbim ağzıma gelir.
Siktir. Siktir. Siktir!

Pendejo: Aptal.

İki araba çarpıştığında zaman hızlanıyor gibi geliyor. Farım parçalanıyor ve arabamın ön kısmı diğerinin arka tamponuna çarptığında metal sesleri duyuluyor. İleriye doğru fırlıyorum, ancak emniyet kemerim kilitlenince ters yöne itiliyorum.

Neyse ki hava yastıkları açılmadı, ancak Nico'nun gösterisine yetişebileceğime dair umudum söndüğü için rahatlamam kısa sürdü ve geriye sadece dikkatsiz sürücüye bağırarak kaldı.

Beş saniye ara. Babamın sesi, kalbimi saran görünmez ipleri çekip duruyor, ta ki sıkışıklık dayanılmaz hale gelene kadar. Bir gece kabusundan uyanıp sakinleşmeme yardım ederkenki halini net bir şekilde hatırlıyorum.

Yirmi beş yıl sonra aynı stratejiyi kullanacağım hiç aklıma gelmezdi, ama işte buradayım, gözlerimi sıkıca kapatmış, göğsümdeki ağrı azalana ve öfkeden titremem geçene kadar nefeslerimi saymaya zorluyorum.

Diğer arabaya doğru yürürken, Ekim ayının başındaki esinti yüzüme çarptı. Sürücü direksiyonun üzerine eğilmiş, omuzlarına kadar uzanan koyu renkli saçları yüzünü görmemi engelliyordu.

Camı tıklatmak için elimi uzattım ama arabanın hoparlörlerinden gelen tiz bir çığlık beni durdurdu. "Merak etme! Geliyorum!" İki bip sesinden sonra arama kesildi.

Kadının panik içindeki nefes alıp veriş, sırtının hızla inip kalkmasıyla daha da belirginleşiyor.

"Hey." Beni fark etmediğinde yumruğumu cama vuruyorum. "İyi misiniz?"

Başını eğik tutarken titrek parmağını cama kaldırır. "Bir saniye." Sesi titriyor.

Mide kaslarım gerilir. "Ambulans çağırmamı ister misin?"

"Hayır! Ben iyiyim!" Başını benim yönüme çevirir.

Vete a la chingada.

"*Julian?*" Dahlia Muñoz'un aralık pembe dudaklarından boğuk bir fısıltıyla adım çıkıyor.

Dahlia'nın o yumuşak sesiyle adımları söylemesini duymayalı yıllar olmuştu ve bu ses göğsüme balyoz gibi çarptı.

Onu en son sekiz yıl önce Nico'nun vaftiz töreninde görmüştüm, o zaman onun vaftiz babası olmuştuk. İkimiz de ailelerimiz için mutlu bir yüz takınmıştık, ama aramızdaki gerginlik ve garip sessizlik beni boğuyordu, özellikle de bir buçuk yıl önce babamın cenazesinden beri konuşmamıştık.

O yaz tatili dahil tüm yıl Stanford'da kalmıştı, ben ise korkaklık yapıp ondan uzak durmuştum.

Eski oda arkadaşım Oliver ve onun yeni erkek arkadaşıyla birlikte ortaya çıktığında gafil avlanan bir korkak. Oliver'ın Dahlia'ya olan ilgim hakkında yaptığı iğneleyici yorumlar ve benim hislerimi bildiği halde ona bakışları göz önüne alındığında, onların arkadaş olacağını, hatta bir çift olacağını hiç düşünmemiştim.

Vaftiz töreninden bu yana, ikimiz de birbirimizden uzak durmak için olağanüstü bir iş çıkardık — en azından o, bu geceki sürpriz ziyareti ile tüm çabalarımızı mahvedene kadar.

"Dahlia." Gözleri üzerimde dolaşırken, kaçma ihtiyacı beni ele geçiriyor.

Vete a la chingada: Siktir git buradan.

Maskara yanaklarından akmasına ve çenesinin hafifçe titremesine rağmen başını dik tutarak arabadan inerken şokumu gizliyorum. Dahlia'yı tanıdığım otuz yıl boyunca sadece iki kez ağlamıştı: birincisi, ağaç tırmanma yarışmasında beni yenmek isterken kolunu kırdığında, ikincisi ise babasının cenazesinde.

Ayın gelgitleri gibi, bakışlarım onun vücudunu takip ederken Dahlia'nın çekimine karşı koyamıyorum.

Giydiği sade beyaz tişört, altın rengi tenine ve dalgalı kahverengi saçlarına çok yakışıyor. Yırtık kot pantolonun dizleri, geniş ve açık deliklerden dışarı çıkarak işlevsellikten çok modaya uygun bir görünüm sergiliyor. Vücudunun kıvrımları, keskin elmacık kemikleri ve sivri çenesiyle mükemmel bir denge oluşturarak yumuşaklık ve çekiciliğin en güzel kombinasyonunu ortaya çıkarıyor.

Boynumun arkası karıncalanıyor ve başımı kaldırdığımda Dahlia'nın kırmızı, şişmiş gözlerinin bana dikildiğini görüyorum. Bozulmuş makyajı güzelliğinden hiçbir şey götürmüyor.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar, beynim yetişmeden ağzımdan lafları dökülüyor.

"Yüzün berbat durumda."

Aptal herif. Annem ve kuzenimin aksine, ben insanlarla arası iyi biri değilim ve bu açıkça belli oluyor.

Dahlia, kaşlarını çatarak yanaklarını silerken, altın yüzükleri ay ışığında parıldıyor. "Gözüme bir şey kaçtı."

"İkisine de mi?" Kollarımı kavuşturarak duruşumu genişletiyorum.

Orta parmaklarıyla gözlerinin köşelerini silerek, "İyi bir insan benim yalanımı yüzüme vurmaz."

"Ne zamandan beri birbirimize karşı nazik davranıyoruz?"

Pinche estúpido: Lanet olası aptal.

"Başlamak için asla geç değildir."

Boy farkımız nedeniyle, beni iyi görebilmek için başını geriye eğmek zorunda kalıyor. Ceviz rengi gözleri, uzun zaman önce marangoz atölyesinde geçirdiğim geç saatleri hatırlatıyor bana, en son marangozluk projemin boyasını titizlikle yapmaya çalışırken.

O *burnunu çekince*, kararlılığım bir anda yok oluyor.

"Alerji." Savunmacı sesi ve seğiren burnu, göğsümü nihai bir ihanet hissiyle sıkıştırıyor.

Burada ne oluyor ve bunu nasıl durdurabilirim?

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlasa da yüzümdeki ifadeyi nötr tutuyorum. Benim dikkatli bakışlarım altında uzun süre dayanamadan, iç çekerek kapıya yaslanıyor.

Bir şey söyleme dürtüsü beni sarar ama kelimeler ağzımdan çıkmaz.

Zil sesim o anı bozar. "Kahretsın!"

Kaşları saç çizgisine doğru yükseldi. "Ne oldu?"

Sen. Her zaman sen.

Gürültülü sirenler cevabımı bastırıyor. Vücudumdaki her kas gerginleşiyor, bir dizi araç tek sıra halinde virajı dönüyor. İtfaiye aracı ve ambulans güvenlik ekibinin önünü çekiyor, arkalarından şerif, yardımcıları ve Lake Wisteria tramvayı geliyor.

Dalga mı geçiyorsun?

Dahlia yıldızlara küfrediyor. "*Dios, dame paciencia con mi mamá.*"

Dios, dame paciencia con mi mamá: Tanrım, anneme karşı sabır ver.

Bakışlarım ona saplanır. "Onunla mı konuşuyordun?"

"Maalesef."

Lake Wisteria'ya bir tampon kazasını toplumsal krize dönüştürmeyi bırak.

Onların umurunda olan arabalar değil. O.

Dahlia benim çocukluk rakibimden daha fazlası. O, Lake Wisteria'nın Çilek Sevgilisi, yıllarca Kaliforniya'da hayallerinin peşinde koştuktan sonra nihayet eve dönüyor.

Ve sen de onu neredeyse hendeğe süren cabrónsun.

Zonklayan şakağımı ovuşturuyorum.

"Onlar gelmeden kaçabilir miyiz sence?" Dahlia'nın bakışları benden arabama kayıyor.

"Hepsi senin suçun." Sözler ağızından kaçıyor.

Dahlia'nın yanında birkaç dakika geçirmek, düşünmeden konuşma gibi kötü alışkanlığıma geri dönmeme yetiyor.

Onu kaçınman gereken uzun listeye ekle.

Elini kalçasına koyar. "*Benim suçum mu?* Beni kesmeye çalışmasaydın bu hale gelmezdik."

"Gitmem gereken bir yer vardı."

Kollarını havaya kaldırır. "Ben de..."

Genelde sessizliği severim, ama Dahlia'nın ilk muhalefet belirtisinde kendini kapatması beni sinirlendiriyor.

Parlak yanıp sönen ışıklar bizi kırmızı, beyaz ve mavi tonlara bürüdü. Birkaç itfaiyeci olay yerini değerlendirmek için kamyonlardan atarken, iki sağlık görevlisi Dahlia ve benim durumumuzun iyi olduğunu hızla belirledi.

Cabrón: Piç kurusu.

Yaşlı itfaiye şefi Dahlia'yı kucaklayarak içeri çekti. "Annen sanki ölüyormuşsun gibi anlattı."

Gözlerini devirdi. "Onun ne kadar aşırı koruyucu olduğunu bilirsin."

İtfaiye şefi Dahlia'nın saçlarını okşadı. "İyi niyetli biri."

"Lucifer de cehennem için aynı şeyi söylemişti." Dahlia, yüzünü buruşturarak görünüşünü düzeltir.

"Dahlia!" Rosa arabadan atlar ve bir elinde tespih, diğer elinde kutsal su şişesi ile kızına doğru koşar. Annem de arkasında bir grup insanla birlikte arabadan iner ve trafik kazası, kasaba toplantısına dönüşür.

"Anne." Dahlia, şerif yardımcısının arkasında oluşan kalabalığa bakıyor. "Herkesi çağırman mı gerekiyordu?"

"Bana başlama. *Ne oldu?*" Rosa, kutsal suyun kapağını açmadan önce kızını baştan aşağı süzer.

Bu gece ilk kez, Dahlia'nın gözleri başımızdaki yıldızlardan daha parlak bir şekilde ışıldadı. "Julian bana çarptı."

O küçük velet.

Rosa, sanki ağır bir suç işlemişim gibi bana bakar.

Annem bize doğru fırlayarak gelirken sesine sinirlenirim. "Julian mı? Bu doğru değil, söyle."

"Anne."

Rosa'nın elinden kutsal su şişesini kapar ve bana hızlıca kutsama yapar, sonra üzerime serpiştirir. "Dahlia'yı yoldan çıkarmaya çalışarak ne düşünüyordun?"

¿Qué pasó?: Ne oldu?

"Başaramamış olmam çok yazık."

İtfaiye şefi kahkahasını öksürerek bastırır.

Dahlia'nın öfkeli bakışları yüzümün yan tarafında bir delik açacak gibi.

"Bunca yıldır beni öldürmek için planlar yapıp şimdi başarısız oldun mu?"

"Güven bana. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Bana orta parmağını gösterir.

"Dahlia Isabella Muñoz!" Rosa kızının elini çekerken annem fısıldayarak bağırır, "Luis Julian Lopez Junior!"

Annem resmi ilk ismimi nadiren ve çok sinirli olduğu zamanlarda kullanır, bu yüzden o sinirlenmeden kendimi tutsam iyi olur.

Dahlia ve ben aynı anda iç çekiyoruz ve bakışlarımız çarpışıyor, düşüncelerim dağılıyor ve geriye tek bir düşünce kalıyor.

O

Şerif olay yerine yaklaşır ve beni daha fazla utanmaktan kurtarır. Neyse ki, bana kişisel bir garezi olan şerif yardımcısı uzakta duruyor, bugünkü şanssızlığım göz önüne alındığında bu bir lütuf.

Dahlia'yı tanıyorsam, bana inat ona arkadaşlık ederdi.

Yaşlı şerif Dahlia'yı hızlıca kucaklayarak çekiştirir. "Burada ne oldu?"

"Julian'ı cinayete teşebbüsten tutuklamalısınız." Dahlia'nın kötücül gülümsemesi kafamda bir alarm çalmaya başlar. Yıllarca silmeye çalıştığım anılar zihnimin ön plana çıkar ve hayaletli bir film şeridi gibi gözümün önünden geçer.

Ben telaşlanıp uygunsuz bir şey söylediğimde gülümsemesi genişliyordu.

Onun parıldayan gözleri bana bakarken biz... hayır, *ben* onu dans pistinde sertçe itip kakarken, onun on beşinci yaş günü partisinde.

Lise mezuniyet töreninde, lise boyunca iyi bir mücadele verdiğim için bana teşekkür ederken, onun da benzer bir ifadeyle konuşması.

Onun bir gülümsemesinin, geçmişte kalması gereken sayısız anıyı ve ona karşı hissettiğim tüm duyguları nasıl canlandırabilmesi çok acıklı.

Gerçek şu ki, Dahlia Muñoz'un neden geri döndüğünü bilmiyorum, ama bundan iyi bir şey çıkmayacağı kesin.

Hiçbir şey.

İKİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Wisteria Gölü'ne dönüşümün panik atak, araba kazası ve beni karşılamak için bekleyen kasaba halkıyla dolu bir tramvayla sonuçlanacağını bilseydim, San Francisco'da kalırdım. Sorunlarımdan kaçma planımın birkaç büyük kusuru olduğu ortaya çıktı, bunlardan ilki, hayatının büyük bir bölümünü benim hayatımı zehir etmekle geçirmiş olan adamdı.

Acil durum ışıkları Julian'ın bronz, köşeli yüzünde parıldayarak, şerifle konuşurken üzerine şeytani bir hale gibi kırmızı bir ışık yayıyordu.

Yıllar boyunca Julian'dan kaçmakla o kadar meşguldüm ki, bu süre zarfında ne kadar olgunlaştığımı fark edemedim.

Fark etmedim mi? Daha çok görmezden gelmeye niyetliydim.

Kırmızı, yanıp sönen ışıklar gözlerimi keskin çenesine çekiyor, sonra da yumuşak dudaklarını ve sakalını vurgulayarak dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Lüks kıyafetlere olan gözüm ve gerçek İtalyan derisine olan burnumdan yola çıkarak, Julian'ın bu geceki kıyafetinin kolaylıkla on bin dolar tuttuğunu söyleyebilirim, ki bu başlı başına şok edici bir tahmin. Ama tertemiz takım elbisesi, mükemmel kesilmiş koyu saçları ve şık tasarımcı loaferları rağmen, tanıdığım sert Julian'ın parçaları ortaya çıkıyor.

Yanlışlıkla dirseğimle kırdığım burnundaki hafif çukıntı.

Salıncakta kim daha yükseğe zıplayacak diye yarıştığımızda, sakallı yanağında kalan ince, beyaz bir yara izi.

Biri ona konuşurken dudaklarını sıkıca kapatması — çocukken, sırası gelmeden konuşmamak için edindiği bir alışkanlık.

Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi, Julian benim yönüme bakar. Zengin kahverengi gözlerinin vücudumun üzerinde kayıp gitmesi beni daha çok kızdırmalı

ama cildimde yayılan tüylerim diken diken olması bunun tam tersi bir etki yarattığını gösteriyor.

Kendimi korumak için aceleyle Julian'dan uzaklaşıyorum ve annem ile Josefina'nın benimle ilgilenmesine izin veriyorum. En iyi arkadaşlar olan ikisi de kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü, ama farklı boyları, yüz hatları ve kişilikleri onları birbirinden ayırıyor.

Annemiz Meksika'da birlikte büyürken en iyi arkadaş olsalar da, Julian ve ben kesinlikle öyle değiliz. En iyi ihtimalle aile dostuyuz, en kötü ihtimalle ise her şeyi rekabete dönüştüren çocukluk rakipleriyiz.

"Kilo vermişsin. Yeterince yediğinden emin misin?" Annem kaşlarını çatarak yanaklarımı çimdikledi. "Sence?" Beni Josefina'ya çevirdi.

Onun ekşi ifadesi annemin gözlemini doğruluyor. "İyi bir yemekle hallolacak bir şey. Bilirsin, *panza llena*..."

"*Corazón contento*," diye tamamlar annem.

Ne yazık ki ev yemeği sadece midemdeki boşluğu dolduracak, kalbimdeki boşluğu değil.

Annem omuz uzunluğundaki saçlarımı inceler. "*Saçına ne oldu?*"

"Kestim."

"Ama neden?" diye sızlanıyor.

Sadece uzun, abartılı bir iç çekmeyle cevap verebiliyorum.

"Çok beğendim, özellikle de bunu yapma sebebin yüzünden." Josefina göz kırpar.

Kalbim kırıldıktan sonra doktor saçımı kestirmemi ve üzüntümü bastırmak için bir şişe Zoloft almamı tavsiye etmişti.

Annem baştan aşağı beni süzerken omuzlarımı sıkıca tutar. "Eve döndüğüne sevindim. Gerisini sonra hallederiz."

"Ben de." Sesim titriyor. Annemin sarılmasından ve Vicks VapoRub'un kırık bir kalbi bile iyileştireceğine olan sarsılmaz inancından daha çok istediğim bir şey yoktu.

Josefina ellerini omuzlarıma koyup sıkıyor. "Endişelenme. Her şeyi yoluna koyacağız, önce benim *pozole'mle* başlayalım."

Annem endişeli biriyken, Josefina da oğlu gibi sorunları çözen biridir.

Keşke Julian da onun empati yeteneğini miras alsaydı.

Şerif, boğazını temizleyerek yeniden bir araya gelmemizi keser.

Panza llena, corazón contento: Dolu mide, mutlu kalp.

¿Y qué pasó con tu pelo?: Saçına ne oldu?

"Dahlia."

"Evet?"

"Julian bunu kayıt dışı tutmak ve her iki onarımın masraflarını da kendisi ödemek istiyor."

"Yani bana çarptığı için ceza almayacak mı, zorunlu toplum hizmeti cezası almayacak mı?"

Şerif gülümser. "Öyle olmasını mı istiyorsun?"

"Sadece yol kenarında saatlerce çöp toplamasını gerektiren bir ceza alacağına söz verirken." Parmaklarımı şıktatırım. "Unut gitsin. *Günlerce*."

"Mija," Josefina gülerek annem uyarıyor.

"Başka nasıl dersini alacak? Birisi ciddi şekilde yaralanabilirdi."

Şerif bana anlamlı bir bakış atar. "Adil olmak gerekirse, arabanızda sorun varsa, öyle sürmeye devam etmek yerine kenara çekmeliydiniz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Araba arızası mı?"

"Julian her şeyi anlattı. Bir daha motorla sorun yaşarsan, kenara çek ve yardım çağır."

Julian Lopez neden şerife ağlamaktan araba kullanamayacak kadar meşgul olduğumu söylemek yerine uydurma bir hikaye uydurdu?

Belki de daha sonra sana şantaj yapmayı planladığı içindir.

Annem elimi anlamlı bir şekilde sıkar ve kaslarımdaki gerginlik bir anda kaybolur. "Öyle yapacağım."

Şerif şapkasını kaldırır. "Her şey halloldu, şimdi herkesi yetenek gösterisi için okulun oditoryumuna götürsem iyi olacak. Bazıları saat 10'da ilaçları etmeden yatmış olmalılar." Islık çalar ve tramvayı gösterir. "Hadi gidelim!"

Mija: Kızım.

"Biz çocuklarla birlikte otostop yapacağız." Josefina şerife eliyle veda eder.

Şerif yardımcıları protesto eden kalabalığı tramvaya bindirirken, ilk müdahale ekipleri kasabaya doğru yola çıkar ve Muñoz ve Lopez aileleri yalnız kalır.

"Hangi yetenek yarışmasından bahsediyor?" diye soruyorum.

"İlkokulun her sonbaharda düzenlediği yetenek yarışması." Josefina kutsal su şişesini anneme geri verir. "Bu arada, bize katılırsan çok seviniriz! Nico seni çok görmek ister, sonra hep birlikte akşam yemeğine çıkabiliriz."

Boğazım kurur. Vaftiz oğlumu görmek ve ona kocaman sarılmak istesem de, beni en iyi tanıyanlarla akşam yemeği, bu gece kaçınmak istediğim başka bir panik yaratıcı durum gibi geliyor.

"Dahlia yorgun olmalı," diyor Julian sıkılmış bir ses tonuyla.

Ya kendimi hissettiğim kadar berbat görünüyorum ya da Julian beni orada istemediğini belli ediyor.

İkincisini seçiyorum.

Onu haksız çıkarmak için yetenek yarışmasına katılmayı düşünürüm, ama sonra bunun ne anlama geleceğini düşünürüm.

Kasabadaki herkesi görmeye hazır mısın?

Hayır. Kesinlikle hayır. Bu akşamki karşılama partisine katılmamak küçük bir nimetti, bu yüzden şansımı zorlamamalıyım.

İki yıl sonra, eninde sonunda herkesle yüzleşmek zorunda kalacağım, ama bugün o gün değil.

"Julian haklı." Sözler dilimden bıçak gibi çıkıyor ve o piç kurusu bunu duyunca daha da dik durmaya cüret ediyor. "Olan biten her şey beni çok sarsmış durumda ve bütün gün araba kullanarak geçirdikten sonra tek istediğim biraz dinlenmek."

"Oh." Josefina'nın gülümsemesi kaybolur ve oğlu bana yine ters bir bakış atar. "Julian seni gösteriye giderken eve bırakırsa ve Josefina ve ben senin arabayla konsere gidersek?" Annem önerdi.

Sağ gözüm seğirdi. Bu kadın beni büyütmek için tüm hayatını harcamamış olsaydı, bir daha asla onunla konuşmazdım. Julian'ın benim yeminli düşmanım olduğunu biliyor, tıpkı gece yarısı pan dulce atıştırmak ve Kaliforniya'nın trafiğinde araba kullanmak gibi.

"Ama..." Annem bana bir bakış attığında itirazım kesilir. "Tamam."

Julian anahtarlarını çıkarırken gözlerini kısar. "Gidelim. Nico'nun gösterisine geç kalmak istemiyorum."

Josefina'nın parmakları cep telefonu ekranında uçar. "Merak etme. Şu anda müdüre mesaj atıp Nico'nun yerini değiştirmesini istiyorum."

Julian başını annesine doğru çevirir. "Ben oraya yetişmek için kaza yapmadan önce yapamazdın, değil mi?"

Annesi yazmaya devam ederken omuz silkiyor. "Sen sormadın ki."

Gülmemek için dilimi ısıırıyorum. Julian'ın annesi dahil kimseye yardım istemektense ölmeyi tercih edeceğinden eminim. Bu, rahmetli babasından miras aldığı kronik bir rahatsızlık.

Annemin elinden çantamı alıp, ona ve Josefina'ya yanaklarından öpücük kondurarak Julian'ın arabasına doğru yöneldim. Keskin hatları ve krom detaylarıyla uzay gemisine benziyordu ve eminim biraz gaz verince uzayda uçar gibi giderdi.

Yeni bir video oyunu almayı lüks sayan bir adamın, elektrik mavisi bir McLaren sahibi, önümdeki milyarder haline nasıl geldiğini anlamakta zorlanıyorum. Annem, Julian'ın paranın başına vurmadığını söylüyor ama ben onun dayanılmaz bir egosu ve tanrı kompleksiyle mücadele ettiğine eminim.

Ben iç tasarım şirketim ve ev yenileme programımla büyük başarı elde ederken, Julian, dahi kuzeni ve bilgisayar programcısı Rafa'ya yardım ederek, yirmi üç ve yirmi beş yaşlarında, en popüler emlak arama motoru olan Dwelling'i kurdu ve altın madeni buldu.

Bu fikir, Rafa'nın bir sonraki en iyi uygulamayı yaratmak için yaptığı çılgın ve başarısız girişimlerinden biri olarak başlamış olabilir, ama sonra yatırımcılar, yönetim kurulu ve Lopez kuzenlerinin *Forbes'un* 30 Yaş Altı 30 Listesi'nde yer almasıyla milyar dolarlık bir şirkete dönüştü.

Julian ve ben yolcu kapısına uzanıyoruz. Eli benimkinin arkasına değiyor ve bir tanıma kıvılcımı alevleniyor.

Temiz ve pahalı kokan parfümünün kokusu burnuma doluyor. Burun deliklerim kıpırdanıyor ve hapşırmağ üzereyim. Sarsılıyorum ve popom Julian'ın göğsüne değiyor.

Aman Tanrım.

Kapıyı açar. "*Salud.*"

"Ne centilmen," diye kuru bir sesle cevap verdim.

Kapıyı sıkıca tutan eli, altın rengi teni beyazlaşana kadar sıkılaşıır. "Annenin benim şövalye ruhlu biri olmadığını düşünmesine izin veremem."

"Bu kadar uğraşmana gerek yok. O, senin İsa'dan sonra su üstünde yürüyen ilk insan olduğunu düşünüyor."

Derin kahkahası, rüzgârın uğultusu arasında zar zor duyulur, kalbimin atış hızını kabul edilemez derecede etkiliyor.

Kendimi yolcu koltuğuna atıyorum ve ondan kaçarken dirseğimi vites koluna çarpıyorum, bu da beni irkiltiyor.

"*Nos vemos allá*," der annem, babamın en sevdiği şarkılardan biri olan "Mi Primer Millón"u son ses açarak yola çıkmadan önce.

Julian kapıyı kapatınca yumuşak deri koltuğa gömülürüm. Titreşim, arabanın kaputunun yakınında bir şeyin sallanmasına neden olur, o da ön tarafa dolanıp diz çöker.

Sonsuza kadar süren bir süre boyunca tampona bakıyor, sonra öfkeli bir ifadeyle ve sert bir duruşla arabaya biniyor. Yola çıkıp gaza basarken ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz.

Eskiden, Julian'ı kızdırmak için sessizliği sorularla doldururdum, ama bu gece kendime çekiliyorum.

Salud: Sağ ol.

Nos vemos allá: Orada görüşürüz.

Oliver ve ailesi yüzünden değiştigin bir başka yönün daha.

Arabama yetişirken sessizlik içimi kemiriyor ve kazanın hasarını inceliyorum. Tamponum ezilmiş bir teneke kutuya benziyor ve arka lamba yerinden çıkmış, ama arabanın geri kalanı iyi görünüyor.

Terapistin, olumlu yanları fark ettiğın için seninle gurur duyardı.

Düğün mekanının depozitosunu kaybettikten ve yeni menajerimin bugün medyanın nişanımın bozulduğunu öğrendiğini söyledikten sonra, elde edebileceğim her türlü başarıya ihtiyacım var.

"Çok sessizsin." Birkaç dakika sonra Julian'ın sert sesi düşüncelerimi böldü.

Tırnaklarım, avuç içlerime o kadar sıkı baskı yapıyordu ki. "Bunca zaman konuşmamam için yalvardın, bu seni mutlu etmemeli mi?"

Bu onu susturur, ancak sessizlik sadece bir dakika sürer ve sonra *tekrar* konuşmaya başlar.

"Her zaman nasıl giriş yapacağını bilmişsindir." Bakışları yolda sabit.

Belki de kafamı çarpmışım, çünkü halüsinasyon görüyor olmalıyım. Julian, alkolün ya da annesinin etkisi olmadan *iki kez* konuşmaya çalıştı.

Koltuğa daha da gömüldüm. "İnan ya da inanma, biraz sakın olmak istedim." bira

z." "Bu imkansız."

Bu geceden sonra, haklı olabileceğinden endişeleniyorum. Kendimi toparlamak için birkaç hafta

birkaç hafta uzak kalabilirsem, bu bir mucize olur.

"Bütün bu ilgiyi sevdiğimden değil." Tek istediğim ortadan kaybolmak ve Kaliforniya'daki hayatımın parçalanmadığını

"Kendi televizyon programı ve Amerika'nın her yerinde mağazaları olan bir dekorasyon markası olan kadın diyor." Direksiyondaki elini gevşetir.

Sahte bir nefes alıp veriyorum. "Julian Lopez, benim programımın gizli hayranı mısın?"

Yüzünde hiçbir ifade yok. "Zamanımı daha iyi şeylerle geçiririm."

Ouch. "Her gece annenle vakit geçirmek çok zamanını alıyor olmalı."

Julian'ı benimle konuşmaya iten her neyse, benim berbat esprisi hedefine ulaşınca yok oluyor.

Birkaç dakika sonra, ünlü Çilek Festivali'ni öven çilek temalı "*Wisteria Gölü'ne Hoş Geldiniz*" tabelasını ve *ünlü iç mimar ve reality TV yıldızı Dahlia Muñoz'un memleketi olduğunu* belirten yeni sloganı geçiyoruz.

İnleyerek başımı ellerimin arasına gömdüm.

Sessiz kalmak buraya kadarmış.

Neon Early Bird Diner tabelası Kuzey Yıldızı gibi parlıyor ve Main Street'in köşesine vardığımızda beni eve yönlendiriyor. Town Square'in ortasındaki neşeli sonbahar dekorasyonundan, Kasım ayında yapılacak Hasat Festivali'ni tanıtan lamba direklerindeki afişlere kadar, Lake Wisteria'nın her şeyi sıcak ve misafirperver.

Küçük kasabamızın, plajımızı ziyaret eden yaz turistleri ve hafta sonu kaçamağı yapmak isteyen zengin Chicago sakinleri arasında neden bu kadar popüler hale geldiği anlaşılabilir. Eşsiz Viktorya dönemi sahil cazibesi, herkesi 1800'lerin sonlarına götürebilir ve düzensiz cep telefonu hizmetimiz de bunu hissettirecektir.

İki yıl uzak kaldıktan sonra, özellikle de tüm Halloween dekorasyonları ile heyecan ve nostaljiyle dolmam gerekirken, kabak fotoğraf çekim alanının, turuncu ve mor ışıklarla aydınlatılmış devasa çilek çeşmesinin ve babamın beni ve kız kardeşimi her zaman götürdüğü parkın önünden geçerken tüm vücudum uyuşmuş durumda.

turuncu ve mor ışıklarla aydınlatılmış devasa çilek fıskiyesinin ve babamın beni ve kız kardeşimi her zaman götürdüğü parkın yanından geçerken tüm vücudum uyuşmuş durumda.

Julian, modernize edilmiş Main Street'ten uzaklaşarak güneye doğru ilerler. İki ailenin de büyüdüğü şehrin en güney kesiminde, güneyin üst kesimlerinde olduğu gibi milyon dolarlık göl kenarı mülkleri ve seçkin özel okullar ya da Main Street ve doğu kesimindeki modern binalar ve olanaklar yoktur. Kuzeydeki Tarihi Bölge ile bağlantılı zengin bir tarihimiz de yok, ama kasabanın en iyi pizzacısı bizde, o yüzden You Want a Pizza Me'den 10 dakikada pizza sipariş edebiliyorken, kim lüks bir malikaneye veya spor salonu olan modern bir daireye ihtiyaç duyar ki?

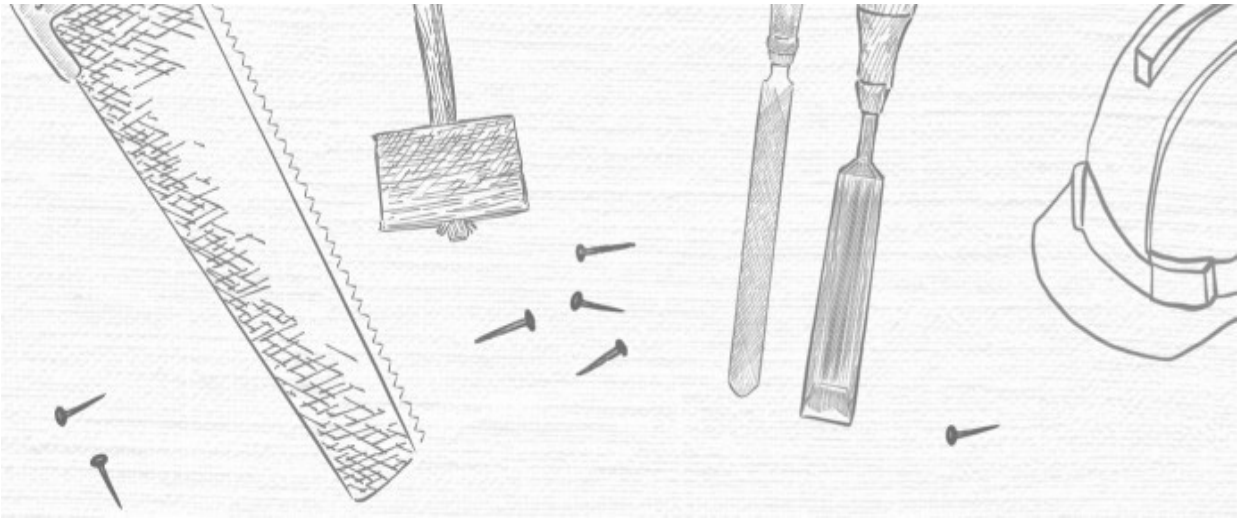
Annemin evine giden yolda önümüzde duran tek trafik ışığı sarıdan kırmızıya yanıyor. Zaman geçtikçe, Julian ile aramızdaki gerginliğin ne kadar acı verici olduğunu hatırlıyorum.

Bir zamanlar, sağlıklı bir rekabet duygusuyla arkadaşız. Sonra ortaokulda ergenlik çağına girdik ve hormonlar ve olgunlaşmamışlık nedeniyle yeni bir rekabet başladı.

Ama şimdi, birbirimize yabancı gibiyiz.

Görünmez bir el boğazımı sıkıyor ve nefes alamayana kadar sıkıyor. Beni yok etmek isteyen bu ağırlığa karşı mücadele ediyorum, ama kalbimi kıran ilk adama bir bakış attığımda başarısız oluyorum. Onun bunu kazanması on dokuz yıl sürmüş, ama yok etmesi sadece altı kelime.

Ve bunu unutmaya niyetim yok.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Julian

Dahlia sokak tabelasına bakakaldı. "Lopez Lane mi?"

Onunla konuşmadan, büyüdüğüm sokağı geçip onun sokağına döndüm.

"Neden bir sokağı senin adını vermişler?"

Dahlia'nın tepkisi, belediye başkanının benim maddi katkılarımı kamuoyuna duyurmak istemesi

. On milyon dolarlık bağışından pişmanlık duymuyorum, ama keşke bunu anonim olarak yapsaydım.

Dahlia, çocukluğunun geçtiği çiftlik evinin önüne geldiğimde emniyet kemerini çözüyor. Bu ev, ailelerimiz için birçok anıya ev sahipliği yapıyor. Bunların arasında, ben gençken babamla birlikte evi yenileme çalışmaları da var. Çiçekler ve dekorasyonlar mevsime göre değişse de, açık mavi boya ve beyaz süslemeler yeniden tasarlanmasından bu yana aynı kaldı.

Bu ev, şu anki projelerimden çok farklı olabilir, ama yine de inşaatçılıkta sevdiğim her şeyi temsil ediyor. Muñoz'un evini yenileme projesinde, tıpkı ailem gibi benim de bir şeyleri tamir etmeye olan tutkumu fark ettim.

Evler. Sorunlar. *İnsanlar*.

Bu, yıllarca ortadan kaldırmaya çalıştığım bir karakter kusuru, ama en uygunsuz anlarda yeniden ortaya çıkıyor.

Şu an olduğu gibi.

Dahlia'nın alışılmadık sessizliğini görmezden gelememem, onunla *iki kez* konuşmaya çalışmamın tek mantıklı açıklaması.

Ve sonuç ne oldu?

Park frenini titretecek kadar kuvvetle çekerim.

Dahlia da kapı koluna uzanırken kasları benimkilerle aynı derecede gergin. "Beni bıraktığın için teşekkürler." Uzun bir nefes vererek göğsü inip kalkıyor. "Ve araban için üzıldüm." Burnunu hafifçe buruşturması

benim alaycı bir cevap vermemi engelliyor. "Kenara çekip beklemeliydim."

"Her şey yolunda mı?" Sesimdeki önceki sertlik kaybolmuş, yerini çok daha kötü bir duygu almıştı.

Kafasını salladı. "Sadece yorgunum."

"Sahte bir görünüş sergilemek yorucu olmalı." "Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Verandadan gelen bir ışık huzmesi, onun devasa nişan yüzüğünden yansıyarak neredeyse gözlerimi kör ediyor.

Oliver nasıl? Eski oda arkadaşıma karşı hissettiğim tüm kinle sormak istiyorum.

İki yıldır nişanlısınız, düğün tarihi belirlediniz mi?

Merakımdan soruyorum, seni takip ederek bana ihanet ettiğini itiraf etti mi?

?

Sorumun cevabını duymak için sabırsızlanıyorum. "Hayır." "Mükemmel.

Şimdi izin verirsen, *The Silver Vixens* ile randevum var ve geç kalmak istemiyorum."

The Silver Vixens mi?

Kahretsin. Durum sandığımdan daha kötü olmalı. Dahlia, *The Silver Vixens*'in maratonunu sadece en berbat durumlarda izler, babası öldüğünde ya da ilk randevularından sonra onunla yatmadığı için sevdiği pislik futbolcu ona namuslu sürtük dediğinde gibi.

Kapıyı açmaya fırsat bulamadan elini tutuyorum. Fiziksel temas avucumu karıncalandırıyor, ben de onu yanan dinamit gibi bırakıyorum.

İkimiz de aynı anda konuşmaya

başlıyoruz. "Şey, ben..."

"Sen..."

"Nico'nun performansını kaçırma, ben gitsem iyi olacak." Arabamdan atlamadan önce aceleyle bu sözleri söylemek için acele ediyor.

Bagajdan valizini çıkarmaya yardım ediyorum. "Teşekkürler" diyerek homurdanarak evine doğru yola çıkıyor, tasarımcı valizi arkasında toz bulutu bırakıyor.

Neden tekrar konuşmak istediğimi bilmiyorum, ama kendimi tutamıyorum ve "Görüşürüz?" diyorum. Cevabını beklerken kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Verandaya çıkan merdivenlerde durur. "Neden?"

"Merak ettim."

"Umarım beni işkence etmek için planlar yapmıyorsundur." Yarı yürekli alaycı sözleri hiç etkileyici değil.

"Seni işkence etmek en sevdiğim eğlencem."

Gözlerinde bir kıvılcım parladı, ama kar fırtınasının ortasında bir ateş gibi söndü. "Büyük aşağılık kompleksini telafi etmek için her şeyi rekabete dönüştürme ihtiyacını hiç keşfettin mi?"

Dahlia, özel dikim bir takım elbise içinde kendimi çıplakken olduğumdan daha fazla açığa çıkmış hissediyorum, çünkü çoğu insan beni tek bir kötü etkileşimle kasabanın pisliği haline gelebilecek çekingen bir adam olarak görürken, o beni görüyor.

Gerçek beni.

Kendine güvenmeyen beni.

Son on yılımı kendimden nefret ederek geçirdiğim ben, çünkü o benim kendimde nefret ettiğim her şeyi temsil ediyor. O zayıf, utangaç ve hayatında yolunu bulmaya çalışırken sessizce acı çekmekten başka bir şey yapamayacak kadar gururluydu.

Onun benim hakkımda her şeyi bildiğini hatırlamam en iyisi, on yıl boyunca silmeye çalıştığım kısımlar da dahil.

Hemen geçerli olmak üzere.

Sonbahar temalı panolar, gençliğimin karanlık sınıflarından hızla geçerken bulanıklaşıyor ve yenilenmiş oditoryuma giriyorum.

Bir şekilde, Nico'nun fraklı smokin ve en renkli gözlükleriyle dışarı çıkmasını görmek için yetiştim. Kalabalık, kuzenimin homurdanmasını bastırarak kadar yüksek sesle alkışladı ve ben onunla annemin arasındaki boş sandalyeye oturdum.

Rafa'nın uzamış saçları, yıpranmış kot pantolonları ve kırıksık düğmeli gömleği ile bu adamın çok zengin olduğunu tahmin edemezsiniz. Liseden beri aynı kamyoneti kullanıyor ve teknoloji meraklısı olmasına rağmen eski cep telefonunu yenilemeyi reddediyor. Sadece Nico'ya para harcıyor, ama onu şımartmak istemediği için bunun da bir sınırı var.

Nico, grand piyanonun başına oturup fildişi tuşların üzerinde ellerini gezdirmeye başladığında, Rafa'nın vücudundaki tüm gerginlik kayboluyor. Övünmek istemem ama vaftiz oğlum bir gün en ünlü müzisyenlerin arasına girecek. Çocuk daha sekiz yaşında ve şimdiden üç

farklı enstrüman çalabiliyor, bunlardan birini YouTube'daki dersleri izleyerek kendi kendine öğrendi.

Nico'nun performansının ardından ayakta alkışlar yükselir ve kuzenim, oğlunun adını ıslıkla çalarak ve bağırarak nadir görülen bir gülümseme gösterir.

Perde kapandığında Rafa'nın iyi havasının kaybolacağını düşünürüm, ama ışıklar yandıktan ve annem Nico'yu aramak için kalabalığın arasına karıştığında hala aynı havada.

"Yoğun iş programına rağmen sonunda bizi onurlandırdığın için çok mutluyum." Rafa omzuma hafifçe vurur.

"Sen her gün bütün gün bilgisayar başında oturup gözlerin şaşma olana kadar kod yazan adam değil misin?"

Omzunu silkiyor. "Artık değil. Senin aksine, artık işin dışında başka şeyler için de zaman ayırıyorum."

Günlerimin çoğunu çalışarak geçirmek *istediğimden* değil, ama boş zamanlarımda başka ne yapabilirim ki? Annemin ayarladığı randevulara mı çıkayım?

Hayır, teşekkürler. O yolu denedim, annemin eski sevgiliyle yaptığı son çöpçatanlık girişiminden sonra kasabanın şerif yardımcısını düşman edindim.

Koltuklarımızdan kalkıyoruz ve kuzenim beni çıkışa doğru itiyor. "Aurora Gölü'ndeki kulübede sarhoş olduğumuzu hatırlıyor musun?"

"Hangi sefer?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Dahlia'nın nişanlandığı hafta sonu." Bir şekilde adımlarım sabit kaldı. "Hatırlamaya çalışıyorum."

Sırtımı dürttü. "Muhtemelen içtiğin alkol yüzündendir."

"İyi bir kuzen benimle birlikte sarhoş olurdu."

"Kendi kusmuğunda boğulup uyurken ölme riskini mi alacaktım?"

Olmaz. Annem beni asla affetmezdi."

"Sen de benim yerime geçmekten mutluluk duyardın."

Koyu kahverengi gözleri yuvarlandı. "Her neyse, o gece söylediklerini asla unutmayacağım."

Ciğerlerim durdu.

Omzumu sıkıca tuttu. "Dahlia ile ikinci bir şansın olsaydı, her şeyi farklı yapardın diye durmadan konuşuyordun."

Sesimi nötr tutmak için tüm gücümü kullanıyorum ve "Sarhoştum" diyorum.

"Ve?"

"Nişanlandı."

"Annenin dediğine göre artık değil."

Kahretsin. "Nasıl öğrendi?"

"Başka nasıl? Rosa söyledi."

"*Ve dedikodular* başlıyor." Anaokulundan beri birbirinden ayrılmayan en iyi iki arkadaşımın başka bir şey beklemiyordum.

Kaşları çatıldı. "Bu gece tüm sosyal medyada dolaşırken sır olarak saklamak zor. Dahlia'nın kendi trend hashtag'i bile var."

Sorular kafamda dolanıp dururken midem bulanıyor ve cevap veremiyorum.

Neden ayrıldılar?

Tekrar bir araya gelme ihtimalleri var mı?

Oliver, bugün ona çarpmadan önce Dahlia'nın ağlamasının sebebi miydi?

Rafa bana bir bakış attı.

"Hayır." Gözlerimi kıptım.

"Ne?"

"Ne düşünüyorsan, düşünme."

"Onu sen gündeme getirdin."

"Çünkü annen sana şimdi fırsatın olduğunu fısıldamaya başlamadan önce haberi verenin ben olmak istedim."

"Annem kiminle çıkmam gerektiği konusunda kulağıma bir sürü şey fısıldıyor, ama ben ona boyun eğmiyorum."

"Dahlia farklı, bunu sen de biliyorsun."

"Artık önemi yok, çünkü Dahlia'ya olan hislerim artık geçerli değil." Göğsümde bir şey büzülüyor.

Mierda: Lanet olsun.

Chisme: Dedikodu.

Rafa'nın cevabı Nico'nun bağırmasıyla kesiliyor.

"*Papi!*" Nico annemi bırakıp koridora koşar.

Kuzenim, Nico'nun kendini onun açık kollarına atması için tam zamanında dizlerinin üzerine çöküyor.

"Seninle gurur duyuyorum." Rafa, Nico'nun gözlüklerini düzeltir.

Nico'nun alnı kaşlarını çatarak kırışır. "Ama beni duymadın mı?"

"Ne oldu Rafa alaycı bir şekilde sorar. "Her zamanki gibi mükemmeldin."

" Mükemmeliyetçi eğilimlerini benden almış olan Nico, hatasını anlatmaya çalışır, ancak Rafa onu gıdıklayarak durdurur. "Hayır!"

Nico babasının kucağında kıvranır.

"Üzgünüm. Seni duyamıyorum. Ne diyordun?" Rafa, Nico'nun kolunun altındaki noktaya uzanır ve onu çığlık atıp kıvranmaya zorlar.

Rafa dünyaya karşı kapalı bir insan olsa da, oğluna karşı çok sıcak davranıyor. Tüm sorunlarına rağmen vaftiz oğluma karşı davranışları, kuzenimin bir gün iyileşeceğine dair umut veriyor.

Rafa'nın yaşadıklarına yakın bir şey yaşamamış olabilirim, ama birini unutmanın kolay olmadığını biliyorum. Dahlia bana bu dersi uzun zaman önce öğretti ve bunu yakın zamanda unutmayı da düşünmüyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Kasabaya döndüğüm ilk günüm sessiz geçti, muhtemelen kasabaya hiç çıkmadığım içindi. Annem ve kardeşim Liliana çiçekçide çalışmakla meşgulken, ben tavana bakmaktan başka bir şey yapmadım.

Öğle yemeği yemeye ve tuvalete gitmeye bile vaktim yokken, artık odamdan çıkmamak zorunda kalmak garip bir duygu. Pahalı, modaya uygun kıyafetlerle dolu valizim, yerimde dokunulmamış bir şekilde duruyor, sanki bir uyarı işareti gibi.

Liseden beri her zaman kaygı ve mükemmeliyetçilik eğilimleri olan biri olsam da, depresyon benim için yeni bir mücadele ve yardım almadan önce aylarca sürdürdüğüm yalnız bir savaş.

Terapistim Dr. Martin, her seans için küçük bir servet isteyen harika bir kadın. Artık para benim için sorun değil, ama duygusal bağıllık konusunda tereddütlüyordum. Ancak ajansım onu çok tavsiye etti, ben de sekiz hafta önce bir şans verdim ve pişman değilim.

Dr. Martin olmasaydı şu anda nerede olurdum bilmiyorum. Sonsuz sabrı ve çok sakin bir sesi var ve her seansı, sonradan bakıp anlamadığım bir Jamaika atasözüyle bitiriyor.

Bugün, tele-sağlık seansımızın ilk yarısında neredeyse hiç konuşmadı ve benim hatalarımı ve eksikliklerimi anlatmama izin verdi.

Ellerini birleştirerek, altın Cartier bilezikleri koyu kahverengi tenine çarparak ses çıkarır. "Oliver'la bu kadar uzun süre birlikte kalmanın sebebi neydi?" Oturup düşünürken, onun bitmek bilmeyen sabrı sınanır. Bu soruyu daha önce de sormuştu, ama o zamanlar hayat görüşüm acı, kendinden nefret ve kalın bir depresyon bulutu kaplamıştı.

"Uzun süre her şey iyiydi." *Bu da kaybı daha da zorlaştırdı.*

Küçük bir baş sallaması bana cesaret verdi.

Beş kelimeyi söylemek için bir dakika daha geçiyor. "Beni özel hissettirdi."

O seni asla hak etmedi. Julian'ın yurt odasını toplarken gözyaşlarına boğulduğumda Oliver beni kucakladı, ama bunun için benden tek bir teşekkür mesajı bile almadım.

Senden hoşlanıyorum... bir arkadaşın hoşlanabileceğinden çok daha fazla, dedi Oliver, bir yıl boyunca arkadaş olarak kaldıktan sonra, üçüncü sınıfın tatilinden hemen önce.

Ondan önce, Julian beni incittikten sonra onu arkadaş olarak görmek kolaydı, ama mavi gözleri, sarı saçları ve doğal gülümsemesi beni kendine çekmeye başladı.

"Sen çok yeteneklisin ve takdir edilmeyi hak ediyorsun." Beni Designs by Dahlia sosyal medya sayfasına ilk fotoğrafımı yüklemem için cesaretlendirdi. İlk dairemden çekilmiş, kalitesi düşük bir fotoğraftı ve temsil ettiği her şey nedeniyle bugüne kadar sayfanın en üstünde tutuyorum.

Savunmasızdım ve yanlış yerlerde güven arıyordum, Oliver'ın ailesi de dahil. Onlar, televizyon programımızın yapımına yardım etmeye başladıklarında işime çok karışmaya başladılar.

"Her zaman böyle miydi?" diye sordu Dr. Martin.

"Nişanlanmadan önce, yedi yıl boyunca tipik bir ilişki yaşadık. İyi anlar da oldu, kötü anlar da. Kendini ailesinin yanlış anlaşılan kara koyunu gibi göstermeye çalışıyordu, ama sonunda onun aslında kurt olduğunu anladım."

Dr. Martin şaşırmışsa da bunu belli etmiyor.

"Birlikte her şeyi başarabileceğimizi hissettirdi, ama sonunda sınıdığımızda başarısız olduk."

Ben başarısız oldum. Kendime yeterince değer verip ayrılmak yerine, aptalca bir şekilde bu kadar zaman harcadığım bir ilişkiden vazgeçmek istemediğim için kaldım. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Oliver yavaş yavaş uzaklaştı ve beni kendi çocuğumun olmamasının acısıyla baş başa bıraktı.

Tırnak etlerimi kemiriyorum. "Evlilik sözleşmesi ve sağlık testinden sonra işler kötüye gitti, ama işimi ve birlikte çalıştığım insanları sevdiğim için kamera karşısında cesur davranıp acımı içime attım, çünkü onun yüzünden her şeyi bırakmak en son istediğim şeydi."

Ama yine de her şeyi kaybettin.

Şovum yok, birkaç ekip üyesi dışında arkadaşım yok ve terk edildikten sonra birinin beni isteyeceği umudum yok çünkü "o istediği kadın

kadın değildim"

Oliver, benim istediği *rahme* sahip olmadığımı itiraf etse de olurdu, ama konudan saptım.

Dr. Martin anlayışla başını eğdi. "Bize acı verecek her şeyden kaçınmak insan doğasıdır."

"Kendimi işe atmak çok kolaydı, ama işim büyürken ruhumun bir parçası öldü."

Gözlerinin yanındaki derisi yumuşadı.

Aileme gelmeyeceğini söyleyeceğim. Oliver, Creswell'lerin malikanesine gitmeden önce *bir kez daha* öfkeyle vurguladı ve beni saatlerce boş boş duvara bakarak ağlayarak uykuya dalana kadar yalnız bıraktı.

"Her şeyi bitirip geleceğin için daha uygun birini bulmak için henüz çok geç değil," diye Oliver'ın annesi, benim hala tuvalette olduğumu sanarak ona fısıldadı.

Neyse ki Creswell soyadı devam edecek, dedi Oliver'ın babası, karısı akşam yemeğinde kızlarının ultrason fotoğraflarını masada dolaştırırken.

Sınavımdan sonra, ilişkimiz kalbinden vurulmuş gibi hissettim ve bunu düzeltmeye çalışan tek kişi bendim.

Dr. Martin seansımızı tanımadığım başka bir Jamaika atasözüyle bitirir ve ben de ağlayarak uykuya dalmak yerine on dakika boyunca *Rockstone a riva bottom nuh know sun hat*'ı araştırarak geçiririm, ki bu bir zaferdir.

Rockstone a riva bottom nuh know sun hat:

Korunaklı insanlar zorlukları bilmez.

Kasabada geçirdiğim ikinci gün de hemen hemen aynı şekilde geçti, ancak psikiyatri randevum beni yine duygusal bir çalkantıya soktu. Antidepresan dozumun artırılması ve daha keyifli aktiviteler yapmaya karar vermem umarım ruh halimi iyileştirir, ancak evden çıkmak bile istemediğim için, evi dekore etmek bir yana, bu konuda hala biraz şüpheliyim.

Lake Wisteria'daki üçüncü günümün de yalnız kalarak geçeceğini tahmin ediyorum, ancak saat ikide yemek aramak için yataktan çıkınca

, Lopez ailesi pazar günü aile toplantısı için evimizin her yerine dağılmış halde bulduğumda çok şaşırdım.

Kız kardeşim, ekranı kişisel bir hakaretmiş gibi telefonuna dokunup dururken, annem ve Josefina mutfakta sebze doğramakla meşgul. Rafa, televizyonda Meksika Ligi maçını izlerken, yanındaki taşınabilir hoparlörden çalan "*Robarte un Beso*" şarkısını tamamen görmezden geliyor.

"*Madrina?*" Nico beni ilk fark eden oldu ve koşarak bana doğru geldi. Video görüşmeleri dışında onu en son görmeyeli birkaç yıl olmuştu ve yaklaşık 60 santim uzamıştı.

"Geri geldin!" Nico bacaklarıma sarılır.

"Merhaba." Nico'nun kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarılmasının bana ne kadar iyi geldiğini şimdiye kadar fark etmemiştim.

Vaftiz oğlum büyük kahverengi gözleriyle bana bakar. "Seni özledim."

Madrina: Vaftiz anne.

"Ben de seni özledim." Tekrar içime sızmaya başlayan karanlıkla mücadele ediyorum. "En sevdiğim vaftiz oğlum nasıl?"

Kıkırdar. "Senin tek vaftiz oğlunum."

"Şimdilik."

"Hayır! Sen olamazsın." Bacaklarımı daha sıkı sıkıyor ve beni aceleyle bırakırken yumuşak bir kahkaha kaçıyor.

"Doğum günümde bana aldığın davulları çaldım! Harikalar!" Nico görünmez bir davul çubuğuyla havayı vurur.

"Evet, teşekkürler." Rafa bana bir bakış attı.

"Belki Noel'de ona bir elektro gitar ve amfi almalıyım."

Rafa'nın gözü seğirirken, Nico "Evet!" diyerek yumruğunu havaya kaldırır.

Vaftiz oğlumu şımartmak benim için çok doğal bir şey, ancak son hediyelerimi şahsen teslim etmek yerine kuryeyle gönderdim. Pahalı bir bateri seti veya gitarın benim yokluğumu telafi etmeyeceğini biliyorum, ama Nico her şeye rağmen en iyisini hak ediyor, özellikle de Rafa ile yaşadıkları onca şeyden sonra.

Rafa'nın eski karısını iyi tanı mıyordum, bu benim çabamdan kaynaklanmıyordu, ama onun ailemize entegre olmak için çaba göstermediğini biliyorum.

Rafa kanepeden kalkıp beni kucaklıyor. "Hepimiz seni özledik."

Dürüst bir cevap verme girişimim başarısız olur, bu yüzden mizahla idare ederim. "En azından moda zevkinle birlikte terbiyen de gitmemiş."

Yorumum, flanel gömlek, soluk mavi kot pantolon ve yıpranmış beyzbol şapkası giymiş suratsız adamın gözlerini devirmesine neden oldu. Başka birinde, oduncu tarzı kıyafeti çirkin bulurdum, ama Rafa'da yakışıyor, yakışıklılığı ve kaslı vücudu sayesinde.

Rafa benim ağabeyim gibidir, bu yüzden ona çekici demek için mide gribine katlanmayı tercih ederim, ama bu, kasabadaki tüm kadınların bunu yüksek sesle söylemesini engellemez.

Beni bırakıyor. "Bu sefer ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Emin değilim. İş ve diğer şeyler bağlı."

"Evimize uğrayıp Nico'nun davul setini görmelisin."

Nico gülümser. "Evet! Beni çalarken izleyebilirsin, sonra bana aldığın o özel Lego setini yapabiliriz... Ah! Ellie ile de tanışabilirsin. Çok tatlı, güzel ve çok havalı bir kız."

"Ellie kim?" Sesimdeki titreme duygularımı ele veriyor. Vaftiz oğlumla vakit geçirmek *istesem* de, buna hiç hazır hissetmiyorum. Çünkü Nico'nun yanında olmak, her zaman kendi ailemi özlememi sağlıyordu ve şimdi...

"O benim en iyi arkadaşım!" Nico'nun gözleri parlıyor.

"Onun *dadısı*." Rafa'nın yüzünde karanlık bir ifade belirliyor, sonra kendini toparlıyor.

Annem, Rafa'nın boşanmasından ve Nico'nun retinitis pigmentosa teşhisinden sonra değiştiğini söylemişti ve Rafa'nın sert ifadesi ve hüzünlü gözleri bu gerçeği daha da açık hale getiriyordu.

Nico, dişlerinin eksikliği dışında babasını çok anımsatan bir şekilde bana gülümser. "Tabii, olur. Neyse, *Tío* ile benimle oyun oynamak ister misin?"

Tío: Amca.

Göğsüme ani bir endişe dalgası çarptı. "Uh..." "Lütfen!" Ellerini birbirine bastırdı.

"Şey..." Cevabımı boğazımda kalır. Rafa başını eğiyor. Nico elimi çeker. "Hadi. Babam bizimle oynamak istemiyor, bir kişi daha lazım."

Rafa, Nico'nun saçlarını karıştırır. "Sadece Julian her zaman kazanıyor diye." Nico beni mutfak masasında bekleyen açılmamış Monopoly kutusuna doğru sürüklerken, babası maçı izlemeye devam eder. Vaftiz oğlum bir beyefendi gibi sandalyemi çeker ve bekler.

Ben kıpırdamayınca, kaşlarını çatarak koltuğu okşadı. "Otur." Onun isteği göğsümdeki çatlağı genişletir, nefes almam zorlaşır. "Yapamam." Kalbim her atışında acısı daha da şiddetleniyor. Nico'nun kaşları çatılır. "Neden? Çok eğlenceli olacak!"

Kollarımı kendime doladım ve uzun bir adım geri attım. Yüzündeki şaşkın ifade, çekiciliğini ve benim üzüntümü daha da artırır. "İyi misin? Üzgün görünüyorsun." Alt dudağı titrer.

Rafa omzunun üzerinden bakıyor. "İyi misin?"

"Tuvalete gitmem lazım." Bulanık bir görüşle koridora doğru koşarım. Yatak odamın önünden geçerken yönümü kaybederim ve koridordan koşarak kız kardeşimle paylaştığımız misafir banyosuna doğru giderim.

Antidepresanlar işe yaramamış.

Gözyaşları, hayal kırıklığı ve ihanet duygusuyla akıyor. İki ay önce bitmek bilmeyen bir uyuşukluktan, şimdi bir anda her şeyi hissetmeye ve son birkaç günde hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağlamaya başladım.

Kendine sabırlı ol ve sürece güven.

Süreç umurumda değil. O zamana kadar odamdan çıkmayacağım...

Biri dirseğimi çekiştirir ve geriye doğru çekilirken nefesim kesilir.

"Çocuğumu üzdüğün için iyi bir nedenin olsa iyi olur." Rafa'nın sert sesi beni ürküttü.

Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Ağlıyor musun?" Kaşlarını çatarak bana bakar ve beni geçmişe geri götürür.

Kendine acımandan bıktım artık. Oliver'ın dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

Kameralar için rol yapılabiliyorsun, ama bana gelince en ufak bir çabayı bile göstermiyorsun. Sözleri zehir gibiydi, beni felç eden bir öz nefret ve umutsuzlukla doldurdu.

Aşık olduğum Dahlia geri dönerse beni ara, diye mesaj attı o gece, ama bir hafta sonra geri dönüp ilişkimizin bittiğini söyledi.

"*Dahlia*." Rafa'nın sert sesi beni şimdiki ana geri getiriyor.

Yüzümü süveterimin koluyla sildim. "Nico'yu üzdüğüm için özür dilerim. Bunu kasten yapmayacağımı biliyorsun."

Rafa'nın sertliği eridi. "Ne oldu?"

Neden Rafa'ya açıldığımı bilmiyorum, ama Nico'yu sebepsiz yere üzdüğümü düşünmesine izin veremem.

"Ben... Şey..." *Kahretsin*. "Çocuk sahibi olamayacağımı öğrendiğimden beri çocuklardan uzak duruyorum."

Birkaç kez gözlerini kırptırır. "Ve sonra Nico'yu gördün..."

Onun cümlesini tamamlayamadan başımı salladım, boğazım düğümlenmişti. "Haberleri alalı sadece birkaç ay oldu..." Ağlamam sözlerimi kesiyor.

Rafa, babamın beni incittiğinde veya hastalandığımda yaptığı gibi beni kollarına alır. "Üzgünüm."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlayana kadar bu iki kelimeyi duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Rafa'nın beni ne kadar süre ağlarken kucakladığını bilmiyorum, ama nefesim düzelene ve gözyaşlarım gömleğini ıslatmayana kadar beni bırakmadı.

"Sen..." diye hıçkırarak soruyorum. "Bunu aramızda saklar mısın?" Kaşlarını çatarak benden uzaklaşıyor. "Kimse bilmiyor mu?"

Başımı salladım. "Sadece Oliver ve ailesi." "Sırrın bende güvende."

Omuzlarım çöküyor. "Teşekkür ederim."

Omzunun üzerinden son bir kez bakarak Rafa beni koridorda yalnız bırakır.

Banyoya giderken, kapının kapanmasının sağır edici sesi içimde büyüyen boşluğu daha da artırır.

İki ay oldu ve Oliver dokuz yıllık ilişkimizi bitirdiği günden beri durumum hiç iyi değil. O bizim şovumuzu ya da birlikte kurduğumuz hayatı umursamadı. Kahretsin. O, istediği şeyden başka hiçbir şeyi umursamadı. Mükemmel bir eş. Körfeze bakan pitoresk bir ev. Beyaz çitlerin arkasında, 50'lerin sitcomlarında olduğu gibi birlikte oynayan iki çocuk ve bir köpek.

Bu, ondan beklenen bir gelecekti ve ben onu mahvetmekle tehdit etmiştim.

Babamı kaybettiğimde yaşadığım kederden farklı, bu farklı bir şey.

Ben farklıyım.

Porselen lavabonun kenarını sıkıca tutarak, kendimi dönüştüğüm kişiye bakmaya zorladım.

Dağınık. Yaralı. Depresif.

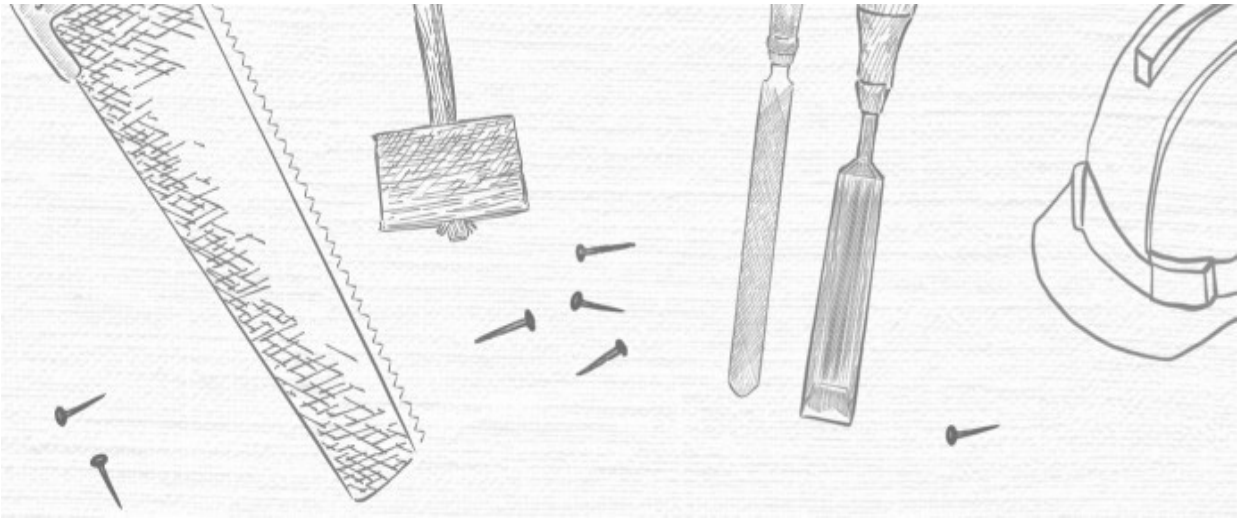
Son birkaç ayda kendimi ne kadar bıraktığımı kabul etmek zor. Olduğum bu kırık insan, her sabah enerji dolu uyanıp, kamera karşısına çıkacak olsa da olmasa da kıyafetini seçmekten ve makyajını yapmaktan heyecan duyan kadından çok uzak.

Eski halimi özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki, ekstra terapi seanslarına katılmak ve kaçınmak istediğim zor ödevleri yapmak zorunda kalsam bile, onu geri getirmek için çaba sarf etmeye hazırım.

"Geri dönebilirsin." Çatlak sesimle sessizliği dolduruyorum. "Ona ve herkese seni kırmadıklarını kanıtlayabilirsin." Bu sefer daha güçlü bir sesle konuşuyorum, sözlerin etkisini hissediyorum. "Ve bu savaşı kendinle yapıp daha güçlü çıkabilirsin," diye ekliyorum, omuzlarımı geriye atıp duruşumu düzeltiyorum ve parmaklarımı dağınık saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Bundan sonra, yeniden yaşamaya başlayacağım. Sadece nasıl yapacağımı hatırlamam gerekiyor.

nasıl yapacağımı hatırlamam gerekiyor.

BÖLÜM BEŞ

Julian

"Bir saat geç kalman çok hoş," diyor annem, beni boş yemek odasında köşeye sıkıştırırken fısıldayarak.

Masayı kurmama yardım etmemi istemesinin bir tuzak olduğunu bilmeliydim. "İşimi bitiriyordum."

"Pazar günü mü?"

Çatal bıçakları düzenlerken sessiz kalıyorum.

O ileri geri sallanıyor. "Sana sormak istiyordum..."

"Beklediğimden bir dakika daha uzun sürdü." Milyon dolarlık saatimin yüzüne dokunuyorum. Bu, sahip olduğum en pahalı şey, çünkü Dwelling uygulamamız New York Borsası'na kote olduktan sonra milyarder olacağımıza inanan Rafa'ya karşı bahse girmiştim.

Rafa'nın haklı çıktığına seviniyorum, ancak şu anki evim ve arabamın toplam değerinden daha pahalı olan aynı saatleri satın aldıktan sonra neredeyse ağlayacaktım.

Annemin dudakları büzüldü.

"Mijo." "Evet?"

"Dahlia hakkında konuşmak istiyorum."

"Ne oldu ona?" Sesimde hiçbir duygu yoktu.

"Aranızda farklılıklar olduğunu biliyorum, ama bunları bir kenara bırakıp, ayağa kalkmaya çalışırken ona iyi davranabilir misin? Şu anda çok hassas bir durumda."

"Fark ettim." Dahlia'nın bir sözle parçalanacak durumda olduğu herkesin gözünde açıktı, ama ben *nedenini* bilmek istiyordum. Oliver kendini beğenmiş bir pislikti, ama anneme göre Dahlia'ya saygı duyuyordu, öyleyse neden dokuz yıllık başarılı bir ilişkiyi bitirdi?

Annemin sesi alçalıyor: "Rosa, Dahlia'nın bir süre kalmasını istiyor."

Gözlerimi kapatıyorum.

“Birlikte bir projeye girip, onun kafasını dağıtmasına yardımcı olsanız iyi olur diye düşünüyorum.”

Kafamı sallıyorum. "Dahlia ve ben birlikte çalışmıyoruz." Ne yaparsak yapalım, mutlaka zıt tarafta yer alırdık. Okul gezileri. Münazara kulübü. Model Birleşmiş Milletler. Birbirimizle karşı karşıya gelme fırsatı bulursak, her seferinde bu fırsatı değerlendirir ve kavga ederdik.

"Lütfen bir düşün." Annem avuçlarını birbirine bastırdı.

Üç saniye duraksadım. "Tamam. Cevabım hala hayır." Yıllarca ondan kaçtıktan sonra Dahlia'nın tekrar hayatıma girmesi yeterince zor. Onunla çalışmak, bu hayatta tekrar yaşamak istemediğim bir dizi soruna kendimi maruz bırakmak anlamına gelir.

Mijo: Oğlum.

Kollarını göğsüne sıkıştırıyor. "*Mijo*."

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum, ama tasarım konusunda tamamen farklı düşünce yapılarına sahibiz."

"Ne olmuş yani? Bence değişiklik ona iyi gelir. Rosa, Dahlia'nın son iki aydır yaratıcılık konusunda bir durgunluk içinde olduğunu söylüyor, belki farklı bir iş ona ilham verir," diye ısrar ediyor.

"Ama Dahlia'nın benim projelerimden birine çirkin gri kutu dediğini unutmuşsun."

Ma ekşi bir yüz ifadesi takındı. "Adil olmak gerekirse, tamamen haksız da sayılmazdı." Bu kez ben ona sert bir bakış attım. "Bana beğendiğini söylemiştin."

"Sen yaptığın için beğendim, *mi amor*. Annen olarak, yaptığın her şeyi sevmemek imkansız." Parlak gözlerle yanağımı okşadı.

Boğazımdan bir ses çıkar.

"İki parlak zekanızı bir kez olsun bir araya getirseniz ne olacağını bir düşünün."

Hayatımda memnun etmek için her şeyi yapabileceğim tek bir kadın var ve o da sanki onun isteğini yerine getirirsem dünyayı tek başıma kurtarabilirmişim gibi bana bakıyor.

"Lütfen?" diye soruyor o umut dolu sesiyle.

Kafamı sallıyorum, bu sırada beynime biraz mantık sokmayı umuyorum.

Mi amor: Anne sevgisiyle kullanılan sevgi ifadesi.

Omuzları düşüyor. "Oh."

Onun isteğini kendi lehine kullanabilirsin...

Bir plan oluşur. "Aslında, bir şartla düşünebilirim." Ruh hali anında neşelenir. "Ne?"

"Beni tüm arkadaşlarının kızlarıyla tanıştırmaya çalışmayı bırakmanı istiyorum."

"Bu kadar çılgın saatlerde çalışırken özel birini nasıl bulmayı bekliyorsun?"

"O benim sorunum."

"Evlenip bir aile kurmak istediğini sanıyordum?"

Dilimi tutuyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Rafa'nın seni evlilikten vazgeçirdiğini söyleme." "O yapmadı." Onun şu anki hayata bakış açısı göz önüne alındığında, bu şaşırtıcı.

"Ben hala çocuk peşinde koşabilecek yaştayken senin bir çocuğun olmasını istiyorum."

"O konuda..." Evlilik planlarımda bir parçası olsa da, çocuk sahibi olmak değil

—bu, çıktığım kadınların yarısını korkutup kaçırdı.

Yıllarca kısırlıkla mücadele eden ebeveynlerin yanında büyümek beni çok etkiledi ve annem depresyon, düşüklükler ve ameliyat masasında kalp durması geçiren bir ölü doğum yaşarken babamın sessizce acı çekmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu pek çok kişinin anlayacağını sanmıyorum.

Annem bana bir kardeş vermek için neredeyse hayatını kaybettiği için, evleneğim kadın evlat edinmeye razı olmazsa çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum.

Annem derin bir nefes aldı. "Qué?"

Boynumu ovuşturuyorum. "Çocukları sevmediğimi biliyorsun."

"Peki ya Nico?" Ses tonu yükseliyor.

"Kuralın istisnası."

"Bu benim yüzümden mi?"

"Hayır."

Cam gibi bakışları yüzümden geçip uzaklaşıyor. "Tamam. İsteğini saygıyla karşılarım."

Göğsüme baskı yapan ağır bir yük kalkar.

Alt dudağını ısırıldı. "İsteğini kabul edeceğim, ama bana bir şey söz vermelisin."

"Ne?"

"Lütfen bu süreci Dahlia için keyifli hale getir. Sen yakın zamanda beni kayınvalide yapmakla ilgilenmeyebilirsin, ama Dahlia ve Lily benim kızlarımdan daha yakın insanlar ve onun zaten moralinin bozuk olduğu bir zamanda onu üzmene izin veremem."

Annem, onun üzerinde dik durmama rağmen kendimi iki santim boyunda hissetmemi sağlıyor.

Utançtan başımı eğiyorum. "Yapmayacağım."

Ellerini yüksek sesle çırparak birleştirir. "Harika! Şimdi, Dahlia'ya bu konuyu açtığında, bunun tamamen senin fikrinmiş gibi davranmayı unutma."

"Anne."

"Rosa evi yakmadan gidip ona bir bakayım. *¡Te quiero!*" Yanağıma bir öpücük kondurup mutfağa koşar.

Te quiero: Seni seviyorum.

Muñoz ailesinin evinde pazar günleri, ben doğduğumdan beri hiç değişmedi. Yıllar içinde birkaç kişi geldi ve gitti, örneğin birkaç yıl arayla vefat eden Bay Muñoz ve babam. Rafa, babamın kardeşi vefat ettikten sonra, annem tarafından gayri resmi olarak evlat edinilince, masanın daimi üyesi oldu.

Vaftiz oğlum, yaklaşan Cadılar Bayramı kostümü ve arkadaşının doğum günüyle ilgili hikayelerle sohbeti canlı tutmakta çok başarılı. Dahlia'nın yirmi yedi yaşındaki kız kardeşi Lily, Nico'nun hikayelerini dinlerken, geri kalanımız yanındaki boş sandalye ve dokunulmamış yemek tabağına dikkatimizi veriyoruz.

Bir ara Lily, Dahlia'nın odasına bir tepsi götürür, ancak on beş dakika sonra tepsinin çoğu boş olarak geri gelir.

"Acıkmadı mı?" Rosa ayağa kalkıp tepsiyi Lily'nin elinden alıyor. Lily başını sallıyor. "Biraz yedi."

Herkes, kritik bir kanıt parçasıymış gibi artıklara bakıyor. Dahlia, bizim gibi üç ana kuralı izleyerek büyüdü: yalan söyleme, hile yapma ve tabağında yemek bırakma.

Annem sandalyemi tekmeledi. *Gidip onunla konuş,* diye işaret etti. Sandalyemden kalktım.

"Hemen dönerim."

Rosa'nın yüzündeki kırışıklıklar, zihnimde artıları ve eksileri sıralarken düzelir.

Artı: Doğru şeyi yapıyorsun. Eksi:

Tam olarak öyle hissetmiyorsun.

Rafa'nın hızlıca başını sallaması ve sert bakışları kendimi sorgulamama neden oluyor.

Artı: Annen artık sana randevu ayarlamayacak. Eksi:

Dahlia ile çalışmaya devam etmek zorunda kalacaksın.

Kendime susmamı ve derin bir nefes almamı söylüyorum.

Teşekkürler, diyor annem iki başparmağını havaya kaldırarak.

Cesaretimi kaybetmeden uzaklaşıyorum. Dahlia'nın kapısının önünde durduğumda kulaklarımı kalp atışlarım dolduruyor. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum, ama el boyaması bir çiçeğin üzerinde duruyorum.

Dahlia'yı yetenekli olarak tanımlamak hakaret olur. En sıradan nesneleri sanat eserine dönüştürmek için Tanrı vergisi bir yeteneği var, ancak ben hiç rahatlık alanımdan çıkıp onu bunun için övmedim.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdığım anda, kapısı birden açılır.

"Julian?" Dahlia şişmiş gözleri ve kırmızı burnuyla bana bakıyor. Sıkı sıkı yumruk yaptığım ellerimi cebime sokuyorum.

"Selam."

"Neden odamın önünde dolanıyorsun?" Boş koridoru kontrol eder.

"Seninle konuşmam lazım."

Gözlerini kısar. "Ne zamandan beri konuşmak istiyorsun?"

"Annem istediğinden beri."

Boş kahkahası tüylerimi ürpertir. "Hâlâ annenin dediklerini mi yapıyorsun? Hala bekarsın, şaşmamalı."

"Buraya gelmenin hata olduğunu biliyordum," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Dahlia, ona sorarsam birlikte bir proje üzerinde çalışmayı asla kabul etmeyecektir.

Ağzımdan çıkmadan tuzak kurdum. "İstediğin gibi kaybolabilirsin." Kapıya uzandı.

Elimle kapının çarpmasını engelliyorum. "Bekle."

Alnının ortasından bir kırısklık belirir. "Ne?" "Oliver'la bitti mi?"
Gözleri kısılır. "Bunu sadece alay etmek için mi soruyorsun?" "Hayır."
Onun asılsız suçlaması bunu yapmak istememe neden olsa da.

Küçük düşme, Julian.

İlk göz teması kesen o oldu. "Evet. Bitti."

"O zaman o yüzüğü çıkarsan iyi olur." Kaşlarımı çatarak o ucuz mücevher parçasına bakmadan edemiyorum.

"Denedim." Eli titreyerek yumruk yapar.

"Yeterince uğraşmamışım galiba."

Gözlerinin arkasında bir şey parladı. "Creswell'lerin avukatından cevap bekliyordum, ondan sonra atacaktım."

Zenginler ve avukatları. Şu anda onlardan biri olsam da, kişisel işlerimi asla bir avukata emanet etmem. Ailem bana saygı görmek isteyenlerin önce bunu hak etmeleri gerektiğini öğretmişti ve kirli işlerini bir avukata emanet etmekten daha korkakça bir şey olamaz.

"Peki avukat ne dedi?" Düşünmeden sordum. "Bir saat önce, istediğim gibi yapabileceğimi öğrendim."

"Ne kadar da uygun." Sesim düz kalıyor, ama sözlerim hedefe ulaşıyor.

Burun delikleri genişledi. "Yalan söylediğimi mi ima ediyorsun?" Sorusunun ardından gelen sessizlik benim için cevap niteliğindeydi.

"Biliyor musun? Seni haksız çıkarmak için havamdayım."

Bazı şeyler asla değişmez.

Onun bunu sayısız kez denediğini hatırlamaya çalışırken, parmağına yüzüğü takıp bana uzatarak beni hazırlıksız yakaladı. "Al."

Bir adım geri atıyorum. "Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bilmem ki, ama o yüzüğe ne kadar sık sık baktığına bakılırsa, ondan kurtulmak için çok mutlu olacağına eminim."

Kahretsin. Ben onun bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken, o da aynı şeyi yapıyordu.

Şah mat.

Kalbim deli gibi atarken, parmaklarımız birbirine değdiğinde en ufak bir titreme bile göstermeden yüzüğe uzandım.

Yüzüğü elinden alıp, önümdeki kadına hiç yakışmayan bu ucuz gösterişi değerlendirdim. Dahlia mücevherleri çok sevse de

, bunu sonsuz sayıda yüzük, küpe ve kolye takmasından anlayabilirsin, yerel kuyumcularda bulabileceğin gösterişli alyanslardan nefret ediyor.

Anneminki gibi eski bir yüzük istiyorum, bir doğum günü partisinde kuzeninin nişan yüzüğünü hayranlıkla incelerken kız kardeşine söylemişti.

Olmaz! Ben belediye başkanının karısının yüzüğü gibi bir yüzük istiyorum.

Lily gülümsedi.

Ama o çok sıradan. Dahlia burnunu kırıştırdı.

Büyük olduğu sürece kimin umurunda, diye Lily burun kıvırdı.

Dahlia boğazını temizleyerek beni anıdan kopardı. "Onu atmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

O başını salladı.

Bundan daha çok istediğim bir şey yok. Ama...

Aklıma bir fikir gelir. Korkunç, aptalca bir fikir, önce hareket edip sonra pişman olacağım bir fikir.

"Tamam, sen de bana yardım edersen." Onu evden çıkarmak muhtemelen ona iyi gelir. Babam, annem depresyonda olduğunda hep ona aynı şeyi yapmasını söylerdi, bu yüzden işe yaradığını biliyorum.

Ayrıca, kartlarımı doğru oynarsam, iş ilişkisine daha kolay razı olacağımı hissediyorum.

Bakışları benimle odasındaki duraklatılmış televizyon ekranı arasında gidip geliyor. "Bilmiyorum. Şu anda biraz meşgulüm."

"Oh, benim hatam. Acıma partisine devam et." Yatağındaki dağınıklığa bakıyormuş gibi yapıyorum. Mor renkli yorgan, kullanılmış mendil ve çikolata ambalajlarının altında zar zor görünüyor.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Anlamadım?"

Yüzüğü cebime soktum. "Onunla ne yaptığımı videoya çekip sana gönderirim. Umarım *The Silver Vixens*'ın bölümlerini arka arkaya izleyip ağlarken izleyecek zaman bulursun."

"Gözlerimden yaşlar dökülmüyor."

Arkamı dönmeden önce bir anlığına yüzüne bakıyorum. "Bazen gerçekten pisliksin," diye bağılıyor.

"Pazar görüşürüz. Ya da görüşmeyiz. Eminim çok meşgul olacaksın." Arkama bakma zahmetine girmedim, ama omzumdan son bir el salladım.

O, duyulmayacak bir şey mırıldandıktan sonra, "Biliyor musun? Ben de seninle geliyorum," dedi.

Anladım.

Gülümsememi bastırıp arka dönüyorum. "Meşgul olacaktın, ne oldu?"

"Takvimim boşaldı."

Umarım bu iş başıma bela olmaz.

Son sözlerim.

"İçini yeniden yapmışsın." Dahlia, babamın eski kamyonetinin deri gösterge panelini eliyle okşadı.

"Mm-hmm." Elimi kol dayama yerine koyup Muñozların garaj yolundan geri geri çıkıyorum.

Babam benim kahramanım, en iyi arkadaşım ve gelecekteki iş ortağımdı, bu yüzden vefat ettiğinde yasımı nasıl yaşayacağımı bilemedim. Babamın kamyonetini restore etmek, birkaç yıl geç de olsa, onun kaybını atlatmamın en iyi yollarından biri oldu.

Avuç içini pürüzsüz deri koltuğun üzerinde gezdirir. "Bunu kaç kez yapacağını söylemişti? Yüz kez mi?"

Belki bin kez, ama bunu gerçekleştirecek kadar uzun yaşamadı.

Babamın kısa hayatında birçok hayali vardı, kamyonetini tamir etmek de dahil, ama hayallerini gerçekleştiremeden öldü.

Göğsümde aynı sönük acı yeniden ortaya çıktı, hiç tam olarak iyileşmemiş bir yara gibi. Neyse ki Dahlia babam hakkında konuşmayı bıraktı ve onun anıları dikkatimi dağıtmadan düşünmeme izin verdi.

Ne yazık ki, tüm güzel şeyler sona erer, beş dakika süren sessizliği de dahil.

"Dur! Dur!" Dahlia neredeyse elimi direksiyondan çekiyor.

"Hayır." Wisteria Gölü Parkı Promenade yakınındaki *nieve de garrafa* yemek kamyonunun önünden geçmeye devam ediyorum. Yüzüğü çıkarmaya yardım etmek bir şey, ama yol üzerinde *nieve* için durmak? Kesinlikle olmaz.

"Lütfen?" Ellerini birbirine bastırıyor. "Cisco'nun dondurmasını yıllardır yemedim!"

"Ekim ayındayız."

"Ne olmuş? Dışarıda kar fırtınası olsa bile yine de isterim."

Kaslarım daha da gerildi. "Bu planın bir parçası değildi."

"Yemin ederim, eğer kenara çekmezsen, şu anda arabadan atlayacağım."

"En azından başka bir polis raporu yazılmasın diye önce hızlanmama izin ver." Gaz pedalına daha sert basıyorum. McLaren'imden farklı olarak, babamın eski kamyonu vites değiştirirken gıcırıyor.

Bakışları hızla, en kötü silahına dönüşür.

Yavru köpek gözleri.

"Lütfen, Julian. Cisco için sana yalvarmaktan çekinmem."

Kahretsin. O sesle adımın söylenmesi vücudumun her hücresini ateşler.

"Her şeyi yaparım. *Lütfen.*"

O şekilde bakıp konuşurken ona hayır demek kolay olmayacak.

"Susmakla başlayalım." Hızımı azaltıp bir sonraki refüjde U dönüşü yapıyorum.

Nieve de garrafa: Meksika'ya özgü el yapımı dondurma

"Evet!" Küçük bir zafer işareti yaparak yumruğunu havaya kaldırır.

Gülümseme isteğini bastırarak parka doğru geri sürerim ve Cisco'nun önünde dururum. Birkaç aile banklarda otururken, bazı çocuklar etrafta koşuşturuyor, muhtemelen son birkaç haftanın güzel havasının tadını çıkarıyorlar.

"Çabuk ol." Telefonumu çıkarır ve son kontrol ettiğimden bu yana gelen otuz e-postayı okumaya başlarım.

Kapı koluna uzanır, ama tereddüt eder. "Aslında haklısın. Cisco's için hava çok soğuk."

Kaydırmayı durduruyorum. "Ciddi misin?"

"Evet. Hadi devam edelim." Parkı tararken direksiyona doğru işaret ediyor. Omuzlarındaki gerginlik ve gözlerinin sağa sola bakması, gerginliğini ele veriyor.

Dahlia, gençliğimizden beri her zaman kaygı ile mücadele etmişti, ama bu seferki farklıydı.

O farklı.

Bir iç çekerek kapımı açtım.

"Nereye gidiyorsun?" Sesinde panik belirir.

Aptalca bir iyilik yapmak için. "Cisco'ya gitmek istiyorum."

Aklım başıma gelip Dahlia'nın neden kötü bir haber olduğunu hatırlamadan uzaklaşıyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Dahlia

Eski nişanlımı unutmak için yaptığım planın ilk adımı, en iyi yemek kamyonu olarak bilinen Cisco'nun mango aromalı *nieve de garrafa*'sını yemekti. Julian, milyarderlerin pazar geceleri yaptığı önemli işleri yaparken, ben tatlımı yiyip bitiriyorum. Bir ara, bir telefon için kamyonundan çıkıyor ve limon aromalı *nieve'sini* başıboş bırakıyor.

Yaptığım şeyden sorumlu tutulmam. Hatta Julian'ın tatlısını elinden alarak onun karın kaslarına iyilik yapmış oldum.

İki bardağı da bitirince, Morat'ın şarkıları son ses çalarken parkın dışına çıkmadan önce bardağı çöpe atıyor. Julian ve ben çok farklıyız ama müzik zevklerimiz aynı, bunu ona asla itiraf etmem.

Buradaki ilk gecemden farklı olarak, kasabayı ve benim yokluğumda ne kadar büyüdüğünü içime çekiyorum. Soğuk havalarda göl kenarında vakit geçirmek isteyenlerin azalması nedeniyle kış aylarında bazı işletmeler kapanırken, çoğu 1800'lerin sonlarında kurulduğundan beri tüm yıl boyunca açık kalıyor.

Hole in the Wall Hardware, Holy Smokes BBQ ve Surf & Turf Meat Market gibi en sevdiğim dükkanların bazıları nesiller boyu aile tarafından işletilirken, Sweets & Treats Bake Shop gibi birkaç yeni dükkan da dikkatimi çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum bir dakika sonra.

Sesini alçaltıyor. "İnşaat şantiyelerimden biri."

"Bu gece altı metre betonun altında gömülürsem, sonsuza kadar hayaletinin peşini bırakmayacağım."

"Sonsuza kadar benimle kalmak istemen gururumu okşadı." Gözleri parıldadı.

Benimkiler ise kısıp kısıp bakıyor.

Sağ elini kaldırır. "Endişelenmene gerek yok. Annem seni sevdiği sürece, seni yaşatırım."

"Bu tehditten korkmalı mıyım, yoksa annen beni sevdiği için bana katlanmaya razı olduğun için etkilenmeli miyim, emin değilim."

Soruma cevaben müziğin sesini yükseltti. Cabrón.

Julian yüzüğümü atmayı önerdiğinde, aklımda inşaat sahasını ziyaret etmek yoktu.

"Hadi, gidelim." Julian spor ayakkabılarını yıpranmış inşaat botlarıyla değiştirip, beni çitlere doğru her adımında gıcırdayan çirkin plastik botlara soktu.

Bariyerin arkasından beyaz bir baret alır ve kafama takar.

Burnum buruşuyor. "Ciddi misin?"

"Güvenlik önce gelir." Kendi başlığını takmadan önce benim başlığımı açtı.

Ters takılmış beyzbol şapkaları ve gri eşofman altı giyen erkekleri boş verin. Kaslı kolları ve çarpıcı elmacık kemikleriyle önümde duran İnşaat Ken sayesinde, kask ve iş botu giyen erkekler artık benim yeni fantezim.

Terapistimin gelecek haftaki seansımızda bu konuya hemen gireceğini biliyorum.

"İyi misin?" Julian'ın sesi beni ürküttü.

"Evet," diye çıkardım.

Kapıyı açar ve yarı bitmiş evin arka bahçesine doğru yol gösterir. Etrafa dağılmış alet ve malzemelere dikkat ederek onun arkasından giderim.

Julian, göl manzaralı dış arka duvara yakın boş bir beton karıştırıcının yanında durur.

"Şaka yapıyorsun." Julian'ın önerebileceği onca şey varken, bunu asla tahmin edemezdim.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır, ama bu suç gibi geliyor."

Malzemeleri toplarken sessiz kalır. Beyaz tişörtü, inşaat tozunun yapışmasıyla kısa sürede rengini kaybeder. Kot pantolonu da

benzer bir kaderi paylaşır ve kuru karışımı makinenin içine döktüğünde mavi rengi griye döner.

Julian, Main Street'in köşesindeki lüks ofisinin temelini attığından beri muhtemelen kürek bile tutmamıştı, ama çalışırken kendinden emin bir hava yayıyordu.

Keşke babası onu şimdi görebilseydi.

İkisini birbirinden ayırmak zordu, özellikle de birlikte bir projeye gömülmüşken. Ama sonra Luis Senior aniden kalp krizinden vefat etti ve yirmi yaşındaki Julian, aile işiyle ve yas tutan annesiyle başa çıkmak zorunda kaldı.

Julian'ı yüzlerce farklı nedenden dolayı sevmeyebilirim, ama ona ve ailesi için yaptığı fedakarlıklara, Stanford'u bırakmasını da dahil olmak üzere, her zaman büyük saygı duyacağım.

Julian, elektrik panosuna bakarak ikinci kez kendine küfretti.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye soruyorum.

"Artık sahada çalışmıyorum diye yetersiz olduğum anlamına gelmez."

"Benim dikkatim dağınıkken makineye tekme attığın zaman beni kandırabilirdin."

Orta parmağıyla burnunu kaşıyor, köprüünün üzerine gri toz yayıyor. Hiç düşünmeden uzanıp siliyorum.

Bana güneşe bakar gibi bakıyor, acı ve hayranlık karışımı bir ifadeyle.

Bir adım geri çekilip ellerimi arkama saklıyorum. "Peki, emrinde bu tür pis işleri halledecek insanlar yoksa milyarder olmanın ne anlamı var?"

"Kim demiş yok diye?"

"O zaman neden bu büyük planında bize yardım etmesi için birini çağırılmıyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Çünkü babam hayatta olsaydı, beton dökmek için yardım isteseydim beni dövürdü. Bu işleri bana Nico'nun yaşındayken o öğretti."

Babasını bu kadar rahatça anması göğsümde bir acı yankılandı. Babası öldükten sonra Julian'a kaç kez bana açılmasını rica ettim? Onlarca kez mi? Yüzlerce kez mi? Kendini herkesten, beni de dahil, uzak tutmak için etrafına bir duvar ördü.

Güç düğmesine bastı, ama hiçbir şey olunca küfretti. "Yardım ister misin?"

Sırtı gerilir. "Anladım."

O makineyi parçalara ayırırken rahat bir sessizlik çöker. Julian telefonunda kullanım kılavuzunu okurken, ben gölün yüzeyinde parıldayan yıldızlara dalarım.

"*Chingada!*"

Başımı onun yönüne çeviriyorum. "Ne oldu?" Kabloyu canlı bir yılan gibi yere atıyor. "Hiçbir şey."

"Lütfen fişe takılı olup olmadığını kontrol etmeyi unutmadığını söyle."

"Tabii ki kontrol ettim." Üzerimizdeki ay, boynuna yayılan hafif kızarıklığı ortaya çıkarır.

Julian'ın makinenin fişe takılı olup olmadığını kontrol etmeyi unutmuş olması beni kahkahalara boğuyor.

Chingada: Oh, lanet olsun.

"Bu senin için yaptığım son iyilik." Dişlerinin arasından başka bir şey mırıldanıyor.

"Özür dilerim!" Sesim hırıltılı çıkıyor. "Hayır, özür dilemiyorsun."

"Beni affeder misin? Lütfen?" Kirpiklerimi kırıpıyorum.

O bana öfkeyle bakar. "Sadece bu hikayeyi kimseye anlatmazsan. *Özellikle* Rafa'ya."

"Yemin ederim." O noktaya görünmez bir X işareti çizdim.

"Kime söylersen, sende çektiğim şarap kutusu videosunu herkese gösteririm." Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Onu sakladın mı?"

"Şantajın son kullanma tarihi yoktur."

Stanford'da geçirdiğimiz zamanlardan komik videolarımızı saklaması, özellikle de Julian'dan bahsederken, beni sıcak ve mutlu hissettirmemeliydi, ama bu düşünce midemi altüst etti.

Sesimi soğuk tutarak, "Korkma. Beceriksizliğinin anı benimle güvende." derim.

Uzatma kablосunu alıp bir dakika sonra döneceğine söz vererek öfkeyle çıkar.

Julian'ın dikkatimi dağıtmaması için, karmaşık duygularıyla baş başa kaldım. Yüzük parmağımdaki soluk beyaz çizgiyi leke gibi ovuşturarak, ilişkimle ilgili acımın da onunla birlikte kaybolmasını diledim.

Eski ilişkim.

Hayatıma devam edebilmek için, geçmişi ve nişanımın bozulmasını hatırlatan her şeyi, yüzükten başlayarak, unutmam gerekiyor.

Bu, istediğim her şey ve daha fazlasıydı, Creswell'ler tarafından nişanımızı çekmek için tutulan kamera ekibine titrek ellerimi uzatırken yalan söyledim.

Oliver, spor yaptıktan sonra o çirkin yüzüğü takmadığımı fark edince, *birçok kadın böyle bir yüzüğü çok beğenir*, dedi.

"Fikrini mi değiştirdin?" Julian'ın derin sesi beni döndürdü. "Son yazılım güncellemesinde zihin okuma yeteneği eklenmediğinden emin misin?" yazılım güncellemesinde zihin okuma yeteneği eklen

Bakışlarında her zamanki sertlik yoktu. "Sen her zaman duygularını açıkça göstermişsindir." "Hepimiz hiçbir şey hissetmeme yeteneğiyle doğmadık."

"Ben hissediyorum," diye alay etti. "Ne gibi?"

"Heyecan." Yüzüğümü cebinden çıkarırken, sadece iki kez gördüğüm çılgın bir gülümsemeyle baktı. Birincisi, ACT sınavında benden daha yüksek puan aldığı için Julian'ı baloya davet ettiğimde, ikincisi ise okulun linebacker'ı, bana namusuz sürtüğ dediği için kopya çekerken yakalandığında.

Julian'a bu konuyu hiç sormadım, ama futbolcunun yakalanıp yılın geri kalanında takımdan atılmasıyla bir ilgisi olduğunu şüpheleniyordum.

"İyi misin?" diye sordu, annesine söylediği yumuşak ses tonuyla. Geriye doğru sallanırken botlarım gıcırdadı. "Ya bu kötü bir fikirse?" "Onunla tekrar bir araya gelmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

"Satmak ister misin?"

Birkaç saniye düşündükten sonra başımı salladım. "Ve o negatif enerjiyi başkasına mı aktarayım? Hayır."

"Senden satın alabilirim."

Nefesim kesildi. "Ne?"

Yüzüğü inceledi. "Çok çirkin, yüzden yüzden fazla veremem."

"Yüz dolar mı? Ama değeri..."

Beni keser. "Yüz bin." Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bu çok para." Omuzlarını silker.

Adi herif. Onun aksine, ben onun milyarder olmadan önceki günleri hala hatırlıyorum, ailelerimizin ekstra malzemeli pizza sipariş etmesinin lüks sayıldığı günleri.

Yüzüğü küçük parmağında rahatça çeviriyor. Alnımda ter damlaları belirliyor. "Ama..."

Ondan yüz bin dolar koparmak kulağa hoş geliyor... "Teklif üç saniye içinde geçerliliğini yitirir..."

Bir dakika. Neden o yüzüğü almak istiyor ki?

"İki..."

Kimin umurunda? Al şunu!

"Tamam!" diye

bağırıyorum.

"Kabul ediyor

musun?"

"Tabii."

"Harika. Şimdi bu halloldu..." Yüzüğü beton karıştırıcının içine atıyor. Makine dönüp dururken, elmas kalın karışımın içinde kayboluyor.

"Julian!" Kırmızı acil durum düğmesine basmak için atladım, ama o beni fırsat bulamadan çekip uzaklaştırdı. Onun vücuduna çarptığımda ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Baretlerimiz birbirine çarpar ve ben kurtulmaya çalışırken benimki düşüp ayaklarımızın dibine düşer. Diğer kolunu belime dolayarak sıkıca sarılır ve kaçmamı imkansız hale getirir.

"Ne yapıyorsun?" Yaralı bir hayvan gibi tıslarım.

"Seni kendinden kurtarıyorum." Ayaklarım yere değmeden beni daha uzağa sürükler.

"Ciddi misin? Atmayı planladığın bir yüzük için o kadar para vermeyi teklif etmenin anlamı neydi?" Vücudumu saran çelik gibi kasları iterek çılgılık attım.

"Her kuruşuna değecek."

"Ama..." Cevabım zihnimin kaosunda kaybolur. "Yüzüğü beğenmedin ki."

Geri çekildim. "Ne?"

"Oliver diz çöküp o klişe Cartier kutusunu açtığı andan itibaren onu sevmediğine bahse girerim."

Yüzüme bir tahta parçası çarpmış olsaydı, onun yorumundan daha az şaşırırdım. Nabzım hızlanıyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü, tıpkı onun gibi, sıkıcı, iğrenç ve onun ve onun gösterişli, kalıplaşmış ailesinin temsil ettiği her şeyi simgeliyordu." Julian'ın sözleri o kadar sert vurur ki, bacaklarım titremeye başlar.

Julian, Oliver ve ailesini tam olarak oldukları gibi gördü.

Süslü bir görünüş.

Oliver farklı biriymiş gibi davrandığı için ben de buna uymakta rahat hissediyordum, ama gerçekte o da miras ve ailesinin onayını almak için çaresiz bir Creswell klonuydu.

Ve ben, bunun önünde duran kadındım.

Julian, kavga gücüm tükenince beni bırakıyor ve makine dönerken zihnim dalıp gidiyor.

İlişkimizin sonu evlilik öncesi sözleşmeyle başladı ve evlilik öncesi danışmanlık ve sağlık taramaları gibi görevlerle boğulduğum için işler hızla kötüye gitti.

Oliver, bacağımdan daha kalın bir evlilik öncesi evrak yığını verirken, *bizim gibi insanlar için standart prosedür olduğunu* söyledi. Creswell'lerin mali durumunu göz önüne alarak böyle bir şey bekliyordum, ama içeriği beni şok etti.

Genetik sağlık taraması mı? Kaşlarımı çatarak sordum, ama Oliver endişemi eliyle savuşturdu. *Bu bir formalite.* Elimi tutup sıktı. *Bunu bir koruma önlemi olarak düşün,* diye ekledi.

Yüzüm buruştu. *Neye karşı koruyucu önlem?*

Standart bir ifade. Hızla bir sonraki bölüme geçti ve doğurduğum her çocuk için ne kadar ödeme alacağımı yazdı. Emzirirsem ekstra para alacaktım.

Tanrım, o toplantıdan sonra kaçmalıyım, ama ona güvendim.

Boğazım sıkışıyor, nefes alamıyorum.

"*Bana bak,*" diye emretti Julian.

Yapamıyorum. En azından *bu* haldeyken yapamıyorum.

Mírame: Bana bak.

"Kamyonette buluşuruz."

"Yüzüğü istiyorsan, çıkarayım." Sırtımdan konuşuyor.

Zaten dağınık olan beynimi sarsacak kadar sertçe başımı sallıyorum.
"Hayır." Gözlerimin kenarlarında gözyaşları birikiyor, düşmelerine bir saniye
var.

Julian'ın önünde ağlamasan iyi olur, kendini topla ve buradan defol git.

"Bitince beni bul." Hayatımın bir kısmının bittiğini kabul ederken, kendimi
kıvrılma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

"Tamam."

Dönerek derin bir nefes veriyorum. Mikserden uzaklaştığım her adım küçük
bir zafer gibi geliyor ve göğsümdeki genişleyen boşluk beni yutmak üzere olsa
da, tek bir gözyaşı bile dökmeden kamyonete ulaştığım için kendimle gurur
duyuyorum.

Ama eskisi gibi değil, direniyorum. Beni çöp gibi atan bir adam için artık
ağlamak istemiyorum.

Reddediyoru
m. Şu andan
itibaren.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Kırmızı ve beyaz bir şey gözüme çarptı. "Kamyoneti durdur!"

Frenlere basar ve ikimiz de öne doğru fırlarız. Emniyet kemeri yerine oturup göğsümü sıkıştırınca inlerim.

"Ne oldu?" Gözleri yüzümde dolaşıyor.

Elimi göğsüme bastırıyorum. "Bana kalp krizi geçirtecektin, onu saymazsak?"

"Sen durmamı istedin."

"Öyle değil!"

"Üzgünüm."

"Önemli değil. Bana bir saniye ver." Emniyet kemerimi çözüyorum. "Nereye gidiyorsun? Dışarısı zifiri karanlık."

"Bir şey görmek istiyorum." Kamyonetten inip dikkatimi çeken yere doğru yürüdüm.

Kapının önüne asılan *Satılık* tabelası yasadışı gibi görünüyor ve başkalarının hayallerimin evine teklif vermesini engellemek için onu çalmak istiyorum.

Yol kenarındaki sokak lambaları, küçük tepenin üzerinde duran Kraliçe Anne tarzındaki konağı aydınlatıyor. Çarpık ahşapları ve bakımsızlığı rağmen, bir zamanlar kasabamızın kurucularından birine ait olan bu ev, zarif işçiliği, eşsiz göl manzarası ve kasaba ile olan tarihi bağıyla çok güzel.

Sıradan bir kurucu evi değil, bir gün yenilemeyi hayal ettiğim ev. Küçüklüğümden beri, üç dilek hakkım olsaydı, bunlardan birini bu mavi evi satın almak için kullanırdım.

Şimdi bunu gerçekleştirmek için paran ve fırsatın var.

Aniden gelen heyecan başımı döndürüyor ve böyle bir evi restore etme fikri beni sarhoş ediyor.

Bu nadir fırsatı değerlendirmemek aptallık olur. İç mimarlık kariyerine başlamadan çok önce kurucuların evlerine takıntılıydım. Arka planları, estetikleri, Wisteria Gölü ve ötesindeki orman manzarası, onlara aşık olmayı kolaylaştırıyor ve unutulmaz kılıyordu.

Bir ev seni depresyondan kurtaramaz. Mantığın sesi konuşuyor.

Hayır, ama terapistim beni mutlu edecek aktiviteler yapmam gerektiğini söyledi ve bu ev iyi bir başlangıç olabilir.

"Bu gerçek mi?" Emin olmak için tabelayı hafifçe vuruyorum.

"yle görünüyor." Julian yanımda durur ve telefonunu çıkarır.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne kadar istediklerini öğrenmek istiyorum." "Hayır!"

Telefonunu elimden alıyorum.

"Merakımı engelleyemezsin."

"Buna dokunmaman gerek." Beş kurucu ailenin evleri nadiren satılık çıkar, Julian'ın bunu almasına hayatta izin vermem.

"Tapuda adın yazıyor mu?"

"Henüz yok." Bu projeyi elimden kaçırırsam yazık olur. Bu ev, terapistimin aylardır tavsiye ettiği adımları atmamı sağlarken, yaratıcılığımı yeniden ateşleyebilecek tam da aradığım türden bir ev.

Julian, telefonunu sıkı sıkı tutan elimden zorla aldı. "O zaman oyun adil."

"Adil mi? Sen bizim mahallenin Monopoly

"

"Nadir bir iltifattan gurur duydum." Kuru sesi sözleriyle uyuşmuyor.

"Ugh. *Lo juro por Dios*—"

Ekranına dokunduktan sonra telefonu kulağına dayadı. "Sam. Merhaba. Geç aradığım için özür dilerim, ama bu önemli. Yarın sabah ilk iş olarak bir satıcıyla iletişime gemen gerekiyor..."

Telefonunu geri alıp ters yöne doğru koşmaya başladım. "Merhaba Sam. Ben Dahlia Muñoz. Nasılsın?"

"Ben... şey... pardon, *Dahlia Muñoz* mu dedin?" Bir erkek sesi sorusunun sonuna doğru hırıltıyla cevap veriyor.

"Evet."

Lo juro por Dios: Tanrıya yemin ederim.

"Designs by Dahlia'nın kurucusu Dahlia Muñoz mu?"

"Evet, benim."

"Vay canına," Sam kendi kendine fısıldadı.

Julian'a dilimi çıkarırken hoparlör düğmesine basarım.

"Senin en büyük hayranınım!" diye bağırır Sam. "Dur. Julian'la ne yapıyorsun?"

"Maalesef birbirimizi tanıyoruz."

Julian bana öfkeyle bakar.

"Julian'ın hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Senin her şeyine ne kadar takıntılı olduğumu biliyor!"

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Tabii ki öyleyim! Julian'a sor. Öğle arasında masamda senin programını izlediğimde hep sinirlenir."

"Sence neden?" Sam alaycı bir

şekilde sorar. "Bilmem."

Gülüyorum.

"Senden bir iki şey öğrenemez ki. Cidden. Geçen sezon Mayhem Manor'da yaptığın işi çok beğendim. En sevdiğim tasarımlarından biri ve ilham gerektiğinde sürekli geri döndüğüm tasarımlardan biri."

"Julian'ın tasarımlarıyla bu sık sık oluyor olmalı."

Sam kahkahayı patlatırken Julian bana ters ters bakar.

Yüzümü çevirip Sam'i hoparlörden çıkarırım. "Sam, dinle. Seni bölmek istemem ama özel bir ricam var ve çok vaktim yok."

"Söyle." Sam kararlı bir şekilde konuşur.

"Julian ne derse yapma. En azından Kurucunun evinde yapma."

"Ama o benim patronum."

"Yeni bir işe ne dersin? Seni işe alırım..."

"Yeter." Julian telefonu elimden kapar. "Sam, yarın seni ararım. Bu saatte rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim."

"Ama..." Sam'in panik sesi Julian telefonu kapatınca kaybolur.

"Ne tatlı adam. Merak ettim, ona ne kadar maaş veriyorsun?"

Gözleri kısılır. "Asistanımı çalmayacaksın."

"Yani, ayrılmak istiyorsa bu çalmak sayılır mı?"

Julian'ın kaşları daha da çatıldı. "Evi beğendiysen, rekabetçi bir teklif yapmalısın."

"Ama sen milyardersin." "Ne olmuş yani?"

"Yani seni nasıl geçeceğim?"

Kötü bir kötü adam gibi çenesini okşadı. "Anlıyorum."

"Harika. Şimdi bana bir iyilik yap ve evi hiç görmemiş gibi davranırsan, sana sonsuza kadar minnettar kalırım."

"Sonsuza kadar borçlu mu kalacağım?" Sesi alçalır ve yüzlerce kelebek kozalarından uyanır.

Kahretsin. Hayır.

Başımı geriye eğiyorum. "Bu seferlik affet. *Lütfen.*"

"Ben hayır işinde değilim."

"Anlamadım?" Her heceyi ayrı ayrı telaffuz ettim.

"Kişisel bir şey değil. Arazinin bana lazım ve bu yer tam da aradığım yer. Bu arazinin bir kısmına benim evlerimden on tane sığar."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Gördün mü! İşte bu *yüzden* alıcı olmamın tek nedeni."

"Çünkü bir fırsatı değerlendirmek istemiyorsun? Bu aptallık, geçerlilik değil."

Yumruklarımı yanlara sıkıştırıyorum. "Bir evin tarihine değer vermek aptallık değil." "Ben maddi değere daha çok değer veriyorum."

"Sence ben değer vermiyor muyum? Tarihi bir ev, doğru şekilde onarılsa yeni bir ev kadar para edebilir."

"Olmayacağını söylemiyorum, ama ne kadar uğraşırsan uğraş, matematik her zaman benim lehime olacak."

İnlerim. "Evlerinden birini kaç milyara satıyorsun?" "Üç milyon, aşağı yukarı."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Üç. Milyon. Dolar mı?" Ben çocukken göl çevresindeki evlerin değeri çeyrek milyon dolardan azdı.

İlk göz teması kesen o oldu. "Evet."

"Peki kaç ev yıkmışsın?" "Yeterince."

"Elli mi?" O sessiz kalır. "Yüz mü?" diye sorarım, ama sadece bir göz kırpma ile karşılık alırım. "İki yüz mü?"

Sessiz kalıyor.

Kafamı sallarım. "Vay canına. Bu gidişle, birkaç yıl içinde evin kalmayacak."

"İşte bu yüzden arz-talep sorunumuzu çözmek için böyle bir mülke ihtiyacım var."

Strateji değiştirme zamanı.

"Yalvarmamı ister misin?" Sesim alçalır.

O iki kez göz kırptığında gülümsememek için yanağımı ısırıyorum. Julian ve ben yıllar boyunca birçok psikolojik savaş taktiği uyguladık, ama baştan çıkarma hiç bunlardan biri olmadı. Ama lanet olsun, hayalimdeki evi elde etmek için şeytanla bile flört etmeye hazırım.

"Hayır." Çenesi sıkılaşıyor.

"Dizlerimin üzerine çökmekten çekinmem."

Gözleri dudaklarıma düşer, sonra başka yere bakar. "Kapa çeneni."

Çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Ne istiyorsun?"

Başını benim tutuşumdan kurtarır ve bir adım geri atar. "Bunun tam tersi neyse onu istiyorum."

"Bu evden gidersen seni rahat bırakacağım." Parmağımı göğsünün ortasından aşağı doğru kaydırıyorum.

O irkilir. "Seninle çalışmanın hata olduğunu biliyordum." "Ne?"

"Hiçbir şey." Bir dakika boyunca bakışları mülk ile benim aramda gidip gelir, sonra tekrar konuşur. "Yarı yarıya bölüşsek nasıl olur?"

"Anlamadım?"

"Sen evi istiyorsun, ben araziye istiyorum. İkimizin de istediğini elde etmek için birlikte çalışabiliriz."

"Kasaba burada başka bir ev inşa etmene izin verir mi?" "Bu benim sorunum."

"Mülkün imar planı nı değiştirip üzerine birkaç ev daha inşa etmek umuduyla hep birlikte bu işe girmemizi mi istiyorsunuz?"

"Doğru."

Kafamı sallıyorum. "Bu asla işe yaramaz."

Kaşları tekrar çatıldı. "Neden olmaz?"

"Çünkü aramızda sadece birinin tarzı var ve ipucu, o da sen değilsin." Julian'ın orta yüzyıl modern tasarımlarına olan bağlılığının aksine, benim modern rustik tasarım stilim bunun tam tersidir. Her eve, farklı iç tasarım stillerini birleştirirken orijinal mimarisini vurgulamak amacıyla girerim.

Popüler olmaya başlamamın en büyük nedenlerinden biri, yaklaşımımın diğerlerinden farklı olmasıydı. Julian'ın sevdiği orta yüzyıl modern tarzı da dahil olmak üzere farklı tarzları harmanlamaktan korkmuyordum ve bu da beni diğerlerinden ayırıyordu.

Burnunun köprüsünü iz bırakacak kadar sertçe sıkıştırıyor. "Sabrımı zorluyorsun."

"Bana gelince hala sana bir şey kaldığına şaşırdım."

Kendi kendine mırıldandıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Evin yaratıcı kontrolü tamamen sende olacak."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Peki ya belediye talebini reddederse?"

"O zaman mülkü satıp, zamanımı ve kaynaklarımı yatırmaya değer bir fiyata yeniden satmamız gerekecek," diyor.

"Ne kaynakları?"

"Eğer o evi üç yıl içinde restore etmeyi planlıyorsanız, işi yapmak için benim şirketime ihtiyacınız olacak."

"Neden?"

"Kasabada tek diğer inşaat şirketi, moteli tamir etmekle meşgul olduğu için bir yıllık bekleme listesi var."

Kahretsin. Tasarım konusunda çıkmaza girdiğim bu dönemde, beni bu durumdan kurtaracak mükemmel bir proje varken bir yıl beklemek istemiyorum.

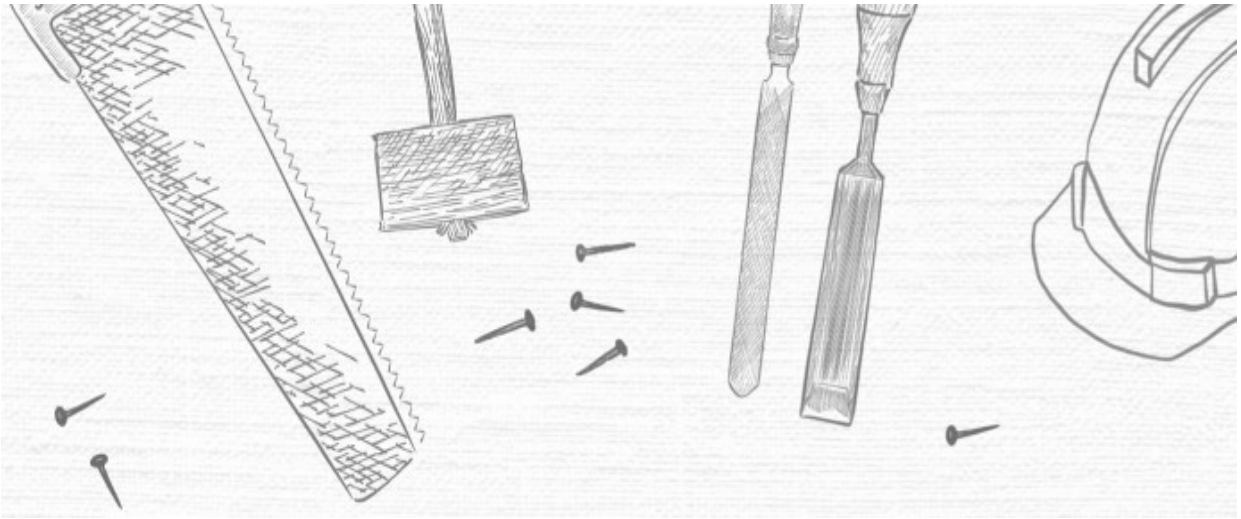
Yine de, heyecanım rağmen Julian ile ortaklık kurmaktan endişe duyuyorum. Üniversitede sadece bir projede birlikte çalıştık ve o da benim kendime gerçekçi olmayan beklentiler yüklememle sonuçlandı.

Julian'ın, beton ve camdan eşit oranlarda yapılmış beyaz ve gri evlerden oluşan ideal mahallesini inşa etmek için evi yıkacağını gözümde canlandırabiliyorum. Mülkün tarihi silinip, önümdeki adama yakışan soğuk, keskin çizgilerle yerini alacak.

Bu görüntüyü titreyerek kafamdan silmeye çalışıyorum.

Julian ile çalışmak fikrini ne kadar sevmesem de, onun bu evi yıkması fikrini daha da çok nefret ediyorum.

Kendimi bu fırsattan vazgeçirmeden önce konuşuyorum. "Ben varım."

BÖLÜM SEKİZ

Julian

Rafa ve ben Angry Rooster Café'nin arka tarafındaki boş deri koltuklara doğru yürüyoruz. En son baş başa vakit geçireli haftalar oldu. O Dwelling uygulamasını yönetirken, ben de Lopez Luxury'nin komşu göl kasabalarına yayılmasıyla birlikte yaşanan büyüme sancılarıyla uğraşırken, ikimiz de çok meşguldük.

Bazen zamanı geri alıp, sabah beşinde uyanıp babamla birlikte inşaatta çalışmak yerine ofise gitmek zorunda olmadığım günleri yeniden yaşamak istiyorum. O günler hayatımın en mutlu günleriydi ve son zamanlarda sık sık aklıma geliyorlar.

Rakiplerim gibi kurumsal bir yapıda değilim ve bu, her etkileşimimde ortaya çıkıyor. İşin kurumsal tarafını yürütmek için başka birini işe alma isteği son zamanlarda beni her zamankinden daha fazla zorluyor, ancak bu tür bir sorumluluğu verebileceğim kimse yok.

Rafa deri koltuğa çöktü. "Bugün şehre gelirken ilginç bir şey gördüm."

"Ne?"

"Kuruculardan birinin evi satılık ilan edilmiş."

"Hm." Ekstra karamel, karamel sos ve biraz krema eklediğim buzlu kahvemi yudumladım. Sıcak, şekerli lezzet dilime değdi ve karşımda oturan sert bakışlı adamın varlığına rağmen anında keyfimi yerine getirdi.

Başını eğdi. "Birkaç yıl önce araştırdığın evin aynısı."

"Evet."

"Peki... bu sefer satın alacak mısın?"

Tatlı kahve boğazımdan asit gibi akıyor. "Neden?"

Gözleri kısılır. "Çünkü sen böyle bir fırsatı kaçırarak biri değilsin. Sadece arazi bile burayı çevrede en değerli mülklerden biri yapıyor.

."

Midem bulanıyor. "Dahlia ile bu konuda işbirliği yapıyorum."

"Anladım."

"Annem istedi."

"Tabii ki istedi. İkiniz daha anne karnındayken düğününü planlıyordu."

Parmaklarımın altındaki plastik bardak basınçtan bükülüyor. "Dahlia için endişeleniyor."

"Hepimiz endişeleniyoruz." Yüzündeki somurtkan ifade yumuşadı. "Ama bu, onun parlak alet kemeriyle şövalyesi olman gerektiği anlamına gelmez."

"Alet kemeri parlaksa, belli ki görünüş için takılmıştır." "Demek istediğim o değil, bunu sen de biliyorsun."

Omuzlarım gerilir. "Biliyorum, ama bu sorun olmayacak."

"Ne düşünüyorsun, onunla bir ev alıp Oliver'la yaptığı gibi birlikte tamir mi edeceksin?"

Vücudumda gerginlik dalgalanıyor. "Öyle değil." Bana bakıyor.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" Sorum keskin çıkar.

"Hata yapıyorsun," diye homurdandı.

"Anlamamı beklemiyorum." Kimse anlayamaz, ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

Dahlia ve benim, birbirimizi en iyi, bazen de en kötü halimize dönüştürmek için birbirimize düşmanlık beslediğimiz karmaşık bir geçmişimiz var. Bu tür bir bağ, ne kadar yıl geçerse geçsin, yok olmuyor.

"Eskiden aşık olduğun kadınla takım oluşturmamanı tavsiye edecek kadar anlıyorum."

Sakallı yanağımı ovuşturuyorum. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Niyetini biliyorum, ama hayat en iyi planlarımızı mahvetmek için tuhaf yollar bulur." Bana bir bakışla başını çevirerek beni başından savar.

"Birlikte bir proje üzerinde çalışıyoruz, aşık olmuyoruz."

Dahlia, Stanford'dan ayrıldıktan sonra eski oda arkadaşımın çıkmaya başladığında bunun imkansız olmasını sağladı.

O burun kıvrıldı. "Çünkü geçen sefer birlikte çalışmak çok iyi gitmişti."

Dahlia ile tek kez takım oluşturduğumuz anı hatırlayınca dişlerim gıcırıyor: üniversitedeki bir psikoloji projesindeydi. Kıskançlıktan verdiğim bir karardı ve onunla ilgili yaptığım uzun hata listesinin ilk maddesi oldu. Flört etmek. Öpüşmek. Babamın ölümünden sonra sevdiğim birini kaybetme korkusunu aşamadığım için onu uzaklaştırmak.

"İşte tam da bu beni endişelendiriyor." Rafa beni işaret ediyor.

Birkaç kez gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

"Yüzündeki ifade." "Neden bahsediyorsun?"

Kesinlikle benim olamayacak bir ifadeyi taklit ediyor. Ona buruşuk bir peçete fırlatıyorum. "*Hadi ama.*"

"Onu unuttuğunu sanıyordum."

"Unuttum. Sadece..."

"Anıları mı?"

"*Düşünüyorum,*" diye düzeltiyorum.

"Lütfen bunu daha sık yapmayı düşün, çünkü son zamanlarda hiç yapmadığın belli."

"Dahlia'nın Oliver'ı unutmasına yardım etmek doğru olan şey." Sonuçta, onları birbirleriyle tanıştıran benim.

Yakında döneceksin, değil mi? Oliver, babamın kalp krizi geçirdiğini duyduktan sonra panik içinde eve dönüş bileti alırken sordu.

Dahlia, senin tek bir mesaja bile cevap veremeyecek kadar meşgul olduğun için eşyalarını toplamama ve göndermeme yardım etmeye geldi, Stanford'dan ayrıldıktan bir ay sonra bana mesaj attı. *Ve geri dönmeyeceğini bize haber verdiğin için teşekkürler, pislik. Arkadaşlığımız buraya kadar,* diye ekledi.

No mames: Dalga geçmeyi bırak.

Sonra bir baktım, Dahlia, kafası kıcına kadar girmiş, boğulmadığına şaşırdığım bir pislikle ilişkiye girmişti.

Oliver ile arkadaş olduğum için ve onu Dahlia'ya iten hatalarımı yaptığım için pişman olmadığım tek bir hafta bile geçmiyor.

Konferans odasındaki masaya parmaklarımı vurmaktan ellerim kramp girdi. Proje yöneticileri, mimarlar, mühendisler ve iç mimarlarla dolu bir günün ardından sabırsızlanmamak zor.

Genel müdürüm Mario, önündeki birkaç kağıdı karıştırıyor. "Projelerimiz için sunulan tüm izinler, sorumlu kişinin babalık iznine çıkması nedeniyle askıya alındı."

Kaşlarımı çattım. "Ve şimdilik başka kimse devralamaz mı?"

"Hayır. İki yıl önce Abbie ikizlerini doğurduğunda da aynı şey olmuştu."

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Detroit veya Chicago gibi daha büyük bir şehirde çalışsaydım, bu tür sorunlarla karşılaşmazdım. Birkaç kişi grip oldu ya da bir kişi doğum yaptı diye günlük işler durmasaydı, hayatım çok daha az stresli olurdu.

Ve daha yalnız. Ailemden tekrar uzaklaşmak düşüncesi, bu fikri kafamdan atmamı sağlıyor.

Sesimi yükseltirim. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca tüm çalışanlarımızın düzenli işleri olsun diye programları yeniden ayarlayın. Belediye, townhouse'lar için izinlerimizi onayladığına göre çok zor olmamalı." Ryder'a dönerim. "Yeni bir gelişme var mı?"

Proje yöneticim Ryder, kalemını klipsli tahtaya vurmaya bırakır. Yedi yıldır benimle çalışıyor ve otuz sekiz yaşına gelmeden bugünkü pozisyonuna yükseldi. Onun sayesinde, ekibimi disiplinli bir komutan gibi yönetebileceğini bildiğim için geceleri daha rahat uyuyabiliyorum.

Arkalarına yaslanıp ellerini koykoyu saçlarının arkasına koyar. "Artık Bay Vittori için endişelenmemize gerek yok bence."

Parmaklarım tıklamayı bırakır. "Nasıl yani?"

"Bölgedeki satılık evler için tüm tekliflerini geri çekti." "Neden?"

"Emin değilim. Belediyeye göre, herhangi bir mülk veya arsa satın almamış, belki başka bir şehre taşınmıştır. Ona pek seçenek sunmadınız." Koyu kahverengi gözleri parladı.

"Bu hoşuma gitmedi." *Ya da o.*

Lorenzo Vittori, ebeveynlerinin ölümünden yirmi üç yıl sonra rastgele Wisteria Gölü'ne geri döndüğünden beri ona karşı temkinli davranıyorum ve bunun nedeni, göl kenarındaki mülkler için benimle rekabet etmesi ya da belediye başkanlığına aday olacağına dair kasabada yayılan dedikodular değil.

Kasaba onu geri kabul etmiş olabilir, ama ben ona ya da sahte iyiliklerine güvenmiyorum. Pazar ayinine kaç kez katıldığı ya da hayvan barınağında kaç saat gönüllü çalıştığı önemli değil. Bildiğim kadarıyla, amcasının kirli parasını farklı işler ve hayır kurumları aracılığıyla akıtıyor, hepsi de fark yaratmak isteyen iyi bir samaritan gibi davranarak.

Hayatının ilk on yılını burada geçirmiş olabilir, ama o zamandan bu yana çok şey oldu.

Yirmi beş yaşındaki asistanım Sam, kulaklığı, tableti ve kahverengi gözlerine kadar uzanan parlak gülümsemesiyle konferans odasına girer. "Mimar ekibi, şehir evlerinin planlarını incelemek için B konferans odasında bekliyor. Tasarım ekibini de C odasına yerleştirdim, oradaki işiniz bittiğinde oraya geçin, onlar da çıkmaz sokak için fikirlerini sunsunlar."

"Harika."

Koyu sarı saçlarının üzerine kulaklığını yeniden yerleştirir. "Ah, sonra da boş vaktinizde Lake Aurora belediye başkanını arayın. Kasabanın altyapısı hakkında birkaç sorusu var ve size bir fikrini danışmak istiyor."

"Teşekkürler." Gözlerimi ovuşturdum. Dün gece sekiz saat uyumuş olmama rağmen hala yorgun hissediyordum.

Dwelling hisseleri New York Borsası'nda işlem görmeye başladığında ve şirketimiz birkaç yıl önce halka açıldığında, yeni kazandığım milyarder statüsü ve babamın zor durumdaki inşaat şirketini Lopez Luxury'ye dönüştürme ihtimali beni çok heyecanlandırmıştı. Ancak şimdi babamın hayalini ve daha fazlasını gerçekleştirdikten sonra, ilhamsız, yorgun ve üstlendiğim her projeye karşı giderek daha fazla kızgın hissediyorum.

Tutkumu yeniden alevlendirmek için farklı seçenekler düşündüm, örneğin tekrar bireysel bir projeye atılmak veya tasarımcı ekibimi değiştirmek gibi, ama hiçbirini gerçekleştiremedim. Bir yanım, bir projeye kanımı, terimi ve gözyaşımı katmanın nasıl bir his olduğunu hatırladığımda bir daha ofise dönemeyeceğimden korkuyor.

Dün gece bunun kanıtı oldu. Dahlia, kurucunun evini tamir etme fikriyle gözleri parlayan tek kişi değildi.

Ben de öyleydim.

Toplantılarla dolu uzun bir günün ardından, istediğim ama sahip olmadığım şeyleri hatırlatan restoranlardan, parklardan ve çiftlerden uzak, gölün kuzey kıyısındaki izole malikaneye dönmek beni rahatlatıyor.

Son dört yılda, şehrin güneyinde üç evim daha vardı. Kum tepeleri ve sahil, daha küçük ve kayalık kuzey kıyısından çok daha güzeldi, ama turistler, çiftler ve ailelerle çevrili olmaya dayanamıyordum.

Anahtarlarımı ve cüzdanımı ön kapının yanındaki cam tabağa bırakıp, pencereleri Tarihi Bölge'ye bakan şef mutfağına doğru keskin bir sola dönüyorum, ancak panoramik manzara, gurultulu karnımın dikkatimi çabucak dağıtır.

Ev hizmetçim sayesinde, buzdolabımın orta rafında önceden hazırlanmış yemekler düzgün sıralar halinde dizili duruyor. Elime ilk gelen yemeği mikrodalgada ısıtıp mutfak adasına oturuyorum ve telefonumu hoparlör sistemine bağlıyorum.

Evde müzik son sesle çalmasına rağmen, tabaklara çarpan mutfak eşyalarının sesi, gece yarısı beton kesici çalıştırmaktan daha kötü geliyor.

İnsanların sandığı kadar sessizliği sevmiyorum. Aslında, yıllar geçtikçe sessizliği nefret etmeye başladım çünkü bana eksikliklerimi hatırlatıyor.

Bir ev değil, bir yuva.

Sevip, değer verip, destekleyeceğim bir eş.

Her sabah uyanmak için işim ya da düzenli maaşım için bana güvenen insanlar dışında bir neden.

Para bana birçok şey satın alabilir, ama her geçen yıl daha da derinleşen göğsümdeki boşluğu dolduramaz. Eskiden beni tatmin eden şeyler artık sürekli kaşıntıyı gidermeye yetmiyor. Kendimi aşırı çalışmak. Hiçbir yere varmayan sıradan randevular. Kendi ailemi kurma isteğimi görmezden gelerek tüm boş zamanımı ailemle geçirmek.

Hiçbiri aynı çekiciliğe sahip değil ve endişelenmeye başlıyorum.

Mejor solo que mal acompañado, dedim babamın derin, gür sesiyle, arkadaşlarımla arkamdan benimle dalga geçtiğini duyduktan sonra.

Acı göğsümü kesiyor. Küçükken gözlerimi devirip babama bu sözü hangi internet sitesinden çaldığını sorardım, ama şimdi her duruma uygun sözü bulabilme yeteneğini takdir ediyorum.

Tanrım, kaç kez onun burada olmasını, ihtiyacım olduğunda atasözleri söylemesini dilediğimi sayamadım.

Mejor solo que mal acompañado: Kötü arkadaşlarla olmak, yalnız olmaktan iyidir.

Doğru kişi karşına çıktığında bunu anlarsın, diyorum kendime.

Ama ya doğru kişi başından beri oradaysa ve ben, hiçbir şey bilmeyen aptal bir yirmi yaşındaki genç olduğum için her şeyi mahvettiye?

Dahlia geçen hafta döndüğünden beri bu soru ve kendimi izole etmek yerine acımı doğru şekilde işleseydim neler olabileceğine dair senaryolar beni uykusuz bırakıyor.

BÖLÜM DOKUZ

Dahlia

"O küçük kasabanda cep telefonu çekiyor mu?" diye soruyor menajerim Jamie, telefonu açar açmaz.

Yüzüm kızardı. "Aramalarına cevap veremediğim için özür dilerim."

Jamie'nin ilk sesli mesajında, bir sonraki dekorasyon lansmanım için planlarımın nasıl gittiğini sorduğunda, onu aramamak kolay olmuştu, ama diğer arkadaşlarımla mesajlarını ve aramalarını görmezden gelmek daha zordu. *Bay Area Flip*'te tanıştığım üç TV ekibi üyesi Reina, Hannah ve Arthur, ben sadece ara sıra "*Hala hayattayım*" mesajları göndermeme rağmen, grup sohbetimize her gün mesajlar gönderiyorlardı.

Bu ifade doğru olsa da, tam olarak *yaşıyor* sayılmam, bu yüzden yaşamaya başlayana kadar herkesten uzak durmayı planlıyorum.

Jamie yumuşak bir ses çıkardı. "Sadece dalga geçiyorum. Dinlenmen nasıl gidiyor?"

Öğleden önce yataktan kalktığımı, sabah mahallede yürüyüş yaptığımı ve anneme kahvaltı hazırlamasına yardım ettiğimi düşünürsek, saat daha sabah 10 olmasına rağmen bugünü başarılı bir gün olarak sayabilirim.

Bak, iyi tarafını buluyorsun.

"İyi. Ara vermem gerekiyordu," diye cevap verdim.

"Geçen sezonu bitirdikten sonra seni suçlayamam." "Evet."

"Zihinsel olarak nasılsın?"

Telefonumu sıkıca tutan elimi gevşettim. "Bazı günler iyi, bazı günler ise..."

"Tamamen berbat mı?" diye benim

için cümlemi tamamladı. "Aynen öyle."

"Hayatın şu anda berbat olduğunu biliyorum, ama her şey düzelecek. Sana söz veriyorum."

Boğazımdaki yumru büyüyor. "Umarım."

Kısa bir duraklamanın ardından konuşmaya devam etti. "Kötü haber vermek istemem, ama bir muhabir senin ayrılığınla ilgili sorular sormak için aradı."

Vücudum taş kesildi. "Oh."

"Ekibim, birlikte onayladığımız cevabı verdi."

Mide asidi, sıkışmış boğazımda kabarcıklar oluşturarak yükseldi. "Tamam." Oliver ve ailesi dışında, nişanımın bozulmasının gerçek nedenini bilen tek kişi Jamie'dir ve Lily ve annem benden cevabı kaç kez koparmaya çalışırsa çalışsın, bunun böyle kalmasını umuyorum.

"Her ihtimale karşı, imzalı gizlilik sözleşmesini Oliver ve eski menajerinize tekrar gönderdim." Gülüşüm boş çıkıyor. "Sen en iyisin."

"Bir dakika sonra aynı şeyi söylemeyebilirsin." Korkumu yutuyorum.

"Neler oluyor?"

"Senin çok ihtiyacın olan bir tatilde seni rahatsız etmek isteyen bir menajer değilim, ama Curated Living ekibi gelecek sonbahar koleksiyonu planları hakkında bir sürü soru soruyor ve ben de sadece birkaç kez geçiştirebildim."

Nefesim hızlanır. "Anlıyorum."

"Son lansmanında rekor rakamlar elde ettiğini bildirdiler, bu yüzden bir sonraki lansmanı planlamaya başlamak için sabırsızlanıyorlar."

"Tabii ki." Ellerimin titremesini engellemek için ellerimi sıkıca yumruyorum.

"Ekip, ön taslakları ne zaman göndereceğinizi bilmek istiyor. Eylül ayında lansmanı yapıp ivmeyi sürdürmek istiyorsanız, Şubat sonuna kadar üretime başlamaları gerekiyor."

Bu sonbaharı bile atlatamadım, bir sonrakini düşünmeye başlamadım bile, ama önemli değil.

Yalancı.

Göğsümde panik dalgaları yükseliyor. Eskiz yapmaya başlamak için tabletimi her açtığımda, enerji seviyem dibe vuruyor ve daha başlamadan yenilmiş hissediyorum.

"Bir sezon ara vermen gerekirse..."

"Hayır," diye patladım. Son birkaç yıldır Curated Living ile çalışıyorum ve kalan son iş ortaklığımı kaybetmeyi reddediyorum. "Yıl sonuna kadar ilk eskizleri onlara göndereceğim, sen de Ocak ayı için toplantılarımızı planlayabilirsin."

"Emin misin?"

"Evet." Zonklayan şakağımı ovuşturuyorum.

"Harika! Onlara haber veririm."

"Harika." Kalbim göğsümde çarparken soruyorum, "Bu arada, yeni program için herhangi bir gelişme var mı?"

Aslında Oliver ile *Bay Area Flip'in* yeni sezonunu çekmek için anlaşmıştım, ama nişanımızın bozulması bu fırsatı mahvetti, bu yüzden Jamie'nin bana yeni bir kanal sözleşmesi ayarlamasını umuyorum. İşimi seviyorum ve onu ve yardım ettiğim insanları özlemediğim tek bir gün bile yok.

"Hayır, henüz haber almadım, ama yeni bir TV anlaşmasıyla seni aramam an meselesi." Sesi alışılmadık bir şekilde neşeli geliyor.

"Oh." Yatağıma geri düşünüyorum. "Sence, sunumum önceki şovumdan farklı olduğu için kimse ilgilenmiyor mu?"

Creswell ailesi ve bağlantıları sayesinde bu şovu almayı başardığım için minnettardım, ancak prodüksiyon sürecine olan sıkı kontrolü beni daha fazlasını istemeye itti.

Şovun anlatımında daha fazla kontrol. *Her türlü* sosyoekonomik geçmişe sahip daha fazla müşteri. Ve keder, kayıp ve boşanma gibi büyük yaşam değişiklikleri gibi konuları tartışmak için daha fazla özgürlük.

Prodüksiyon şirketlerinin her şeyi bırakıp benimle anlaşma imzalamalarını beklemiyordum, ama birkaç hafta geçti ve hala bir sonraki toplantı için haber yok.

Kişisel hayatınız internet memesi haline geldiğinde ne bekleyebilirsiniz ki?

Gözlerim yanıyor, ama gözyaşlarını silerek gözlerimi kırpiyorum.

Jamie telefonu kapattıktan sonra, yorganın altına girip uykuya dalmak istiyorum, ama bunun yerine bilinçli bir karar verip kalkıyorum, valizimi açıyorum ve makyaj çantamı arıyorum.

Un Muñoz nunca se rinde, babam hep böyle derdi. Ve artık öyle yaşamayı hatırlamanın zamanı geldi.

Evden çıkmak *istemiyorum*, ama yine de çıkmaya karar verdim çünkü annem ve kız kardeşim büyük bir düğün süslemesi siparişi için yardımına ihtiyaçları var. Annemin dükkanı Rose & Thorn, şehrin kuzeyindeki ünlü Tarihi Bölge'de bulunuyor. Bu bölge, 1800'lerin sonlarında kurulan kasabanın kır evi tarzındaki mahallesi 1800'lerin sonlarında kasabanın kurulduğu tarihlere kadar uzanmaktadır.

Tarihi Bölge, Lake Wisteria'nın kalbini oluşturur. Orijinal binaların çoğu, kütüphane, banka, belediye binası, bir zamanlar posta güvercinleri kullanılan postane ve ayakkabı kutusu büyüklüğünde küçük bir okul binası dahil olmak üzere beş blok içinde yer almaktadır. Orada büyümek için yeterince zengin değildik, ancak annem, dedemlerin iş nedeniyle buraya taşındığı otuz beş yıl önce küçük bir çiçekçi dükkanı açabildi.

Dış cephe tuğla duvarlarını kaplayan pembe boya ve her şekil ve boyutta kırmızı, turuncu ve sarı çiçeklerle dolu sonbahar vitrinleriyle Rose & Thorn'u gözden kaçırmak zor olurdu.

"Yapabilirsin," diye kendime telkin ederek arabadan inip kaldırıma doğru yürüyorum.

En azından iyi görünüyorsun, diye ekliyorum. Hayatımı düzene sokmak için en iyi kıyafetlerimi seçtim, renkli kıyafetler ve aksesuarların moralimi yükselteceğini umuyorum.

Her zaman herkesin dikkatini çekmeye çalışmana gerek yok; Oliver'ın annesinin kıyafetlerim hakkında yaptığı o eski yorum, çirkin ve hoş olmayan yüzünü gösteriyor.

Bu anı hatırlayınca neredeyse bileğimi burktum.

Bir gün kendi cildinde rahat hissedip onu örtmeyi bırakırsın umarım, demişti bana yaşlanma karşıtı krem şişesini uzatırken.

Kes şunu...

"Dahlia? Sen misin?" diye bir kadın arkamdan seslendi.

Annem yanımda durdu ve gülümseyerek döndü.

Hayır. Yapamam. İlaçları ve terapistimin evden çıkmamı tavsiye etmesini boş ver. Aileme çiçeklerle yardım etmek başka bir şey, ama insanlarla yüzleşmek bambaşka bir mesele. Nişanımın bozulduğu haberi duyulduktan sonra bununla başa çıkmaya hazır değilim.

Annem kaçmamı engellemek için omuzlarımı tutar. "Eski arkadaşlarınla görüşmek sana iyi gelir."

Ama artık Wisteria Gölü'nde hiç arkadaşım yok. İlkokulda edindiğim iki yakın arkadaşım artık başka eyaletlerde yaşıyor ve ara sıra arayıp sohbet etsek de, genetik testimin sonucunu öğrendiğimden beri pek konuşmıyoruz. İkisi de hamile ve bebekleri olacağı için çok heyecanlılar, bu da beni dışlanmış hissettiriyor.

Mağazaya koşmadan önce annem beni döndürdü. "*Nos vemos adentro.*" Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra mağazanın kapısını

"Sen olduğunu biliyordum! Main Street'i kendi moda podyumuna çevirebilecek tek kişi sensin." Lise sınıf arkadaşlarımdan biri olan Alana Castillo el sallıyor.

Geçmişimden karşılaşabileceğim tüm insanlar arasında Alana en iyi seçenek. Sadece hoş bir insan olmakla kalmıyor, farklı arkadaş gruplarına ait olmamıza rağmen lisede oldukça iyi anlaşıyorduk.

Nos vemos adentro: İçeride görüşürüz.

Koyu renk saçları güneşin altında parlıyor ve farklı kahverengi tonlarını ortaya çıkarıyor. Yanındaki uzun boylu, yakışıklı, sarışın adam kulağına bir şey fısıldadıktan sonra, leotard, neon yeşili balerin eteği ve savaş botları giymiş kızıyla birlikte Pink Tutu'ya doğru yola çıktı.

Her zamanki baskıcı üzüntüyle mücadele ederken, zorla "Hey" diyorum.

En azından onu gördüğüne sevinmiş gibi davranabilirsin.

Alana kollarıyla bana sarılır ve yanağını yanağıma dayar. "Nasılsın?"

"İyiyim."

Tek bir anlamlı bakışla beni yerinde tutar. "Anlıyorum."

Botumun ucuyla görünmez bir taşı tekmeliyorum. "Daha iyi günlerim de oldu."

"Bu yüzden mi kasabaya döndün?" "O ve annemin yemekleri."

Ugh. Sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Çekim programım nedeniyle Alana'nın annesinin cenazesine katılamamıştım, ama anneler ve yemekleri gündeme getirmemem gerektiğini bilmeliydim.

Onun sıcak gülümsemesi endişemi azaltır. "Annemin *pandebonosunu* özlemediğim tek bir gün bile geçmiyor, seni anlıyorum."

"Onlar en iyisiydi! Annem hala senin annene tarifini istemediği için kendini affetmiyor."

"İstersen, bir gün ikinize de yapmayı öğretirim."

Kaşları yükseldi. "Gerçekten mi?"

San Francisco'da yaşadıkten sonra, beni önemseyen insanlarla çevrili olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Baristamın adımı doğru yazması bile şans sayılırdı, beni gerçekten merak ettiği için nasıl olduğumu sorması ise hiç söz konusu bile değildi.

Alana'nın melodik kahkahası en soğuk kalpleri bile ısıtabilirdi. "Tabii ki. Mutfağıma herkes girebilir, Missy hariç."

"Bu kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ tariflerini çalmaya çalışıyor mu?"

Alana içini çekerek cevap verdi. "O kız liseden beri sorunlu. Niyeti iyi ama 4 Temmuz Pastacılık Yarışması'nı kazanana kadar rahat etmeyecek."

"Dahlia!" Lily kafasını dükkandan dışarı çıkardı. "Burada yardımına ihtiyacımız var!"

Alana'ya özür dilercesine baktım. "Üzgünüm. Gitsem iyi olacak."

"Önemli değil. Cal ve Cami başlarını belaya sokmadan önce yanlarına dönmeliyim."

"Bu sık olur mu?"

"Sadece onları beş dakikadan fazla yalnız bıraktığımda." Gözleri parıltıyor. Onu kucaklarım. "Seni görmek güzeldi."

"Ben de. Ve unutma, istediğin zaman gelip benimle takılabilir ve yemek yapabilirsin."

"Bu teklifi kabul etmek zorunda kalabilirim."

Envanter sayımı ters gittiği için annem Aurora Gölü'nün çiçek çiftliğine koştu ve Lily ile beni, elimizdeki çiçeklerle mümkün olduğunca çok sayıda masa süsü yapmak için yalnız bıraktı.

"Ee..." Kız kardeşim, düşünmeden ve konuşmadan bugünün işlerini halletme görevimi kesintiye uğrattıyor.

Yarısı tamamlanmış buketimi bırakıp başımı kaldırdım. Lily'nin gözleri, kahverengi rengi neredeyse göz bebeklerine karışan babamı hatırlatıyor. Ben, daha kısa ve kıvrımlı vücudum, daha açık kahverengi gözlerim ve daha yumuşak hatlarımla anneme çekmişken, Lily boyunu, keskin zekasını ve çabuk sinirlenmesini babamdan almış. Onun genlerine sahip olsaydı, tüm hayatını Wisteria Gölü'nde çiçekçi dükkanını işletmekle geçirmek istemeseydi, dergi kapaklarını süsleyebilirdi.

Ben konuşmayınca Lily devam etti. "İlginç bir şey fark ettim." "Ne?"

"Nişan yüzüğünü takmıyorsun." Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Hayır."

"Nerede?"

"Julian'a sorman gerek." "Ne dedin?" diye bağırdı.

"Beton karıştırıcısına attıktan sonra ne yaptığını bilmiyorum."

Bakışları parmağımdaki soluk beyaz çizgiye kayar. "Beton karıştırıcı mı?" Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Evet." "Vay canına."

"Biliyorum. Çılgınca, değil mi?"

"Kesinlikle. Ama Julian'ın onu ortadan kaldırmana yardım etmesi çok hoş." "Sakın ona *hoş* diyor olma."

Ellerini kaldırır. "Adil olmak gerekirse, ikiniz üniversitedeyken çok olgunlaştı."

Parmaklarımla kulaklarımı tıkadım. "Seni duyamıyorum."

Gözlerini devirdi. "Sen bir çocuksun."

"Bana onu şantajlamak için keşif görevlerinde yardım eden kız kardeşine ne oldu?"

"Büyüdü."

Ona bir bakış attım, o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Cidden. Neden o düşmanımız? Çocukluğunuzdan beri rekabet içinde olduğunuz gibi saçma bir bahane uydurma, çünkü bunun ötesinde bir şey olduğunu biliyorum."

Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Bilmiyormuş gibi davranabilirim, ama bu beni aptal yapmaz. Üniversitedeyken ikinizin arasında bir şey oldu, neydi o?"

"Hiçbir şey."

"Çok kötü bir yalancısın."

Merkezdeki süslemeye odaklanıyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." "Bana her şeyi anlatabilirsin. Ben Fort Knox gibiyim."

Bir dakika geçtikten sonra tekrar konuşuyorum. "Öpüştük."

Dreamland'daki lanet bir çocuk gibi çılgılık atıyor. "Biliyordum!"

Ona sert bir bakış attım.

"Başka? Anlat daha fazla!"

Yüzüm alev alacakmış gibi hissediyorum. "Hayır." Gözleri fal taşı gibi açılır. "Siz seks yaptınız, değil mi?"

Parmaklarımin arasında bir çiçek sapı kırılır. "Lily!"

Ellerini havaya kaldırır. "Hadi ama! Bunu sana sormak için *yıllarca* bekledim. En azından bana acıyıp birkaç sorumu cevapla."

"Neden daha önce sormadın?"

"Sen onu bir nedenden dolayı kaçınıyordun, ben de onu gündeme getirmek istemedim."

"Evet."

"Peki ne oldu? Birkaç şüphem var ama emin değilim."

Gözlerimi yere indirdim. "Karmaşık bir durum." "Ondan hoşlandığını ne zaman fark ettin?"

"Muhtemelen üniversitenin ilk yılının sonlarına doğru." Ev özlemi ve bir psikoloji projesi bizi hiç olmadığı kadar birbirimize bağladı ve yavaş yavaş ikimiz arkadaş olduk.

"Sonra ne oldu?" diye sordu kardeşim.

Hayatı alt üst olmadan birkaç hafta önce onu öptüm.

Omuzlarım düşer. "Babası öldü." "Oh."

"Evet."

"Anlaşıldı. Seks kötü falan olmuştur diye düşünmüştüm..."

Gülmekten boğuluyorum ve Lily nefesini tutuyor.

"Ahh! İyi miydi?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Harika mı?" diye ciyaklıyor.

"Bu konuyu seninle konuşmayı reddediyorum." Esas olarak konuşacak bir şey olmadığı için. Julian, birlikte bir geleceğimiz olabileceğine dair tüm umutları yok eden beş dakikalık bir telefon görüşmesinde bunu açıkça belirtti.

"*Sen benim için gereksiz bir dikkat dağınıklığısın,*" dedi telefonda, babası öldükten sonra sömestrimi askıya alıp Lake Wisteria'ya geri dönmeyi teklif ettikten sonra.

"*Sadece bir öpücüktü,*" dedi düz bir ses tonuyla, tasarım konusunda da tutkulu olduğum için babasının şirketinde ona yardım etmek istediğim için kendimi dünyanın en aptal kızı gibi hissettirdi.

Aynı şekilde hissetmediğim için üzgünüm, dedim kalbimi döküp ona gerçek, saf ve korkutucu bir şekilde değer verdiğimi itiraf ettikten sonra.

Zamana ihtiyacım var, dedi ve telefonu kapattı.

Onunla telefonda son kez konuştum. Oliver'ın yurt odasını toplamasında yardım ettikten sonra bile, diğer tüm aramalarım sesli mesaja yönlendirildi.

Güvenin yıllarca süren çabalarla kazanılıp, birkaç etkileşimle yok olabilmesi ne kadar da garip.

Kız kardeşim, konuşarak anıları kesip atıyor. "Tamam. İsteğini saygıyla karşılıyorum. İkinizin tekrar aynı odada olabilmenize sevindim."

"Ben de," diye itiraf ettim.

"Josefina ve annem hiçbir şey söylemedi, ama herkesin aynı çatı altında olmasını özlediklerini biliyorum. Sen gittiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı..." Kendini tutar.

"San Francisco'ya taşındığından beri?" Onun yerine cümleyi tamamlıyorum. Kız kardeşim irkiliyor. "Evet."

"Orada tatil yapmayı sevdiğini sanıyordum?"

"Evet, ama yalan söylemeyeceğim. Noel'de hepimizin bir araya gelmesinden daha güzel bir şey yok ve hiçbir büyük şehir tatili, evde olmanın verdiği hissi yerini tutamaz."

Başımı eğiyorum. "Üzgünüm."

Masayı dolaşıp bana sıkıca sarılır. "Geri döndüğüne sevindim. En azından şimdilik."

"Ben de."

Annem ve kız kardeşim beni mezarlığın yakınına bırakıp yarım saat sonra geri geleceklerine söz vererek ayrılırlar. Üçümüz yıllar boyunca bu kasvetli köşeyi pek çok kez ziyaret etmiştik, ama ben uzun zamandır uğramamıştım.

Ana kapıdan geçerken elimdeki sarı gül buketi titriyor.

Babam kadar sarı gülleri seven çok az insan vardır ve onu tanıyan herkes, başka bir kadınla randevusu varken Rose & Thorn'da çiçek ararken annemle nasıl tanıştığını duymuştur.

Onun anısı kalbimi hüznle dolduruyor. Ebeveynini kaybetmek asla kolay değildir, ama benimki on altı yaşındayken ambulansda kalbi durduğunda orada olmak yıkıcı bir deneyimdi.

Neyse ki, yas sürecinde bana yardımcı olacak kadar beni önemseyen bir okul danışmanım vardı ve kalan tüm enerjimi, babamla hep konuştuğumuz gibi üniversiteye tam burslu girmek için harcadım.

Eğilip buketi mezar taşının önüne koyuyorum.

Hector Muñoz. Sadık eş. Gururlu baba. Sevgili dost.

"Merhaba, baba." Çenem titriyor. "Son konuşmamızdan bu yana epey zaman geçti."

Uzakta kuşlar cıvıldıyor, bir rüzgar esiyor. Ceketimin fermuarını sonuna kadar çekip yere oturuyorum. "Keşke burada olsaydın."

Ha pasado un tiempo desde la última vez que hablamos: Son konuşmamızdan bu yana biraz zaman geçti

Bir çim yaprağı koparıp parmağıma sarıyorum. "Ama belki de burada olmaman en iyisi. Nişanımızın bozulmasına aşırı tepki gösterip Oliver yüzünden saldırı suçlamasıyla hapse girmeni istemezdim." Boğazımdaki düğüm yüzünden kahkaham boğuk çıkıyor.

Uzakta birkaç yaprak başka bir esinti ile havaya uçar.

"Büyük bir hata yaptım." Sesim titriyor. "Çok aptaldım, *Papi*." Gözlerim yaşlarla doluyor, ama düşmemeleri için mücadele ediyorum. "Ben de biliyordum, ama yine de işleri yoluna koymaya çalıştım *çünkü bir Muñoz asla pes etmez*."

Babam bizi "*ser fiel a ti mismo*" (kendine sadık kal) sloganıyla yetiştirdi ve ben de onun değerlerine bağlı kalmak için elimden geleni yaptım.

Ama yine de başarısız oldun.

"Ama sorun şu ki, ilişkiyi bozmamak için kendimi unuttum. Beni özel kılan her şeyden vazgeçtim çünkü sözde beni seven kişiyi mutlu etmek için doğru olanın bu olduğunu düşündüm." Göğsümdeki sıkışma dayanılmaz hale geliyor.

"Şimdi anlıyorum ki, hayal kırıklığına uğrattığım tek kişi kendimmişim. Kendime ve daha iyisini hak ettiğimi söyleyen içgüdülerime güvenmeyi bırakmışım." Başımı eğiyorum.

Porque un Muñoz nunca se rinde: Bir Muñoz asla pes etmez.

"Son birkaç yıldır pek ortalarda olmadığım için özür dilerim. Aramızda kalsın, biraz kaybolmuştum." Cam bıçağı parçalara ayırıp

yerden bir tane daha koparıyorum. "Ama kendimi bulacağım. Çünkü Muñozlar asla pes etmez, kendimizden bile."

Ve tatil bittikten sonra Wisteria Gölü'nden ayrıldığımda, ruhumun tamamen iyileşmiş olmasını umuyorum.

ONUNCU BÖLÜM

Dahlia

Telefonumun sesini duymazdan gelmeye çalışıyorum ama sekizinci kez çaldığında pes ediyorum. Lopez-Muñoz aile grubu sohbeti, ilk mesajı okumaya fırsat bulamadan devam ediyor.

Yeni mesajların başına kaydırıyorum.

JOSEFINA

Oğlumdan değil de başka birinden, onun Dahlia ile birlikte bir evi yenilediğini neden öğreniyorum?

MAMI

Ne? Bizim Julian ve Dahlia mı?

Şu anda en azından kasabada bu isimlere sahip tek iki kişi olduğumuzu düşünürsek, bu sonuca varmak zor değil. Lake Wisteria'nın geçen yılki nüfus sayımı, göl kenarındaki plajımız, devasa kum tepeleri ve Julian'ın hizmetlerine olan artan talep ve sık sık medyada yer alması nedeniyle rekor rakamlar kaydetti.

Kasabamızı kendi Monopoly oyununa çevirdiği düşünülürse, fırsatları en üst düzeye çıkarmak ve daha fazla ev inşa etmek için arazilerin imar planını değiştirmek istemesi hiç de şaşırtıcı değil.

JOSEFINA

Evet. Kasabadaki herkes birlikte ev satın almaktan bahsediyor.

Zihnimde bir başparmak yukarı emoji gönderiyorum.

RAFA

Julian silahla tehdit mi edildi?

LILY

Yoksa şantaj mıydı?

İKİNCİ

...

Telefonumda Julian'ın adı dudaklarımı kıvrılıyor.

JOSEFINA

Böyle bir saygısızlık için yirmi yedi saat doğum sancısı çektiğimi düşünmek.

RAFA

Bu yüzden ben en sevilen oğulum.

Rafa şaka mı yapıyor? Belki bugün piyango bileti almalıyım.

LILY

Julian annene ev aldığı için tartışmalı.

RAFA

Sadece bana bölüşelim dediği halde benden önce davrandığı için.

LILY

Julian yine pis işler çevirirken yakalandı mı? Şok oldum.

MAMI

LILIANA!

Hepimiz parasız büyüdük, bu yüzden bazı aylar mortgage ödemekte zorlanırken, bir çekle hepsini ödeyebilmek beni çok şaşırttı.

Rafa ve Julian'ın milyarder olduğu gerçeğini hala kafamda oturtamıyorum. Ailem ve ben istediğimiz her şeyi suçluluk duymadan alabilecek kadar param olsa da, onların başarısına asla ulaşamayacağım.

Telefonumu elime alıp bir cevap düşünüyorum.

ME

**Josefina haklı. Julian ve ben
birlikte çalışıyoruz.**

JOSEFINA

Yaşasın!

MAMI

Güçlü çift!

Annemin son mesajını görmezden geldim çünkü bu etiketi anlamadığını düşünüyorum. Birkaç yıl önce birlikte çiçekçisini yeniden dekore ettiğimizde de kız kardeşim ve benim için aynı şeyi söylemişti.

LILY

Bu ikisinin keskin aletleri bırakıp birlikte çalışacakları düşüncesi beni korkutan tek kişi ben miyim?

RAFA

Hayır

Telefonum Julian'dan gelen özel bir mesajla titredi.

İKİNCİ EN İYİ

İstersen ev bizimdir.

Ağzım açık kalır. Planı kabul etmemizin üzerinden iki hafta bile geçmemiştir.

ME

Ne kadar?

İKİNCİ EN İYİ

1,2 milyon

İKİNCİ

Başka bir teklif var, hemen karar vermemiz gerekiyor.

ME

Kim

İKİNCİ

Chicago'dan bir pislik. Daha fazla para ödemeye hazır ama satıcıyla iyi bir ilişkim var.

BEN

Kişisel çıkar için başkalarını sömürmek mi?

Güzel.

İKİNCİ EN İYİ

...

BEN

Sadece merak ettim. Diğer alıcıyı tanıyor muyum?
alıcıyı tanıyor muyum?

İKİNCİ EN İYİ

Declan Kane.

Parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

ME

NE?

İKİNCİ EN İYİ

Onu tanıyor musun?

BEN

Onu duydum. Ailesi eğlence
sektörünün en büyük isimlerinden
biri.
endüstrisinin en büyük isimlerinden.

İKİNCİ

Şey, bu gece eğlendirdiği tek şey yaralı egosu.

Yüzüm gülümsemekten ağrıyor.
Kendine gel. Bu Julian!
Telefonumu yatağın diğer tarafına fırlatıyorum.

Çekingen Julian'la başa çıkabilirim. Hatta rekabetçi Julian bile bazen sinir bozucu derecede komik olabilir, ama bunu ona söylemem, çünkü egosunun daha fazla beslenmeye ihtiyacı yok.

Ama *şakacı* Julian? Bu tür davranışlara karşı hiç şansım olduğunu sanmıyorum. Aylar sonra ilk kez birkaç esprisiyle beni gerçekten güldürdüğü için eski duyguları uyandırmak son isteğim.

Erkeklerle olan standartların bu kadar düştüyse, Tanrı yardımcın olsun.

Telefonum Julian'dan gelen başka bir mesajla titriyor. Meraklı bir zihne ve özdenetim eksikliğine sahip olduğum için, telefonu alıp son mesajını okuyorum.

İKİNCİ EN İYİ

Anlaştık mı?

BEN

Evet

Bir sonraki mesaj gelmeden önce üç nokta dört kez belirip kaybolurken kalbim hızla atıyor.

İKİNCİ EN İYİ

Ev bizim oldu. Tüm evrak işlerini halledince, evi gezmek için randevu detaylarını mesaj atarım.

BEN

Orada olmam gerekmez mi?

İKİNCİ

Yarın öncesi tüm sözleşmeleri inceleyebilecek bir avukatın var mı?

İkimiz de cevabı biliyoruz.

BEN

Bir daha düşündüm de, bu seferlik pas geçeceğim.

İKİNCİ EN İYİ

Sam'e, evi sattıktan sonra payınızı ödeyeceğimizi belirten standart şirket sözleşmesini size göndermesini söyleyeceğim.

Telefonumu göğsüme bastırıp çocukluk hayallerimin yazılı olduğu panoya bakıyorum. Yıllar içinde tasarım stilim değişti ve artık çiçek desenlerine takıntılı değilim, ama tarihi evlere olan tutkum hiç azalmadı.

Lake Wisteria'da birçok mülk dikkatimi çekti, ancak babamın beni oradan geçirdiği ilk gün Founders'ın evleri kalbimi çaldı. Muhteşem manzarası, izole konumu, göl ve yakındaki Tarihi Bölge'nin manzarası beni kendine çekiyor.

Sanki yıllardır böyle bir fırsatı bekliyordum gibi hissediyorum ve sözleşmeyi imzaladığım anda Julian ve şirketinin sunduğu her şeyden yararlanmayı planlıyorum.

Bir saat sonra kız kardeşim pembe kovboy şapkası ve çok fazla parlaklık içeren bir elbise giymiş olarak odama daldı. "En rahat topuklu ayakkabılarını ve en sevdiğin rujunu al, çünkü Muñoz kardeşler dışarı çıkıyor."

Televizyon programını duraklatıp yataktan kalkıyorum. "Ne? Ne zamandan beri?" "Last Call'da kostüm partisi var ve bizim de katılmamız gerekiyor."

"Bilmiyorum..." Antidepresanlar ve terapi seansları sayesinde ruh halim düzeliyor olsa da, kendimi çok zorlamak istemiyorum çünkü rahatlık alanımdan çıkmakla panik çukuruna çekilmek arasında ince bir çizgi var.

"Birazcık da olsa dışarı çıkmak iyi gelir." Kız kardeşim valizimi karıştırıyor ve pahalı tasarımcı kıyafetlerini her yere fırlatıyor. Ben aşırı düzenliyken, Lily ise F5 kasırgası gibi, birkaç saniye içinde valizimi düzenli bir şekilde yerleştirilmiş ve renklerine göre ayrılmış kıyafetlerimi dağınık hale getiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyi toplamam ne kadar uzun sürdüğünü düşünürsek, bu oldukça etkileyici.

Lily omzunun üzerinden bakıyor. "Orada ne yapıyorsun? Yataktan kalk ve saçını ve makyajını yap." Ellerini çırpıyor ve "Çabuk!" diye bağırıyor.

Omuzlarıma bir battaniye sararım. "Henüz kasaba halkını görmek istemiyorum."

Kaşlarını çatıyor.

"Neden?" Sessiz

kalıyorum.

Gözlerini devirdi. "Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü çok fazla önemsiyorsun."

"Hayır, umursamıyorum." Ses tonum sinir bozucu bir şekilde savunmacı geliyor.

"O zaman neden geçen hafta boyunca burada tıkalıp kalıp, şehre gitmemek için her türlü bahaneyi uydurdun?"

Orta parmağımla burnumu kaşıyorum.

Lily gülererek ceketini yatağıma atar. "Sorun değil. Küçük kardeşin seni kurtarmaya geldi."

"Nasıl?"

Parlak bir elbiseyi havaya kaldırır, burnunu kırıştırır ve yanındaki büyüyen yığının üzerine atar. "Bu geceyi, umursamama sanatının ilk dersi olarak düşün."

"Ama—"

Lily elini kaldırır. "Bana otuz dakika ver. Beğenmezsen eve gelersin."

"İkinci seçenek ne?"

Parmak eklemlerini çatlattı. "Wi-Fi ve yayın izleme şifrelerini değiştiririm, *Silver Vixen* DVD koleksiyonunu saklarım ve pahalı cilt bakım ürünlerini çalarım."

"Cesaretin yok."

"Dyson Airwrap'ini bahse girer misin?"

"Ve insanlar ablaların ilişkilerde zorba olduğunu düşünür." Dilimi çıkarırım.

Battaniyeyi elimden kayıp yere düşene kadar çekiştirir. "Hadi ama. Bu gece çok eğlenceli olacak, söz veriyorum. Ayrıca, kadınlar içkiler bedava."

Yüzüğümle oynuyorum. "İlaçlarımı alırken içmemem gerekir."

"Mocktail içtiğini kimseye söylemem, sen de söyleme." Göz kırpar. Hayır demek istesem de, kız kardeşimin heyecanı buna izin vermez.

"Tamam. Peki. Ama sadece bir içki."

"Tabii. Evet. Neyse ne." Valizimin altından kırmızı bir elbise çıkarır. "Evet! Bu mükemmel."

"Peki ben ne olacağım?"

Ceketinin cebinden üçgen şeklinde bir kağıt çıkarır ve elbisenin askısına iğneler. "Doğru tahmin eden kişi sürprizi yapsın daha iyi." Elbiseyi bana fırlatır.

"Lily!"

Odamdan koşarak çıkar ve bağırır, "Hazırlanmak için on beş dakikan var, hadi!"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Last Call, son gittiğimden beri değişmemişti, ancak şu anda bayramı kutlamak için ucuz Halloween dekorasyonları vardı. Biz geldiğimizden beri kalabalık artmıştı, muhtemelen ebeveynler ve çocuklar artık sokaklarda dolaşıp şeker toplamıyorlardı.

İlk başta terlemiştim ve kimseyle konuşma fikri beni paniğe sevk ediyordu, ama kimse nişanımın bozulduğunu veya Oliver'ı gündeme getirmedi, bu da Lily'nin teorisinin doğru olduğunu kanıtladı.

Başkalarının ne düşündüğünü çok önemsiyorum. Makyajım, kıyafetlerim veya hayat seçimlerim hakkında olsun, Creswell'lerin fikirlerinin hayatımı yönetmesine izin veriyorum ve bu da beni kendimden nefret eden birine dönüştürüyor.

"Artık ailemizin bir parçasısın, ona göre giyinmelisin," dedi Oliver'ın annesi, bana iki beden küçük güzel bir tasarımcı elbisesi hediye ederken.

Kimse gösterişçileri sevmez. Aile trivia gecesinde herkesi yenince kız kardeşi bana en sahte gülümsemesini attı.

Bunu bile kazanmama izin vermedin, diye Oliver kulağıma fısıldadı ve reality televizyon kategorisinde En İyi TV Sunucusu ödülünü kazandıktan sonra seyircilerin önünde yanağıma öpücük kondurdu.

"Döndüm." Lily, bana alkolsüz çilekli daiquiri ikram ederken beni anılarımdan kopardı. Bu benim tercih ettiğim içki olmasa da, Last Call'un dünya çapında bir barmeniyle ünlü olmadığı için içtim.

Plastik bardağı alıp bir yudum aldım. "Ben Jessica Rabbit miyim?" "Kim?" Yüzü buruştu.

Kafamı sallıyorum. "Boş ver. *Pretty Woman*'daki Julia Roberts ne dersin?"

O gülerken shotını bir dikişte içti. "İyi tahmin, ama hayır. Elbisesi çok kısa ve ikonik eldivenleri yok. Hadi, dans edelim!"

dans edelim!"

Lily elimi tutup insanlarla dolu dans pistine çekiyor. Birkaç şarkı dans ettikten sonra, kendimi bırakıp eğlenmeye başlayınca endişelerim kayboluyor.

Dans etmeyi her zaman sevmişimdir, çünkü ailem en sevdikleri şarkılar çaldığında oturma odasını dans pistine çevirirlerdi. Çocukken aile partilerinde utanırdım, ama şimdi o tür bir ilişkiyi özlüyorum.

Lily gülerek beni döndürürken, ensem karıncalanır. Botlarımın topukları üzerinde dönüp Julian'ın bana baktığını görürüm.

Hayır. Bakmıyor.

Yiyip bitirircesine.

Koyu renkli gözleri vücudumdan yüzüme kayarken, kollarımda tüylerim diken diken oldu. Onun yakıcı bakışları benimkilerle buluştuğunda kaşlarımı kaldırdım ve o, çenesini sıkıp yumruğunu uyluklarına bastırarak başka yere baktı.

Onun utangaçlığından yararlanıp onu inceledim. Zarif bir şekilde ortaya çıkan kolundan, kaslı bacaklarını ortaya çıkaran kot pantolonuna kadar, Julian yüzde yüz benim tipimdi.

Kahretsin, o tek başına üniversitedeki tipimi *yeniden tanımladı* ve ben bu gerçeği görmek için insanca mümkün olan her şeyi yaptım.

Julian *çok* seksi. Bak *ama* dokunma türünden

Bu düşünceyle parmaklarım karıncalanıyor, onları birbirine kenetleyip sıkıyorum.
uyuşana kadar.

Acil bir terapi seansına ihtiyacın var.

Lily'nin dikkatini çekmek için ona dönerim, umarım beni düşüncelerimden kurtarabilir, ama onu ürkütücü ışıklı maskelerden takan bir adamla dans ederken bulurum.

Harika.

İçkimin kalanını bitirip bara doğru yöneliyorum ve Julian'ın görüş alanının dışında bir yer seçiyorum. Barmen çağırmak için elimi kaldırmaya fırsat bulamadan biri omzuma dokunuyor.

"Dahlia? Sen misin?" Derin bir ses beni topuklarımın üzerinde döndürür.

"Evan!" Eski lise balo kralı, sevilen yüzme takımı kaptanı ve ilk öpüştüğüm kişiye gülümsüyorum. Göl kenarındaki şenlik ateşinde şişe çevirmece oynadıktan sonra hiçbir şey olmamıştı

şışe çevirmece oyunumuzdan sonra hiçbir şey olmadı, ama birkaç hafta boyunca bulutların üzerinde uçtuğumu çok net hatırlıyorum.

"Hâlâ beni hatırladığın için şaşırdım."

"İkinci sınıf boyunca kimya ödevimi ödünç almak için bana tatlı sözler söyledikten sonra hatırlamamak imkansız." Evan, sınıfımızın en yakışıklı erkeklerinden biriydi ve ben de dahil olmak üzere herkes, Wisteria Lisesi'ne transfer olduğunda ona ve komşu çocuk kişiliğine takıntılıydı.

Ancak on yıl sonra, en ufak bir heyecan bile hissetmiyorum. Hayal kırıklığıyla mücadele ederken "Nasılsın?" diye soruyorum.

"Seni bulduğum için çok daha iyiyim."

İzlendiğimi hissetmek garip bir duygu, omzuma bakıyorum. Julian'ın bana dık dık baktığını sanıyordum, ama o, önümde duran adama bıçak gibi bakıyor.

"Ee, nasılsın?" Evan'ın sorusu dikkatimi geri çekiyor. "Eve döndüğüm için iyiyim."

Yeşil gözleri yüzümün hatlarını takip ediyor, ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. "San Francisco'yu sevdin mi?"

"Evet, ama burası çok farklı."

"Eminim öyledir. Wisteria Gölü gibi yer pek yok." "Sen nasılsın?"

Bar tezgahına yaslanır. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ailemin genel mağazasını devraldım, bu arada senin dekorasyon ürünlerin için ayrılmış bir rafımız var. Ürünleri bir haftadan fazla stokta tutamıyoruz."

Yanaklarım kızardı. "Gerçekten mi?"

O başını sallar. "Yerel halk ve turistler, senin memleketinden ürünlerini satın almayı çok seviyorlar, bu yüzden üretmeye devam et." Göz kırpar.

Sorumluluklarımı hatırladığımda, içimde sadece korku ve boğulma hissi var. "Tamam. Öyle yapacağım."

Evan'ın gözleri vücudumda bir iz bırakarak aşağıya doğru kayıyor, ama kalbim atışını kaybetmiyor, bu da bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

"Dinle..." Sıkı ve sıcak bir şey sırtıma bastırınca sözüm kesilir. Dönüp baktığımda Julian, iki saniye sonra duman çıkacakmış gibi genişlemiş burun delikleriyle arkamda duruyor.

"Evan." Julian'ın derin, kısık sesi omurgamdan aşağı bir titreme gönderir. "Julian." Evan çenesini kaldırır.

"Nasılsın?" Julian'ın sağ gözünün üstündeki damar atıyor.

Evan'ın gözleri benimkilere kilitlenir. "Dahlia'nın burada olduğunu öğrendiğim için daha iyiyim."

"Neden?" Julian'ın kırılgan sesi beni irkiltti.

Neden? Julian'ın ayakkabısının ucuna topuğumun sivri ucuyla bastırıyorum. Pislik, muhtemelen buzdan yapılmış olduğu için kıpırdamıyor bile.

Evan'ın gözleri parıldadı. "Çünkü onu hep sevimli bulmuştumdur."

Iyy. Sevimli mi?

Julian alaycı bir şekilde güldü. "Tabii."

Evan'ın somurtkan ifadesi muhtemelen benimkiyle aynıdır.

"Bu arada, kardeşin nasıl?" Julian'ın sorusu birdenbire gelir.

Evan başını eğdi. "İyi." İkisi arasında benim anlayamadığım bir bakış alışverişi oldu.

"Kardeşine ne oldu?" diye araya giriyorum.

Evan etrafımıza bakıyor. "New York'ta yaşarken yanlış arkadaşlarla takılıyordum, ama artık yoluna girdi ve ihtiyacı olan yardımı alıyor."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Bunu duyduğuma sevindim."

Julian, bana okunamaz bir bakış atmak için ölümcül bakışlarını keser, ama göz teması ilk bozan o olur. "Yeni işine alışıyor mu?"

"Evet. Ona yeniden ayağa kalkması için yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Sabıkası olduğu için yeniden iş bulması zordu ve ona şans veren ilk şirket sizinki oldu."

"Yardım edebildiğime sevindim." Julian aramızdaki mesafeyi kapatır, artık bedenimin nerede bittiği, onun nerede başladığı belli olmaz.

Küçük bir adım öne atarım, Julian da aynı şekilde karşılık verir. Ayağımı tekrar onun ayağına basmak için kaldırdığımda, Julian elini kalçama koyarak beni durdurur.

Avuçlarının sıcaklığı cildimi yakıyor. Evan'ın gözleri Julian'dan bana, sonra da arkamdaki değişken adamın üzerine atıyor.

"Dahlia, seninle görüşmek güzeldi, ama artık gitmeliyim. Yarın sabah erken kalkmam lazım."

"Sorun değil. Seni görmek güzeldi." Sinirimi bir gülümsemeye bastırıyorum.

Julian arkamda gerginleşir. Evan kalabalığın içinde kaybolurken bana bir kez daha bakmaz.

Julian'ın elinden kurtulup ona dönüyorum. "Bu neydi böyle?"

Julian viskisini bitirirken beni görmezden geliyor. "Sana bir soru sordum." Göğsüne dokunuyorum.

"O senin tipin değil."

"Sen nereden biliyorsun?" diye patladım.

"Sadece biliyorum."

"Sen söyle, ben bilmiyorum." Julian'ın ihtiyaçlarımı bu kadar iyi bilmesi beni rahatsız ediyor.

Julian'ın burnu tiksinti ile buruşuyor. "O çok iyi."

"Senin için bu olumsuz bir özellik gibi görünüyor olabilir, ama geri kalanımız için iyi olmak iyidir. Aslında, bu en azından olması gereken şeydir."

Gözleri bir an daha yüzümde dolaşıyor. Evan'ın bakışları beni hiç rahatsız etmemişken, Julian'ın bakışları vücut ısıyı yükseltiyor.

"Bir ay içinde sıkılırsın."

"Sen nereden bilirsin? Hiç bir ilişkin olmadı ki." "Bu doğru olabilir, ama *seni* tanıyorum."

Ciğerlerim durdu. "Öyle mi?"

Boş bardağını barmene doğru kaldırırken sessiz kalıyor. Beni cesaretlendiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum: vücudumu saran sinirlilik mi, yoksa Julian'ın zihninin perdesinin arkasına bakma ihtiyacım mı?

"Belki de Evan gibi bir erkeğe ihtiyacım var," diyorum. "Nazik, şefkatli ve bana iyi davranacak biri."

"Bu iyi, ama aynı zamanda sana meydan okuyacak biri de istiyorsun, ve Evan - kasabanın en büyük insan sevdalısı - öyle biri değil."

Şokun yerini hızla dehşet alır.

Tanrım. Julian ve ben birbirimizi o kadar mahvettik ki, sürekli kavga aradığımız için başkalarında mutluluğu bulamıyor muyuz?

Kafamı sallıyorum. "Çatışmacı bir partner aramıyorum." "Ben öyle demedim."

"O zaman ne?"

Birkaç saniye duraksadıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Seni en iyi halin olman için zorlayan biri ile kavga arayan biri arasında fark var."

Nefesimi tutuyorum.

Boğazını temizledi. "Kabul et. Sen o adamın üzerinde parlak kırmızı topuklu botlarınla yürürsün, o da muhtemelen sana teşekkür eder."

"Tabii ki teşekkür eder. Bu bebekler çok güzel ve pahalı." Topuklarımı birbirine vuruyorum.

"Bu yorum bile kostümünü hak ettiğini gösteriyor, çünkü sadece yürüyen, konuşan bir kırmızı bayrak *öyle* gülümseyebilir."

Onun çekim gücünden kendimi kurtardım. "Pardon?"

"Kostümün." Bakışları yavaşça vücudumun aşağısına doğru kayarak sözlerini vurguladı.

"*La voy a matar*," diye fısıldadım kendime.

"Bilmiyor muydun?" Julian üçgen kağıt parçasının ucunu parmağıyla izledi.

"Hayır. Lily hazırladı." Parmağının ucu elbisenin askısı ile omzumun arasındaki hassas noktayı okşarken keskin bir nefes aldım.

duyarlı noktayı okşarken, keskin bir nefes alıyorum.

"Hm." Çok çabuk çekildi, eli yumruk haline gelmeden önce esnedi.

La voy a matar: Onu öldüreceğim.

Cildime yapışan sıcak havaya rağmen bir titreme beni sarar.

Siktir. Parmaklarının cildime tek bir dokunuşu nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?

Işığın olmamasına şükrediyorum, yoksa dokunuşunun beni ne kadar etkilediğini fark ederdi.

Barmen Julian'ın önüne dolu bir bardak viski koyar ve ben o bir yudum bile almadan bardağı kaparım. Bir yudum alıp öksürerek bardağı ona geri veririm. "İğrenç."

Julian'ın içkisini çaldığın için hak ettin.

"Sana." Julian, rujumun bıraktığı lekenin üzerine ağzını koyar ve bir yudum alır.

O sırada lekenin yarısını dağıtırken mide kaslarım kasılır. Üniversiteden beri dudakları benimkine bu kadar yaklaşmamıştı ve vücudum aynı şekilde titremeye başlar.

Zihnim o kadar sık oraya takılıyor ki, kanalizasyon bana kira talep etmeye başlasa şaşırمام.

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Ne zamandan beri viski içiyorsun?"

"Pahalı olanını alabilecek duruma geldiğimden beri."

"Buna ne kadar verdin?"

"Her damlasını takdir edecek kadar." Bir yudum daha alır ve beni şahin gibi izlerken omurgamdan bir titreme geçer.

Boş ver olukları. Bacaklarımı birbirine sıkıştırdığım için cehenneme gideceğim.

"Lütfen bana bunun için yüz dolardan fazla ödemediğini söyle." Kaşlarını çatıyor.

"İki yüz mü?"

Sorum, etrafımızdaki gürültülü müzikle karışıyor. "Bin dolar mı?" Sesim sonunda kırılıyor.

"Çilekli daiquiri sipariş eden birinin bunu anlamasını beklemiyorum."

Kırpiklerimi kırıyorum. "Biliyor musun, belki de beni izlemekle daha az zaman geçirip aktif olarak bir kız arkadaş bulmaya daha fazla zaman ayırsaydın, kronik bekarlık ve varoluşunun boşluğunu doldurmak için haftada seksen saat çalışmak zorunda kalmazdın."

Kaşlarını çatması çok şey ele veriyor. "En son baktığımda ikimiz de bekardık."

"Zehirli, kontrolcü bir adamla yıllarca çıkan benim. Senin mazeretin ne?"

Onun boş bakışını bir meydan okuma olarak algıladım.

"Bir kadını tatmin edemiyor musun?" diye alay ettim.

Gözleri iki çizgiye dönüştü.

"Belki de bir dakikalık erkeksin?"

Derin nefes alışı, kelimelerden daha çok şey anlatıyor.

"Böyle şeyler için koçlar ve ilaçlar var, bu yüzden aşkını bulmanı engellemesine izin verme."

Julian, elini kalçama koyup sıkarken senaryoyu tersine çeviriyor. Yorum yapamadan, avucunu vücudumun yanından yukarı doğru kaydırıyor ve kaburgalarımı okşuyor.

Elini boynumun arkasına doladığında nefesimi keserim. Beni sıkıca tutması rahatsız edici değildir, ama yine de yerinde kıpırdanırım.

"Ne yapıyorsun?" Göğsüne bastırıyorum ama işe yaramıyor.

Parmakları gerginleşir, nabzımın attığı yere hafifçe bastırarak eğilir ve kulağıma fısıldar, "Kiminle çıkacağıma seçici davranmam, sevişmeyi bilmediğim anlamına gelmez."

"Sözüne inanmam mı gerekiyor?"

Parmakları daha sert sıkıyor, bir saniye nefes alamıyorum. "Göstermemi ister misin?"

"Sen benimle seks yapmamı mı istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Seninle seks yapmak..."

Vücudumun her santimetresi, üzerimde duran, ağzı ağzıma yaklaşırken ateşli bakışlarıyla beni yakıp kavuran görüntüsüyle titriyor.

— Kafamı salladım ve o kaşlarını çattı. "Bu fikirden bu kadar dehşete düşmene gerek yok."

"Mide bulandırıcı daha doğru bir ifade."

Başparmağı, hızla atan nabzımın üzerinde geziyor. "*Mentirosa*."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Bütün nefretini toplayarak dudaklarıma bakıyor. "Bana öp beni diye yalvardığın anı hala hatırlıyorum."

Julian ve ben birbirimize çok kötü şeyler söyleriz, ama bu konuyu açmak en alçakça şey gibi geliyor ve açıkçası, o bunu daha iyi bilmeli.

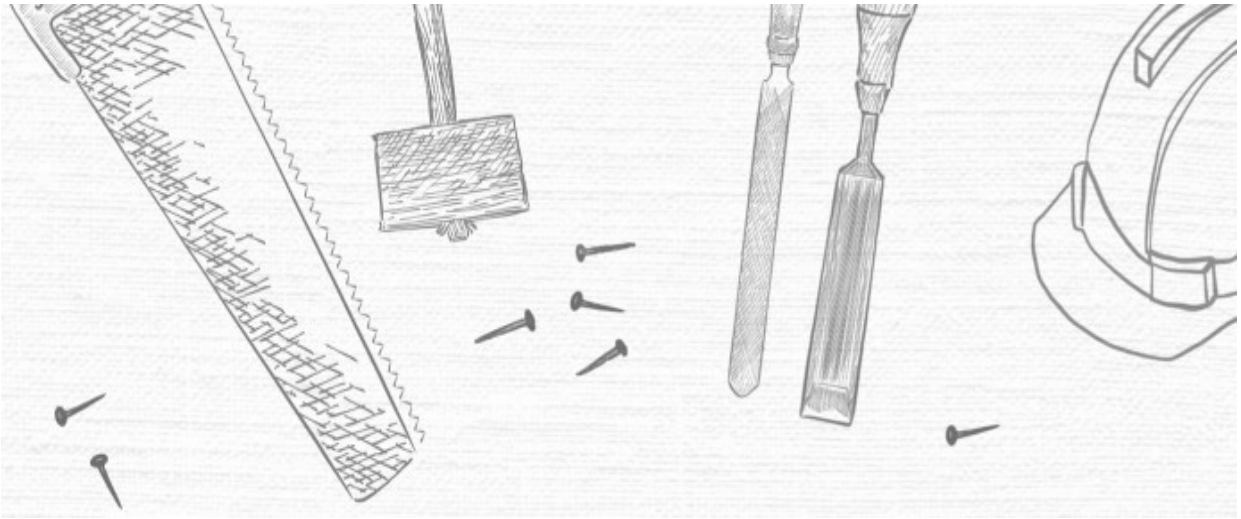
Onun tutuşundan kurtuldum. "Oliver'a da aynısını yapması için yalvardım, sakın bunu kafana takma. Ve dürüst olmak gerekirse, o bu konuda çok daha iyiydi." Sözlerim hedefi vurdu ve aramızda oluşan gerginliği yok etti.

Mentirosa: Yalancı.

Daha olgun davranıp büyük bir insan olmalı mıydım? Belki. Tam tersini yapma kararımdan pişman mıyım? Kesinlikle hayır.

Julian, öpücüğümüzü silah olarak kullanarak ne yaptığını çok iyi biliyordu. Belki bir dahaki sefere benim tek zayıf noktamı ortaya çıkarmadan önce iki kez düşünür.

O.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Julian

Perşembe günü Last Call'da Dahlia ile yaşadığım olaydan sonra, Pazar gününün tatsız geçeceğini biliyordum. Akşam yemeği planından kurtulmaya çalıştığım da, annem Rosa'nın mutfakta bir şeyi tamir etmek için yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek bahanemi kabul etmedi.

Dahlia, Muñoz'ların evine adımımı attığım anda savaş ilan etti. Olgun bir otuz yaşındaki erkek gibi davranıp durumu yatıştırmak yerine, öğleden sonra ve aile yemeği boyunca onun alaycı sözlerine kendi alaycı sözlerimle karşılık verdim.

Ailelerimiz, tenis şampiyonası izler gibi bizim atışmalarımızı izliyor, her hesaplı iğneleyici sözde başlarını bir o yana bir bu yana çeviriyorlar.

Bir ara, ebeveynlerimiz konuşmayı devralır, ama annem bana o bakışla döner. "Geçen gün Annabelle'in annesiyle konuşuyordum."

Vücudum gerilir, Dahlia'nın gözleri omuzlarıma dikilir.

Kahretsin.

"Anne," diye uyarıyorum. Onun çöpçatanlığı konusunda bir anlaşmamız vardı ve eğer o anlaşmayı bozarsa, Dahlia'ya ev işlerinde yardım etme sözüm de geçerli olmaz.

Bu o kadar kötü bir şey mü?

Düşündüm de, annem sözünden dönse iyi olur. Böylece, tadilat planından vazgeçmek ve Dahlia'yı kendi başına bırakmak için mükemmel bir bahanem olur.

Bugünkü düşmanca tavırlarından sonra bunu hak eder.

Küçük düşme, Julian. Öpücüğü sen gündeme getirdin.

İlk başta, onu kızdırma kararımın doğru olduğunu düşündüm, özellikle de Oliver'ı öpüşünün sadece beni kızdırmak için olduğunu söylediğinde. Ama Dahlia'nın tepkisini düşündükçe, Last Call'daki konuşmamız ve bugün davranışlarım hakkında kendimi daha suçlu hissediyorum.

Çünkü incinmiş bir Dahlia, acımasız bir Dahlia'dır ve ben çok sinirliydim, onun tepkisini olduğu gibi göremedim.

Onun kırılmasını korumak için bir yol.

Açıkça çok büyük bir üzüntüyle mücadele ediyor ve ben ona davranışlarımla hiç yardımcı olmuyorum.

Söylediklerin için özür dilemek için henüz geç değil.

Annem eliyle beni uğurluyor. "Biliyorum. Biliyorum. Boş ver."

"Annabelle kim?" Dahlia gözlerindeki o özel ışıltıyı gizleyemiyor.

"Şehre yeni taşınan birisi, ailesi Chicago'dan buraya taşınmış. Julian birkaç ay önce onunla çıkıyordu, ama ilişkileri oldukça ani bir şekilde sona erdi."

"Hadi canım," Dahlia alaycı bir şekilde cevaplar.

"Annabelle Meyers mı?" Lily kaşlarını çatıyor. "Onunla çıktığını bilmiyordum." Yüzündeki tiksinti ifadesi muhtemelen benimkine benziyor.

Yakanı çekiştiriyorum. "Bahsetmeye değer biri değildi." "Julian!" Annem sesleniyor.

"Ne kadar süre çıktılar?" Dahlia en yumuşak, en sahte sesiyle sorar.

Annem elini göğsüne bastırır. "Uzun sürmedi, ama bu oğlumun onun kalbini kırmasına engel olmadı."

"Onu buna layık bulmasına şaşırdım." Dahlia alaycı bir gülümsemeyle.

O yapmadı. Kendimi kontrol etmek için dilimi ısırıyorum.

"Başlama, *mija*," Rosa kızına uyarıyor.

"Üzgünüm, *Mami*."

Annem başını sallar. "Önemli değil. Onlar çıkmaya başlamadan önce annesini uyarmalıydım."

"Ne konusunda uyarmalıydın?" Dahlia canlanır.

"Julian arkasında üzgün kadınlar bırakıyor."

"Hayır, bırakmadım." Neden kendimi savunma ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum, ama aptalca devam ediyorum. "Ve Annabelle'in kalbini kırmadım." Öncelikle bir kalbi olması gerekirdi ve aramızdaki konuşma bunun aksini kanıtladı.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sorar Lily.

"Çünkü sadece üç kez çıktık." Hepsi de her gece onu kibarca kapıya kadar geçirdikten ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra sona erdi.

Hiçbir heyecan yoktu. Kimya yoktu. Kanımı kaynatıp başımı döndüren özel bir kıvılcım yoktu.

Onun etrafındakilere, garsonlara ve kendinden aşağı gördüklerine kötü davranışları yüzünden onu çekici bulmak zordu.

Annabelle'in eksikliklerine rağmen, sorunun benimle değil, benimle tanıştırılan kadınlarda olduğunu biliyorum. Onlar, onları dünyanın dört bir yanına götürüp şarap ve yemek ikram edecek karizmatik bir milyarder bekliyorlar, ama ben öyle bir adam değilim. Konuşmak yerine dinlemeyi, abartılı sevgi gösterileri yerine sessiz eylemleri ve paramı kendime harcamak yerine başkalarıyla paylaşmak için çok çalışmayı tercih ediyorum.

Bazıları başlangıçta bunu kabul etmeye hazırdı, ancak çocuk sahibi olmak istemediğimi söylediğimde hepsi aynı tepkiyi gösterdi — en azından onların istediği şekilde değil.

Annem kaşlarını çattı. "Annabelle'in annesi, ikinizin arasında özel bir şey hissettiğini söylemiş."

"Akıllı başına gelmeden onu evlendirin," diye ekledi Dahlia. Ona sert bir bakış attım. "Akıllı başında değildi."

"Siz ikinizin özel olduğunu düşünüyorsa, açıkça düşünemiyordu."

Pratik yaptığın özrü hatırlıyor musun? Unut gitsin.

"Dahlia!" Rosa azarladı.

O da yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

Annesi ona bir bakış attı. "*Ne olduğunu biliyorsun.*"

"*Perdón.*" Yemek sandalyesine daha da gömüldü.

Perdón: Özür dilerim.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

Dahlia orta parmağıyla burnunun ucunu kaşır.

"Yeter artık." Rosa peçeteyi masaya atar ve kızını parmağıyla gösterir.

"Bulaşıkları sen yıkayacaksın."

"Ama dün tırnaklarımı yaptırdım." Ellerini kaldırarak, karmaşık tırnak sanatını gösterir.

"O zaman benim lastik eldivenlerimi giy."

"Al bakalım." Tabağını Dahlia'nın boş tabağının üzerine koyuyorum, bu da onu somurtmaya neden oluyor.

Annem dramatik bir iç çekişle peçetesini masaya fırlatır. "Madem yardım etme havasındasın, bulaşıkları da sen yıkayabilirsin."

"Ne?"

"Dahlia'yı bütün gün rahatsız etmeseydin başı belaya girmezdi." "Başlayan o oldu."

"Ben bitiriyorum. Git."

Sandalyeyi çekip somurtarak ayağa kalktım. "Peki."

Dahlia ve ben sessizce herkesin tabaklarını topladıktan sonra mutfığa girdik.

"Sen yıka, ben kurulayayım," diye sorar kapı arkasından kapanırken.

"Bulaşık makineniz yok mu?"

"Dün gece bozuldu."

Harika. "İşimiz bittiğinde bir bakayım." Kirli tabakları lavaboya koyup kollarımı sıvadım.

Dahlia her hareketimi heyecanla takip ediyor, midemi burkuyor.

Kahretsin. "Eldivenin var mı?" diye soruyorum.

Kollarımın onu içine çektiği trans halinden birden çıkıyor. "Evet." Lavabonun altındaki dolabı karıştırıp büyük bir çift pembe eldiven çıkarıyor.

Onun parmaklarının benimkine değdiği hissini görmezden gelerek eldivenleri ondan alıyorum. İkimiz de biraz fazla hızlı çekiliyoruz. Eldivenleri çok sert giyiyorum, neredeyse birini yırtıyordum.

Dahlia çamaşır odasında temiz bir havlu ararken, ben bulaşıklarla uğraşıyorum.

Geri döndüğünde, adımlarını durdurup beni tabak yıkarken fotoğrafımı çekti. "Ah. Eldivenlerin rengi yanaklarını çok güzel gösteriyor."

"Sil şunu."

"Hayır." Telefonunu arka cebine soktu ve yanımdaki tezgaha yaslandı.

Bulaşığı kirli suya düşürdüm. Sabun köpüğü ve su damlacıkları sıçrayarak ikimizin üzerine düştü.

"Hey!" Yüzündeki birkaç damlayı siler.

Onun dikkatinin dağıldığını fırsat bilip telefonunu arka cebinden çaldım.

"Ver onu geri!" Dahlia telefonuna uzanır ama ben onu başının üstünde tutuyorum.

Sabunla kaplı eldiveni çıkarmaya çalışıyorum ama bir şekilde parmağımın ucunu ısırpı çekmeyi başarıyorum.

"Julian!" Taze manikürlü tırnaklarıyla kolumu tırmalıyor.

Diğer odadan Rosa'nın bize bakmaya gelip gelmeyeceğini sorduğunu duyuyorum, ama annem her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

"Şifren ne?" diye soruyorum, kendim de birkaç rakam kombinasyonu denerken.

"Canın cehenneme." Dikkatini, beni sarsan kaburgalarımın arasındaki noktaya çeviriyor.

"Ver geri." Beni tekrar gıdıklıyor ve telefonumdan ellerim kayıyor.

Kahretsin.

Telefonu su dolu lavaboya düşüyor ve iğrenç bir sesle dibe çakılıyor.

"Aman Tanrım! Seni öldüreceğim!" Telefonu almak için dalar ve çıkarır. Telefonu açmak için elinden geleni yaparken her yere su damlar.

Diğer eldiveni de çıkarıp saçlarımı parmaklarımla taradım. "Kahretsin. Çok üzgünüm."

Beni bir adım geriye çekecek kadar sert bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Üzgün müsün?" "Kaydı."

"Bana yaklaşmasaydın bu senin elinde olmazdı."

"Yaklaştım mı? Biraz abartılı değil mi?" Küçük bir kahkaha kaçır

Tepkim, gözlerindeki ateşi daha da körükler. "Sana dramatik olacağım."

Etkileyici bir hızla, arka cebimden telefonumu kapar ve futbol topu gibi lavaboya fırlatır. Cam ekran, ağır metal tencerenin kenarına çarparak lavabonun dibine düşer.

Çatlak ekran bir kez titreyip karardıktan sonra ikimizin de ağzı açık kalır.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum." Gözleri fal taşı gibi bana bakıyor. "Ben inanıyorum." Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Beş derin nefes.

Ancak beş nefes yetmez. Yirmi nefes sonra, hala yanımdaki kadına bağırma isteğiyle mücadele ediyorum.

El que se enoja pierde, babamın sık kullandığı atasözü, kafamda yankılanarak öfkemin bir kısmını yatıştırıyor.

"Çok üzgünüm. Ne düşünüyordum bilmiyorum." Gözlerini ovuşturuyor.

"Özür mü diliyorsun?" Soğuk bir sesle

soruyorum. "Evet."

Neden böyle tepki verdiğimi açıklayamıyorum, ama yan hortumu tutup Dahlia'ya çocukken sayısız kez yaptığımız gibi su püskürtüyorum.

"Julian!" Ellerini kaldırarak suyu her yere sıçratıyor.

Onun çığlıklarını duymazdan gelerek yüzüne soğuk su fışkırtıyorum, makyajını ve saçlarını mahvediyorum. Maskara, göz kalemi ve allık karışımı yanaklarından akıyor.

Hortumu bırakıyorum. "Özürünü kabul ediyorum." Bakışlarım onun sıırıslıklam tişörtüne kayıyor. Siyah kumaş, ikinci bir deri gibi göğüslerinin kıvrımlarına yapışıyor ve...

"Ne oluyor lan?" Suya boğulurken kekeliyorum.

"Soğumaya ihtiyacın var gibi görünüyor." Dahlia saçımı, beyaz gömleğimi ve pantolonumun önünü ıslatacak kadar su püskürtüyor. Su cildimde serinletici bir his bırakıyor, ama bakışları kolumdan aşağı süzülürken içimi sıcaklık kaplıyor.

El que se enoja pierde: Sinirlenen kaybeder.

Dahliya, ıslak kumaşa bastırılmış karın kaslarıma odaklanarak alt dudağını yalar.

Onun bakışlarını takip ediyorum. "Beğendin mi?"

"Etkilenmedim." Ancak boynuna yayılan hafif kızarıklık onu ele veriyor.

Islak kenarından tişörtümü tutup kaldırarak damlayan yüzümü sildim. Dahlia, ıslak kumaşın altında yatan her şeyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Senin yaptığın pisliği temizliyorum."

Bakışları karın kaslarımin üzerinde dolaştıktan sonra, kot pantolonumun kenarından kaybolan kaslı bacaklarıma kayd.

"Hâlâ etkilenmedin mi?"

Gözlerini kısarak, "Daha iyi gördükten sonra daha da etkilenmedim," dedi. "Sen her zaman berbat bir yalancı oldun."

"Sen de her zaman berbat bir flörtçü oldun."

"Sende bir şey var..." Başparmağımın ucuyla ağzının köşesini silerek. Keskin nefes alışı, kalbimin hızlı atışlarını bastıracak kadar yüksek.

Başını geriye eğerek, kapüşonlu gözlerini daha iyi görebilmemi sağladı.

Parmaklarım karıncalanıyor, çenesini tutup dudaklarımız birkaç santim uzaklıkta kalacak şekilde eğiliyorum. "Beni çekici bulmuyormuş gibi davranan biri için, öpülmek için can atıyor gibi görünüyorsun."

Gözleri birden açılır ve beni iterek uzaklaştırır. "Tanrım! Sana dayanamıyorum." "Bu his karşılıklı."

Bana bir mutfak havlusu fırlatır. Ayaklarımızın dibinde oluşan su birikintisine düşmeden bir saniye önce yakalarım.

"Telefonlarımızı ıslatmak için bir torba pirinç ve bu pisliği temizlemek için paspas alacağım," diye kızarak duyurdu.

"Yere salya akıtmışsın, iyi fikir." Ben alaycı bir gülümsemeyle cevap verdim.

Ateşle oynuyorsun, diye uyarıyor kafam.

Yanılıyorsun. Ben çok daha tehlikeli bir şeyle oynuyorum.

Dahlia Isabella Muñoz.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Julian birkaç gün önce kurucunun evini gezmek için randevu almak için mesaj attığında, ekibiyle buluşup yapılması gereken işleri kontrol edip bekleyen işlerin listesini hazırlayacağımızı sandım.

Bunun yerine, Luis Senior'ın eski kamyonetini garaj yolunda park edilmiş ve Julian'ı süslü verandada dururken görmek beni şaşırttı. Başının üzerindeki balık pulu çatı kaplamasını destekleyen karmaşık oymalı kirişlerden birine yaslanmıştı.

"McLaren tamir edildi sanıyordum?" diye soruyorum.

"Tamir edildi, ama kışın o arabayı sürmem mümkün değil, özellikle de bizim küçük kazadan sonra." Ellerini pantolonunun ön ceplerine soktu.

Konağın güzelliği dikkatimi hemen çekiyor. Gün ışığında çok daha görkemli görünüyor, gökyüzüne uzanan kuleleri ve çimlerin üzerine büyük gölgeler düşüren batı kanadındaki yüksek kuleyle. Kapının üzerindeki vitray pencere ve renkli ama solmuş boyası eve kişisel bir hava katıyor.

Evin bakımsızlığı ve bakım eksikliği göze çarpsa da, ev muhteşem. Dış cephesini nasıl yenileyebileceğime dair fikirler aklımı dolduruyor.

"Dahlia."

Başımı kaldırdığımda Julian'ın tuhaf bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. "Ekibin geri kalanı nerede?"

"Ryder ve ekibi, şantiyelerimizden birinde patlayan bir fosseptik tankıyla uğraşıyor."

Burnum kıpır kıpır oluyor. "İğrenç."

"Bir kez olsun, ben olmadığım için mutluyum." Gözleri vücudumun her yerini taradı. "İlginç görünüyorsun."

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. "Neden başkalarına sık sık iltifat etmediğini anlıyorum."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü gerçekten çok kötüsün."

Yüzü kızarıırken kaşlarını çatı. "Nazik olmaya çalışıyordum." "Neden?"

"Çünkü aptalım," diye mırıldandı.

"Benim başından beri kanıtlamaya çalıştığım şeyi kabul etmen otuz yıl sürdü."

Kaşlarını o kadar çatı ki birkaç kırışıklık belirdi.

Endüstriyel olmayan botlarımla eve doğru yürürken adımlarım daha hafif.

O bir şey söylemeye fırsat bulamadan telefonu çalıyor. Ekranı kontrol edip arayanı bana gösteriyor. "Buna bakabilir miyim?"

"Annene selam söyle."

Julian dediğimi yapar. Annesi ne derse desin, benden uzaklaşır. Meraklı biriyim, bu yüzden konuşmanın sadece bir kısmını duyabilmek beni çok üzüyor, özellikle de annesi onu güldürdüğünde.

Tanrım. Julian pek gülmez, ama güldüğünde, tüm dünyam birkaç saniye durur, o sesi sindirebilmem için.

Annesi için hissettiği sevgi sadece samimi değil, aynı zamanda sinir bozucu derecede sevimli. Annesi mutfak musluğunda sorun olduğu için iş çıkışı uğrayacağına söz verirken gülmesi midemi burkuyor.

Julian, bu hayatta harcayamayacağı kadar çok parası ve musluğu on dakikada tamir edebilecek bir sürü tanıdığı var, ama yine de yardım etmeyi teklif ediyor.

Vazgeçip yardım çağırmayı reddederek bulaşık makinenizi tamir etmek için bir saat harcadıktan sonra şaşırdınız mı?

"Hoşça kal anne. *Görüşürüz.*" Julian, gıcırdayan merdivenlerden inmeden önce telefonu kapatır. "Hey. Özür dilerim."

"Her şey yolunda mı?"

Telefonunu gri takım elbisesinin iç cebine koyar. "Lavabo dışında, evet. Hasat Festivaliyle ilgili birkaç şeyi de konuşmadan duramadı."

"Öyle mi? Yakında mı?" Bilmiyormuş gibi yaptım.

Nos vemos luego: Görüşürüz.

Kaşları çatıldı. "Uzun zamandır yoktun, ama o kadar da uzun değil."
"Hm."

Wisteria Gölü'nde her yıl farklı mevsimleri kutlamak için dört büyük etkinlik düzenlenir: sonbaharda Hasat Festivali, Wistmas Tatil Şenliği, ilkbaharda Yemek, Şarap ve Çiçekler Haftasonu ve ünlü yaz Çilek Festivali. Tüm kasaba her etkinliğin düzenlenmesine yardımcı olur ve eyaletin her yerinden insanlar ziyarete gelir.

Yaklaşan Hasat Festivali'ni aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım, ama annemin Muñoz standında yardım etmemi istemesinin an meselesi olması nedeniyle, cahilce mutluluğumun günleri yakında sona erecek.

Şimdiye kadar herkes çok misafirperver davrandı.

Bu, komşu kasabalardan gelen tüm ziyaretçilerin de öyle olacağı anlamına gelmez.

Gözleri kısılr.

Onun etrafından dolaşp ön kapıya doğru ilerlerim. Julian kapının kilidini açar ve menteşeler gıcırdayarak kapı açılır ve duvara çarparak her yere toz saçılır.

Julian ve ben öksürük krizine gireriz.

Elimi havada sallayıp nefes nefese kalırım. "Maske falan lazım mı?" "Bir bakayım evde var mı." Julian aceleyle

kamyonetin kasasına koşar.

Işık huzmeleri toz bulutunu yararak gözlerimi kaynağına çeker.

"Aman Tanrım." Arkamdan gelen Julian'ın itirazlarını duymazdan gelerek içeri giriyorum.

İkinci kata çıkan çift merdiven, sanki filminden çıkmış gibi. Karmaşık oymalı ahşap korkuluklar ve merdivenlerin uzunluğu boyunca uzanan el işlemeli halı, tek bir parçaya sığdırılmış detayların zenginliği ile beni hayran bırakıyor. Girişi tasarlayan kişi, detaylara ve lükse çok önem vermiş.

"Ne yapıyorsun Dahlia? Beni beklemeliydin." Julian maskeyi ondan almama fırsat vermiyor. Bunun yerine, saçlarımın dağılmaması için arkadaki kayışları sabitlerken yüzümün alt kısmını kapatıyor.

Romantizm öldü demiştim.

"Bunu görüyor musun?" Boğuk bir sesle merdivenleri işaret ediyorum.

"Kokusu geliyor." "Masken nerede?"

"Sadece bir tane kalmıştı." Burnunu tekrar buruşturduktan sonra hapşırdı. Maskeye uzanıyorum ama Julian ellerimi aşağı itiyor. Parmaklarının eklemelerime değmesi omurgamda hoş bir titreme yaratıyor.

Ah Dahlia. Sen kayıp bir davasın.

"Ben iyiyim," diyor burnunu çekerek.

"Kimse yokken centilmenlik yapmaya gerek yok."

Bana bir bakış attıktan sonra merdivenlerin altındaki fuayeye doğru yürüdü. "Burası hakkında ilk izlenimin ne?"

"Aşık oldum."

Sağ kaşı kalkar. "Öyle mi?"

"Aynen öyle," diye tekrarlıyorum, odanın her yerindeki detaylı ahşap kalıplara dikkatimi vererek. "Yani, şu detaylara bak."

"İsterler ne istemişler, marangoz harika iş çıkarmış. Termit hasarı bir yana, işçilik kusursuz." Elini korkuluğun üzerinde gezdirir.

"Bunu taklit edebilir misin?" diye sordum, fazla düşünmeden. Eli dondu. "Artık marangozluk yapmıyorum."

"Ne? Ne zamandan beri?"

Işık anahtarına dalmış haliyle, sanki elektrik icat edilmeden önce doğmuş gibi görünüyor. "Bir süredir."

"Neden?" Yüksek sesim etrafımızda yankılanır. Julian, birkaç alet ve tek bir fikirle bir tahta parçasını sanat eserine dönüştürme yeteneğine sahiptir.

Bunu bıraktığını düşünmek... Omuzlarını silkiyor. "Meşgul oldum."

"Buna inanmıyorum."

Saatine bakar. "Otuz dakika sonra toplantım var, devam edelim."

Gözlerimi kısarım. "Bu konuşma bitmedi."

"Tamam. Oliver'la neden ayrıldığınızı konuşmaya hazır olduğunda bu konuyu tekrar gündeme getir," der sertçe.

Ben geri çekildim.

Gözleri kapandı. "Kahretsin. Üzgünüm, Dahlia. Bu benim için haksızlıktı." Julian'ın varlığında kaybolan göğsümdeki buz gibi soğukluk, kar fırtınası gibi geri döndü.

"Önemli değil. Daha kötüsünü de duydum." Julian'ın etrafından dolaşarak, yan odaya doğru ilerlerken cildimiz birbirine değdiğinde aramızda çakan kıvılcımı görmezden geldim.

ve bir sonraki odaya doğru ilerledim.

"Bekle!" Kolumu çekiştiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Onu itekledim.

Elini daha sıkı tuttu, bu hareketiyle midem bir anda aşağıya indi. "Neredeyse örümcek ağına çarpıyordun."

Beni belimden saran kolundan başımı kaldırıp, kemerin altında perde gibi asılı duran devasa ağa baktım.

"Aman Tanrım." Titredim.

Örümceklerden *nefret ediyorum*.

Julian beni bırakır, sıcaklığını da beraberinde götürür. "Ben önden gideyim." Titrek bir eliyle örümcek ağına doğru işaret ederim. "Sen git."

"En azından lider olmak istediğini söyleyebilirdin." "Üzgünüm. The feminism left my body the moment you mentioned örümcekler."

Dudakları köşelerinden kıvrıldı. "Bazı şeyler asla değişmez."

Onun tek bir gülümsemesi, ilk başta kızgın olduğumu unutturmaya yetiyor.

O, Oliver ile olan ilişkinizi silah olarak kullandı. Öyle davranın!

Julian öncülük ederken hissettiğim heyecanı bastırıyorum.

Julian ve ben tüm evi dolaşarak her odayı ve yapılması gereken tüm işleri listeliyoruz. O telefonuna özenle notlar alırken, ben her odanın fotoğrafını çekiyorum.

Aramızdaki gerginlik, ölçüm bandını her geçişimde artırıyor ve yedinci yatak odasına geldiğimizde huysuz ve eve gitmek için can atıyorum. Sessizce elimi uzatarak rica ettiğimde, Julian ölçüm bandını elinden bırakmıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Düşünüyordum."

"Bu özel günü kutlamalı mıyız?"

Kaşlarını çatmaktan alnında bir kırııklık oluşur. "Aşağıda söylediklerim için özür dilerim."

"Tamam."

Soğukkanlılığını kaybettiği için onu affediyor muyum? Evet.

Bu, söylediklerine kızmadığım anlamına mı geliyor? Hayır, çünkü bu, başarısız ilişkiyi bana karşı silah olarak kullandığı ikinci sefer.

Dilim kanın tadını alacak kadar sertçe ısırıyorum. "Bant, lütfen."

Bantı uzatmak için kıpırdamıyor, ben de elimi kaldırıp parmaklarımı sallıyorum.

Vazgeçmiş gibi derin bir nefes alır ve yüksek tavandan yankısı duyulur. "Babam öldüğünden beri onun ahşap atölyesine giremedim."

Kolum ölü bir ağırlık gibi düşer.

Julian devam ediyor, "Neden sana bunu anlatıyorum bilmiyorum." Bir saniye duraksıyor. "Yani, *nedenini* biliyorum. Az önce sana bağırdığım için kendimi kötü hissediyorum ve bu benim telafi etme yöntemim."

"Düşüncen için teşekkür ederim, ama istediğin zaman konuşmayı bırakabilirsin." Kalp atışlarım hızlanmasına rağmen sesimi düz tutuyorum. Julian'ın en derin duygularını itiraf etmesi anlaşmamızın bir parçası değil.

Senin de bu yüzden ona üzülmene de değil.

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık kaybolur. "Yani beni affettin mi?"

"Sen beni örümcek ağına girmekten alıkoyduktan sonra seni affetmiştim, yani evet, bir daha yapmazsan sorun yok."

"Anlaştık. Şimdi, az önce söylediğin şeyi açıklayacak mısınız?"

"Mutfağı açıp daha fazla doğal ışık girmesini sağlamakla ilgili mi?"

Kaşlarını çatıyor. "*Déjate de tonterías*. Daha kötü yorumlar duymaktan ne demek istedin?"

"Oh. Geçelim."

Boğazından bir ses çıkarır. "Senden bilgi almak için aşırı önlemlere başvurmak zorunda bırakma beni."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ne söylersen ya da ne yaparsan yap, hayatımın o kısmı hakkında sana açılmam."

"İddiaya var mısınız?"

İki kelimenin, benim unutmaya çalıştığım anıları bir anda geri getirmesinden çok komik.

Paradan övünme hakkına kadar, Julian ve ben yıllarca bahis oynadık.

Julian'ın telefonu çalıyor. Ekrana bakıp kendi kendine küfrediyor. "Bunu açmam lazım."

Onu eliyle uğurlarım. "Sorun değil. Son odayı kendim bitirip kapıyı kilitlerim."

"Emin misin?"

Boğazımdaki kurulukla mücadele ederken başımı sallıyorum. "Evet."

Can sıkıcı zil sesini görmezden gelir. "Sam'e bilgilerini vereceğim, toplantıları o ayarlayabilir."

"Geçen seferden sonra asistanınla konuşmama izin mi veriyorsun?"

"Tabii ki. Ona güzel bir zam ve hayatı boyunca senin için çalışmayacağına dair bir taahhüt içeren yeni bir sözleşme imzalatmıştım."

Déjate de tonterías: Saçmalamayı kes.

"Senin her zaman benden bir adım önde olmandan nefret ediyorum."

Bugün ikinci kez gülüyor ve beni şaşırtıyor. "Satrançta seni hep yenmemin bir nedeni var."

Ona orta parmağımı gösteririm ve o, yüzünde bir gülümsemeyle veda eder. Gittikten sonra da bu gülümseme uzun süre yüzümden kaybolmaz.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Son yatak odasını bitirdikten sonra eve gitmeyi planlıyordum, ama tavan arasına çıkan bir merdiven bulunca fikrimi çabucak değiştirdim.

Çatı katlarını keşfetmeyi seviyorum, ancak çoğu insan bunu anlamıyor, çünkü çatı katları ürkütücü ve hayaletli yerler olarak bilinir. Eski günlükler, sevgililere yazılmış mektuplar veya dünyevi hazinelerle dolu terk edilmiş bir sandık gibi, bir evin tarihini takdir etmenin özel bir yanı var.

"Vay canına." Vadiyi ve ötesindeki gölü gören yuvarlak pencereden dışarı bakıyorum. Tavan arasının büyüklüğü inanılmaz, istersem bütün bir misafir dairesi yapabilecek kadar geniş.

Kurtarılmaya değer bir şey bulmak için her köşeyi ve çatlağı ararken, tahta plakalar altımda gıcırıyor. Ne yazık ki, arama sırasında değerli hiçbir şey bulamıyorum.

"Huh." Daire çizerek etrafıma bakıyorum. Genellikle bir şeyler bulurum — rastgele bir günlük ya da tozlanmaya terk edilmiş unutulmuş bir Noel hediyesi gibi.

Cep telefonumun yüksek sesli zil sesi yüksek tavandan yankılanır. Ekranı, mezuniyet gününde İkinci En İyi ödülünü tutan Julian'ın fotoğrafı ve altında kalın harflerle yazılmış takma adı kaplar.

Ekranı parmağımla kaydırıp cevap veriyorum. "Julian."

"Kapıyı kilitledin mi?" diye soruyor, arka planda bir kapı kapanıyor.

Burnumdan hava veriyorum. "Bunu yapacağıma güvenemezsin, değil mi?"

Cevap verirken bana dik dik baktığını hayal etmek zor değil. "Siz Muñozlar geceleri ön kapıyı kilitlemekle uğraşmazsınız, o yüzden kontrol ettiğim için beni affet."

"Üniversiteden beri kapıları kilitliyorum, merak etme. İşimi bitirince kilitleyeceğim."

"Hala orada mısın?"

"Evet. Sorun mu var?"

Sessizliği sadece bir an sürer. "Ne yapıyorsun?" "Keşif yapıyorum."

"Ryder yarın gelene kadar bekleyemez miydi?"

Ahşap döşeme, benim volta atmamdan dolayı gıcırđıyor. "Yalnız yapmayı sevdiğim bazı şeyler var."

O duraksadı. "Ne gibi?"

"Aptalca bulacaksın." En azından, arama yaparken film ekibini peşime takıp sürüklediğimde yapımcılar öyle düşünüyordu.

"Aptalca olan, bana sormadan benim hakkımda varsayımlarda bulunman."

"Hmm." Julian ne zaman bu kadar iddialı oldu ve neden bunu biraz seksi buluyorum?

Kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra bu sefer daha yüksek sesle konuştu. "Dikkatli ol."

İki küçük kelime düşüncelerimi altüst etti ve kalbim deli gibi atmaya başladı.

Kahretsin. Şu anda duygularımla başa çıkacak durumda değilim. Aslında, sorunlarımla uğraşırken kalbimi buzlu kahve ve boya kokusuyla çalışan bir motorla değiştirebilmeyi dilerdim.

Boğazımdaki sıkışmayı bastırmaya çalışıyorum. "Ne zaman birbirimizin iyiliğini önemsemeye başladık?"

"Sen benim sorumluluk sigortamın kapsamına girmediğın için."

Hıçkırık taklidi yaptım. "Bir an için bana karşı hislerin olduğunu sandım." "Sadece olumsuz olanlardan."

"Lütfen bayılmadan önce dur."

Havayı burnundan üflemesi kahkaha olarak yorumlanabilirdi. "Şaka bir yana..." Arka planda birisi onun adını seslenerek sözünü kesti. "Üzgünüm. Gitmem gerek."

"Önemli değil. Ben de gitmem gerek."

"Dah..."

"Dikkatli ol. Hoşça kal!" Julian söylemek istediğı şeyi tamamlamadan telefonu kapatıyorum.

En iyisi bu. Tavana doğru iç çekiyorum.

Ve gözlerimi kırpiyorum.

Bu...

Gözlerimi ovuşturarak yanılmadığından emin oluyorum.

Julian'ın benim için bıraktığı merdiveni aramak için aşağı kata inerken kalbim küt küt atıyor. Ağır şeyi merdivenlerden yukarı taşıırken iki kez sendeleyip neredeyse düşünüyordum

, ama güçlenerek kaymadan tavan arasına çıkmayı başardım.

Merdiveni ahşap kirişin altına yerleştirip, iki destek kirişi arasına sıkıştırılmış kağıt rulolarına doğru basamakları tırmanıyorum.

Buldum! İlk birkaç basamaktan aşağı inmeden önce hızla uzanıp ruloları alıyorum.

Sağ elimde hafif bir gıdıklanma hissedince başımı kaldırdığımda, dirseğime doğru sürünen gri bir örümcek görüyorum.

"Ah!" diye bağırıyorum ve ayağım kayıyor. Kendimi tutmak için elimden gelen her şeyi yaparken, kağıt ruloları ve örümcek havaya uçuyor.

Yanlış hareket.

Dengemi sağlamak için boşuna kollarımı salladım. Nefes nefese yere düştüm, sol kolumun üstüne çarparak ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı attım.

Keskin bir acı hissederek neredeyse bayılıyorum. Yaralanmamı kontrol etmek için sırt üstü dönmek imkansız görünüyor, özellikle şokun etkisiyle vücudum uyuşmaya başladığında.

Yardım çağırmalısın.

Sağ kolumla cebimi yoklarken görüşüm bulanıklaşıyor ve vücudum titriyor. Sonra, merdiveni almaya gitmeden önce tamir ettirdiğim telefonu pencere pervazına koyduğumu hatırlıyorum.

"Siktir." Bir gözyaşı damlası akıyor. İçimde patlamayı bekleyen bir nükleer bomba gibi endişe büyüyor.

Lütfen şimdi panik atak geçirme.

Beynim yalvarışlarımı görmezden geliyor, sorular son akıl parçalarımı parçalıyor.

Telefonum yokken nasıl yardım çağıracağım? Birinin

kaybolduğumu fark etmesi kaç saat sürer? Beni nerede bulacaklar?

Cevaplanmayan her soru ile endişem artıyor. Kara noktalar görüşümü kaplıyor ve derin nefeslerim, göğsümü vahşi bir hayvan gibi tırmalayan paniği durdurmaya yetmiyor.

Düşün.

Sorun da bu. Böyle hissettiğimde düşünemiyorum. Düşüncelerimin esiri oldum ve bu hissin bir an önce bitmesini dilemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kendini sakinleştirmeye çalış.

Terapistimin öğrettiği egzersizi yapmaya başlıyorum ama sinir bozucu zil sesim beni rahatsız ediyor. Hareket bile edemiyorken o lanet şeye nasıl ulaşıp yardım çağırabilirim?

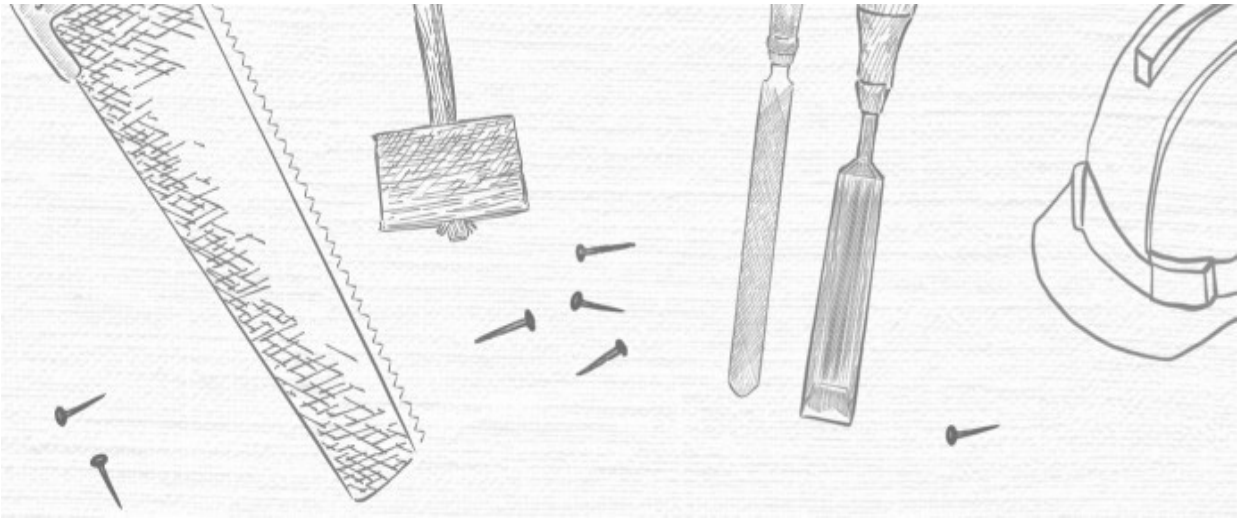
Düşün. Düşün. Düşün.

"Hey, Siri. Çağrıya cevap ver." Annem dükkânda elleri meşgul olduğunda telefonuna konuşma şeklini taklit ediyorum.

"Yardım edin! Yaralandım ve telefonuma ulaşamıyorum. Julian'ı arayın ve kurucunun tavan arasında mahsur kaldığımı söyleyin. O yerin nerede olduğunu bilir." Karşıdaki kişinin duyacağını umarak ezbere bildiğim numarayı iki kez tekrar ediyorum.

Karşıdan herhangi bir onay alamıyorum ama onların bir yolunu bulacağını ya da bulacak birini arayacağını biliyorum.

Aksini düşünmeyi reddediyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Julian

Ofisimden çıktığımda düşünmedim.

Ya da kurucunun evine yetişmek için panik içinde beş farklı trafik kuralını çiğnediğimde.

Aslında, eve koşarken, tavan arasını ararken Dahlia'nın adını haykırırken, vücudum saf adrenalin ve tek bir beyin hücresi ile çalışıyordu.

O evin bir köşesinden ağlıyor ve ben merdivenlere koşuyorum. Ayakkabılarım ahşaba çarpıyor, merdivenleri çıkarken kalbimin staccato ritmine uyuyor.

Dahlia'nın sol kolunu göğsüne bastırarak durduğunu görünce neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum.

Hepsi senin suçun.

"Ne oldu?" Sesimin titremesini bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Oh, Tanrıya şükür yalnız geldin. Şu anda hiperventilasyon geçiren annemle ya da ablamla başa çıkamazdım."

aniden nefes almaya çalışıp acının geçmesi için dua eden annem ve kız kardeşimle başa çıkamazdım." Dahlia'nın sesi çatlar ve tutmaya çalıştığı sakın maskesini bozar.

Bakışlarım onun, merdivenin ve birkaç metre ötedeki kağıt ruloların arasında gidip geliyor. "Ne halt ediyordun?"

"Önce bana yardım eder misin, sonra azarlayabilirsin. Kolumu kırdım galiba." Kolunu işaret ediyor.

"Ambulans çağırayım." Yanına diz çöküp telefonumu arıyorum.

"Hayır!"

"Neden?"

"Bunca telaş yok."

Kolunu tekrar kontrol ediyorum. "Seni hareket ettirirsek her şey daha kötü olabilir."

"Ambulansın içinde olmayı düşünmek bile..." Sesi titriyor.

Kahretsin. Panik içinde, Dahlia'nın babasının ambulansın arkasında felç geçirip ölürlen ön koltukta oturduğunu neredeyse unutuyordum.

"Sürer misin? *Lütfen.*" Oturmaya çalışıyor.

Durumu değerlendirirken omuzlarından bastırarak onu yerde tutuyorum.

"Seni taşımam gerekecek."

"Yürüyeblirim! Bak. Ama önce kalkmama yardım et." Hışırdayarak oturmaya çalışıyor.

"Kıpırdama yoksa ambulans çağırırım."

"Bekle! Önce telefonumu alabilir misin? Pencere kenarında."

"Tamam." Telefonunu alıp arka cebime koyuyorum.

Diz çöküp kollarımı onun altına kaydırıyorum. Onu göğsüme yaslayıp ayağa kalkarken gözleri yaşarır, yarasını daha da kötüleştirmemek için elimden geleni yapıyorum.

Ellerim onu sıkıca sarar. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmadım." Aşırı neşeli sesi, gergin sinirlerimi daha da gerdi.

Telefonu açtığında, Dahlia'nın boğuk ve panik sesinden en kötü sonuca vardım. İnşaatta geçirdiğim yıllar boyunca kafamda canlanan korkunç görüntülerden kurtulamamıştım.

Kafatası kırık.

Omurga kırık.

Felç.

Hepsini görmüştün, ama daha önce hiç böyle tepki vermemiştin.

Bu düşünceyi kafamdan silmeye çalışıyorum, ama Dahlia yüzünü gömleğime gömerek gözyaşlarıyla kumaşı ıslatınca, düşünce daha da şiddetle geri geliyor.

Hâlâ onu önemsiyorsun.

Kahretsin.

Bu düşünceyi kafamda sindirmek için bir saniyeden fazla zamanım olmadan Dahlia tekrar konuşmaya başlar.

Hıçkırarak ağlıyor. "Bunların hepsi

çok aptalca." Çıkışa doğru

yürüyorum. "Ne aptalca?" "Kolumu

böyle kırmak."

"Nasıl oldu?" Onu dengede tutmaya çalışarak merdivenlere doğru yürüdüm.

"Bir örümcekle karşılaştım."

"Örümcek mi?"

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ama o canavar tarantula büyüklüğündeydi ve yılan gibi dişleri vardı." Merdivenlerden ilk adımı attığımda bana titreyerek yapışıyor.

Burada olman gerekirdi.

Dahlia'yı başlattığımız işi bitirmesi için yalnız bırakmanın kibarca olmadığını biliyordum, ama cevap vermem gereken bir telefon ve kaçırmamam gereken bir toplantı vardı.

Yapamadın mı, yapmadın mı?

Günün en güzel kısmı, onunla birlikte incelemeyi yapmakti - ki bu başlı başına bir istisnaydı - ve en son yapmak istediğim şey ofise geri dönmekti.

Boynumdaki damar, kalbimin her sinir bozucu atışında zonkluyor.

Dahlia'nın laflarının bir kısmını kaçırdım, ama devam ederken anlamak kolay. "O yaratık bir kabustu. Hayatta kaldığım ve bu hikayeyi anlatabildiğim için şanslıyım."

Dahlia sadece endişeli veya acı çektiğinde benimle böyle konuşur. Onu oyalamak için, malikanede dolaşırken sohbet ederek onu eğlendiriyorum.

"Haşere kontrolünü çağırırsam mı?" diye soruyorum.

"Haşere kontrolü mü? Hayır, olmaz. Doğal Kaynaklar Bakanlığı'nı çağırmalısın, buraya gelip fumigasyon bombası atmalılar, çünkü o yaratığın birden fazla olduğunu hissediyorum."

"Daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Belki yüzlerce." Tavana doğru bakar. "Aslında hayır. *Binlerce*. Yarın aradığında DNR'ye tüm bunları anlat. Devlet söz konusu olduğunda, dikkatlerini çekmek için abartman gerekir."

"Ama onlar buraya geldiklerinde, mülk insan boyunda örümceklerle dolmuş olacak."

Gülümsemesini saklamak için yüzünü göğsüme gömer, ama bir hıçkırık sonra geri çekilir. "Parfümüne ne oldu?"

Neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyordum. "Ne?"

"Araba kazası olduğu gün kullandığın parfümün."

Sorulacak onca soru varken...

"Ah, evet. Bitti." *Tek beyin hücreni iyi kullandın.*

"Hm." Sessizleşir.

"Bir fikrim var." Biraz fazla hızlı konuşuyorum.

"Ne?"

"Ya evi yakarsak?"

Sağ eliyle gömleğimin kumaşını sıkıca tuttu. "Hayır!" "Ama süper örümceklerden dünyayı kurtarabiliriz."

"Ve burada yaşayan hayaletleri kızdırırız? Hayır, olmaz! Yeterince korku filmi izledim, ne olacağını biliyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Hangi hayaletler?"

"Evle ilgili belgeleri imzalamadan önce araştırma yapmadın mı?"

Evi satın alırken tamamen akıllı başında olduğumu sanmıyorum, önceki sahiplerini araştırmak bir yana.

Etrafa bakındıktan sonra fısıldadı: "Böyle değerli bir evin neden satılık olduğunu sormadın mı?"

"Cevabı basit. Tamir ettirmek çok zahmetli." Yüz yıllık elektrik tesisatı, eski su boruları ve hatalı temeli göz önüne alındığında, tamiratlar herkese yüzbinlerce dolara mal olurdu.

Gözleri acıdan mı yoksa hayal kırıklığından mı kapandı, emin değilim. "Hayaletleri duymamış olmana şaşırdım. Kasabada herkes bilir."

"Muhtemelen hayaletlere inanmadığım içindir." Beni susturdu. "Onları kızdıracaksın."

"Onlar yok ki."

"Tamam." Ama ses tonu tam tersini söylüyor.

Ayakkabılarımın ahşap zemine hafifçe çarpması, aramızdaki sessizliği dolduruyor. Aptalca bir hareketle ön kapıyı açmaya çalışırken, onu itip kakıyorum. "Üzgünüm."

Çenesi titriyor, bu da beni daha da kötü hissettiriyor. "Her neyse, evi yakamayız. Yakarsan seni asla affetmem."

"Bunu nedenler listesine ekleyeyim mi?"

Tek bir bakışla sözümü keser. "*Julian*."

Midemde alışılmadık bir çarpıntı hissi uyandı. Ön kapıyı istemedenden sertçe tekmeledim, kapı kapanırken Dahlia ve cam pencere sarsıldı.

Kahretsin.

Gözleri cam gibi bana bakıyor. "Belki örümcekle ateşkes yapabiliriz. Beni ısırmaya çalışmadı, ama yapabilirdi. Onun bölgesine giren benim."

"Çatı katı yasak mı o zaman?"

"Tabii, düşürdüğüm kağıt rulolarını almaya geri dönersen."

"Tabii, oraya girmemi istiyorsun."

"Kahramanım olacaksın. Sana özel bir madalya falan alırım." Alt kirpiklerinde biriken gözyaşlarına rağmen gözleri parlıyor.

Dahlia'nın birkaç tıslama sesiyle kamyonete binmesine yardım ettikten sonra sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdım. "Seni Aurora Gölü'ne götürüyorum."

"Neden?" diye ağladı. "Doktor yolun aşağısında." "Kesinlikle olmaz."

"Doktorun nesi var sana? Biz doğmadan önce bile kırık kolları tedavi ediyordu."

"*Aynen öyle.* Adamın son Dünya Savaşı'nda cephe savaştığından eminim."

"Ne zamandan beri deneyimli olmak suç oldu?"

"O deneyim hala kağıt haritalar ve baş aynası kullanmak anlamına geldiği için." Göz ucuyla ona bakıyorum.

"Herkes elektronik tıbbi kayıtları nasıl kullanacağını bilmiyor."

"Bunu bilen birini bulana kadar pes etmeyeceğim. Tartışma bitmiştir."

Ben çakıllı yolu ana yola doğru sürerken, o kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Düz olmayan yol onu sarsıyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Biraz müzik çalabilir misin?" Sesi, gürültülü nefeslerimin arasından duyuluyor.

"Tabii." Telefonumu çıkarıp en sevdiğim çalma listesini rastgele çalma moduna alıyorum.

Dahlia, evden uzaklaşıp Wisteria Gölü'nden çıkarken sessizleşir. Omuzlarındaki gerginlik her şarkıyla birlikte azalır. Aurora Gölü'ne varana kadar geçen otuz dakika boyunca birkaç kez ona bakarım, ama o gözleri kapalı, başı cama yaslanmış aynı pozisyonda kalır.

Onu uyandırmaya tereddüt etsem de, kamyonetimi acil durum park yerine park edip kapısını açtım. "Hadi."

O, tek bir kaşını kaldırarak "Önce sen çekil" der.

"Seni taşımayı tercih ederim."

Gözleri büyür. "Neden?"

"Kolun kırık."

Kaşlarını çattı. "Komik. Yürümek için buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Burnumun köprüsünü sıkma isteğine direniyorum. "Daha önce ayakta bile duramadığın için, tökezleyip düşmeni istemem."

"Bunu umursaman beni şaşırttı." "Sadece belirli koşullar altında."

Gözleri parıladı. "Şirketini tazminat davası açmak üzereyken mi?"

"Başka türlüünü beklemezdim. Avukatıma haber vereyim mi?" "Tabii. Güvenilir bir kaynaktan, iyi bir sorumluluk sigortası poliçen olduğunu duydum."

"

Gülmeme engel oldum. "Oyalamayı bırak da gidelim."

"Bekle..."

O bu durumdan kurtulmak için tartışmaya girmeden önce yanına gidip onu kucağıma alıyorum.

Bekleme odasına girip onu yere indirirken sessiz kalıyor. Hemşirelerin odasına gitmeden önce onu bırakıyorum. Hızlı bir muayeneden sonra Dahlia triyaja alınıyor.

Sonraki yirmi dakikayı Dahlia'nın annesiyle telefonda geçiriyorum, Rosa'ya Dahlia'nın güvende olduğunu ve tıbbi müdahale gördüğünü söylüyorum. Rosa arabayla gelmeyi teklif ediyor ama ben tavsiye etmiyorum.

"Yakında işimiz biter." En kötü ihtimalle Dahlia'nın ameliyat olması gerekebilir, ama yarasının alçı ile düzeltilemeyeceğini sanmıyorum.

"Tanrıya şükür oradaydınız ve ona yardım ettiniz," diyor annesi.

Parmaklarımı uyluklarımın içine gömüyorum. Aslında, daha erken orada olmalıydım, böylece bu hiç olmazdı.

Ailemizin Dahlia'yı kontrol etmek için oluşturduğu grup sohbetinden telefonum sürekli çalıyor. Dahlia'nın hastaneye gittiğini söylediğimden beri telefonum susmadı, ancak Dahlia şu ana kadar sessiz kaldı.

LILY

Nasıl gidiyor?

S.

Hiç bu kadar iyi olmamıştım.

Dahlia, mide bulandırıcı kırık kolunun fotoğrafını ekliyor.

ROSA

Dahlia!

LILY

Bir dahaki sefere içerik uyarısı ekle, ucube.

Ardından üç yeşil yüzlü emoji ekliyor.

MAMI

Şu anda nasıl mesajlaşıyorsunuz?

S.S.

Tek elle.

LILY

Ne yetenekli.

S.S.

Daha çok sıkıntı gibi.

RAFA

Nico, bu pazar günü alçına bir şey çizip çizemeyeceğini bilmek istiyor.

S.S.

Tabii.

Dahlia'yı beklerken gece çok yavaş geçiyor ve onu yalnız bıraktığım için aldığım bencil kararı düşünmek için bolca vaktim oluyor.

Kendime yüzlerce kez Dahlia'yı umursamadığımı, ona karşı romantik hislerimin çoktan öldüğünü söyledim, ama yine de burada, benim yüzümden incindiği için kendimi hasta ediyorum.

Gerçek şu ki, istesem de istemesem de Dahlia'yı önemsiyorum.

Birini önemsemek dünyanın sonu değil, diyorum kendime. Ama

Dahlia birisi değil.

O çok *daha fazlası*.

Bu düşünce beni sandalyemden zıplatıyor. Oturup düşüncelerimde boğulmak yerine, otomatı yağmalayıp kafeteryadan birkaç sandviç alıyorum. Yararlı olmayı seviyorum ve bugün olan her şey bana tam tersini hissettiriyor.

Bir saat sonra, Dahlia sol kolu mor bir alçıya sarılmış ve dört hafta sonra randevusu için hatırlatma kartıyla iki kapıdan çıkar.

Rahatlama hissi anında göğsüme bir yıkım topu gibi çarptı.

O iyi.

Tabii ki iyi, seni aptal. Kolun kırılmış, açık kalp ameliyatı geçirmedin ki.

"Selam." Askesindeki gevşek ipliği oynatıyor. "Güzel renk."

"En sevdiğim renk."

Biliyorum. Yerdeki plastik poşeti alıp ona uzattım. "O ne?" Silahlı bir bomba gibi uzattığım şeye bakıyor. "Yiyecek." Sağ gözümün seğirmesi, kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor.

Torbayı karıştırıyor. "Neden bana bunu aldın? Mini M&M's!" Çıkardığı çocukça çılgılık, onu bulmak için yaptığım her şeye değdiğini gösteriyor. "Yıllardır yemedim."

"Neden?" Bir hafta bile yemeden geçireceğini hayal edemiyorum, bırak yıllar

Yanakları kızardı. "Diyet ve tüm o eğlenceli şeyler için."

"Bu aptalca." Kaybettiği kilolara bakılırsa, parayla alınabilecek tüm M&M'leri yiyebilir.

Gözleri yuvarlandı. "Anlamamı beklemiyordum." Tüpü kapatan plastik ambalajı yırtmaya çalıştı. Mücadele etmesine rağmen benden yardım istemek istemedi, ben de kabı elinden aldım.

"Ver geri!" Sağ koluyla geri almaya çalışıyor.

Kapağını açıp birazını ağzıma döküyorum. Zorluk çıkardığı için ona inat, kapağı açıp birazını ağzıma döküyorum ve kabı geri veriyorum.

Tüpün içine bakar. "Neredeyse yarısını yedin!"

Çantanın içine uzanıp hindi sarminin ve bir paket cipsin altında saklı olan ikinci tüpü çıkarırım.

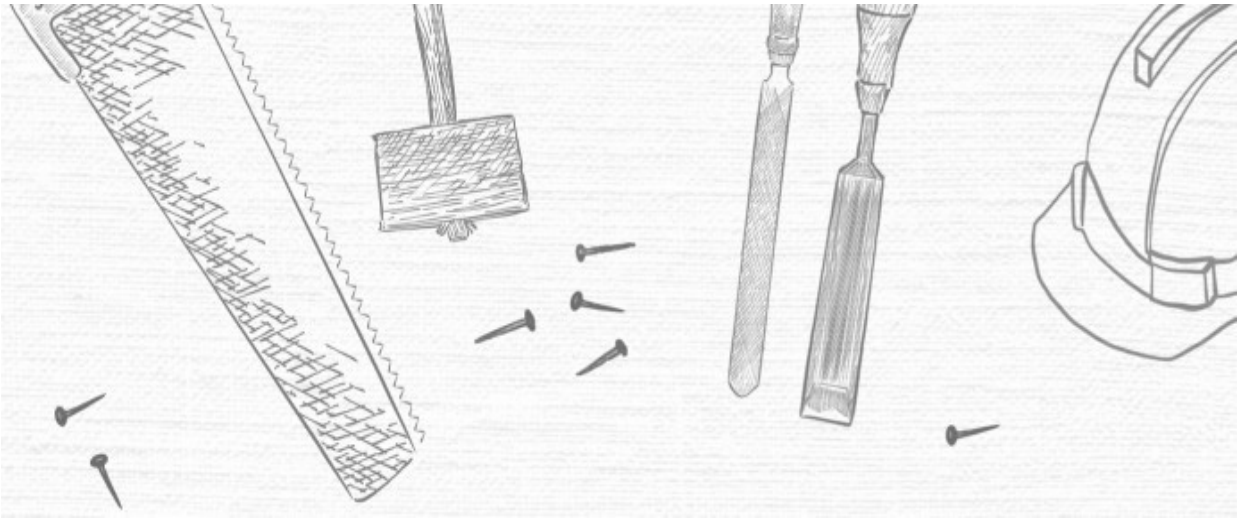
Onun şaşkınlık dolu nefes alışması zafer gibi gelir. "Bana iki tane mi aldın? Neden?" "İndirimdeydi." Yalan kolayca ağzımdan çıkar.

"Böyle davranmaya devam edersen, sonunda senin iyi bir adam olduğunu düşünmeye başlayabilirim."

"Bunu yapamayız." Çantayı almaya uzanıyorum, ama o benden kaçıyor.

"Boş ver. Pislik olarak ünün hala taze."

"Sakın unutma." Dönüp çıkışa doğru yürürken, farkında olsun ya da olmasın, her zaman gülümsememi ortaya çıkaran tek kadından gülümsememi saklıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Julian

Kamyonetimi Rafa'nın eski model arabasının yanına park edip dışarı çıktım. Benim aksine, kuzenim göl kenarında yaşamıyordu. Boşandıktan sonra, kasabadan uzakta, meraklı gözlerden uzak, yeni bir başlangıç yapabileceği en uzak tepenin üstünde bir arazi satın almayı tercih etmişti.

Annem, insanlar çok para kazandıklarında tuhaf şeyler yaparlar derdi ve Hillary'nin ayrılmasından sonra Rafa, istenmeyen çiftlik hayvanlarını beslemeye ve toprakla bütünleşmeye başlayana kadar onun ne demek istediğini hiç anlamamıştım.

Yemin ederim, bu adam o rekabetçi vahşi doğa programlarından birine katılmaya bir adım kaldı.

"Fina, dün Dahlia'yı hastaneye götürdüğünü söyledi." Rafa, kapıdan girer girmez hemen konuya girdi.

"Beni buraya takılmak için mi davet ettin, yoksa sorguya çekmek için mi?" "İkisi de." Ellerini ön ceplerine soktu.

"En azından dürüstsün."

Bana bir bakış attıktan sonra uzaklaştı.

Evin tarzı benimkinden tamamen farklı; meşe zeminleri ve her duvarda asılı Nico'nun resimleriyle sıcak ve yaşanmış bir havası var. Boya renkleri Nico tarafından seçilmiş, her oda vaftiz oğlumun farklı gözlüklerine uyumlu.

Kuzenimin en akıllıca tasarım seçimi değildi, ama yine de sevgiden yapılmıştı.

Onun arkasından gidiyorum, ama konservatuardan gelen klasik müzik sesine doğru yön değiştiriyorum. Nico, dadısı ve müzik öğretmeni Ellie ile piyanonun başında oturuyor. İkisi birlikte çalışıyor, parmakları tuşların üzerinde uçarken mükemmel bir uyum içindeler.

Ellie'nin vücudu müziğin ritmine göre sallanıyor ve sarı saçları melodiyle birlikte dalgalanıyor.

"Mutfağa giderken yolunu mu kaybettin?" diyor Rafa.

Ellie tuşlara yanlış basıyor ve korkunç bir ses çıkıyor. "Nico'ya merhaba demek istedim."

"*Tío!*" Nico bankın kenarından kayarak bana doğru koşar. Gözlerinin durumu nedeniyle koordinasyonu biraz bozuktur, ama tüm gücünü toplayarak kollarıma atlar.

"Selam." Saçlarını karıştırdıktan sonra çenemi Ellie'ye doğru eğiyorum. "Seni tekrar görmek güzel."

Ellie koltuğundan kalkar. "Ben de."

"Rafa artık cumartesi günleri de çalıştırıyor mu?"

"Genelde yok, ama bugün yardımına ihtiyacı olduğunu söylemeyi unutmış." Sinirini saklamaya çalışmıyor.

Ellie asla telaşlanmaz. Onun hasta Nico'nun üzerine kusmasını, Rafa'nın keçilerinden birinin karnına tekme atmasını ve yürüyüş sırasında bileğini burkmasını gördüm, ama onu hiç böyle görmemiştim.

Kuzenime bir göz attım, ama onun Ellie'ye öfkeyle baktığını gördüm. Ne sorunu var bilmiyorum, ama önceki tüm dadıları gibi onu da korkutup kaçırmadan önce sorununu çözüp kendini kontrol altına alması gerekiyor. İster birlikte enstrüman çalarak ister braille okumayı öğrenerek olsun, Ellie, Nico'ya yardım etmek ve retinitis pigmentosa teşhisiyle başa çıkması için elinden geleni yaparak diğerlerinden ayrılıyor.

Nico, her normal sekiz yaşındaki çocuk gibi bağımsızlığına değer veriyor, ama ne yazık ki, tamamen görme yetisini kaybetmesi an meselesi ve bu gerçek, vaftiz oğlumun görme yetisinin kötüleşmesiyle Rafa'yı çok strese sokuyor.

"Randevunu iptal etmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Rafa'nın yüzü ifadesiz olabilir, ama gözleri bana iki yanan kömür gibi geliyor.

Ellie gülümser. "Önemli değil. Yarın için yeniden ayarladık." Kuzenim en insanlık dışı sesi çıkarır.

Ela gözleri kısılır. "Hala boğaz ağrın var mı?" "Hasta mısın?" diye soruyorum kuzenime.

"Eleanor'un saçmalıklarından bıktım daha doğrusu," diye mırıldanıyor ve salona dönüyor.

Gülmemeye çalışıyorum. "*Eleanor?*"

"Bana öyle deme sakın." Parmaklarını bana doğrultuyor.

"Ne oldu ona?" Rafa duyamayacak kadar uzaklaşınca soruyorum.

"*Hava* yüzünden bütün hafta böyle." Ellie'nin bakışları benden Nico'ya kayar.

Hurricane Hillary'nin boşanmalarından uzun süre sonra bile kuzenimin ruh halini etkilemesi kadar kötü bir şey yok.

Koridora doğru adım atıyorum. "Gelmeden önce gitsem iyi olacak." "Hoşça kal, *Tío!*" Nico bana son bir kez sarılmadan önce Ellie'nin elini tutuyor. ellerini tutmadan önce bana son bir kez sarılır. Piyanonun başına dönüp şarkıya yeniden başlarlar.

Rafa'yı mutfak adasında oturmuş, kahvesine sanki geleceğini gösterecekmiş gibi bakarken buldum.

"İyi misin?" Bana yaptığı buzlu kahveyi alıyorum. Rafa artık çoğu zaman sinirli bir pislik olabilir, ama yine de kendine engel olamadığı için tatlı şeyler yapmak için elinden geleni yapıyor.

Ellerini saçlarında gezdirerek, zaten dağınık olan saçlarını daha da dağınık hale getirir. "Hillary aradı."

"Hm."

Omuzları çöküyor. "Detroit'e uçuyor ve Nico'yu görmek istiyor." "Ne zaman?"

"Hasat Festivali hafta sonu." Kaşlarım yükseldi. "Geliyor mu?"

"Hayır."

"Şok edici." Boşanma belgeleri imzalandıktan sonra, ailesinin yanına dönmek için Oregon'a tek yön bilet aldı ve Lake Wisteria'ya bir daha geri dönmedi. Nico'nun annesini görebilmesi için Rafa oraya uçmasaydı, onu şimdiye kadar göremezdi.

"Nico onu göreceği için çok heyecanlı." Parmakları fincanın kenarlarını sıktı. "Ne kadar oldu? Onu en son görelî dört ay mı oldu?"

"Beş," diye mırıldanıyor. "Onun doğum gününü unuttuğunu unutmuşum."

"Ben unutmadım." Sesinde kendini suçlama vardı.

"Onun kötü kararları yüzünden kendini suçlamayı bırakmalısın."

"Onu hamile bırakan benim. Benden *başka* kimi suçlayabilirim?" "Olaylar olduğunda daha yetişkin bile değildin. böyle olacağını tahmin edemezdin."

"Hayır, ama bu kendimi aptal gibi hissetmemi engellemiyor."

Kafamı sallıyorum. "Kendine çok sert davranıyorsun."

"Düşünüyordum da..."

"Şimdi dur, devam etmeden."

"Bunu sevmeyeceksin."

Midemdeki boşluk genişlerken, "O zaman bunu kayıp sayalım ve daha iyi konulara geçelim, mesela yarınki futbol maçına bahis oynamak gibi. Birkaç pavé ustam var..."

"*Julian.*"

"Sorun ne?"

Ahırına bakan pencereden dışarıya bakıyor. "Taşınmayı düşünüyorum."

İki kez gözlerini kırptırıyor. "Ne dedin?"

"Hillary çok uzakta yaşıyor, Nico'nun annesine daha yakın bir yerde yaşamasının onun için daha iyi olup olmayacağını düşünüyordum."

"Bu *senin* için de iyi olur mu?" Rafa tüm hayatını Wisteria Gölü'nün küçük sınırları içinde geçirmiş, onun taşınması...

Avuç içleriyle gözlerini ovuşturur. "Söylediklerimi unut."

Mide bulantısı beni kahvemi itmeye zorladı. "Cidden ülkenin diğer ucuna taşınmayı mı düşünüyorsun?"

"Sadece ara sıra."

Rafa ve Nico'yu kaybetmek ailemiz için yıkıcı olur. Annem dışında, hayatta kalan tek sevdiklerim onlar, bu yüzden bencilce onların taşınmasını istemiyorum.

Hillary'yi Chicago veya Detroit gibi arabayla ulaşılabilir bir yere taşınmaya ikna etmenin bir yolunu bulabilirsin...

"Şu anda annene hiçbir şey söyleme," dedi, sözlerimi keserek.

"Ama ya geri dönerse..." "*Dur.*"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde gözlerini kırptırıyor. "Bu *senin* çözebileceğin bir sorun değil." "Kim demiş..."

Tek bir bakışıyla beni susturdu.

Ellerimi kaldırdım. "Tamam. Ama büyük bir karar vermeden önce benimle konuş."

"Haklısın." Yanağını ovuşturdu. "Her neyse, seni tek başına stantta bırakıp gittiğim için üzgünüm."

Annem, Hasat Festivali'nde büyükannesinin *chamurrado* tarifini paylaşmaktan büyük gurur duyar. Ve bu sorumluluğu üstlenebilecek yaşa geldiğimizden beri, Rafa ve ben

Lopez standını işleterek annemi mutlu etmek ve ziyaretçilere Meksika usulü sıcak çikolatamızı ikram etmek için bir ekip oluşturduk.

"Josefina, senin halledebileceğini söyledi. Bu yıl standınızın Muñoz'unakinin yanında olacağını ve böylece konuşacak birinin olacağını söyledi."

"Ne kadar düşünceli," diye kırık bir sesle cevap veriyorum.

"Ona da aynı şeyi söyledim, sonra yerleri değiştirmesini istedim." "Sonra?"

"Onların *buñuelos* standını bizim champurrado standından ayırmanın aptalca olacağını söyledi."

champurrado standından ayırmanın aptalca olacağını söyledi."

İç çekiyorum. "Önemli değil."

"Belki ona Dahlia'ya o şekilde ilgi duymadığını söylersen, seni çöpçatanlık yapmaktan vazgeçer."

"Onu tanıyorsam, bunu bir meydan okuma olarak görecektir."

"Onun telenovelalara olan takıntısını suçluyorum." İçkisini yudumladı.

"Ma, Dahlia ve benim birbirimiz için yaratılmadığımızı, o kasabadan temelli ayrıldığında anlayacaktır umarım."

Başını eğdi. "Peki ne zaman olacak?" "Hiçbir fikrim yok."

"Oliver'dan gerçekten vazgeçtiğini düşünüyor musun?"

"Bana bugün yüzüğünü satıp beton bir mezara koymadan önce, evet derdim."

Ağzı açık kalır.

Kahretsin. "O kadar da önemli bir şey değil."

"Sen, bir biftek restoranında yemek yemeyi lüks ve israf olarak gören milyarder, Dahlia'nın nişan yüzüğünü sadece betona gömmek için mi satın aldın?"

"Birincisi, aynı yemeği evimde yarı fiyatına yapabiliyorken steakhouse'ları abartılı buluyorum; ikincisi, buna değdi."

Rafa başını ellerinin arasına gömer. "Buna ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söyleme."

"Buna ne kadar ödedin?" Cevap vermiyorum.

"Julian."

"Yüz." "Bin mi?"

Boynumu ovuşturuyorum. "Evet."

"Neden?"

"Betonun içine gömmek istedim."

"Beş yıl boyunca kendini kandırıp Dahlia'ya ucuz bir heyecan için ödediğinin iki katı fiyata McLaren almaya çalışan adamla aynı kişi olduğuna inanamıyorum."

O böyle söyleyince kulağa kötü geliyor. Ben mantıksız davranmam, özellikle de para söz konusu olduğunda.

"Şey, o yüzüğü hep nefret ettim." Bu bahane kendi kulağıma bile zayıf geliyor.

Rafa'nın derin iç çekişi midemi bulandırdı. "Ne?"

"Onu unuttuğunu söylüyorsun, ama davranışların tam tersini gösteriyor."

"Yüzüğünü aldığım için mi?"

"Ona yüzüğü aldığın için."

Kaşlarım çatıldı. "Ona bir iyilik yapıyordum."

"Kendine öyle söylemeye devam et."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dahlia

"Bu yıl Hasat Festivali'ne katılacağına çok sevindim," diyor Josefina. "Sen buradan ayrıldığından beri çok şey değişti." Julian'ın annesi yirmi yıldır kasabanın etkinlik koordinatörü ve onun kimseyi kayırmadığını bilsem de, Hasat Festivali onun en sevdiği etkinliklerden biri olmaya devam ediyor.

"Neden?" diye soruyorum.

"Her şey farklı ve en iyi şekilde farklı; yemekler, etkinlikler, *lunapark oyuncakları*. Ve bu yıl, Dreamland'deki havai fişek gösterilerini yapan şirketi ayarladık!"

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. "Bu... pahalı değil mi?"

Josefina gülüyor. "*Claro que si*, ama Julian bizim ana sponsorumuz."

Claro que si: Tabii ki.

"Ana derken, *tek* demek istiyor," diye alay ediyor Lily.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Julian'ın iğrenç derecede zengin olduğunu herkes bilir, ama her etkinliğe sponsor olmak aşırıya kaçmaz mı?

"Sıkı bir bütçe olmadan her şeyi planlamaktan ne kadar mutlu olduğun için o kadar bağış yapıyor," diyor annem.

"Şikayet etmeyeceğim." Josefina omuz silkiyor.

Kapı zili, Josefina'nın mısır labirentindeki son etkinlik planlama talihsizliğini anlatırken bizi kesene kadar yemek yapmaya ve sohbet etmeye devam ediyoruz.

"Julian ya da Rafa olmalı." Unla kaplı ellerini önlüğüne siler.

"Dahlia, sen açar mısın?" Annem Michigan şeklindeki kesme tahtasından başını kaldırıp bıçağının ucuyla kapıyı işaret eder.

"Tabii. Lily'nin bugün kışından kalkıp yararlı bir şey yapmasını istemem." Bar taburesinden atlarım.

Kız kardeşim bana dilini çıkarır ve mesajlaşmaya devam eder.

Kapıyı açmadan önce askımı düzeltirim. Julian, koltuğunun altına bir kağıt yığını sıkıştırmış, telefonu kulağına dayamış, kapının diğer tarafında durmaktadır.

"Ne demek istiyorsun..." Julian'ın sesi kesilir, gözleri vücudumda bir iz bırakarak aşağıya doğru kayar. İki kez göz kırpar, bu Julian'ın "*siktir*" demek için kullandığı koddur.

Julian'ın iyi görünmek için gösterdiğim çabayı takdir etmesi, yıllarca kendimi başkası için bir kalıba sokarak geçirdikten sonra ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir zafer gibi geliyor.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp sallanan akrilik küpemi oynuyorum.

"Evet, hâlâ buradayım." Derin bariton sesi, kalp atışlarımı çok fazla etkiliyor.

Julian, tavan arasından aldığı kağıtları bana uzatırken dudaklarıyla "*burada*" diyor. Bu işi kolayca başkasına verebilirdi, ama öğle yemeğinden önce geri dönüp kağıtları kendisi almaya zahmet etti.

Bu harekete fazla anlam yüklememeye çalışıyorum, ama kağıtları dikkatlice sağ kolumun kıvrımına yerleştirdiğinde savaşı kaybediyorum. Kırık koluma yönelttiği sert bakış, dizlerimi titretir.

"Alıcım tezgahları bir ay daha bekleyemez." Elini saçlarından geçirirken kasları gerilir ve gözlerim kolunun yanından geçen kalın damara kayar. Julian artık günlerinin çoğunu ofiste geçiriyor olabilir, ama en kötü gününde bile beni ve bir torba çimento karışımını bench press yapabilir.

Bakışları bana kaydı ve beni o an yakaladı. Sağ kaşı sessiz bir alaycı ifadeyle kalktı ve midem alt üst oldu.

Julian'ı çekici bulmak suçsa, beni suçlu bulabilirsiniz. *Onun görünüşüne son kez aşık olduğunda hiçbir şey öğrenmedin mi?* Julian, üniversitedeyken

beni reddettiği için incitmedi.

Elbette, gururumu incitmişti ve tutkulu öpücüğümüzün ardından kendimi en büyük ezik gibi hissetmişim, ama ona olan nefretim bundan çok daha fazlasıydı. Beni hayatından sanki hiç var olmamışım gibi silip attığında ruhumu parçalamıştı.

Stanford'da birlikte geçirdiğimiz bir yılın ardından, arkadaşlığımızın tamamen başka bir şeye dönüştüğünü düşünerek aramızda özel bir şey olduğunu sanmıştım, ama hepsi yalandı.

Julian'ın konuşmasını dinlemek için can atıyor olsam da, kapıyı arkamdan kapattım, ancak bu, onun yumuşak kahkahasının sesini dışarıda tutmakta pek işe yaramadı. Kalbim buna tepki olarak garip bir şekilde sıkışıyor ve bu da beni daha da sinirlendiriyor.

Mutfğa geri dönmek yerine, boş yemek odasına yönelip üç rulo kağıdı masanın üzerine koyduktan sonra en büyüğüne uzandım. Bir kolum kullanılamaz durumda olduğu için, kağıdın etrafına sarılmış lastik bandı çıkarmak sandığımdan daha zor oldu, bu yüzden lastik bandı bacaklarımın arasına sıkıştırarak kaldırabilecek bir destek oluşturdum.

"Ne yapıyorsun?" Julian'ın sert sesi sessizliği bozdu. "Ne gibi görünüyor?" Lastik bandı rulonun üstüne doğru ittim.

Kağıdı ezmek." Beklemeden kağıdı kapar.

Kağıt uyluklarımın iç kısmına sürtündükten sonra

. Tamam, peki, uzun zamandır seks yapmadım, ama yine de... ne oluyor lan?

Uzun bir adım geri atıyorum, ancak karnımın altındaki sıcaklık hala Julian'ın bakışları benimle kağıt rulosu arasında gidip geliyor.

Kafasını salladıktan sonra lastik bandı çıkarıp, ikimizin de görebilmesi için planı masanın üzerine yaydı.

"Bu ne kadar havalı?" Yirminci yüzyılın başlarına ait olan planı daha iyi görebilmek için masaya eğildim.

Julian, çizimin alt kısmındaki okunaksız notları inceliyor. "Bunlar orijinal kopyalar."

"Gerald Baker." Mimarın adını işaret ediyorum. "Bu adı tanıyor musun?"

Julian başını sallar. "Buradaki orijinal evlerin çoğunu o imzalamış." "Yıkılmış olduğun evleri mi?"

Elleri kısa bir süre sıkışır.

"Hala tamamen aynı görünüyor." Çeşitli odaları ayıran çizgileri takip ediyorum.

Julian ikinci rulodan lastik bandı çıkarır ve ruloyu açar. "Hm."

"Ne?"

"Görünüşe göre, istediğin gibi mutfak ile yemek odası arasındaki duvarı yıkabileceksin." Yapısal belgeleri işaret ediyor.

Ellerimi ovuşturarak aptalca bir gülümsemeyle "Duvarların yük taşımadığını öğrenmek beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı."

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kayıyor.

"Ne?"

"Sen..." O başını sallar. "Boş ver."

"Tamam o zaman." En küçük ruloyu almaya uzanıyorum, ama Julian elinden kapıyor. Parmaklarımız birbirine değiyor ve tanıma kıvılcımı çıkıyor.

Hiçbir şey belli etmeyen sinir bozucu bir ifadeyle Julian son ruloyu dikkatlice açar. Bu diğerlerinden farklıdır, sararmış kağıt en ufak bir yanlış hareketle parçalanacak kadar ince görünmektedir.

"Bu muhteşem." Çardak çizimi her ayrıntıyı düşünülmüş. Oyma çiçeklerle süslenmiş direklerden, çatıyı destekleyen karmaşık direklere kadar, bu bir sanat eseri. Çizimin arkasındaki sanatçı, Town Square, Main Street ve sahili süsleyen tüm konakları görmeden Wisteria Gölü'nün manzarasını hayal etmiş.

Sayfanın altındaki okunaksız karalamayı daha iyi görmek için eğildim. Bir gölge gözüme çarptı ve kağıdı ters çevirdim.

"Aman Tanrım."

"Ne?" Julian'ın sıcak nefesi boynuma çarparak beni titretir. "Bu bir mektup." Çılgılık atmamak için kendimi zor tutarım.

Başka birine yazılmış kağıdı okumakla okumamak arasında tereddüt ediyorum, ama merak galip geliyor. "*Sevgilim, Francesca*. Ah! Dur! Ona 'sevgilim' diyor." İçimdeki gizli romantik, daha sadece üç kelime okuduğum halde heyecanla titriyor.

"Ver şunu bana." Kağıdı elimden kapıyor. "Hey!"

"Bu hızla gidersen, sen kağıt üzerindeki mürekkebe hayran hayran bakarken bütün gün burada kalırız."

"Duygusal olduğum için özür dilerim." Mektubu geri almaya çalışıyorum, ama Julian elimi tutuyor.

Avuç içimde kalp atışları hızlanıyor ve başımı kaldırıp gözlerimi ellerimize dikiyorum. Ellerimiz yavaşça ayrılıyor, dudaklarımin üzerinde bir süre duruyor

ve sonunda gözlerime ulaşıyor.

Elini benimkine sıkıca tutar, sonra bırakır. Her şeyden o kadar şaşkınım ki, o benim bıraktığım yerden devam ederken sadece dinleyebiliyorum.

"Seni son gördüğümünden bu yana üç yıl geçti ve çok şey değişti, ama sana olan aşkım hiç azalmadı. Bu kasabayı senin için uygun bir yuva haline getirmek için yaşadığım zorluklara ve sıkıntılara rağmen, aylık mektupların beni ayakta tuttu."

Alt dudağım titriyor.

Julian bana yan gözle bakıp mektuba geri döndü. *"Seninle evlenebilmek için çok çalıştım, ancak yol kolay olmadı. Sıfırdan bir kasaba inşa etmek zaman alır ve babanın seni başka biriyle evlendirmeyi düşünmeye başladığı için zamanımın azaldığından korkuyorum."*

Nefesim kesildi. "Ne? Babası bunu nasıl yapabilir?"

"Çünkü o zamanlar feminizm henüz tam olarak bir şey değildi."

"Ugh." Küpelerim sallanacak kadar sertçe başımı sallıyorum.

Julian devam ediyor. *"Başka taliplerle ilgilenmeye başlamadan önce daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum, ama senin için mücadele etme şansı bulamadan bir karar vereceğinden korkuyorum."*

Sayfaya dokunuyorum. "Ne yapıyorsun? Okumaya devam et!"

Bakışları kağıda geri dönüyor. *"Seni benim yapmak için hiçbir engel tanımayacağım."*

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde ensem karıncalanıyor. Bir saniye kadar birbirimizin gözlerine bakıyoruz, ama bakışlarımızı ayırmadan önce sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

"Wisteria Gölü'nü sana uygun bir kasaba yapmak için yaptığım her şeyi gördüğünde, teklifimi kabul edecek. Bundan eminim."

"O zamanlar kadınlar babalarının izni olmadan evlenemez miydi?" diye soruyorum.

"Ciddi sonuçları olmazsa muhtemelen evlenemezlerdi." Julian devam ediyor, *"Evimiz neredeyse bitti. Süreç istediğim kadar uzun sürmedi ama son planım uygulamaya geçti."*

"Çardak mı?" Sesim normalden daha yüksek çıkıyor.

Julian başını salladı. *"Sen her zaman bizim tanıştığımız çardak gibi bir çardakta evlenmeyi hayal ederdin, ben de bunu yapmayı planlıyorum."*

Elim, ağrıyan kalbimin hemen üstündeki gömleğimin kumaşını sıkıca kavrar. "Ona bir çardak yapmak istiyordu."

"Tanımadığın insanlar için gerçekten ağlayacak mısın?" "Tabii ki hayır," diye kekeliyorum.

Julian son paragrafı bitirmeden önce kendi kendine bir şeyler mırıldanır.

"İşlerim yoluna girip evim tamamlandığında, altı ay sonra senin için geri döneceğim. O zamana kadar, babanın seni başka bir adamla evlendirmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapmanı istiyorum."

Gözlerimi kaşıyarak soruyorum. "Neden onunla kaçmadı?"

"Sevdiği her şeyi ve herkesi kaybetme riskini mi alacaktı?"

"Bazen insanlar bu riski almaya değer."

Alaycı bir şekilde güldü.

Ugh. Este hombre. "Anlamayı beklemiyorum." Kollarını kavuşturur. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sen tanıdığım en riskten kaçınan insansın, yani kararlarını sadece belirsiz duyguların ve içgüdülerine göre vermeyeceksin." İşte bu yüzden beni itip, gerçeği kabul etmek yerine dikkatimi dağıttığımı söyledi.

Kaşları çatıldı. "Ben riskten kaçınan biri değilim."

"Olasılık istatistiklerine takıntılısın ve her şey için artı ve eksilerini listeliyorsun."

"Buna bilinçli karar vermek denir. Hayatının şu anki durumuna bakılırsa, sen de bir ara denemelisin."

"Siktir git," diye tıslayarak rulolara uzanıyorum. Hayatımdaki seçimlerim için kendimi azarlamak bir şey, ama Julian'ın da aynısını yapması göğsüme bıçak saplanıyormuş gibi hissettiriyor.

Gözleri büyüdü. "Dahlia." "Ne?"

"Şaka yapıyordum, ama belli ki komik değildi."

Kaşlarımı çatıyorum. Julian nadiren hatasını kabul eder, bu yüzden şok olduğumu söylemek yetersiz kalır.

Çığır açıcı.

Ona dik dik bakıyorum. O da bana kaşlarını çatıyor. Her zaman olduğu gibi.

İlk konuşan o, ki bu bile olağan dışı bir durum. "Haklısın."

"Özür dilerim. Tekrar eder misin? Sanırım beynim bir anlık arıza yaptı."

Kaşları daha da çatıldı. "Bunu kafana takma."

"Dalga mı geçiyorsun? Sırf sen hatırlatıcıya bakıp durasın diye alnıma kelimeleri ve bugünün tarihini dövme yaptırırım."

Elini yüzüne sürdü. "Bunu söylediğime inanamıyorum."

İkimiz de aynıyız.

Her zamanki çekingenliğinden uzak bir şekilde konuşmaya devam ediyor. "Ben risk almayı seven biri değilim. Hiç olmadım ve muhtemelen hiç olmayacağım, ama bu, risk alan insanları yargılama hakkım olduğu anlamına gelmez."

"O zaman neden yargılıyorsun?" Soruyu düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum.

"Kıskanıyorum."

Buna cevap verecek kelimeyi hiçbir dilde bulamıyorum, bu yüzden destek için masaya yaslanıyorum.

Ellerini saçlarında gezdirerek saçlarını karıştırıyor. "Keşke olasılık istatistiklerini ve en kötü senaryoları umursamayan biri olabilseydim, ama ben öyle biri değilim."

Başım, tüm dünyamla birlikte yana eğildi. Julian ve ben duygusal değiliz. Hatta pek konuşmayız bile.

Tartışmak? Evet.

Alay etmek? Tabii ki.

Ama içten itiraflar? Kesinlikle hayır.

Dürüst olmak gerekirse, bu biraz doğal olmayan bir şey olabilir, ama aynı zamanda... hoş da sayılır?

Kahretsin. Sanki Julian kocaman eliyle kalbimi sıkıp ezmiş gibi hissediyorum.

"Bu çok eğlenceliydi ama..." Titrek parmaklarla tekrar rulolara uzanıyorum, ama Julian bileğimi kavırıyor.

"Bekle."

Kulaklarımda çınlayan kan, duyduğumu tekrar düşünmeme neden oluyor.

"Ne?"

"Özür dilerim."

Sesimi nasıl nötr tutabildiğimi bilmiyorum, "Bir haftada iki kez özür mü dilersin? Ölmek mi istiyorsun?"

"Öyle hissediyorum," diye mırıldanıyor.

"O zaman, o şey bulaşıcı mı değil mi öğren de başkasına bulaştırma." Bileğimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama o daha da sıkı tutuyor.

"Özürler bulaşıcı değildir, Dahlia."

Hayır, ama duygular bulaşıcı ve Julian böyle iyi bir adam olmaya devam ederse ne olacağını hiç bilmiyorum. Hayatımızın çoğunu birbirimize hakaretler yağdırarak geçirdikten sonra kızgın olmasına katlanabilirim. Ama duygularımı incittikten sonra olgunca özür dileyip hatasını kabul etmesi?

Julian'ı tanımamış olsam daha iyi olur, ikimizin de iyiliği için.

Nico, öğle yemeğini rahatsız edici bir hızla yiyip bitirir ve en sevdiği programı izlemek için oturma odasına gider, yetişkinleri yalnız bırakır.

"Ev nasıl gidiyor?" Josefina suyundan bir yudum alır.

"Dahlia ve ben Pazartesi günü ekiple buluşacağız," diyor Julian. "Hangi kurucunun evini aldınız?" diye soruyor Lily.

Kız kardeşime dönerek, "Mavi olan," diyorum. "Oh." Gözleri yere düşüyor.

"Ne?"

Kaşlarının arasındaki deri, sertçe kaşlarını çatmasından dolayı kırışır. "O evin hayaletli olduğunu duydum."

"Ben de," diyor Rafa.

Julian kuzenine sert bir bakış attı. "Sen de mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Duyduğumu söyledim. Gerçekten inandığımı değil."

Sağ kolumu havaya kaldırıyorum. "Gördün mü! Oradaki hayaletleri herkesin bildiğini söylemiştim!"

Julian'ın gözleri, onu *neredeyse* insan gibi gösteren bir şekilde yuvarlandı.

"Tanrım. Burayı satmak için çok mu geç?" Annem haç işareti yaparken Josefina gülüyor.

"İnsanlar, oranın tekrar satışa çıkarılmasının bir nedeni olduğunu söylüyor." Lily dirseklerini masaya dayadı.

"Doğru." Josefina başını sallar.

"Bildiğin her şeyi anlat." Devam etmesini işaret ettim. Kız kardeşim sesini alçaltarak, "Işıklar titriyor..." dedi.

Julian onu keser. "Bu kadar eski bir evde elektrik arızası normaldir." "Bana zorluk çıkaracaksan, hiçbir şey söylemeyeceğim," kız kardeşim öfkeyle.

Yaralanmamış kolumla Julian'a sertçe dirsek atarım. "Bırak konuşsun."

Julian göz ucuyla bana bakarak ters ters baktı.

Lily, Julian'a birkaç saniye baktıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Neyse, lisedeyken, sınıfımdan birkaç kişi cesaret için orada geceyi geçirdi."

"Ve?"

Rafa ve Julian masanın karşısından birbirlerine bakışır.

Lily onları görmezden gelir. "Söylenene göre, içlerinden biri hala ışıklar açık uyuyormuş. Diğer i ise taşınmış ve rahip olmuş."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Annesi, oğlunun geri dönebilmesi için kasaba yetkililerinden evi yıkmalarını rica etmiş, ama tabii ki bu gerçekleşmemiş."

Julian'ın gözleri neon uyarı levhasından daha parlak. "Belki de kasabayı mutlu etmek için evi yıkmalıyız."

"Hayaletlere inanmadığımı sanıyordum." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Belki de ikna olabilirim."

Adi herif. Ayağına basıyorum. Yılan hızıyla eli bacağıma dolanıyor ve nefes alamayacak kadar sıkıyor.

"İyi misin?" diye sorar annem.

"Evet. Boğazımda bir parça biftek kaldı."

"Al." Julian eli uyluklarımdan ayrıldı ve su bardağımı sağlam elime doğru itti.

Ona bakarak yavaşça bir yudum aldım. Bitirince, dilimin ucuyla alt dudağımı izleyerek kalan damlaları sildim.

Göz teması kopar, ama boğazını temizlemek için yaptığı hareket onu ele veriyor.

Erkekler.

Lily'nin gözleri ikimiz arasında gidip gelir, sonra bana takılır. "Kasabada herkese bu evi sorabilirsin, hepsi farklı bir hikaye anlatacaktır."

İnanmayan kişiye dönerek soruyorum. "Sence Gerald mı?"

"Hayır. Muhtemelen eski tesisat, eskimiş elektrik kabloları ve gece ev soğurken birbirine sürtünen malzemelerden dolaydır."

Lily gözlerini devirir. "Tabii ki öyle dersin."

"Her neyse, San Francisco'da bir iki hayaletli evle uğraştım, birkaç hayaletten korkmam," diyorum.

O gülüyor. "Ne yapacaksın? Rahip falan mı çağıracaksın?" "Ya da öyle bir şey."

Julian kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ne planlıyorsun?"
"Senin endişelenecek bir şey yok." *Henüz.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Kazanan belli olmadan sona eren uzun bir Monopoly oyunundan sonra Rafa ve Nico vedalaşır. Josefina ve Julian da beş dakika sonra onların peşinden çıkar, ben de onlarla birlikte çıkmaya karar veririm ve Josefina'dan beni kütüphaneye bırakmasını rica ederim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar annem, ben spor ayakkabılarımı giymeye uğraşırken.

"Kütüphane kapanmadan uğramak istiyorum."

Annem altın haç kolyesiyle oynuyor. "Şimdi gitmen gerekiyor mu? Yakında hava kararacak."

"Saat beş oldu," diye homurdanarak spor ayakkabımı giymeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Julian, son derece sahte bir centilmenlik gösterisiyle, bana yardım etmek için dizinin üzerine çöküyor.

Annem hayranlıkla bakarken, Josefina ise kocaman kalp gözlerle ona bakıyor. İkisi de Julian'ın bana iğrenç bir şekilde sırttığını göremiyor.

Julian, biz gençken beri bu numaraları yapıyordu ve annelerimiz onu cam ayakkabılı bir prens gibi şımartıyordu.

Onun tek prenslik özelliği, benim için tam bir baş belası olması.

Ayakkabımı dikkatlice giydirip bağcıklarını bağlamadan önce, parmakları ayak bileğime hafifçe değdiğinde tüylerim diken diken oldu ve ben derin bir kaş çatma ile karşılık verdim.

"Teşekkürler." O ayağa kalkarken bu kelime aceleyle ağzımdan çıkıyor.

Hızlanan kalbimi görmezden gelip Josefina'ya dönüyorum. "Eve giderken beni kütüphaneye bırakabilir misin?"

Kaşlarını çattı. "Çok isterdim, ama festival için Smith'lerin çiftliğine gidip birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Sorun değil."

Yüzü birden aydınlanır. "Ama Julian seni şehre götürebilir."

"Teşekkürler, ama yürüyerek gitmeyi tercih ederim. Bütün gün içeride kaldıktan sonra biraz temiz hava almak iyi gelir." Josefina'yı tek kolumla kucaklarım.

Josefina eliyle beni uzaklaştırır. "Saçmalama. Kütüphane Julian'ın eve giderken yolunun üzerinde."

"Zaten yol yeterince uzun. Yolda başka bir durağa gerek yok."

Julian kıkırdar, annemin gözleri ise kısılır.

"Dahlia," diye azarladı o tüyler ürpertici sesiyle. "Kıbar olmaya çalışıyorum."

"Bu kelimenin anlamını bildiğinden emin değilim," diye Julian sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldanır.

"Özür dilerim. Tam olarak anlamadım." Abartılı bir şekilde, kirpiklerimi bile kırıyorum.

O kaşlarını çatıyor.

"Julian bana bu küçük iyiliği yapmaktan çekinmez. Değil mi, *mijo*?" Josefina uzanıp oğlunun pazısını sıkar.

"Senin için her şeyi yaparım anne." Julian annesinin başının üstüne ve annemin yanağına öpücük kondurur, sonra bana bakar. "Kamyonette bekliyorum."

Annem Julian kapıyı kapatana kadar bekler. "Siz ikiniz hiç anlaşılamayacak mısınız?"

"Rosa," Josefina uyarır.

"Ne? Büyüyünce bu halleri geçer sanmıştım..."

"Düşmanlık mı?" diye soruyorum.

"*Olgunlaşmamışlık*," diye tamamladı annem.

Ah. "Olgun olabiliriz."

Hem annem hem de Josefina'nın kaşları

yükselir. "İstediğimiz zaman," diye eklerim.

Birbirlerine bakışırlar.

"Ne olursa olsun. Genelde başlatan o." Josefina'nın gözleri parlar. "Nico da aynı mantığı kullanıyor."

Olgunlaşmamış olarak tanımlanmak bir şey, ama sekiz yaşındaki bir çocukla karşılaştırılmak?

Tadım kaçmış gibi burnum seğirir. "Anlıyorum."

Neredeyse on yıl ayrı kaldıktan sonra Julian'ın yanında olmak içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor. Aramızdaki ilişkiler her zaman gergindi ve üniversiteye gidip farklı türden sorunlarla karşılaşıncı daha da kötüleşti.

Cinsel gerilim.

Annem saçlarımı kulaklarımın arkasına koyar ve kolyemi düzeltir. "İkinizin kavga etmesini görmekten nefret ediyorum."

Bazen ben de öyle. Her şeyin değişmesinden önceki zamana geri dönebilmek istediğim kısa anlar oluyor.

Öpüşmeden önce.

O benim kalbimi ve bizim için tüm umutları yok etmeden önce.

Stanford'dan ayrılmadan ve hayatımdan çıkıp beni Luis Senior'ı kaybetmenin acısıyla baş başa bırakmadan önce.

Göğsüm sıkışıyor.

Julian'a, önemsizmişim gibi kenara atılmanın ne kadar acı verdiğini hiç söylemedim.

Ve sen de asla söylemeyeceksin.

Tarihi Bölge'ye giden yol kısa, Julian'ın çalma listesi sessizliği dolduruyor. Kütüphanenin önüne gelene kadar konuşmuyor.

"Ne oluyor?"

Emniyet kemerimi çözdüm. "Merak etme." "Sen söz konusu olduğunda imkansız."

Midem yine kıpırdanıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Kurucunun evi hakkında daha fazla bilgi edineceğim. Belki Gerald ve Francesca hakkında ve bu yerin neden hayaletli olduğu hakkında bir şeyler öğrenebilirim."

Çenesi sıkılaşıır. "Hayalet diye bir şey yoktur." "On iki yaşına kadar gece lambası yanık uyumadın mı?"

"Sadece geceleri tuvalete kalkmak için sık sık uyanmam gerektiği için."

Onun ateşli bakışları bende ters etki yaratıyor.

"Doğru! Senin de yatağı ıslattığını unutmuşum!"

Julian hayal kırıklığıyla homurdanarak yoluna devam eder.

"Nereye gidiyorsun?" Yan aynamda kütüphane gittikçe küçülüyor.

Bir sonraki sokağa saptı. "Kütüphanenin arkasındaki otoparka park edeceğim."

"Neden?"

"Çünkü senin cinayetini kimsenin görmesini istemiyorum."

"Bugün beni öldürürsen hayaletler hakkındaki fikrin çok çabuk değişir."

Yüzü ifadesiz kalarak sağa dönüp bir park yerine giriyor.

O bir şey söylemeden kamyonetten atlayıp kütüphaneye giriyorum. Yardım masasının arkasında oturan kütüphaneci Beth'e doğru ilerlerken, havada eski kitapların ve taze demlenmiş kahvenin hafif kokusu var.

Eski gazetelere erişmek için özel anahtarı bulma görevime o kadar odaklanmışım ki, onu gördüğümde endişelenmeye fırsatım olmuyor.

Şu ilerlemeye bakın.

"Merhaba, Beth." Tereddütlü bir gülümsemeyle tezgaha yaslanıyorum. Beth, ben çocukluğumdan beri burada çalışıyor, saçları Teksas kadar uzun ve gardırobunda 1950'lerden kalma kıyafetler var.

"Dahlia! Döndüğünü duydum!" Bir yığın kitabı yere bırakıp, kollarını açarak masanın etrafından koşarak geliyor.

Beni kucaklamasın diye alçımı kaldırıyorum. Kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

"Merdivenden düştüm. *Nasılsın?*"

Beni kol mesafesinde tutarak durumumu değerlendiriyor. "Uğradığın için şimdi daha iyiyim. Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

"Biliyorum." Uzak durmak, diğer seçeneğe kıyasla kolaydı.

Kırk bir insan haline geldiğimle yüzleşmek.

"Uğrayacağını bilseydim, tasarım kitabının bir kopyasını getirirdim."

"Aldın mı?"

Gülümsüyor. "Tabii ki!"

Göğsümde bir şey şişiyor.

"Son zamanlarda yaptığın en iyi işleri takip ediyorum.

Dahlia takımı sonsuza kadar, değil mi?" Elini bana uzatıyor. "Doğru." Ona high-five yaparken geri çekilme hareketimi zar zor gizleyebiliyorum.

"Olive ile ayrıldığınız için artık burada kalmayı mı planlıyorsun?"

Beth, kasabada eski sevgilime ilk seslenen kişi oldu — yanlış da olsa — ama paniklemek yerine kahkahalarla patladım.

"Emin değilim. Julian ve ben aynı yerde birkaç aydan fazla kalıp birbirimizi öldürmeden yaşayabileceğimizi sanmıyorum, bu yüzden yeni yıla kadar San Francisco'ya geri döneceğim."

Beth kaşlarını kaldırarak başımın üstünden bana baktı. "Julian Lopez mi? Sen burada ne arıyorsun?"

Julian'ın bana öfkeyle baktığını fark edince kaslarım gerildi.

"Onunla birlikteyim."

"Neden?" diye patladım.

Sorumu duymazdan gelerek yanağındaki damar şişti.

"Size kuralları hatırlatmam mı gerekiyor?" Masasının arkasındaki plakete doğru başını sallar. Kütüphane kurallarının çoğu, Julian ve benim yıllar boyunca çakmak, hava kornası ve Nerf tabancalarıyla yaşadığımız birkaç olaydan sonra eklenmiştir.

"Hayır, hanımefendi," diye aynı anda ikimiz de cevap verdik.

"Peki, nasıl yardımcı olabilirim?" Beth tezgahın arkasındaki yerine geri döner.

"Eski gazete kupürlerini incelemek istiyorum."

Beth bir çekmeceyi açar ve bir anahtar takımı çıkarır. "Aradığınız belirli bir şey var mı?"

"Mavi kurucunun eviyle ilgili herhangi bir şey." "Oh."

"Duydunuz mu?"

"Duymamış olanı bulmak zor." Anahtarlığı bana uzattı. "Kırpıklar yıllara göre kronolojik sırayla düzenlenmiştir. Projektör, ihtiyacınız olursa banyonun yanındaki odada."

"Teşekkürler!" Anahtarları alıyorum.

"Kütüphane bir saat sonra kapanıyor," diye ekliyor.

"Tamam!" Arka taraftaki dosya dolaplarına doğru yöneldim.

Julian sessizce dururken, ben kasabanın kurulduğu 1890'ların sonlarına ait *Wisteria Weekly* gazetelerinin ilk çekmecesini karıştırıyorum. Başlıkları tarayarak, yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi arıyorum.

İlk elli kupürü inceledikten sonra gözlerim bulanıklaşır. Bu yavaş tempoda, kütüphane kapanmadan sadece dört yıllık *Wisteria Weekly*'leri inceleyebilirim.

Julian'ın telefon ekranına aralıksız olarak vurması da işleri kolaylaştırmıyor ve kendimi ona kızgın bir şekilde bakarken buluyorum.

"Zor bir istek olduğunu biliyorum, ama en azından kendini işe yarar hale getirmeye *çalışır* mısın?"

"Sen sormadın ki."

O kim oluyor da konuşuyor? Julian yanıyor olsa, herkesten yardım istemek yerine, inatçılığı yüzünden kendini söndürmek için elinden geleni yapacağına eminim.

Sen de öyle olmak zorunda değilsin. "Lütfen bana yardım eder misin?"

"Lütfen dediğinde çok hoşuma gidiyor." Derin bariton sesi, alt tarafımda yasadışı sayılması gereken şeyler yapıyordu.

Çekmeceyi dolabı sallayacak kadar sert kapattım. "Adi herif." "*Tatlım.*"

Eski lakabımı yüzüme çarptı. Bir zamanlar

, o benim ilk üçe giremeyeceğime bahse girmiş ve ben güzellik yarışmasını kazanmıştım, *tatlım* Julian'ın bana en sevdiği lakap olmuştu.

Üniversiteden beri, beni öpüp bayılttıktan sonra bir daha öyle demedi.

Anında pişman olduğu bir öpücük.

Canı cehenneme.

Ulaşabileceğim mesafedeki ilk çekmeceyi açtım ve önündeki dosyayı işaret ettim. "Bu ev, Gerald Baker veya Francesca adında biri ile ilgili her şeyi tarayın."

"Sanırım bir şey buldum." Julian elindeki kupürü gözden geçiriyor.

"Ne?" Otuz dakika boyunca gazeteleri taradıktan sonra, sesimdeki heyecanı gizleyemiyorum.

"Beni takip edin." Julian bizi yakındaki bir masaya doğru yönlendirir.

Sandalyeyi çekip bekliyor. Oturuyorum ve beni masaya doğru iterken parmak uçları omuzlarımın kenarlarına değiyor. Neyse ki, sandalyenin ayaklarının yere sürtünme sesinden sert nefes almam duyulmuyor.

Julian başlığı gösterirken kolu benimkine değiyor. Onun büyüünden kurtulmadan önce vücudum onun dokunuşuna doğru eğiliyor.

"Gerald ev tamamlanmadan önce öldü." Gözlerimi

kırpıyorum. "Hayır!"

"Bak." Makaleyi bana doğru itip sandalyesini geri çekiyor.

Makaleyi kaşlarını çatarak okudum. Muhabire göre Gerald bakteriyel bir enfeksiyon nedeniyle ölmüş ve iki köpeği hayatta kalmıştı. Gerald'a yakın kasaba kaynakları, onun yarı bitmiş evinde rahat bir şekilde ölmek istediği için hastaneye gitmeyi reddettiğini söylemişlerdi.

Gözlerim yaşarır. "Bu çok üzücü."

"Böyle hikayeler, penisilin icat edildikten sonra doğduğuma şükrediyorum."

Gerald'ın bir arsa önünde kürek tutarken çekilmiş grenli fotoğrafına bakıyorum. "Evinin tamamlandığını görecektir kadar uzun yaşamadı."

"Öyle görünüyor."

"Ya da gerçek aşkıyla evlenemedi."

"Çoğu kişi öyle." Sesinde hafif bir keskinlik var.

"Öldüğünü duyduğunda kalbi kırılmış olmalı."

"Neden?"

Geri çekildim. "*Neden* mi? Çünkü onlar birbirlerini seviyorlardı."

"Eğer onu gerçekten sevseydi, başından beri onun yanında kalırdı."

"Kasaba bitene kadar gelmemesini söyleyen oydu." "O zaman onu dinlemek onun hatasıydı."

Francesca ve seçimleri konusunda kendimi savunmak zorunda hissediyorum, özellikle de kendimde ondan bir parça gördüğümde. "Onu bekledi, mektuplar yazdı ve tüm engellere rağmen bir gün evlenecekleri hayaline sarıldı. Aşık insanlar böyle yapar."

"Sen öyle diyorsun."

Bu adamın cüretkârlığı. "Hiç aşık olmamış biri için bu konuda çok fazla fikrin var."

Boynundaki damar, kalbinin düzensiz atışlarıyla birlikte zonkluyor.

Devam ediyorum, "Ya *onu* riske atmak istemeyen oyduysa? Ya ona onunla birlikte olmak için yalvardıysa, ama o onu defalarca reddettiye? Ona istediği zaman evlenme teklif edebilirdi ve belki de babası kızının iyiliğini istediği için kabul ederdi."

"Çok fazla varsayım var."

“Onun cesur davranıp ona katılmadığı için onu yargılayarak burada aceleci kararlar veren sensin, belki de risk almaktan korkan oydu. Belki de onu uzak tutmak için bir duvar örmek yerine onunla bir hayat kurmalıydı.”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!

Yumruğu masaya sıkıca bastırıp gevşetiyor. "Dahlia..."

Yüzümün kızardığını saklamak için en kötü şekilde gazeteye bakıyorum. "Her neyse, muhtemelen hayalet Gerald'dır, yani dava çözüldü."

"Seni hiç yargılamadım." Fısıltıyla konuşmasına rağmen, bu sözleri bağırması gibi geldi.

"Ben Francesca'dan bahsediyordum." Ayağa kalktım.

O da aynısını yaptı. "Komik, çünkü bir an için *bizim* hakkımızda konuşuyormuşsun gibi geldi."

Boğazım sanki iki eliyle sıkılmış gibi hissediyorum. "Bu oldukça narsistçe bir varsayım."

"Hadi ama. Konuş benimle."

Gözlerimi yumruğunu sıkan ellerinden ayırdım. "Bu konuşma için yaklaşık on yıl geç kaldın, sence de öyle değil mi?"

"Bu açıkça büyük bir hata."

"Bunu ilk kez söylemiyorsun." Ağzını açıyor, ama hemen kapatıyor.

Gerçek şu ki, Julian'a beni uzaklaştırma kararını açıklaması için yüzlerce şans verebilirim, ama bu onun acı bir şekilde ortaya koyduğu gerçeği değiştirmeyecek.

O beni istemiyordu.

Acı bir kahkaha boğazımdan çıkmaya çalıştı. "Sorun değil."

"Seni incitmek istemedim." Tek bir cümleyle benim güvensizliğimi ortaya çıkarıyor.

Háblame: Konuş benimle.

"İncirmedi, " yalan söylüyorum.

"Yaptığım şey..." Sesini kaybediyor, ilk başta bulduğu cesaretini de.

İyi. Ben böyle tercih ederim.

"Her şey olması gerektiği gibi olur," diyorum.

Gazeteyi katlayıp açıyor, sonra tekrar katlıyor. "Senin de tasarımıyla uğraşacağını hiç beklemiyordum."

Bana, Stanford'da hiç istemediğim siyaset bilimi bölümünü bitirmem için baskı yaparak benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini varsaymak yerine, umutlarımı ve korkularımı açıklamama fırsat verseydi, bunu yapardı.

Tasarımla her zaman ilgilenmiştim. Ailem evimizi yenilerken, çoğu dekorasyon ve mobilya seçimini bana bıraktıklarında bu çok açık hale gelmişti. Ama onlar benim bir tür mesleki diploma almamı istedikleri için bunu hiç dile getirmedim.

"Sen gitmeden önce bir iki ders aldım." Ayrıca, ana dalımı değiştirmeden daha fazla bilgi edinmek istediğim için bir kulübe katıldım ve iç tasarım programından bir mentor buldum.

Kaşları yükseldi. "Hiç bilmiyordum."

"Kimse bilmiyordu." Hayatımın büyük bir bölümünü, sert bir avukat olacağıma yemin ederek geçirdim. Bunun bir nedeni, ailemin benim istikrarlı ve iyi maaşlı bir işim olmasını istemesi ve Stanford'da tam burslu okurken, başarısı garantili olmayan bir kariyere atılarak onları hayal kırıklığına uğratmak istemememdi.

Hayranlarım, *siyaset bilimi bölümünden iç mimarlığa* geçiş hikayemi sevimli buluyor, ama bu hikaye aslında başarısızlık korkusuyla tüm hayatım boyunca verdiğim mücadeleyi yansıtıyor.

O, anılarımızın zihinsel bulmacasını çözmeye çalışırken sessiz kalıyor. "Bana şirketinde çalışmamı teklif ettiğinde..."

"Geçmiş kurcalamaya gerek yok. Geri dönüp bir şeyleri değiştirebileceğimizden değil ya."

"Bazen, keşke yapabilsem."

Ciğerlerim o kadar ağrıyor ki nefes almak bile zorlaşıyor.

Göz teması kopar. "Aramızdaki ilişkiyi her zaman pişmanlık duydum. Ben..." Cevabı, kitaplığın arkasından çıkan Beth tarafından kesilir.

"Kütüphane kapanıyor çocuklar! İşinizi bitirip yarın tekrar gelin, çünkü ertelenemeyecek bir randevum var: bir litre dondurma."

"Teşekkürler, Beth." Julian'ın somurtkan ifadesini görmezden gelerek anahtarları ona verip gazeteyle birlikte dosya dolabına geri dönüyorum.

Julian başka bir şey söylemez. Kamyonetine bindiğimizde de, evime dönerken de, ve tabii ki, küçük bir onur kırıntısıyla evime kaçmadan önce de.

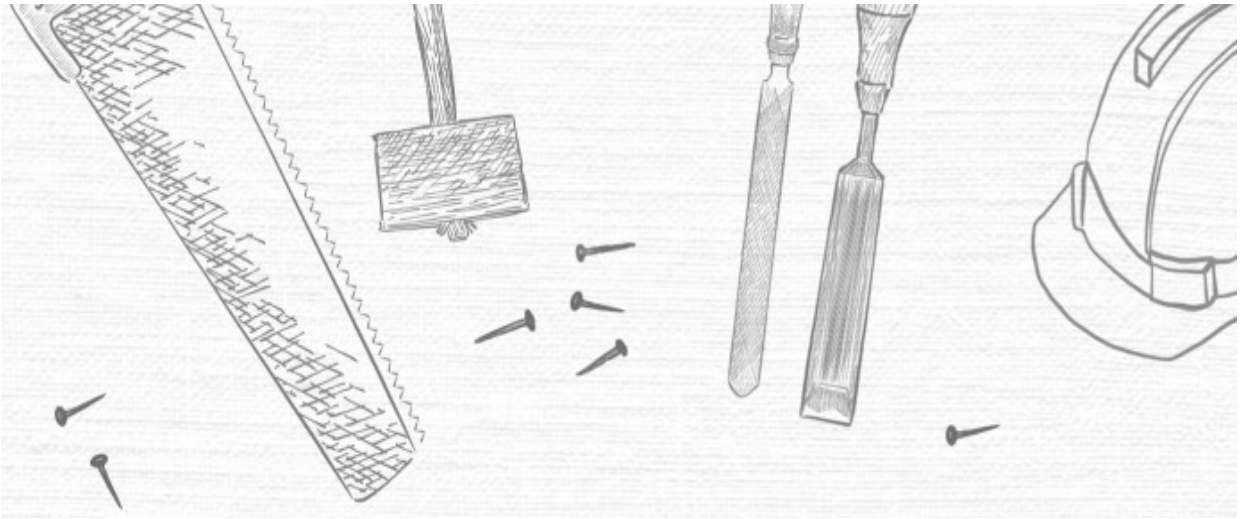
Daha önce bir hata yaptım. Bunca zaman sonra Julian'ın yanında olmak, eski bir yarayı deşmek gibiydi ve soğukkanlılığımı korumak yerine duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim.

Konuşmamızı unutmak için çabaladım ama gece yatağıma girdikten sonra tüm konuşmayı tekrar tekrar kafamda canlandırırdım.

Beth bizi kesmeden önce ne söylemek üzereydi?

Beni yargılamayacağına dair söylediği şey ciddi miydi? Çünkü bir zamanlar arkadaşları olarak gördüğü oda arkadaşıyla çıkmaya başladığım için bu imkansız görünüyor.

Ve eğer ona, onun gibi benim de yaptıklarımın pişman olduğumu itiraf etseydim ne olurdu?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Julian

Boş evime dönme düşüncesi, anestezişiz diş tedavisi kadar çekici, bu yüzden Dahlia'yı evine bıraktıktan sonra Last Call'a doğru yola çıkıyorum. Bar oldukça boş, sadece birkaç pazar günü geç saatlere kadar kalanlar taburelere ve yüksek masaların etrafında oturuyor. Birkaç yerel halka selam verdikten sonra barın ucundaki her zamanki yerime geçiyorum.

"Modelo?" Yaşlı barmen Henry önüme bir peçete koyar. Başımı sallayınca en sevdiğim birayı getirir.

"Hesap açın lütfen." Amex kartımı tezgahın üzerine atıp içkimin yarısını bir dikişte içiyorum.

"Zor bir gün mü?" Birkaç sandalye ötedeki bir adam seslenir.

"Öyle de denebilir." Yüzünü görmek için uğraşıyorum ama beyzbol şapkası yüzünü gölgeliyor.

"İş sorunları mı?"

Sessizce bir yudum daha alıyorum.

"Ailevi sorunlar."

Gözlerim önümdeki içki rafına odaklanmış durumda. "Kadın sorunları."

Parmaklarım şişeyi sıkıca kavrar.

"Ahh. Anlıyorum." Her yerde tanıyabileceğim o koyu, boncuk gibi gözleriyle bana bakıyor.

Lorenzo Vittori.

Highball bardağından uzun bir yudum aldıktan sonra bardağı barın üstüne koyar. "Julian Lopez, değil mi?"

Gömleğimin altındaki kaslarım gerildi. "Evet."

"Geçen yılı benim için inanılmaz derecede zor hale getiren adamı sonunda görmek güzel, ama o zaman yalan söylemiş olurum."

Sessiz kalıyorum. Lorenzo'nun ev teklifleriyle rekabet etmek kolaydı, özellikle de kasabadaki herkesle derin bağlarım olduğu için.

Kasaba halkı, eski mülkleri satın alıp yıkmamdan hoşlanmayabilir, ama Lorenzo'ya göre bana daha çok güveniyorlar. Lorenzo, sadece anne babası ölene kadar burada yaşamıştı.

Gülümsemesi ölü gözlerine kadar ulaşmıyor. "Konuşkan biri değilsin galiba?"

Bunun yerine biramdan uzun bir yudum alıyorum. Kasabadaki çoğu insan beni utangaç bulur. Çekingen. *Sessiz*. Eskiden bir zayıflık olan bu özellik, özellikle Lorenzo gibi düşmanca davranan insanlarla uğraşırken en büyük gücüm haline geldi.

Uzun, abartılı bir nefes verir. "Sen normalde sıkıcı biri misin, yoksa sessiz, stoik stereotipi benim için mi saklıyorsun?"

Henry
burnunu
çeker. Ben de
ona ters ters
bakarım.

Lorenzo boş bardağını sırtarak kaldırır. "Arkadaşım ve bana bir tur daha alalım mı?"

"Biz arkadaş değiliz." Sinirlenmeme rağmen sesimi soğuk tutuyorum.

"Pazar gecesini benimle bir barda içerek geçiriyorsun. Eğer arkadaşların varsa, belli ki berbat arkadaşlar."

Zayıf noktamı tam isabetle vurdu. Rafa dışında hiç arkadaşım yok, çünkü kasabadaki erkeklerin yarısı benim için çalışıyor, diğer yarısı ise benim iki katım yaşında.

Babamın işini büyütmek fedakarlıklar gerektiriyordu ve sosyal hayatım da bunlardan biriydi.

Ama en büyüğü değildi.

Dahlia'nın daha önce söylediği sözler aklımdan çıkmıyor.

Belki de risk almaktan çok korkan oydu. Belki de onu uzak tutmak için bir duvar örmek yerine, onunla bir hayat kurmalıydı.

Mesele şu ki, babam öldüğünde, korku da dahil olmak üzere bir sürü sorunla boğuştum. Gurur. Öfke. *Keder*. Hayatım ve kişiliğim bir anda alt üst oldu.

Stanford'dan diploma almak ve Dahlia ile özel bir şey yaşamak gibi istediğim şeyler, hayatımın bir gecede kökünden değişmesiyle artık imkansız hale gelmişti.

Dahlia'yı uzaklaştırma kararını verdiğimde henüz yetişkin sayılmazdım ve bu karar, birinci sınıfta arkadaş olduktan sonra onu hayatımdan çıkarmak gibi olgun olmayan bir seçime yol açtı. Bu benim için duyarsız ve haksız bir davranıştı, bu yüzden o, benim yapamadığım gibi, kendisini güvende hissettirecek birini bulmaya hakkı vardı.

kederle boğuşan ve babasının batmak üzere olan işini kurtarmaya çalışan yirmi yaşındaki bir genç olarak ona veremediğim güveni verecek birini bulmaya hakkı vardı.

Sakladığım bir anı yeniden su yüzüne çıkıyor ve beni Stanford'daki günlerime geri götürüyor.

"Dahlia'ya ondan hoşlandığını ne zaman söylemeyi planlıyorsun?" Dahlia gece geç saatlere kadar süren çalışma seansımızın ardından yurt odamızdan çıktıktan sonra Oliver bana sordu.

"Onu sevdiğimi kim söyledi?" Kan basıncım yükselmesine rağmen ses tonumu kayıtsız tutmaya çalıştım.

"Tuvaletten döndüğünde, masanı karıştırırken onu yakaladığında gülümsedin."

Dilimi tuttum. Rafa, aşkım hakkında konuşabileceğim tek kişiydi ve bunu böyle tutmayı planlıyordum.

Omuz silkti. "Başka biri ona yaklaşımadan önce ona söylemelisin."

Kalbimi delen keskin bir acı beni geçmişten kopardı. Oliver'ın pisliğin teki olduğunu bilemezdim diye kendime kaç kez söylersem söyleyeyim, Dahlia'yı onunla tanıştırdığım için kendimi kısmen sorumlu hissediyorum.

Eğer onu uzaklaştırmasaydın, ona asla yaklaşımazdı.

ona

Birama bir yudum alıp, ekşi tadı ağzımdan atmak istiyorum.

Hiçbir miktarda alkol, onu sevdiğin gerçeğini değiştiremez kendinden nefret edecek kadar önemsedığın gerçeğini değiştiremez.

Siktir. Elimi yüzümden silerim. Barda içki içmek, Dahlia'yı düşünmekten biraz uzaklaşmamı sağlayacaktı.

Biranın geri kalanını bir dikişte içip ayağa kalkıyorum. "Henry, hesabı alabilir miyim lütfen?"

"Nereye gidiyorsun?" Lorenzo'nun gülümsemesi hızla kaşlarını çatmaya dönüşür.

İpucunu anlamayan adamı görmezden geliyorum. Henry, kartımı hızlıca okutup imzalamam için fişi uzatıyor.

"Burada gerçek bir bağ kurma anı yaşayacağımızı sanmıştım."

Lorenzo'nun bardağındaki buz, uzun yudumuyla tıkırdamaya başlar.

"Seni bu kasabadan çıkarmak bana ne kadara mal olacak?"

"Daha fazla para kazanmakla ilgilenmiyorum."

Bir an duraksıyorum. "O zaman ne istiyorsun?"

"Bunu sadece arkadaşlar bilir." Alaycı bir şekilde kadehini kaldırıp içerisindeki içkiyi bir dikişte içiyor.

İyi bir bahşiş ekleyip hesabın altına imza attıktan sonra bardan çıktım. Lorenzo'nun bitmek bilmeyen konuşmalarından kurtulduğum için duyduğum rahatlama, kütüphaneden beri beni terk etmeyen sönük ağrıyı hatırlayınca kısa sürdü.

Kalbimin üstündeki yeri ovuşturup geçmesini dilerim.

İyi şanslar.

Sürekli zonklayan ağrıyı dindirmek için tek yol, onu neden olan kişiyi ortadan kaldırmak.

Dahlia Muñoz.

Gecenin geri kalanını Dahlia'dan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçiriyorum. Basitçe söylemek gerekirse, tadilatı hızlandırmanın bir yolunu bulursam, onun yaratıcı kıvılcımı yeniden alevlenecek ve böylece tasarıma olan inancı geri gelecektir. O da San Francisco'daki hayatına dönebilir ve ben de hayatıma normal şekilde devam edebilirim.

Plan kusursuz. Tek yapmam gereken, Ryder ve ekibin geri kalanının değişikliklere hazır olduğundan emin olmak, çünkü bu projeyi üstlenmek için başka bir projeyi ertelememiz gerekecek.

Bu yüzden, çekincelerime rağmen, Pazartesi sabahı Ryder ile şahsen konuşmak için kurucunun evine gittim.

"Merhaba patron. Bugün bize katılacağını beklemiyordum." Kamyonetin arkasını kapatır.

"Orijinal planda birkaç değişiklik oldu." Güneş kahverengi gözlerinden yansıyor. "Ne gibi?"

"Bu projeyi önümüzdeki üç ay içinde tamamlamamız gerekiyor." Kaşları kaskının kenarına doğru yükselir. "Ne?"

"Ocak sonuna kadar tamamlanabilir mi sence?"

Ryder'ın bakışları harap ev ile benim aramda gidip geliyor. "İçeride ne bulduğumuza bağlı."

"Bu projeyi daha hızlı bitirmek için programları değiştirebilir ve diğer projeleri erteleyebiliriz. Bütün ekibin burada olmasını istiyorum."

"Sorabilir miyim, bu acelen ne?" diye sordu.

Sorusunun cevabı eve doğru gelen bir araba ve kapalı pencerelerden duyulacak kadar yüksek sesle çalan Ozuna'nın müziği.

Dahlia, deri çizmeleri, Ekim sonundaki soğuğu pek engelleyemeyen ince bir süveter ve beni çıldırtmak için özel olarak tasarlanmış bir etekle kız kardeşinin arabasından iner.

Tanrım, bu toplantıyı ekibimle birlikte, sertleşmiş penisıyla mücadele ederek atlatabilmem için bana güç ver.

Gözlüklerini başına takıp Ryder'ın elini tutması için uzattığı anda yüzünde bir anlık tereddüt belirir. "Merhaba, ben Dahlia."

"Ryder. Ben proje yöneticisiyim." Gözleri onun yüzünden ayrılmıyor.

Dahlia, mühendis ve mimara kendini tanıttı, ikisi de onu süzdü.

Kendi çalışanlarına gerçekten kıskanacak mısın?

Dahlia'nın büyük kahverengi gözleri ve geniş gülümsemesiyle onlara bakışına bakılırsa, tabii ki kıskanacağım.

"Başlayalım," diyorum, birini kovmadan bu gezintiyi bitirmek istiyorum.

Dahlia ilk başta konuşmakta tereddüt etti ve bana öncülük etmeme izin verdi, ancak on dakika sonra ekibime ısındı ve her zamanki gibi davranmaya başladı.

Onun, sanki yıllardır birlikte çalışıyormuş gibi ekibimle işbirliği yapmasını izlerken, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Onun engin bilgisi beni çok etkiliyor ve Ryder de onun Viktorya dönemine ait evler hakkındaki deneyiminden aynı derecede etkilenmiş görünüyor.

Klipboarduna bir şeyler yazıyor. "İstediğiniz değişikliklerle, Julian'ın istediği üç ay içinde bu işi kesinlikle bitirebiliriz."

"Üç ay mı?" Dahlia omzunun üzerinden bakıyor. "Altı ila sekiz ay sürebileceğini söylemiştin."

Çenemi kaldırıyorum. "Planlar değişti." Gözleri kısılıyor. "Ne şanslı."

Ancak Dahlia hayatıma geri döndüğünden beri, şanslı hissetmekten çok uzakım.

O konuşmaya devam ederken, adamlarım onu desteklemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bir telefonun sesine doğru bir adım atıp uzaklaşıyorum, ama geri döndüğümde ekip, Dahlia'nın söylediği bir şeye gülüyor.

"Ne oluyor?"

Ryder sırtıttı. "Dahlia bize gerçek hayattaki ev tadilatları ile televizyonda yaptığı tadilatlar arasındaki farkları anlatıyordu."

"Sonra?"

"Meğer nişanlısı ne yaptığını bilmediği için, yapım ekibi bazı sahneler için başka bir inşaat işçisinin ellerini çekmiş."

"Eski nişanlısı." Neden bunu açıklığa kavuşturmak istediğimi bilmiyorum, ama sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

Dahlia'nın elleri yanlarında sıkıca kapanır. "Julian. Bir dakika?"

O mutfağa doğru fırlayarak beni ekibimle yalnız bırakınca midem bir anda düğümlenir.

Ryder yüzünü buruşturur. "Kahretsin. Bizim bir lafımız mı oldu?"

"Sadece ben aptallık ettim. Devam edin." Dahlia'nın gittiği yöne dönerim. Onu dışarıda bulmam bir dakika sürer. İyi kolunu askıya almış, göle bakmaktadır.

"Az önce ne oldu?"

"Bir hata." Duygularımın ipinde yürürken, Oliver'ın adı geçince kıskançlık çukuruna düştüm.

Gözleri manzaraya odaklanmış durumda. "Beni küçük düşürmekten hoşlanıyor musun?"

Başımı geriye atarım. "Tabii ki hayır."

Dahlia dönüyor. "Beni kasabadan kovmak için planın buysa, daha çok çabalamalısın. Son beş yılımı internet trollerine ve gelecekteki canavar kayıvalideme katlanarak geçirmedim ki, ilk zorlukta pes edeyim. Bunu sana söyleyebilirim."

"Ben..." Kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Her şeyi yanlış anladın."

Onun Wisteria Gölü'nden ayrılmasını istesem de, süreci hızlandırmak için onu ekibimin önünde utandırmak istemem, özellikle de son zamanlarda insanlarla ne kadar zorlandığını gördükten sonra.

Gözleri kısıldı. "O zaman açıklamaktan çekinme."

Sorun şu ki, açıklamak *istemiyorum* çünkü o zaman, Oliver, Dahlia ve benim aramda olan her şeyi unuttuğuma kendimi yıllarca inandırdıktan sonra, hala Oliver'a kıskanç olduğumu itiraf etmek zorunda kalacağım.

Bu yüzden, gerçeği itiraf etmek yerine, rahat olduğum yerde kalmayı tercih ediyorum.

Ellerimi ceplerime soktum. "Birlikte çalışmanın zahmetine girmeden haftalar önce senden kurtulabilirdim."

Kafasını yana eğdi. "Öyle mi?"

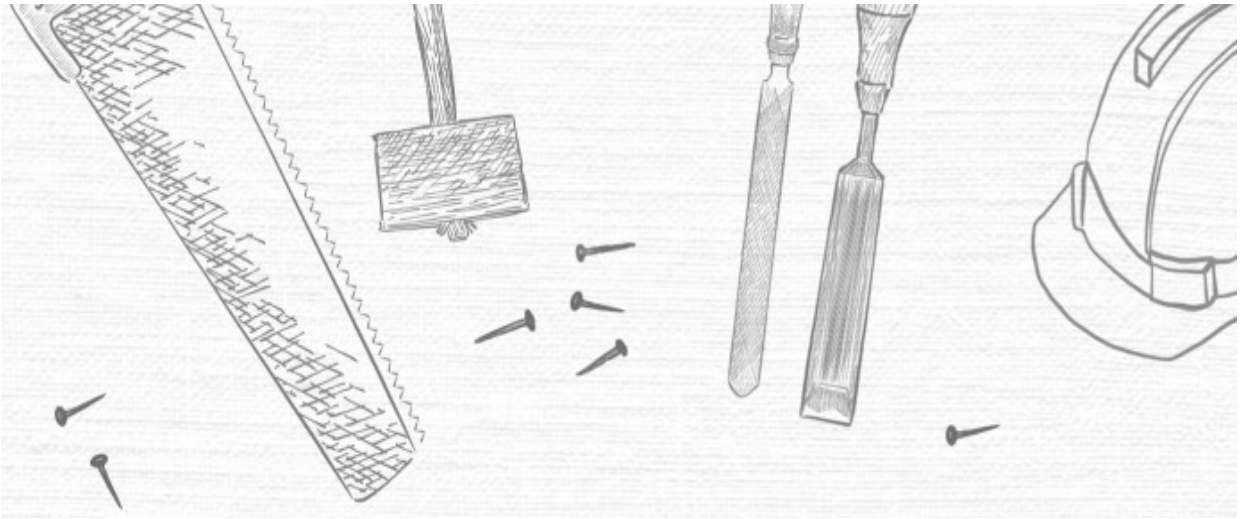
"Belediye başkanı, on iki yıl önce Jaguar'ına yumurta atan kişi hakkında bilgi verenlere hala ödül vaat ediyor."

Dahlia'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Cesaretin yok."

"Beni en kötüsü olarak görmeye devam edersen, yapabilirim."

Burun delikleri genişledi. "En kötüsünü düşünmemi istemiyorsan, şantajı en aza indir. Yanlış mesaj verebilir."

Gülmemeye çalışıyorum. "Haklısın."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Julian

Şirketimi Wisteria Gölü sınırlarının ötesine genişletmek her zaman planımın bir parçasıydı. Geçen yılı komşu göl kasabalarını araştırarak, belediye toplantılarına katılarak ve sayısız açık ev ziyaretleri yaparak Lopez Luxury için doğru ikinci yeri seçmek için harcadım.

Turizmi canlandırıp emlak değerlerini üç katına çıkarma planımı kasabaya kabul ettirmek o kadar zor olmuştu ki, Aurora Gölü'nde ilk evimi satın aldığım için sevinçten uçmam gerekirdi. Bunun yerine, imzamı noktalı çizginin üzerine atarken içimde boş bir his var.

Emlakçım sözleşmeyi dosyasına koyuyor. "Juniper Lane'deki malikanenin sahipleri satmayı kabul edince asistanınıza ulaşacağım."

"Bundan emin misin?"

Dosya klasörünü çantasına koyduktan sonra çantayı omzuna astı. "Oh, evet. Bu sadece zaman meselesi. Ayrıca, arazilerinin bir kısmını satmaya hazır iki aile daha var. İnsanlar, kasabaya yaptıklarını gördükten sonra mülklerinden daha kolay vazgeçiyorlar."

"Harika." Coşkum bir anda söner.

Gri kaşları çatıldı. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" "Hayır.

Sam'e diğer satışlar hakkında bilgi ver." Ayağa kalkıp onu özel ofisimin

Sam sandviçini bırakıp emlakçıyı otoparka kadar geçirir.

Sam sandviçini bırakıp emlakçıyı otoparka kadar geçirir.

"Zeminler değiştirilmeli," diyor Dahlia'nın sesi.

Ne oluyor?

Odayı ve koridoru Dahlia'yı arar gibi taradım, ama kimseyi bulamadım.

"Bunun için bütçemiz yok," diye Oliver'ın neşeli sesi duyulur.

Sam'in bilgisayar ekranında Dahlia'nın programının bir bölümü oynuyor.

Bölümü duraklatmak için uzanıyorum, ama boşluk tuşuna basmadan duruyorum.

Dahlia, Oliver'a kaşlarını çatarak bakar. "Dün bana bütçenin altında olduğumuzu ve erken bitireceğimizi söylemiştin."

"O, tavan arasındaki sorunu öğrenmeden önceydi." Oliver, tornavidayı alet kemerine sokar.

"Ne sorunu?" Onun sözlerine gerçekten şaşırmış gibi görünüyor.

"Üç destek kirişinden ikisi termit hasarı görmüş ve yalıtım yeniden yapılmalı," der Oliver sahte bir gülümsemeyle.

"Bu bize ne kadara mal olacak?" "Otuz bin, aşağı yukarı."

Dahlia'nın gözleri bir anlığına kapandı, sonra kendini topladı. "Bunu halledebilirim."

Oliver, kadının vücudunun gerginliğini hissetmezden gelerek onu kucaklamak için omzuna kolunu doladı. "Şimdi bodrumdan bahsetmek için uygun bir zaman mı?"

Dahlia'nın gözündeki hafif seğirme tik olarak algılanabilirdi, ama ben gerçeği biliyordum.

Fareyi hareket ettirip bölümün ayrıntılarına bakıyorum. Önceden kaydedilmiş ve dün yayınlanmış, Dahlia'nın saçlarının daha uzun ve vücudunun daha dolgun olması bunu doğruluyor.

Oliver'ı yumruklamak için bir neden daha.

Kendimi, onların ilişkilerinin çöküşünü izlemeye kaptırmış buluyorum. Oliver, Dahlia kamera karşısında konuşurken ona bakmak yerine, sanki onun *içinden* bakıyor gibi görünüyor ve gülümsemesi asla gözlerine ulaşmıyor. Dahlia da, Oliver kask takmış bir çocuk gibi birkaç inşaat sorununu açıklarken, sevgisini taklit etmekte pek başarılı değil.

Sam bir keresinde Dahlia ve Oliver'ı ev tadilatı konusunda mükemmel bir çift olarak tanımlamıştı, ama biz aynı diziyi mi izliyoruz?

Hızlı bir internet araştırmasına göre, izleyicilerin çoğu bu görüşe katılıyor ve programı *rahatsız edici bir şekilde bağımlılık yapıcı*, çifti ise *ne yazık ki mahkum* olarak tanımlıyor.

"Oh, hay aksi. Üzgünüm." Sam başparmağını klavyeye vurarak videoyu duraklatır.

"Bu..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyorum. "İzlemesi garip, değil mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Öyle de denebilir."

"Dahlia benim kraliçem ama Oliver berbat. Bir zamanlar onun havalı ve rahat olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

Ben de. En azından, benim hoşlandığım kıza, benim ona olan hislerimi çok iyi bilmesine rağmen, asılmadan önce öyleydi.

Sam'in masasının köşesine yaslandım. "Ne değişti?"

"Dahlia'nın yenilikçi bir fikri olduğunda, Oliver onu yeni keşfettiği bir sorunla mahvetmenin bir yolunu buluyor. Bu, ilk birkaç sefer eğlenceliydi, ama artık Dahlia'nın Oliver'dan rahatsız olmamış gibi davranmasını ve Oliver'ın onu kızdırmak için her şeyi yapmasını izlemek rahatsız edici."

Sen ondan daha mı iyisin?

"Program genelde böyle mi?" diye soruyorum, her zamanki kendime olan güvensizliğimi görmezden gelerek. "Hayır. Ama belli ki ilişkilerindeki sorunlar programa da yansımış."

"Gördüm." *Acı verici bir şekilde.*

"Takip ettiğim bazı dedikodulara göre, Oliver'ın ailesi diziyi iptal etmek istemiş ve onlar yapımcı olduğu için..."

"Dahlia mahvoldu."

"Prodüksiyon, Dahlia'yı kötü göstermek için sahneleri kestiği için ona haksızlık etti." Sam sandviçini ısırmadan önce oturdu.

"Bunu yapabilirler mi?"

O burun kıvrır. "Tabii ki. Reality TV dürüstlüğüyle tanınmaz." Kafamı sallarım. "O zaman ne anlamı var?"

"Eğlence."

Dahlia'nın zorlanmasına şaşmamalı. Kariyerinden daha çok değer verdiği bir şey varsa, o da itibarıdır ve Oliver ona bunu bile bırakmadı. San Francisco'ya uçup Oliver'ı yumruğumla tanıştırmak için kanlı bir istek duyuyorum. Avukatım beni bunun için nefret edebilir, ama yumruklarımın altında burnunun kırılmasının verdiği tatmin, tazminat parasına parasına

"Sezon bitene kadar kaç bölüm kaldı?" "Sekiz mi?"

Belki dokuz? Bir bakmam lazım."

Hay sikeyim.

Kağıt pipetinden uzun bir yudum alır. "Ama yapım şirketi henüz gelecek sezonu iptal etmedi, muhtemelen reytingler hiç olmadığı kadar yüksek olduğu için. Dahlia ve Oliver'ın başka bir kadın yüzünden ayrıldıklarını iddia eden bir makale yayınlandıktan sonra dün gece izlenme sayısı neredeyse iki katına çıktı..."

Dahlia'nın soğuk sesi Sam'in sözünü yarıda kesti. "İnternette okuduğun her şeye inanmamalısın."

"Dahlia! Gelmişsin!" Sam sandalyesinden fırlar. O masasının arkasındaki dolaptan birkaç dosya toplarken, ben Dahlia'ya bakarım.

Bariz öfkesi bir yana, Lake Wisteria'ya ilk geldiği zamankinden daha iyi görünüyor, biraz kilo almış ve eskisi gibi saçını ve makyajını yapmaya zaman ayırmış. Gözleri için seçtiği sıcak sonbahar renkleri, irislerindeki altın rengi benekleri ortaya çıkarıyor, ancak kırmızı ruju dikkatimi çekiyor.

Rengi, üniversitedeki bir Cadılar Bayramı partisinde giydiği elbisenin rengini hatırlattı. Kırmızı dudakları bir Truva atı gibiydi ve ben onun güzelliğine o kadar kapılmıştım ki, beni öpmesini engelleyemedim.

İlk başta onun ilk adımı atmasına şaşırdım, ama üç uzun yıl boyunca bunu hayal ettiğim için kendime kızdıktan sonra, birkaç saniye içinde çekingenliğimi bir kenara atıp ona karşılık verdim.

Dahlia ilk öpücüğüm değildi, ama zihnim ve bedenimin tepkisine bakılırsa öyle hissettim.

Bu anı, bir çapa gibi boynuma dolanıyor ve tek bir düşünceye kapılana kadar beni aşağı çekiyor.

O.

Dahlia ağzının köşesini sildi. "Ne? Yüzümde ruj falan mı var?"

Hayır, ama keşke olsaydı.

Kalbime bir kırıcı çekiç vurulması bile Dahlia'nın kırmızı dudaklarının benimkilere yapıştığını görmekten daha az şok edici olurdu.

Ne oldu sana böyle?

"İyi misin?" Gözleri Noel'de Town Square'den daha parlak.

"Sam sana boş ofiste yerleşmene yardım edecek." Dahlia cevap vermeden özel odama kaçtım.

Son görüşmemizden bu yana bir şey öğrendin mi? Kafese kapatılmış bir hayvan gibi ofisimin içinde volta atmaya başladım.

Belli ki öğrenmemişsin, bu yüzden de iletişimi en aza indirmen gerekiyor.

Projeden uzaklaşmak beni dehşete düşürüyor, özellikle de ofisten çıkıp köklerime dönmeyi dört gözle beklerken.

Bu en iyisi.

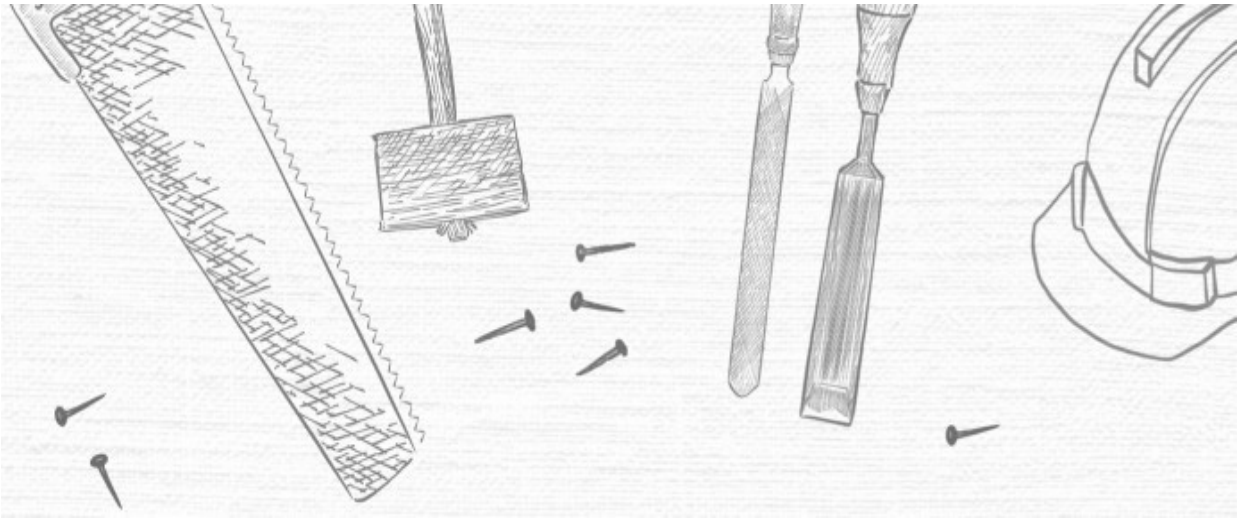
Eğer bu doğruysa, neden sanki biri ciğerlerimi iğne yastığına çevirmiş gibi hissediyorum?

Çünkü ondan kaçınmayı planlayarak sadece kendini cezalandırıyorsun.

Öyle mi? Dahlia ile çalışmanın felaket olacağını belirlemek için artı ve eksileri listesine ihtiyacım yok. İkimiz için de yapabileceğim en iyi şey mesafemizi korumak, özellikle de kırmızı rujdan başka bir şeyin kısıtlamadığı bir durumda.

Masama oturup, bunu sağlamak için programlarımızın gözden geçirilmesini isteyen bir e-posta gönderiyorum.

Kriz önlendi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Julian

Lopez Luxury ofisini resmi olarak açtığımdan beri, her zaman ilk gelen ve son çıkan kişi oldum. Rafa'nın gece geç saatlere kadar uğraştığı son hata sayesinde, Dwelling uygulaması için bu akşamki aylık yönetim kurulu toplantısı her zamankinden uzun sürdü.

Bilgisayarımı kapatıp ofisimden çıktığımda, enerjim tükenmiş ve midem her birkaç dakikada bir kahve ve protein barından daha iyi bir şey istiyor.

Koridordan gelen uyumsuz şarkı sesi ve country müziği beni şaşırttı. Son birkaç gündür Dahlia'dan kaçındıktan sonra, şimdi onu aramak mantıksız geldi, bu yüzden onu kontrol etmeye zahmet etmedim.

Kaçış yolum, cam kapının arkasında duran ve Holy Smokes BBQ'dan aldığı paket servisi poşetini tutan bir adam tarafından engellenir.

Sürgüyü açıp kapıyı açarken ağzım sulanıyor. "Evet?"

"Dahlia Muñoz'a teslimatım var." Teslimatçı çantayı bana uzattı.

"Müziğin ve berbat şarkıların geldiği yere kadar takip et."

Adamın telefonu çalıyor. "Kahretsin. Normalde bunu istemezdim ama ona götürür müsünüz? Bir sonraki teslimatım hazır ve adam çok sinirli." Cevap beklemeksizin çantayı kaldırıma bırakıp park ettiği motosikletine doğru koşarak uzaklaşıyor.

"Sorun değil," diye mırıldanarak eğilip çantayı yerden alıyorum.

Sam'in Dahlia için ayarladığı ofise doğru yürürken canım sıkkın. Ofis, binanın karşı tarafında, benim ofisimden ve her gün sık sık gittiğim konferans odalarından uzakta.

Yüksek sesle kapıyı çaldım ama cevap gelmedi. Bu, kapının kolunu çevirip kapıyı açarken sinirimi daha da artırdı.

Dahlia yerinde zıpladı. "Tanrım. Beni korkuttun!" Telefonuna uzanıp duraklat düğmesine bastı.

Ofise girerken, onu ziyaret etme nedenimi tamamen unutuyorum. Dahlia'nın bu kısa sürede ofisi tamamen değiştirmiş. Odanın yarısını kaplayan krom masa, duvar kağıdı örnekleri, döşeme parçaları ve on farklı kapı kolu ile kaplı geri dönüştürülmüş ahşap bir masa ile değiştirilmiş.

Dahlia, düz gri halıyı desenli bir halıyla kaplamış, parlak tavan lambalarının yerine zemin lambaları eklemiş ve malzemelerle dolu sepetleri düzenlemek için büyük bir kitaplık yerleştirmişti. Tasarım mood board'ları için yer açmak amacıyla önceki tabloları da kaldırmıştı.

Pencerenin karşısındaki duvarı kaplayan 1,80 metre uzunluğundaki panolara doğru yöneliyorum. Kumaş parçaları, hammadde örnekleri, boya renk seçenekleri, mobilya baskıları ve elle çizilmiş eskizler panoya tutturulmuş, Dahlia'nın zihnine bir göz atmamı sağlıyor.

Modern rustik tasarıma ilgisi olduğunu biliyordum — bunu, onun kariyerini araştırırken saatler boyunca açıkça görmüştüm — ama onu iş başında görmek nefesimi kesiyor.

Boğazımı temizliyorum. "Yerleşmeye alıştın mı?"

"Sam, odada istediğimi yapabileceğimi söyledi." Sesinde hafif bir savunmacı ton vardı.

"Görüyorum."

Koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Beğenmedin mi?"

"*Nefret* doğru kelime değil sanırım." Cümlenin kulağa hoş gelmemesi beni rahatsız etti.

Hiç doğru bir şey yapmaz mısın?

Gerçek şu ki, onun tarzını itiraf etmekten daha çok seviyorum. Onda sıcak bir şey var. Samimi.

Ev gibi.

"Mükemmel. Şimdi sakıncası yoksa, şunu alabilir miyim..." Dahlia elime aldığı paketleri elimden alır.

Yemek için en iyi yeri arar, sonra halının üzerine çapraz bacaklı oturup karton kutuyu masa olarak kullanmaya karar verir.

"Benim için aldığın için teşekkürler. Adamın aramasını kaçırmış olmalıyım." İlk paket servisi kabını açar. Taze pişmiş mısır ekmeğinin kokusu

ve domuz eti kokusu odayı doldurur, midemden rahatsız edici bir gurultı çıkar.

Bakışları sesin kaynağına yöneldi. "Akşam yemeğini yedin mi?" "Henüz."

Kapıya doğru bir adım attım.

Kağıt torbanın içinden başka bir strafor kutu çıkarır ve ilk kutunun yanına koyar.

Holy Smokes'a sipariş vermek için telefonumu çıkarırım, ancak restoranın on beş dakika önce kapandığını öğrenirim. "Kahretsin."

"Ne?" Barbekü sosunun kapağını açıp, çekilmiş domuz etinin üzerine biraz döker.

Ağzım utanç verici bir şekilde salya ile doldu.

"Kilitlemek için anahtarın var mı?"

"Hayır."

Harika. "Ön kapıyı açık bırakmayı mı düşünüyordun?"

Omuzlarını silkiyor. "Pencereden falan gizlice çıkabilirim diye düşündüm."

Başımı mor alçıya doğru eğdim. "Senin yüzünden sorumluluk sigorta şirketim iflas edecek."

Onun yumuşak kahkahası beni sıcaklıkla doldurur. "Sam bana anahtarını bıraktı, yani güvendesin. *Şimdilik*."

Yarın ilk iş, Sam'le ofis anahtarları ve geçici misafirler hakkında konuşmayı planlıyorum.

"Tamam. Kapıyı kilitlemeyi unutma."

"Tamam." Bana yarım yamalak bir selam verdikten sonra, içinde bol miktarda brisket, makarna ve peynir, mısır ve biraz lahana salatası olan kutuyu açtı.

Karnım o kadar yüksek sesle guruladı ki, başını kaldırıp bana baktı.

Bakışları yemeğinden karnıma kaydı. "Kalıp biraz yemek ister misin?"

İki kez gözlerimi kırpıyorum. "Ne?"

"Zaten çok fazla sipariş verdim."

"Bana yemek mi teklif ediyorsun?"

"Bunu abartıp Son Akşam Yemeği gibi davranmana gerek yok. Aç olduğun belli ve iyi yemeklerin çöpe gitmesini istemem." Plastik bir çatal bıçak takımı ve benim en sevdiğim brisketle dolu kabı uzattı.

"Paylaşmaya razı olmana şaşırdım."

"Paylaşmakla sorunu olan sensin. Ayrıca, geçen hafta beni hastaneye götürdün, en azından bunu yapabilirim."

Takım elbise ceketimi çıkarıp masanın üzerine atıyorum ve karşısına yere oturuyorum. "Haklısın." Onun önündeki domuz eti yığınının çatalımı batırıp bir parça alıyorum.

"Hey!" Kendi çatalıyla benim çatalımı itti.

"Paylaşmakla bir sorunun yok sanıyordum," diye alay ettim ve bir ısırık aldım. Ağızda patlayan lezzet neredeyse gözlerimi devirdi.

"Beğendin mi?"

"Bu kadar acıktığımı fark etmemiştim." Brisketin yarısı bitene kadar tekrar konuşmadım.

"Genelde bu kadar geç mi çalışırsın?" Bir kaşık makarna ve peyniri yutar.

"Evet." Dahlia, makarna ve peynirinden bana bir parça bile vermeden plastik bıçakla elimi keserdi, o yüzden mısırları yemeye başladım.

"Neden?"

"Yapacak başka bir şeyim yok ki."

Bana tuhaf bir ifadeyle bakıyor. "Bilmem ki. Belki biraz hayatın tadını çıkarabilirsin?"

"Zaten yaşıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü sen biraz işkoliksin."

Kaşlarımla çatıyorum. "Ne olmuş yani?"

"Kötü bir şey değil." Tavana bakar. "Sen öyleymiş gibi söylüyorsun."

"Bu kadar genç yaşta hayatı kolaylaştırmak için bu kadar para kazanmış olman, ama yine de tek yaptığın çalışmak olması üzücü."

"İşimi seviyorum."

"Ama seviyor musun?" Birkaç lokma daha yiyerek sessiz kalır.

Artık sevmiyorum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, onaylayıcı bir ses çıkarır. "Ne?" diye sorarım.

"Mutlu görünmüyorsun."

Onun bu itirafı beni şok etti.

Kafasını salladı. "Burada milyarder hayatının tadını çıkarıyorsun sanmıştım, ama açıkçası, bu hayatın her şeyi biraz acınası."

"Vay canına. Teşekkürler." Öç almak için onun makarna ve peynirinden bir kaşık çaldım ve Dahlia'dan hafif bir tıslama duydum.

Kutuyu benim ulaşamayacağım bir yere çekiyor. "Kaba olmak istemiyorum."

"Ama benim yanımda hep böyle davranıyorsun."

Yorumum ona bir kaş çatma kazandırır.

"Senin hayatın..." Sesi kesildi.

"Ne? Üzücü? Acınası? Sefil? Seç birini." "Beklediğim gibi değildi," diye fısıldadı.

Boğazım düğümlenir. "Ne bekliyordun?" "En azından mutlu olmanı."

"Buraya gelmeden önce mutlu muydun?" Ses tonum tarafsız olmaktan çok suçlayıcı çıkıyor.

Omuzları gerginleşir. "Bir süre, evet." Sıkı yumruğumda peçete buruşur.

Kaşları çatılır. "Julian..."

Ayağa fırlayıp buruşmuş peçeteyi ve çatalı çöpe atıyorum.

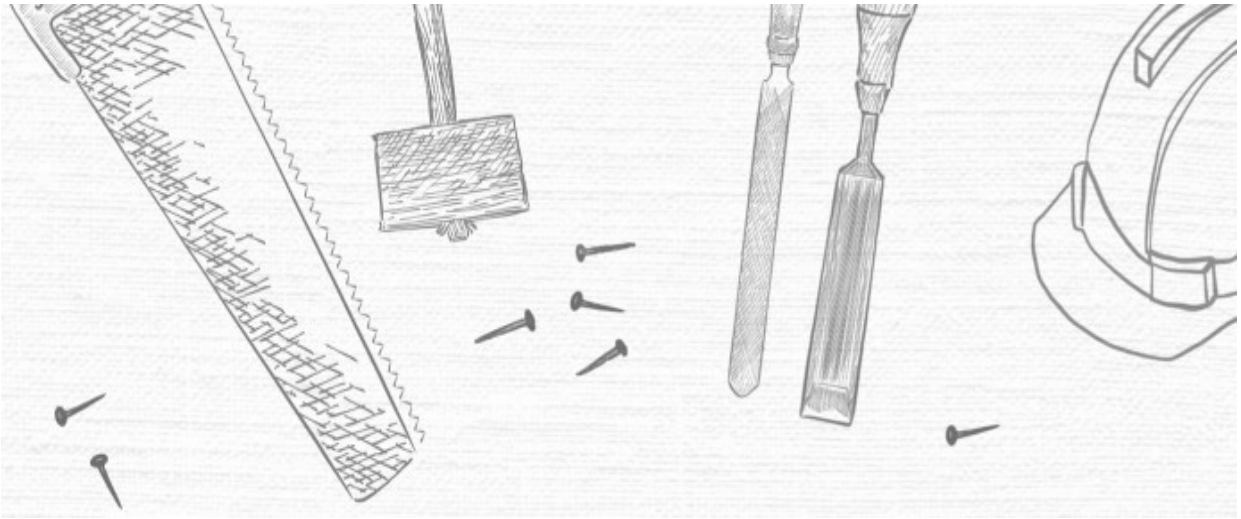
"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Evime."

Beni küçük düşürmek için ayağa kalkmasına gerek yok, "Buraya hiç evim demediğini fark ettin mi?" diye soruyor.

Siktir. Böyle bir şeyi Dahlia'nın ağzından çıkmasına izin verdim.

Gerçek şu ki, benim bir evim yok ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Hayatımın çoğunu kafamın içinde geçiriyorum, kendimi kanıtlamaya çalışmadan asla yeterince iyi olamayacağımı düşünerek.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Julian

"Selam patron. Bir dakikan var mı?" Ryder'ın boğuk sesi ofisimin kapısının aralıklarından sızıyor.

"Girin," diyorum bilgisayarımı kilitlemeden önce.

Ryder ofisimin kapısını kapatıp kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı. "Aile dostunuzun size iletmemi istediği özel bir ricası var."

Harika. Geçen haftaki felaket akşam yemeğinden beri Dahlia'dan uzak durmaya çalışıyordum, muhtemelen bu yüzden Ryder'ı kirli işini yapması için görevlendirmişti.

Sandalyeye yaslanıyorum. "Dahlia ne istiyor?"

"O, evin orijinal kalıpları ve ahşap işçiliğiyle uyumlu bir şey istiyor, ancak bu kadar kısa sürede çalışabilecek ve bu kadar yetenekli bir marangoz bulamıyorum."

"Detroit'ten yardım edecek biri bulabilir miyiz?"

"Bunu önereceğini biliyordun."

Ona bir bakış attım. "Öngörülebilirlik istikrarın işaretidir."

"Ve sıkıcılığın." Elini kısa saçlarına götürdü. "Senin bu işi yapıp yapmayacağını sormamı istedi. Senin meşgul olduğunu biliyor..."

"Hayır."

O hiç tereddüt etmez. "Ama o dedi ki..."

"Ne dediği umurumda değil. Ya senin işe aldığın kişiyle çalışır ya da fikrini tamamen çöpe atar." Şifremi yazıyorum, ama heyecandan iki kez yanlış giriyorum.

"Anladım patron." Başını sallayarak ofisimden çıkar ve sinirimi klavyede çıkarayım diye beni yalnız bırakır.

Göğsümdeki ağrı her geçen dakika daha da şiddetleniyor ve kafamda dolaşan düşünceler dikkatimi işimden çabucak dağıtıyor.

Dahlia kendini kim sanıyor ki, artık marangozluk yapmadığımı bilmesine rağmen böyle isteklerde bulunuyor?

Onun yardımını istemesinden mi rahatsız oldun, yoksa onun isteğini yerine getirmekten korktuğun için kendine mi kızgınsın?

Babamın ölümünü kabullendiğimi ve onunla ilgili geçmiş hatalarımı geride bıraktığımı iddia ettim, ama bunu kanıtlama fırsatı verildiğinde çekiniyor, korku ve kederin seçimlerimi kontrol etmesine izin veriyorum.

Burada tüm güç sende.

Ve bu beni en çok korkutan şey.

İnşaat şantiyesinden ve orada çalışan kadından kaçmak istesem de, Ryder'ın işe aldığı yeni ekip üyesine resmi olarak tanıştırılmak da dahil olmak üzere halletmem gereken birkaç iş vardı.

Dahlia'nın işine uygun bir marangoz bulması sadece bir gününü aldı, benim onu nefret etmem ise sadece bir dakikamı, bu da yeni bir şirket rekoru oldu.

Çimlerin öbür ucundan sarışın, kahverengi gözlü dev adama dik dik bakıyorum, ama o Dahlia ile konuşmakla meşgul, beni fark etmiyor.

Birinci vuruş.

"Selam patron." Ryder'ın iş botları çimlerin üzerinde çıtırdıyor.

"Selam." Marangozu gözümün önünden ayırmadan proje yöneticime dönüyorum. "Yeni elemanı nereden buldun?"

"Detroit'ten tanıdığım biri tarafından şiddetle tavsiye edildi." "Hm."

Ryder ağırlığını değiştirir. "İrtibatımdan öğreneceğime göre, eyaletin bu tarafında en iyi marangoz o."

İkinci vuruş.

Bu bilgi, Dahlia'ya gülümseme şekliyle birleşince, yüzüm asıldı.

Üçüncü vuruş. "Onu başımdan sav."

Ryder yanımda donakaldı. "Affedersiniz efendim. Ne dediniz?"

"Onu sevmedim." Tanrım, kendi kulaklarıma bile sesli olarak söylediğimde aptalca geliyor.

"Onunla tanıştın mı?"

"Dahlia ile flört etmekle meşgul olduğu için patronunu fark etmiyor, hayır."

Ryder'ın bakışları benden marangozun üzerine kaydı. "Anlıyorum."

"O çok..." Doğru kelimeyi ararken duraksıyorum. "Dikkati dağınık."

"Henüz mesaiye başlamadı."

"Mükemmel. Sam'in evrak işi azalır."

Eğlencesini saklamaya çalışmıyor. "Patron, bir öneride bulunabilir miyim?"

Ryder ile yedi yıldır çalışmanın birçok avantajı var, ama aynı zamanda bazı dezavantajları da var, örneğin bazen beni annemden daha iyi okuyabilmesi gibi. Bunun nedenini onun askeri geçmişine ve çok fazla gerçek suç dizisi izlemesine bağlıyorum.

"Devam et." Derin iç çekişim, onun bilmiş gülümsemesini engellemiyor.

"Onu istemiyorsanız, yerine geçecek birini bulmanız gerekecek."

"Emekli kadın marangoz tanıyor musun?"

Kahkahası düşük bir gürültü gibi çıkar. "Birinin seni bu kadar sinirlendireceğini hiç düşünmemiştim."

Göz ucuyla ona bakıyorum. "Dahlia çok uğraşmasına gerek yok."

"Aynen öyle."

"Yapacak işin ya da yönetmen gereken biri yok mu?"

Klipboardunu kaldırır. "Hayır. Aslında Dan'e işe başlamadan önce imzalaması gereken bazı evrakları verecektim."

Elinden evrakları alıyorum. "Bekle." Dudakları

seğiriyor. "Bir sorun mu var, efendim?"

Dahlia, Dan'e yumuşak bir gülümsemeyle benim sorumu cevapladı. Kalbime bir kurşun gibi saplanan acı göğsümde yayıldı.

Oliver'a karşı kıskançlık duymam, geçmişimizi düşünürsek anlaşılabilir bir şeydi, ama onun yakınındaki herhangi bir erkeğe karşı aşırı derecede sinirlenmek? Bu, hayatımda hiç karşılaşmayacağımı düşündüğüm tamamen farklı bir sorundu.

O başka bir eyalette yaşarken ona olan duygularımı görmezden gelmek kolaydı, ama Lake Wisteria'ya dönene kadar kendimi "ya olsaydı"larla boğulmuş hissetmemiştim.

Babam öldükten sonra yaptığım seçimleri yapmasaydım ne olurdu?

Acımı farklı bir şekilde işleseydim ve Dahlia'nın hak ettiği kişi olmaya çalışsaydım ne olurdu?

Beni dinler ve bize aşık olma şansı verirdi mi? Yoksa bir araya gelip, ayrı kalmanın daha iyi olduğunu fark eder miydik?

Olasılıkları düşünürken dünyam başımda dönüyor.

On dan kaç ınmaya çalışmak açıkça işe yaramadı, peki şimdi ne yapacaksın?

"Bir fikrim var." Ryder kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemi oynatıyor.

"Ne?"

"Dan'i *dikkatsiz* göründüğü için işe almak istemiyorsan," —Ryder bana anlamlı bir bakış attı— "onun yerini kolayca alabilecek birini duydum."

"Kim?"

"Sen."

"Gerçekten mi?" Dahlia'nın sesinde heyecan belirir.

Merdivenlerin ortasında durduğumda ahşap basamaklar ayaklarımın altında gıcırđıyor. Dahlia, kamyonetin arkasına doğru yürürken benim varlığını fark etmiyor ve gözden kayboluyor.

"Vay canına." Onunla konuşan kişi, çıkardığı küçük çığlıktan anlaşıldığı kadarıyla iyi bir haber vermiş olmalı.

Kulak misafiri olmak istemem ama o benim mülkten çıkmamı engelliyor.

"Onlarla birlikte bir gösteri muhteşem olur!"

Midem düğüm lenir. "Ev bitene kadar burada kalmak da buraya kadarmış," diye mırıldanırım.

"San Francisco'da tekrar çekim yapmak isterler mi?" Bir an duraksıyor.

"Oh. Öyleyse iyi." Birkaç saniye bekledikten sonra tekrar konuşmaya başlıyor.

"Ocak mı? O kadar erken mi?"

Tüm konuşmayı duymama gerek yok, hemen sonuca varıyorum. Onun şehirden ayrılmasına rahatlamış hissetmek yerine, ciddi bir mide ekşimesi çekiyorum.

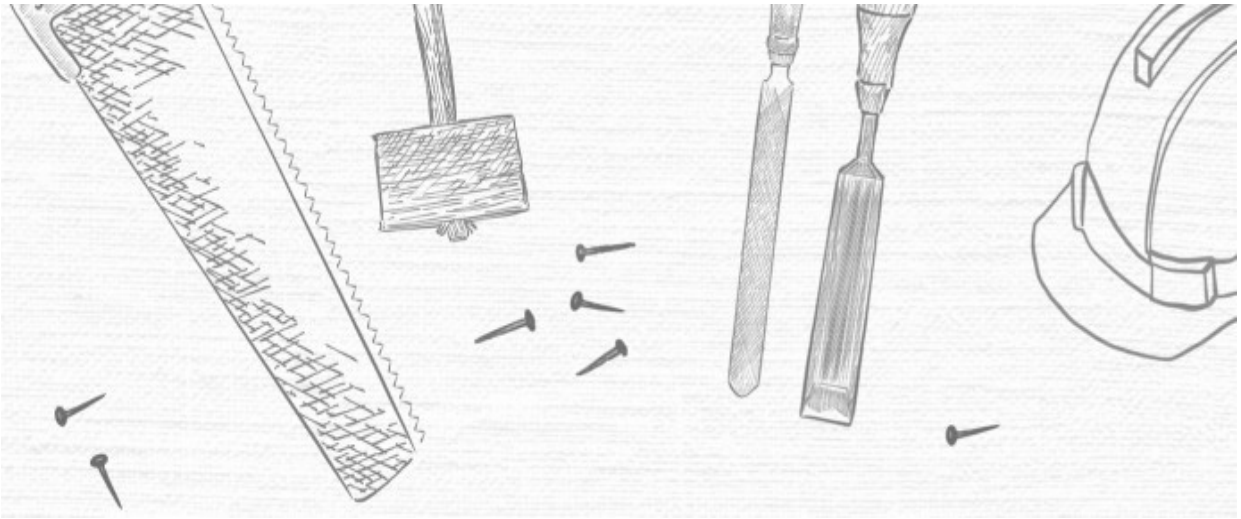
Böyle bir şeyin olması için elinden geleni yaptın ve şimdi hayal kırıklığına mı uğradın? Bir karar ver ve ona sadık kal.

Göğsümdeki acıyı görmezden gelerek kamyonetime doğru yürürken Dahlia'yı korkutu y o r u m . Yoldan çekiliyor ve ben de göz teması kurmamaya özen göstererek kabine girip motoru çalıştırıyorum.

Bu en iyisi, diye kendime yalan söylüyorum, kurucunun evinden uzaklaşırken.

Onun gitmesini sen istedin, ofisimin önüne park ederken kendime hatırlatıyorum.

Dahlia bu küçük kasabadan daha büyük bir hayat hayal ediyordu ve sen ona bunu asla veremeyeceksin, bu yüzden onu özlemeyi bırak ve kendine gel. İşe başladığımda zihnim boşalır, pişmanlıklarla değil, evrak işleriyle boğulurum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Julian

On dakika önce, günün son toplantılarından birinde annemden 911 mesajı aldığımda, bir çadının yandığını veya bir kedinin ağaca tırmandığını düşündüm, ama parkta hızlıca dolaştığımda, hafta sonu için yapılan olağan Perşembe hazırlıkları dışında hiçbir şeyin olağan dışı olmadığını gördüm.

Yarın bu yer gönüllülerle dolup taşacak, çünkü Hasat Festivali öncesi cuma günleri kasaba tatili sayılır ve herkes işten izin alıp cumartesi ve pazar günleri yapılacak etkinliklerin hazırlıklarına yardım eder.

"Gelmişsin! Tanrıya şükür." Annem bana sarılmak için kollarını açarak büyük bir gösteri yapar ve beni kucaklar, gönüllüler bize bakarken kulaklarım pembeye döner.

Onu benden ayırmak için deli gibi güç kullanmam gerekiyor. "Ee, acil ne oldu?"

Omuzları çöküyor. "Beni öldüreceksin." "Sadece yeterince hızlı konuşmazsan."

Ellerini beline koyar. "Luis Julian Lopez Junior. Annenle böyle konuşmaya cüret etme."

Hayal kırıklığıyla yüzümü ellerimle ovuşturarak somurtkan ifademi silmeye çalışıyorum. "Üzgünüm anne. Bu hafta çok yoruldu." Kendi ofis binamda Dahlia'dan kaçarak geçirdiğim toplantılarla dolu bir günün ardından, bitkin durumdayım.

"Detroit'e gideceğini söyleyerek beni affet." "Ne istersen."

Alnındaki teri sildi. "Sana güvenebileceğimi biliyordum." "Sorun ne?"

"Festival için kiralama şirketiyle tarihleri karıştırdım, şimdi sandalye ve masa sıkıntısı çekiyorum. Etkinlik için seçtiğim yer tamamen dolmuş, Detroit'te yeterli sayıda olan başka bir yer buldum."

"Neden buraya gelemiyorlar?"

"Bu kadar uzağa teslimat yapmıyorlar."

Merlot şarabı ve hazır yemekle geçireceğim randevum suya düştü.

"Geldiğimi biliyorlar mı?"

"Evet, ama Fred'in nakliye kamyonunu ödünç alman gerekecek." "Fred Davis mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

"O benden nefret ediyor." Kasabadaki tek nakliye şirketinin sahibi, babamla araba kullanmayı öğrenirken kazara ödüllü çiçek tarhını ezdiğimden beri benden nefret ediyor.

"Biliyorum, bu yüzden Dahlia orada olacak ve onu yumuşatacak."

Fred'in bana olan nefreti hiç azalmamışken, Dahlia'ya olan takdirinin çiçek tarhını tek başına kurtardıktan sonra filizlendi.

"Dahlia'nın yardımına ihtiyacım yok," diyorum somurtarak.

"İkimiz de ihtiyacın olduğunu biliyoruz, bu yüzden onu Alana'nın pişirdiği keklerle ve elli dolarlık Holy Smokes BBQ kuponuyla Fred'e gönderdim."

Lanet olsun.

"Şu güllere bak." Dahlia, Fred'e etrafındaki muhteşem çiçekleri arka plana iten güzel bir gülümseme atar. Onu görünce göğsümdeki her zamanki sıkışma geri gelir ve nefes almak zorlaşır.

Onun etrafında olmasına hiç alışabilecek misin?

Kalbimin düzensiz atışlarına bakılırsa, cevap yine kesin bir hayır olacak.

Ayakkabımın altında bir dal kırılır ve gözleri bana doğru kayar.

Fred ani hareketiyle beyaz peruğunu sallayarak arkasını döndü. "Sen."

"Selam Fred," diyorum, yarım yamak bir el sallayarak.

"Kendi iyiliğini düşünüyorsan, ben dedemin tüfeğini aramaya çıkmadan ortadan kaybol."

Dahlia avucuyla kahkahasını bastırır.

İçimizden biri eğlendiğine sevindim.

Olgun davranmaya çalışıyorum. "Senin burada olmanı istediğin kadar ben de burada olmak istiyorum."

"O zaman benim mülkümden çekip gitmekte özgürsün." Dahlia'ya döner.

"Bay Davis," dedi Dahlia, o günahkar tatlı sesiyle. "Kasaba sizin yardımınıza ihtiyaç duyuyor." Yine o lanet olası köpek yavrusu gözlerini kullanıyor, kocaman gözleri ve kirpiklerini kırıştırtarak zavallı Bay Davis'i son kurbanına dönüştürüyor. Hayatımız boyunca aynı taktiği defalarca kullandığını gördüm. Gençken bundan nefret ederdim, çünkü Dahlia'nın cazibesıyla kurtulamayacağı bir durum yoktu.

Alt dudağını öyle yaptığında kimse ona karşı koyamaz.

Fred üç saniye dayanabildi. "Tamam. Ama Dahlia tüm süre boyunca kamyonetin yanında kalacak."

"Tabii ki!" Ellerini çırpır. Fred eve girer.

Dahlia bana dönüp alaycı bir gülümsemeyle "İşte böyle yapılır" der.

"Yol ne kadar sürer?" Dahlia, şehre giden ana yola dönerken sorar.

Yirmi altı fitlik kamyon ani bir frenle dururken frenler gıcırıyor. "Ne?"

O kontroller telefonunu telefonunu " otoyol tıkanmış trafik çünkü , bu yüzden muhtemelen güneş batana kadar oraya varamayacağız."

"Sen benimle gelmiyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Seni evine bırakacağım."

"Fred'in kamyonetini ödünç almayı planlıyorsan olmaz."

Başımı ona doğru çevirdim. "Beni tehdit mi ediyorsun?" "Daha çok durumu kendi lehime kullanmak gibi."

Direksiyonu sıkıca kavradığım için parmaklarım beyazladı. "Detroit'te ne yapman gerekiyor?"

"Çoğunu San Francisco'da bıraktığım için birkaç şey almam gerekiyor."

"Ne gibi?"

"Main'deki genel marketlerde bulunmayan şeyler. Aydınır kağıdı, çizim bandı, alkol kalemleri vb."

"Listeyi ver, ben alayım."

Göz ucuyla bana bakıyor. "Benimle birkaç saat arabada kalmak seni bu kadar rahatsız mı ediyor?"

Katılmak istesem de, haklı olduğunu kabul ederek ona bu zevki vermek istemiyorum. Bunun yerine, inanılmaz aptalca bir şey söylüyorum. "Nazik davranıp sana zahmetini vermek istemedim."

Kendi kendine güldü. "Tabii, sen tabii."

Ellerim direksiyonu sıkıca kavrar. Kasaba meydanını geçip, uzak durmaya çalıştığım tek kadınla kasabadan çıkan tek yönlü yola gireriz.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Julian'ın Hasat Festivali'ni kurtarma görevine karışmak istememiştim, ama bir kolum kullanılamaz durumda olduğu için, iç tasarım araçları aramak için en yakın şehre kendim gidemem. Ona katılmak, bulabildiğim en iyi çözüm.

Tabii, internetten malzeme sipariş edebilirdim, ama tahmini iki haftalık teslimat süresi bu fikri hemen çöpe attı. Ya Julian'a bu yolculukta eşlik edecektim ya da dün ihtiyacım olan malzemeleri iki hafta bekleyecektim.

İki saatlik yolculuk, Julian'ın benim çalma listemi kendi listesiyle değiştirmesiyle çabucak geçti. Daha önce duymadığım yeni sanatçılar beni hoş bir şekilde şaşırttı ve bazı şarkılarını kendi çalma listeme ekledim.

Julian, karanlık depoların önünden geçerek annesinin gönderdiği adresin önünde durur.

"Burası mı?" Sessiz sokağa bakıyorum.

"Annemin işaretine göre, evet."

Julian'ın itirazlarına rağmen kamyonetten atlıyorum.

"Hayatta kalma içgüdün var mı?" Kapıyı sertçe kapattı.

Çantamı okşadım. "Tabii ki var. Biber gazım ve kendimi savunmak için yeterli savunma dersleri aldım."

"Kırık koluna tek bir yumruk atmam yeter, merhamet için yalvarırsın."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bunu çok iyi düşünmüşsün."

Bana bir bakış attıktan sonra kapıya doğru yöneldi. "Siktir."

Kaşlarım kalktı. "Ne?"

"Kapalı."

"Hayır." Tabelayı kontrol edip bunu doğrularken Julian annesini arıyor ve hoparlörden durumu açıklıyor.

"Ne demek kapalılar?" diye sorar Josefina.

Julian gözlerini kapatır. "Çalışma saatlerini yanlış anlamışsın."

Josefina, telenovela yıldızlarından biri gibi nefesini tutarak, kaşlarını kaldırmamı sağlar. "Ben mi? Hayır. Asla yapmam."

En kötü performans ödülü ise...

"Ma." Julian benimle bir bakış alışverişinde bulunur.

Bir şey çeviriyor, diye dudaklarımla söylüyorum. Josefina, Detroit'ten almam gereken malzemelerle ilgili sorularla beni sıkıştırmaya başladığında, bir şeyler planladığını anlamalıydım. Onları teslim ettirmemi söylediğimde, daha fazla gecikme olmaması için almamda ısrar etti.

Julian başını sallar.

O gülüyor. "*Qué pena.* Sanırım sen ve Dahlia yarın kadar orada kalmak zorunda kalacaksınız."

Julian'ın kaşları çatılır. "Dahlia'nın benimle olduğunu nereden bildin?"

"Fred, gönüllü çadırına uğradığında bana söyledi." "*Por supuesto.*" Ciddi bir şekilde kaşlarını çatarak kalıcı kırışıklıklar oluşur.

"Gitmeliyim, *mijo!* Biri hayvanat bahçesinin kapısını açık bırakmış. *Seni seviyorum.*

Dahlia'ya benim için sarıl!"

Telefon iki kez bip sesi çıkarır ve Julian'ın ekranı kararır.

Elini saçlarında gezdirir. "Onu öldüreceğim."

"Festivalden *sonra* yapabilirsin, böylece kimse sana kızmaz."

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Bana bilerek yanlış saati verdi."

"Açıkkçası, bu bizi birlikte vakit geçirmemiz için çok zekice bir taktik."

"Sam'i arayıp bize oda ayırtmasını söyleyeyim, biz de mağazaya gidip kıyafet ve senin malzemelerini alalım."

Julian telefonuyla uğraşırken ben de telefonumu çıkarıyorum.

"Alışveriş merkezi bir saat önce kapandı," diyorum

kaşlarını çatarak. "Bunun yerine büyük bir mağazada alışveriş yapabiliriz."

"*Mükemmel.*" Tam o anda, karnım Julian'ın kaşlarını kaldıracak kadar yüksek sesle guruldadı. "Yemek için bir yerde durabilir miyiz?"

"Birlikte mi?"

Qué pena: Ne yazık.

Por supuesto: Tabii ki.

Gözlerimi devirdim. "Ayrı masalarda yemek yemeyi önerecektim, ama benimle birlikte olmak için bu kadar çaresizsen, senin için fedakarlık yapabilirim."

"Sanat mağazasına gitmeyi iptal etmeden önce kışını kamyonete sok." "Adi herif."

"*Tatlım.*" Takma adı, soğuk kalbime alevli bir ok gibi saplanıyor.

Bu duyguyu hemen tanıdım. Yıllar önce Julian tarafından ezildiğim hissini hatırlamak için kalbimi söküp üzerine basmak istiyorum.

Zaten Ocak ayında yeni dizinin çekimleri için gidiyorsun, aptalca bir lakap yüzünden telaşlanmana gerek yok.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Julian sanat mağazasının önüne park eder etmez bir telefon geliyor, bunu ilahi bir müdahale olarak alıyorum. Onunla vakit geçirmek bir şey, ama onu sığınağıma kabul etmek?

Kesinlikle olmaz.

Kapı koluna uzanıyorum, ama o sol elimi tutarak beni durduruyor. Samimi bir hareket değil, ama yine de kalbim hızlanıyor.

Bekle, der ve beni bırakmadan önce dudaklarıyla söyler.

Cüzdanından bir Centurion kartı çıkarır ve bana uzatır. Kartın önündeki ismin doğru olduğundan emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırıp ovuştururum.

Nasıl olur da gençliğinde hediye kartlarıyla geçinen adamla aynı kişi olabilir? Neden? diye soruyorum.

Şirket masrafı, diye cevapladı.

Julian'ın hoşuna gitmeyecek kadar yavaş kartı almamış olmalıyım, çünkü gözlerini devirerek Amex kartını kotumun sol ön cebine koyuyor.

Kamyonetten atlayıp mağazaya girince, parmaklarının ısısı uzun süre hissedilmeye devam etti.

Sanat malzemeleri mağazası otuz dakikadan az bir süre sonra kapanacağı için, alışveriş listemi hızlıca tamamlıyorum. Tasarım ve planlama sırasında kullanmak istediğim her şey olmasa da

ama kurucunun evi projesini tamamlamak için ihtiyacım olan her şey var.

Bu gezi Julian'ın banka hesabından karşılanacağı için arabama birkaç şey daha ekliyorum: ofisim için birkaç resim çerçevesi, yılbaşı sezonu olduğu için yapay bir Noel ağacı ve kasabadaki herkese birer atkı örmek için yeterli miktarda yün. Örgü örmeyi bilmiyorum ama yüzlerce farklı yün topuna dokunduktan sonra denemek için deli gibi canım çekti.

Julian'ın şirket kredi kartıyla ödemeyi yapıp, atılmış bir fişin arkasına hayranım için hızlıca imza attıktan sonra, alışveriş arabamın tekerlekleri ağırlıktan gıcırdayarak kamyonete geri dönüyorum.

Julian, telefonu kulağına yapışmış halde kamyonete yaslanıyor. Arabam gıcırıyor ve o başını kaldırıyor.

"Kapatmam lazım, Rafa." Julian kaşlarını çatarak telefonu kapatır. "Noel ağacı mı?"

"Ofisini biraz canlandırabiliriz diye düşündüm." Orada geçirdiğim onca zaman içinde, parlak cam ve krom armatürlerdeki kendi yansımamdan başka bakacak bir şey olmasını çok isterdim.

"Henüz Şükran Günü'nü bile geçirmedik."

Tsk. "Rabbimizin doğumunu kutlamak için asla erken değildir."

O, arabadan birkaç poşet çıkarır. "Araştırmalara göre İsa aslında ilkbaharda doğmuş."

Ayak parmaklarımın ucuna yükselip elimi ağzına kapatıyorum. "Bunu annemin önünde sakın tekrar etme. *Asla*." O, Noel arifesi gece yarısına kadar resmi olarak ortaya çıkmayacağı için, bebek İsa hariç, ailemizin Noel sahnesini erkenden kuran türden biridir.

Gözleri kısılr.

Daha sert bastırıyorum. "Anladın mı?"

O da cüretkarca avucumu ısırır. Nefesimi tutarak elimi çekiyorum, ama o da cezalandırırcasına avucunu sıkıca kapatıyor.

"Kartım?"

"Kaybettim."

"

Adam kaşlarını çatı.

"Şaka yapıyorum!" Beni bırakmasını beklerken, Julian beni göğsüne yapıştırmış, ceplerimde kartı arıyor. Parmakları hızlı ve soğukkanlı bir şekilde ceplerimde dolaşıyor, arka cebime girip kalçama dokunarak ince kredi kartını çıkarmak için acele etmiyor.

İki duygu arasında gidip geliyorum, ikisi de rahatsızlık değil.

Sürpriz mi? Evet.

Şehvet? Kesinlikle.

Böyle bir şeyi itiraf etmektense dilimi ısırmayı tercih ederim.

Onun dokunuşlarından aldığım zevk, ilk konuşan ben olmama neden oluyor. "Beni okşamak istiyorsan, tek yapman gereken istemektir."

Bu yorum onu dalgınlığından çıkarır ve geri çekilir. Gözlerime bakmadan kartını cüzdanına koyarken dokunuşunun yokluğuna üzülürüm.

"Sen kamyonette bekleyebilirsin, ben eşyalarını arkaya yükleyeyim." Bana ikinci bir bakış bile atmadan beni başından savar ve ben öfkeyle kabine tırmanırım.

Beni okşayan oydu.

Evet, ama onu beğenen sendin.

Julian ve ben sonra yerel bir büyük mağazaya gittik. Giysi seçimi çok kötüydü, en çirkin flanel pijamaları, arkasında haftanın günleri yazılı iç çamaşırları ve moda polisi SWAT ekibini harekete geçirecek boya lekeli kot pantolonları seçerken spor ayakkabılarımın içinde titriyordum.

Julian, gelecek haftanın çalışma programı hakkında Sam ile konuşurken, kıyafetlerini seçmem için bana serbestlik verdi. Onun için en çirkin kıyafeti bir araya getirirken çok eğlendim, ama o hemen reddetti.

Dudaklarımı büzüyorum. "Bana güvenmediğin için kırıldım."

"Dünyadaki tüm güven bile beni o kot pantolonları giymeye ikna edemez." Seksenlerin müzik videolarına yakışacak asit yıkamalı kot pantolonlara kaşlarını çatıyor.

"Senin istediğin olsaydı, düz bir pantolon ve siyah tişört giyerdin."

Giysilerle dolu sepetini havaya kaldırıyor. "Aynen öyle."

Ugh. "Hepsini geri koyacağım." Arabamla erkek reyonuna geri dönerken, kasaların yanındaki Noel reyonunun dikkatimi dağıtır.

Tatillerimin çoğu, Creswell ailesi ve menajerlerinin, dergilerde ve sosyal medya sayfalarında yer alacak özel koleksiyonlar hazırlatarak tasarım becerilerimi sergileme fırsatı haline gelmişti. Tatil klasiklerini yeniden yorumlamak için yeni fikirler bulmayı çok sevmeme rağmen, rafları süsleyen nostaljik dekorasyonlara kendimi kaptırmamak elde değil.

yeni yollar bulmayı seviyor olsam da, rafları süsleyen nostaljik dekorasyonlara kendimi kaptırmaktan alamıyorum.

Canlı renkli süsler. Yenilikçi süs eşyaları. Çok renkli C9 ampuller. Bu tatil vitrinindeki her şey bana çocukluğumu hatırlatıyor ve mükemmel ya da estetik bir şey tasarlamak konusunda endişelenmeden bu tatilin bir parçası olmak istiyorum.

Eğlenmek istiyorum.

Son birkaç aydır yoğun bir üzüntü ve kronik bir uyuşuklukla mücadele ettikten sonra, heyecanımı kaybetmemek ve mümkün olduğunca uzun süre bu coşkuyu yaşamak istiyorum.

Kendini kontrol edemeyen bir çocuk gibi, arabama rastgele nesneler atıyorum. Birinin gözünü kamaştıracak kadar parlak süsler. Tropikal bir gömlek giymiş, bira içen bir fındıkkıran. Birbiriyle kesinlikle uyumsuz olacak temalı süs eşyaları.

Her sırayı geziyorum ve beni güldüren her şeyi sepete atıyorum. Başlangıçta tek kolumla sepeti kolayca itebiliyordum, ama şimdi ek ağırlık nedeniyle onu ileriye doğru itmek için uğraşıyorum.

Boynum karıncalanıyor ve dönüp Julian'ın bana doğru geldiğini görüyorum.

"Bunların hepsi benim için aldığın Noel ağacı için mi?" Arabayı o devralıyor.

"Bir daha düşündüm de, ağacı saklayacağım. Ebenezer Scrooge imajını mahvedemezsin."

"Hayır."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ağacı mı istiyorsun?" "Evet."

"Neden?"

"

Sessizli

k. *Aptal*.

"Bunların hepsi ne için?" Arabayı kasaya doğru çevirir. "Ağacın için süsler."

Gözleri Corona'yı açan fındıkkıranın üzerine düşer. "Peki ya geri kalanı?"

"Bekleyip göreceksin."

"Ne planlıyorsun?" Sağ gözü seğirir. "Sana söyler mi sanıyorsun?"

"*Dahlia*." Onun kaba sesi alt tarafımı çekiyor. "Harika olacak! Söz veriyorum!"

Julian ile bir yolculuğa çıkmanın bu kadar eğlenceli olacağını hiç düşünmemiştim. Playlist üzerinde kontrol mücadelesi vermek ve Detroit usulü pizza yapan bir yer ararken berbat restoran yorumlarına gülmek arasında, kendimi onunla vakit geçirmekten gerçekten keyif alırken buluyorum. Bu tehlikeli bir itiraf ve yarın Lake Wisteria'ya döndüğümüzde bu durumun devam etmeyeceğinden korktuğum için bir an bile kabul etmeye cesaret edemiyorum. Umutlanmak istemiyorum, bu yüzden gerçekçi olmayan beklentiler içine girmemeye dikkat ediyorum, ancak Julian gülümsediğinde bunu neredeyse imkansız hale getiriyor.

jukebox.

Garson, başka bir çifte bakmak için yanımızdan ayrılmadan önce menüleri en yakın masaya bırakır.

Julian, kartını geçip ödemeyi yapmadan önce şarkıları karıştırır ve en sevdiğim şarkılardan biri olan "Brown Eyed Girl"ın ilk akorları çalmaya başlarken yerine oturur.

Babamın aynı şarkıyla annemi oturma odasında döndürdüğü anı gözlerimin önüne gelir. Annem, babam etrafta olduğunda, özellikle de onunla dans ettiğinde sık sık güler ve daha az endişelenirdi.

Julian karşımdaki koltuğa oturur ve anılarım kaybolur. "Bu şarkıyı çok seviyorum."

"Biliyorum." Menüü alırken kalbim göğsümden çıkacak kadar hızlı atıyor. İç çekerek başımı ellerimin arasına gömdüm.

Sam'in bizim için rezervasyon yaptığı lüks otele vardığımızda, gözlerim kapanıyor ve omuzlarım çöküyor, yorgunluktan bitkin durumdayım.

"Buyurun." Kapıcı anahtarı Julian'a uzattı. "Diğeri?"

Adamın bakışları bilgisayar ekranına geri dönüyor. "Sadece bir oda rezervasyonu yaptınız."

Julian'ın omuzları gerildi. "Bu imkansız."

"Lopez adına sadece bir rezervasyon var."

"Muñoz adına bir oda var mı diye kontrol edin," diyorum.

Birkaç fare tıklaması, odanın olmadığını doğruladı. Julian, Sam'i aramak için uzaklaştı, ama geri döndüğünde yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en korkutucu ifade vardı.

"Cevap vermedi."

Ben de patronuma gece yarısı cevap verirdim herhalde, özellikle de onun istediği gibi ikinci bir oda ayarlayamadıysam.

"Şimdi başka bir oda ayırtabilir miyiz?" Julian parmaklarını tezgaha vurur.

"Keşke yapabilsem, ama bu gece tüm odalarımız dolu. Bu hafta sonu üç kongre, bir hokey maçı ve bir NFL oyuncusunun düğünü olduğu için bölgedeki çoğu otel dolu. Arabayla dolaşp şansınızı deneyebilirsiniz, ama..."

"Müdürünüzle konuşmak istiyorum."

Oh hayır. Julian bu zavallı adama milyarder tavırlarıyla davranmadan onu kurtarsam iyi olacak.

"Yine de denediğiniz için teşekkürler." Tezgâhtan anahtarı alıyorum. "Başka bir otel arayalım," diye itiraz ediyor Julian.

"Yorgunum ve dinlenmek istiyorum." Ruh halim ve enerji seviyem önemli ölçüde düzelmiş olsa da, yine de normalden daha yorgunum.

"Ama—"

"Hadi." Julian'ı masadan uzaklaştırırken dirseklerimi ona dayadım.

Ondan yayılan öfke, odamıza çıkarken beni sessiz kalmaya zorluyor. Nefes nefese kalmış halini görünce, Sam'in işinin güvenliğinden biraz endişeleniyorum.

"En azından oda güzel." Gerçeklik yüzüme çarpmadan önce tek olumlu yanı fark ediyorum.

Julian, yatağa öfkeyle bakarken ellerini sıkıp açıyor. *Tek* kişilik kral yatak.

"Ee, bu eğlenceli olacak, değil mi?" Dilimi ısıırıyorum.

Lüks odada en yeni akıllı TV'nin bulunduğu bir oturma alanı olsa da, deri kanepe ve şezlongun rahatlıktan çok görünüş için olduğu anlaşılıyor.

"Ben çıkıyorum." Yanımdan geçip gider.

Koluna yapışp onu geri çekiyorum. "Ve ne yapacaksın? Adamı tehdit mi edeceksin? Bize başka odaları olmadığını söyledi,

sadece zamanını boşa harcıyorsun."

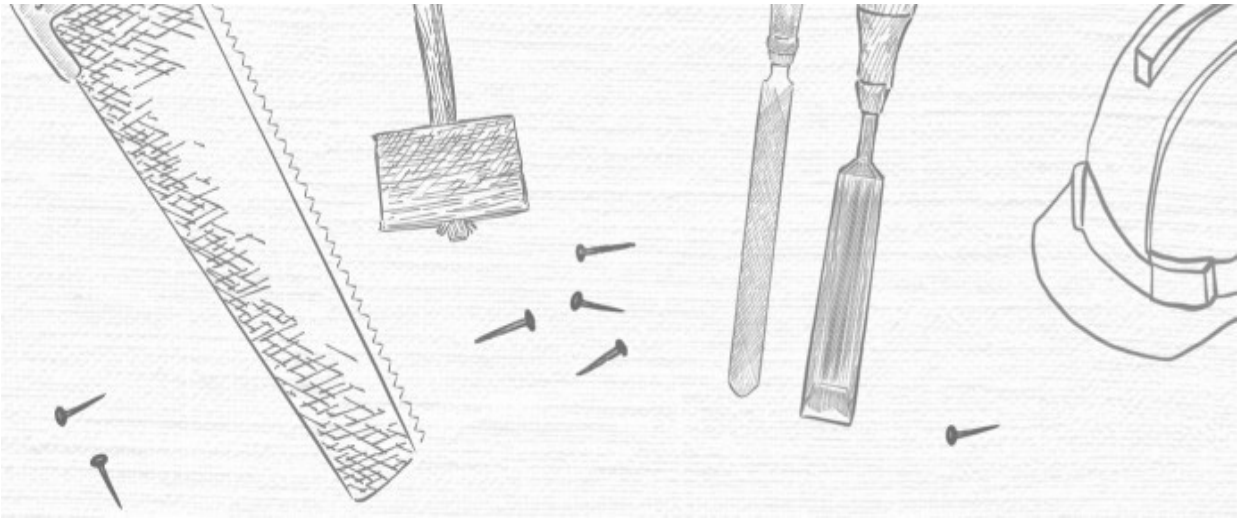
Julian'ın gözleri kapandı. "Ne kabus ama." "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl?"

"Ben horlasaydım düşünsene."

Kendi kendine bir şeyler mırıldanır ve giysileriyle tuvalet eşyalarını doldurduğu plastik torbasıyla banyoya kaçır. Bir boru gıcırda ve ardından odada yumuşak su sesleri yankılanır.

Julian gittikten sonra, onunla aynı yatakta yatma fikrini tam olarak sindirebildim. Koşullarımız ideal olmasa da, bu konuda olgun yetişkinler gibi davranıp kendi taraflarımızda kalabileceğimize eminim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Julian

Dahlia ile aynı odayı paylaşmak zor bir görev oluyor, özellikle de banyodan çıkıp yanıma yattıktan sonra.

Elimi uzatıp lambanın kordonunu çekiyorum ve odayı karanlığa gömüyorum.

"İyi geceler," diyor ve yatağa gömülüyor.

Aramızdaki mesafeye rağmen, her nefesini ve her hareketini çok net bir şekilde hissediyorum.

"İyi geceler," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak tavana doğru homurdanıyorum.

Sağa dönüp sonra sola dönerek sırt üstü yatıyor.

"İyi misin?"

"Mm-hmm," diye cevap veriyor ve sağ tarafına dönüyor.

Uyumaya çalışıyorum, ama Dahlia'nın dönüp durması beni beş dakika boyunca uyanık tutuyor. Normalde uykusu huzursuz mu, yoksa alçısı yüzünden rahat bir pozisyon bulamıyor mu, emin değilim, ama her halükarda beni delirtiyor.

Başımı yana çeviriyorum. "Neyin var?"

Yorganı onuncu kez düzeltiyor. "Uyuyamıyorum." "Neden?"

"Çünkü..." Her şeyi açıklıyormuş gibi ikimizi işaret ediyor.

"Ne?"

"Bu çok garip."

"Yerde uyumamı mı istersin?"

Karanlıkta gülümsemesi görünüyor. "Yapabilir misin?"

"Tabii ki hayır, ama sperm bankasından daha fazla vücut sıvısına maruz kalmamı sorun etmediğini bilmek güzel."

Onun yumuşak, melodik kahkahası beynimi altüst etti. "Dramatik olma. Burası Detroit'in en güzel oteli olmalı," dedi.

diyor

"Burası Ritz-Carlton olsa bile yerde yatmayı reddederim." "Kanepe var."

"Öneri için teşekkürler, ama omurgamın şu anki pozisyonunu seviyorum."

Yine kıkırdar, bu sefer sonunda hafif bir hırıltıyla.

, us fall quiet, although this round of silence feels more diğerlerine kıyasla daha rahat.

"Julian," diye fısıldadı birkaç dakika sonra.

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Uyuyorum."

"Hayır, uyumuyorsun." Alçısıyla beni dürter.

Aramızdaki mesafeyi kapattığını doğrulamak için bir gözümü açtım. Sağ kolunu yastığının altına sıkıştırmış, koyu renk saçları perdeleri gibi etrafına yayılmış, yanına yaslanmıştı.

"Ne?" diye soruyorum, rahatsızlığımı

gizlemeden. "Bir şey canımı sıkıyor."

"Yatak mı?" *Biz.*

Sessiz kalıyorum.

Dahlia iç çekiyor. "Bazen sanki..." Cümlesini bitirmeden sözleri kesiliyor.

Ne? Diye sormak istiyorum.

Söyle, demek istiyorum.

Ama merakımı belli etmek yerine, sorularımı içimde saklıyorum.

O, sırt üstü yatarak eski pozisyonuna geri döner. "Boş ver. Çok yorgunum."

Onun yalanına göz yumdum çünkü bizim hakkımızda söylemek istediklerini duymaya hazır değilim, çünkü öncelikle *bizim* diye bir şey yok.

Sadece, olsaydı ne olacağından çok korktuğun için, diye fısıldıyor içimdeki ses.

Dahlia ile olan geçmişimi bir kenara bırakırsak, ciddi bir ilişki kurmamın önünde birçok engel var, örneğin onun gelecek yıl San Francisco'ya taşınması ve benim onun için yeterince iyi olmamam.

Lanet olsun, ben çocuk bile istemiyorum. Yani, ona karşı hislerimi istediğim kadar kabul edebilirim, ama bu bizim birbirimize uygun olduğumuz anlamına gelmez.

Ne kadar istesem de.

Arkamdaki duvara çarpan bir sesle uyanıyorum. Gözlerim bir anda açılıyor ve Dahlia'nın altında vücudum kaskatı kesiliyor. Ritmik nefes alışını değişmiyor, bu yüzden beni en sevdiği yastık gibi tuttuğunu da dahil olmak üzere hiçbir şeyin farkında olmadığını düşünüyorum.

Dahlia benim için her zaman güzeldir — gülümsese de somurtkansa da, makyajlı da makyajsız da, podyum mankeni gibi giyinmiş de, sadece sweatshirt ve tayt giymiş de — ama şu anda, kolunu bana dolamış ve yanağını göğsüme dayamış haliyle onu kesinlikle büyüleyici buluyorum.

Akıllı bir adam onun altından kayıp çıkıp yerine gerçek bir yastık koyardı, ama ben bir santim bile kıpırdamak için gerekli IQ seviyesinden yoksunum. Özellikle de Dahlia, sanki kaçma isteğimi hissetmiş gibi göğsüme daha da gömülüp bacağına bacaklarımın üzerine atarken.

Onun kollarında uyanmaktan daha güzel bir şey yok.

Her sabah uyandığımda hissettiğim o ağır his yok.

Komşumuzun ortak duvarımıza karşı seks maratonuna devam ederken, kendime *birkaç dakika daha* uyuyacağıma söz veriyorum.

Bir ara gözlerim kapanıyor ve Dahlia'nın hafif horlamasının sesiyle uykuya dalıyorum — ki bu, dün gece yalan söylediği bir şeydi.

Yine de gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

Detroit'e giderken defalarca tekrarlıyorum, *uzun süre kalmayı düşünmüyorum*.

O zaman en azından buradayken onunla vakit geçirip tadını çıkar.

Bu sabah bir ara, Dahlia benim vücuduma sıkıca sarılmış ellerimden kurtulup kaçtı ve birkaç saat sonra kapımızın duvara çarpmasıyla tek başıma uyandım.

"¡*Buenos días, princesa!* Sana kahve ve jambonlu peynirli kruvasan aldım." Dahlia, ayağıyla kapıyı kapatırken kolunda iki plastik kahve bardağıyla dengede durmaya çalışıyor.

Tavana bakıp gözlerimi ovuşturuyorum ve uzun bir esneme yapıyorum. İçkimi yanımdaki komodinin üzerine koyup yatağın ucuna oturuyor.

Yan taraftaki etikete bakıp doğru sipariş olup olmadığını kontrol etmeme gerek yoktu. Dahlia, ekstra karamel, karamel sos ve bir damla krema ile buzlu kahveye bağımlı hale getiren kişiydi ve her ne kadar *onu* hatırlatıyor *olsa da*, içmeyi bırakamadım.

Tek bir yudum aldıktan sonra kendimi canlanmış hissediyorum. Başucuna yaslanıp saçlarımı elime alıyorum. "İyi uyudun mu?"

"Mm-hmm." Bakışları benden uzaklaşıyor, ama boynuna yayılan kızarıklık onu ele veriyor.

¡**Buenos días, princesa!**: Günaydın, prenses.

Komşularımızı neredeyse unutmuştum, ta ki saat başı ritüellerine yeniden başlayıp, başlıklarını bizim duvara vurana kadar sertçe sevişmeye başlayana kadar.

Dahlia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O...?"

"Evet." Cevabımın ardından iğrenç bir inilti duyulur.

Kaşları havaya kalkar. "Vay canına."

"Sadece ucu," diye mırıldanır kadın.

Dahlia elini ağzına kapattı.

"Evet, bebeğim. Çok daracık," diye homurdanır adam.

Dahlia yüzüstü yatağa, bacaklarımın üzerine çöküyor. Yorgan, kahkahalarını iyi bir şekilde bastırıyor, ancak ben onları ruhumun derinliklerinde hissedebiliyorum.

"Sert davranmam hoşuna gidiyor mu?" Bir tokat sesi duvarlar arasında yankılanır, ardından başka bir inilti duyulur.

"Oh, evet." Kadın inliyor. "Daha sert."

Adam homurdanır, ardından kadın "Aynen öyle, bebeğim" der. "Aynen öyle, bebeğim," Dahlia, karanlık saç perdesinden bana bakarak

Sikim sert olmaktan tamamen uzak olmalı, ama onun yatak odası bakışlarıyla bana bakıp bana *bebeğim* demesi yeterli, kanım

akıtmak için yeterli.

"Ne yapıyorsun?" diye
fısıldıyorum. "Eğleniyorum. Sen
de dene."

San Francisco'daki hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama bu seyahat sırasında davranışlarına bakılırsa, sanki sevdiği her şeyden mahrum kalmış gibi.

Dahlia başlığa doğru sürünerek, komşularımızın saymayı öğreniyormuş gibi yüksek sesle saydıkları her neyse onu durduracak kadar yüksek sesle iç çekiyor.

Kahretsin. Lütfen bana onun düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle.

Sağ eliyle başlığı tutar ve tüm gücüyle iter. Komşularımız da dahil olmak üzere herkesin sessizliği o kadar büyük ki, iğne düşse duyulur.

"Duydun mu?" diye sorar kadın.

"Umurumda değil. Bırak dinlesinler," diye itiraf eder adam.

"Yalan söylemeyeceğim. Bu biraz seksi," diyor Dahlia, yanakları daha da kızarıırken.

Nefesimi tutuyorum. "Ne?"

Duvarın diğer tarafında inleyen bir kadın sesiyle gözlerim fal taşı gibi açılır. "Geçen seferki gibi parmağını kıcıma sok," diye homurdanır adam.

"Hala onu çekici buluyor musun?" diye soruyorum.

"Sadece o seviyorsa." Dahlia'nın gözleri, her şeyin mahvolmadan önce, üniversiteden beri görmediğim bir şekilde parıldıyor.

Siktir. Adamın inlemelerine bakılırsa, ona yapılan her şeyi zevkle karşıladığını söyleyebiliriz.

Dahlia yine yatak başlığını salladı ve çift sessizleşti.

Eğer onun eğlencesini mahvedersem, cehenneme kadar yolum var. O salakla çıkarken pek eğlendiğini sanmıyorum ve bir kez olsun onun gülümsemesinin sebebi ben olmak istiyorum.

Siktir et.

Başlığı duvara çarpacak kadar sertçe ileri geri sallıyorum. Komşularımız endişelenmek yerine, bizi dinlemekten cesaret almış gibiler.

"Nereye gitsem?" Dahlia'nın boğuk sesi sikimi dikleştirir.

"Yüzüme oturmak iyi bir başlangıç gibi geliyor." "Ne?"

"Duydun beni." Dudaklarımı ısıyorum. "Bacaklarını aç ve bana ait olanı göster."

Yüzü pembeye, sonra kırmızıya dönüyor. "Ben... Biz..."

"Ağzını açacaksan, en azından dudaklarını benim sikime sararak aç."

En yakın yastığı kapıp kafama fırlatıyor, ama ben onu savuruyorum.

Dişlerimin ucuyla boynundan domates kırmızısı yanağına kadar bir çizgi çizerim. "Biri utangaçmış." Onca yıldır onun sürekli alaylarına katlandıktan sonra, bu sefer alay eden taraf olmak iyi geliyor.

Burun delikleri genişledi. "Kes şunu."

"Neden? Hoşuna gideceğinden mi korkuyorsun?"

"Senin sikini ağzımın yakınına almak isteyeceğimi mi sanıyorsun?" "Bu, diğer iki delik boş mu demek?"

"Seninki de öyle ise, *mi amor*." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Siktir. Ben ve komşularımız, hepimiz susuyoruz. Onun sözleri seksi olmamalı, ama lanet olsun, sikim ikiye kırılabilecek kadar sertleşmiş.

Dahlia o kadar hızlı nefes alıyor ki, burun deliklerinden ateş fişkıracak mı diye merak ediyorum.

İşleri çok ileri götürdün. Çok fazla.

"Dah—"

Bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor ve sağ elini ağzıma kapatıyor. "Şşş. İsim yok," diye fısıldadı.

"*Üzgünüm.*" Cevabım boğuk çıkıyor.

Kucağımdan kaymak için hareket eder, ama ben ellerimi kalçalarına sıkıca sararak onu yerinde tutarım.

İkimiz de birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

Ne yapıyorsun?

Bakışları, tek bir bakışla karıncalanan dudaklarıma düşüyor.

Muhtemelen pişman olacağım bir

şey. İlk kez olmayacak.

O, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışırken önce kendine geliyor gibi görünüyor, ama sonra gözleri büyümeyle kalmıyor.

"Sen..." Yutkunması o kadar belirgin ki, kalçalarını tekrar hareket ettirmeden önce hissedebiliyorum. Ereksiyonuma sürtünerek beni inletiyor. "Aman Tanrım."

"Dur."

"Sertleşmişsin," diyor, yanakları kızarmış. "Bu yüzden mi..." Bir şey duvara çarparak gürültü çıkarır, ardından başka bir inilti duyulur. "Tahmin et," diyorum sertçe.

Kalçalarını döndürdü ve başım inleyerek geriye düştü. Çıkardığı kıkırdama, beni iki farklı duygu arasında savaşmaya itti; ikisi de iyi duygular değildi.

Parmağını göğsümde gezdirir. "Gururum okundu."

"Kapa çeneni."

"Hayır. Seni böyle etkilediğimi bilmek..." Parmaklarını dudaklarına bastırıp öpücük sesi çıkarır. "Adalet yerini buldu."

"Sana adaleti göstereceğim." Boynunun arkasını kavrar ve onu kendime doğru çekerim. Öne doğru eğilirken gözleri kapanır, ancak komşularımızın boşaldıklarını gösteren kulakları sağır eden sesle gözleri birden açılır.

Dahlia yataktan fırlayıp odanın diğer tarafına koşarken, ben başımı yastığa yaslayıp inlerim.

Dahlia'yı öpmenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlatmak için artı ve eksileri listesine ihtiyacım yok. Bu sadece işleri daha da karmaşık hale getirir ve hayatımızda olan biten her şeyi düşünersek, *Titanic'ten* daha fazla yapısal hasara uğramış bir gemide dalga yapmamak en iyisidir.

Yataktan kalkıp telefonumu alıyorum ve Dahlia'yı sertleşmiş penisimden korumaya çalışarak banyoya doğru yöneliyorum. Sesli mesaj kutum annem, Sam ve Rafa'dan gelen mesajlarla dolmuş, ama hepsini sıcak bir duş için görmezden geliyorum.

Mastürbasyon yapmak en akıllıca seçim, ama bunu yaparken Dahlia'yı düşünmek kesinlikle değil. İlk başta direnmeye çalışıyorum, ama onun görüntüleri aklımı doldurunca bu imkansız gibi geliyor.

Tiyatro oyunumuzdan aklımda kalan çeşitli fikirlerle kendimi tatmin etmeye çalışıyorum.

Yüzümün üzerinde oturuyor.

O, benim oksijenimi kesmekle tehdit edene kadar onu dilim ve ağzımla sikiyorum.

Dudakları benim sikimi sarıyor, yalıyor, öpüyor, emiyor ve tek bir orgazmı dünyamı yıkıyor.

Her bir hayal kırıklığıyla omurgam titriyor ve nefesim hızlanıyor, Dahlia'nın benim penisimde boğulurken boşalmamı yutması fantezisiyle nefes nefese kalıyorum.

Siktir. Siktir. Siktir!

Son görüntü beni patlatıyor. Penisimi yumruklayarak orgazmımı yaşıyorum, kendimi tıslatacak kadar sert pompalıyorum.

Yüksekten inip gerçeğe geri döndüğümde, ne yaptığımı anlıyorum. Dahlia'yı sikmeyi düşünmek bir şey, ama onu hayal etmek? Bu bambaşka bir seviyede sapıklık.

Utanç duygusunun içime işlemesini bekliyorum, ama hiç gelmiyor. Bunun yerine, bariz olanı görmezden gelmeyi bırakırsam neler olabileceği düşünceleri kafamda dönüp duruyor.

Dahlia'ya olan çekiciliğime karşı savaşmak kaybedilmiş bir savaş ve en çok nefret ettiğim şey, ona yenilmek.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Dahlia

Julian'ın kollarında uyandığım anda, uykusunda benim adımı mırıldandığını duyduğumda, bugünün felaket olacağını anlamalıydım. Beni korkutan, onun beni rüyasında görmesi değil, bunun bende *yarattığı duyguydu*.

Günümüz hızla bilinmeyen bir alana doğru yöneldi ve kendimi karışık duyguların dalgaları arasında yolunu kaybetmiş bir gemi gibi hissediyorum.

İçeriden gelen garip bir ses duyunca kulağımı banyo kapısına dayadım. Julian benim adımı inleyerek söyledi, ardından bir küfür geldi. Sesler yüzünden tüylerim diken diken oldu ve alt tarafımda yeni bir his uyandı.

Buna arkadaşlık ilişkisi gibi bir şey diyebilirsiniz.

Ama Julian ve ben arkadaş değiliz.

Sadece fayda mı o zaman?

Cazip bir teklif, ama ben hiç rahat seks yapan biri olmadım. Ben *önce aşık olan, sonra seks yapan* türden bir kıyım, bu yüzden başka bir şey önermek felakete davetiye çıkarmak olabilir.

Ya da tam da ihtiyacın olan şey olabilir.

Bir boru gıcırıyor ve su kesiliyor. Yatağın köşesine koşuyorum, oturuyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Birkaç dakika sonra, Julian mavi kot pantolon ve tişört giymiş olarak banyodan çıkar ve arkasında bir buhar bulutu bırakır.

"Selam." Kafasının arkasını havluyla siler. "Düşün iyi geçti mi?"

"Mm-hmm." Gözlerime uzun süre bakamıyor.

Boş ver.

Hayır. Julian'ı kızdırmak için böyle bir fırsat kaçırılmayacak kadar iyi.

Kelime oyunu yapmadım.

"İşi hallettiniz mi?" diye soruyorum, gülümsememeye çalışarak.

Alnında bir kırısklık belirir. "Sanırım?" "Zor muydu?"

"Zor muydu..." Sesi kesilir, birkaç saniye sonra yanakları kızarır. "Duydun beni."

"Merak ettim, bugün özel bir gün müydü, yoksa normalde orgazm olurken benim adımı mı söylüyorsun?"

"Sadece yüzümde otururken seni düşündüğümde." Havluyu sandalyenin arkasına atıyor.

Ağzım açık kalmış, çenemi yerine oturtmam gerekebilir. Julian'ın sessiz kalıp göz teması kurmayacağını sanmıştım, ama orgazm sonrası kendine güvenini kazanmış gibi görünüyor.

"Sık sık rüyada görüyor musun?" diye soruyorum.

"Aklımın sağlığından şüphe edecek kadar." Gözlerimi sertçe kırıyorum.

"Hoşuna gidiyor mu?" Sorusu, bacaklarımı birbirine bastırıyor.

"Muhtemelen gerekenden fazla."

Onun ilgisiyle vücut ısım yükselir.

Göz teması kurmayı ilk bozduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Neredeyse öpüşüyorduk." Hiçbir şey söylemiyor.

"Ne istiyorsun, Julian?"

Karşı duvara yaslanıyor, geniş göğsüne kollarını kavuşturmuş, soğukkanlı, sakın ve kendinden emin görünüyor. "Sen söyle."

Bütün bunlar onu hiç etkilemedi mi?

Tanrım. Bu ne kadar utanç verici olurdu?

Kafamı sallıyorum. "Bu bir hata."

"Sadece sen istersen."

"Ne diyorsun?" Omzunu kaldırıyor.

Yüzümü buruşturdum. "Sen otuz yaşında bir adamsın. Bir adam gibi konuş." "Belli değil mi?"

"Öyle olsaydı sorar mıydım?"

Gözleri kısılır.

Benimki de ona dik dik bakıyor.

Dudakları kıvrıldı. "Sen. Seni istiyorum."

Boğazım sanki bir torba kum yutmuş gibi. "Kısa süre önce ciddi bir ilişkiden çıktım."

"Kimse başka bir ilişkiye atılmanı söylemiyor."

Tam olarak beklediğim cevap değildi, ama yine de makul bir cevaptı.
Cesaretimi toplayıp soruyorum, "Peki, tam olarak ne öneriyorsun?"
Bir an fazla duraksadı. "Ne istersen." "Sen ne istiyorsun?"
Bakışları yüzümde dolaşüyor. "Bana vermek istediğin her şeyi." "Hepsi bu mu?"
O başını salladı.
"Peki ya ben daha rahat bir şey önerirsem?" Bu soru ağzımda kötü bir tat bırakıyor.
"Olur."
Kalbim sıkışıyor. *O ciddi bir ilişki aramıyor.*
Böylesi daha iyi. Beklentiler azalır. Hayal kırıklığı da.
"Tamam," diyorum.
Julian'la bağlanmadan bir ilişkiye mi gireceksin?
Gözlerim vücudunu baştan aşağı süzer, utanmadan onu içime çekiyorum.
Kaslı bir vücut. Ağız sulandıran karın kasları. İlk elden deneyimlemek isteyeceğim en kirli şeyleri vaat eden bir ağız.
Tabii ki evet.
İkimizin de acı bir şekilde farkında olduğu şeyi neden görmezden gelem ki? O benden hoşlanıyor. Ben de ondan hoşlanıyorum. Tüm bu durum roket bilimi değil, ama geçmişimiz öyle sayılabilir.
"Dahlia."
Bakışlarımız çarpıştı.
"Gündelik bir şey ister *misin?*" diye soruyor, hiç bilmediğim yumuşak bir sesle.
Damağımın içini kanın tadını alana kadar çiğnerim. "Her şeyden sonra eğlenceli ve basit kulağa hoş geliyor."
İşaret parmağı uyluğuna vuruyor. "Tamam."
"Tamam mı?"
"Karşı çıkmamı mı bekliyordun?"
"Biraz?" Ya da en azından bir saniyeden fazla düşünmemi.
"Eğlenceli ve basit istiyorsan, sana bunu vereceğim." Doğru sözleri söylüyor, ama ciğerlerim acı içinde sıkışıyor.
"Ne kadar süre?"
"Sen söyle."
"Bilmiyorum. Daha önce böyle bir şey yapmadım."

Burun delikleri genişledi. "Sorun değil."

"Ama sen yaptın." Bu düşünce midemi bulandırıyor. "Bu senin için önemli mi?"

Olmadı gerekenden çok daha fazla. "Hayır."

Bana bir an baktıktan sonra bana doğru bir adım attı. "İkimizden biri eğlenmeyi bırakana kadar devam ederiz."

"Hayır." Bundan daha somut bir şeye ihtiyacım var. Beni sorumlu tutacak ve aptalca bir şey yapmamı engelleyecek net bir sınır. "Yılbaşına kadar." Bu, onu kafamdan çıkarmak için yeterli zamanı bana verir.

"San Francisco'ya geri taşınacağın için mi?"

Başımı sallıyorum. "Ev neredeyse bitmiş olacak ve bir şov için bekleyen bir sözleşmem var."

Boynundaki kaslar gerildi. "Bunu halledebilirim."

Bana doğru yürürken, bacaklarımı ayırıp arasına girerken, midem kelebekler uçuşan kaotik bir karmaşaya dönüşür.

Elini boynumun arkasına dolayarak, başparmağıyla nabzımın üzerinden tek bir dokunuşla en büyük sırrımı ortaya çıkarınca, içimden bir titreme geçer.

"Gerginisin."

"Biraz," itiraf ettim.

"Başka?" Yaklaşıp boynumu öper, beni tekrar titretir.

"Heyecanlı." Julian'ı *istiyorum* ve çekiciliğimin geçeceği umuduyla duygularımdan kaçmaktan bıktım. Yıllardır bu stratejiyi denedim ama işe yaramadı, o yüzden pes edip keyfini çıkarsam da olur.

Cildimde gülümsediğini hissediyorum. "Bunun için uzun zamandır bekledim."

"Tam olarak ne kadar zamandır? Belki de senin için yeterince uğraşmadım..."

Neredeyse on yıldır ilk kez dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Julian sanki bu son şansımı gibi beni öperken tüm beyin hücrelerim greve gitti.

Hayatımda çok öpüştüm, ama hiçbirini bununla kıyaslanamaz. Özlem. Tutku. Omurgamı titretip zihnimi eriten, on yıl süren bir öpücük, vücudumu bir duygu fırtınasına sürüklüyor.

Julian acele etmiyor, dudaklarının her dokunuşuyla, dilinin her hareketiyle beni tahrik ediyor.

Hareketleri kasıtlı, beni deliye çevirmek için, ben bacaklarımı beline dolayıp onu kendime çekiyorum. Parmakları saçlarımı okşuyor ve başımı okşarken bana sürtünüyor. İkimiz de inliyoruz ve ben bundan yararlanarak dilimi onun diline sürtüyorum.

Öpücüğümüz daha da çaresiz hale geliyor. Bir anda kendimi ondan koparıp saçlarını çekiyorum. Julian'ın kasları titriyor, boynunun eğimini öperek ilerliyorum, cildi kızarıyor.

Kalçaları dönüyor, sikiyle beni tahrik ediyor ve kontrolü geri alıp beni nefes nefese, titrek bir halde bırakırken başım yana düşüyor. Ağzımı ele geçiriyor. Boynumu. *Göğsümü*. Öncesinde benimle olan tüm erkeklerin anılarını yakıp kül ediyor.

Ne kadar süre hakimiyet mücadelesi verdiğimizi bilmiyorum, ama ikimiz de ben sırt üstü yatıp bacaklarım yatağın kenarından sarkarken ve Julian üzerimde dururken durmuyoruz.

İtiraz etme fırsatı bulamadan dizlerinin üzerine çöküyor ve ayakkabılarımı ve kot pantolonumu hızla çıkarıyor.

Uyluklarımdan yukarı doğru öperek ilerliyor ve iç çamaşırlarımın önünde duruyor. "Sevimli, ama bugün cuma."

"Bunlar daha sevimli diye düşünmüştüm."

Wine Wednesday temalı iç çamaşırlarına sırtarak bakıyor. "Katılıyorum."

"Harika. Şimdi, daha az konuş, daha çok öp." Sağ kolumla başını aşağı doğru itiyorum, ama o dönüp bacağımın içini ısıırıyor.

Sarsıldım. "Ne

yapıyorsun—" "Acele ettirme."

"Tabii, acele etme."

Gözleri sessiz bir meydan okuma ile parlıyor. İç çamaşırlarımın bandını çekip aşağı indirirken, ulaşabildiği her santimetreyi öpüyor. Yumuşak öpücüklerini seviyorum ama çabucak sabrımı kaybediyorum.

"Açıklığa kavuşturmak için, önce acele etme dediğimde, dilini amımın içinde kullanmanı kastetmiştim."

"Öyle mi?" diye sorar o sinir bozucu kuru sesiyle.

"Kızlığını kaybetmek için otuz uzun, acı dolu yıl beklediğini anlıyorum ve..."

O, bacaklarımı ayırırken zihnim boşalır. Daha önce sahip olduğu tüm kontrol, dilini ıslak merkezimin üzerinde bir kez gezdirmesiyle kaybolur.

Beni daha önce hiçbir partnerimde görmediğim bir açlıkla yutuyor ve nefes almadan emip, yalayıp, beni tahrik ettiği için gerçekten nefesini keseceğinden korkuyorum.

Beni zevke getirirken zaman kavramını tamamen yitiriyorum. Sanki en sevdiği dersmişim gibi tepkilerimi inceliyor, okşama, yalama ve emme tekniklerini mükemmelleştiriyor, ta ki ben boşalmam için yalvarana kadar.

Alt tarafımda baskı artıyor, dilinin her geçişinde ve klitorisimi her emişinde ağrı şiddetleniyor.

Orgazmla mücadele ederken, gelmek istemekle bunun sonsuza kadar sürmesini dilemek arasında gidip gelirken, uyluklarım onun başının yanında titriyor.

Gözleri kapanıyor. "Çok güzel."

Parmağını içime sokarken dilini klitorisimin üzerinde gezdirince irkiliyorum. Kısa bir süre sonra bir parmak daha ekleyince bacaklarım titriyor ve sinirlerim erimeye başlıyor.

"Çok duyarlısın." Bunu bana göstermek için parmaklarını çekiyor. Yüzüm kızarıyor ve bu da onun şeytani bir gülümseme çizmesini sağlıyor.

"Benim için çok mükemmel." Parmaklarını kıvrıp klitorisimi derinlerden okşadı ve anında yıldızları görmemi sağladı. Julian'ın vücudumu her açıdan nasıl manipüle edeceğini bilmesi, yatak odasındaki becerilerini sorguladığım için pişmanlık duymama neden oluyor. Daha önce iyi seks yaptım... ama bu?

Julian kadın orgazmı üzerine ders verebilir.

Bir çılgılık atarak boşalırken kafamda tek bir düşünce bile kalmaz. Sıcaklık bir tsunami gibi vücudumu kaplar, yoluna çıkan her şeyi yok eder. Julian parmaklarını pompalarken alaycılığını sürdürür, benimle birlikte orgazmın tadını çıkarır.

Bu yüksekte inmek ne kadar sürdü bilmiyorum. Tek bildiğim, bir noktada Julian'ın gevşemiş vücudumun üzerine sürünerek beni kollarıyla kuşattığı.

Yanağını avuçlarım. "Bunca zamandır kavga ediyorduk, oysa *bunu* yapabiliydik, öyle mi?"

O, gülümsemeyle dokunuşuma yaslanıyor. Böyle tatlı şeyler yapmaya devam ederse kalbimin hızı yavaşlaması imkansız, bu yüzden kendimi çekiyorum.

Başını eğdi. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır." Muhtemelen yapmam gerekirdi, özellikle de beni *böyle* hissettirdiğinde.

"İyi." Son bir kez öpüp yataktan kalkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Kalın ve aynı derecede etkileyici şişkinliğine doğru işaret ediyorum.

Saatine bakar. "Bir dahaki sefere."

Julian giyinmeme yardım ederken yanaklarım yanıyor.

"Şimdi ne olacak?" Yeni aldığım eşyaları toplamaya başlarken başımı eğik tutuyorum.

"İşleri eğlenceli ve basit tutalım."

Midem uzun, dik bir uçurumdan aşağıya düşer.

"Yine de bazı kurallar koymamız gerekmez mi?" İlişkiler konusunda çok deneyimli sayılmam, ama beklentileri belirlemenin en iyisi olduğunu bilecek kadar deneyimim var. Böylece tekrar incinirsem, kendimden başka kimseyi suçlayamam.

Omzunu kaldırdı. "İstersen."

"Bence en iyisi bu, böylece birbirimizi incitmeyiz."

"Duygular mı? Onlar ne?"

Sağlam kolumla yastığı kafasına fırlattım, ama o ninja gibi refleksleriyle yakaladı.

"Ne istersen yapmaya hazırım, ama bana karşı dürüst ve açık olmanı istiyorum."

Tamam. Son kez ona karşı savunmasız kaldığımdan beri bunu söylemek kolay ama yapmak zor.

İnsanlar, onlara bir şans vermezseniz hatalarından asla ders almazlar.

Derin ve güç veren bir nefes alıyorum. "Bunu aramızda saklamalıyız." Yüzünde karanlık bir ifade belirliyor. "Anladım."

"Utanmıyorum ya da öyle bir şey değil."

"Tabii."

"İnsanların düşünmesini istemiyorum..."

"Birlikte olduğumuzu," diye cümlemi tamamlar.

Gözlerim kucağıma düşer. "Annelerimiz umutlanacak." "Zaten umutlanmadılar mı?"

Yüzümü

buruşturuyoru

m. "Başka ne

olabilir ki?"

"Birbirimizden uzak durmalıyız." Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Paylaşmayı sevmediğimi zaten konuşmuştuk."

"Evan, Dan ve bana birkaç saniyeden fazla bakan herkese karşı kıskanç bir mağara adamı gibi davrandığın için bu çok açık." Gözlerimi devirirken, yüzüme bir yastık çarptı.

Julian gülüyor, ama ben gözümü incittiğini iddia edince bolca özür diliyor.

"Ah

." "Ah." Alt dudağımı dışarı çıkararak burnumu çekerim.

Alt "Özür dilerim." "Yarama"nın hemen üstündeki şakağıma öpücük kondurur,
dud ama ben

ağı

mı

dışa

rı

çık

rara

k

bur

num

u

çeki

yor

um

kahkahalara boğulmak.

Eli, yanağımı okşayan elinden boynuma dolanıyor. "Beni kandırdın."

"Kanıtın yok."

Parmakları boynumu sıkıştırır.

"Tamam." Ben pes ettim. "Yaptım! Ama bu kadar saf olman benim suçum değil."

Boynumu son bir kez sıkıp omzuma itti. Acıyla yatak üzerine düştüm.

Bana yardım etmek için uzanırken yüzünde panik belirir. "Kahretsin. Çok üzgünüm. İyi misin? Daha dikkatli olmalıydım..."

Askemi düzeltirim. "Sakin ol. Kazaydı."

Yüzü soluyor. "Bir daha düşündüm de, doktorun izin verene kadar başka bir şey yapmamalıyız." Bir adım geri atıyor.

"O iki hafta sonra!"

"Seni tekrar yaralanma riskine atmayacağım."

Kalbim ihanetkar bir dalışla düşmanın topraklarına dalar, zayıflığımı ortaya çıkarır.

O.

Julian ile aramızdaki bu ilişkinin ne kadar süreceği belli değil, ama ayrılma zamanı gelene kadar bu ilişkiyi ve onu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Parti malzemelerini alıp Wisteria Gölü'ne geri dönerken, sabahın geri kalanını kendi küçük dünyamızda geçirmek çok kolay. Julian liseden en sevdiğimiz şarkıları çalarken, ben de tüm gücümle şarkı sözlerini söylüyorum ve kasabaya dönerken zaman su gibi akıyor.

Julian elini bacağımdan çektiğinde garip bir duyguya kapılıyorum ve Hasat Festivali'nin kurulduğu parka doğru giderken bu kaybın yasını tutuyorum.

Yarınki etkinlik için annesine yardım ederken ikimiz de parkın zıt köşelerinde duruyoruz. Julian, halka açık yerlerde bana dokunmayacağına dair sözünü tutuyor, ancak birkaç kez yüzünde garip bir ifadeyle bana baktığını fark ediyorum.

Cumartesi sabahı, korku ve endişeyle uyanmak yerine heyecanla uyanınca hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. Bu olumlu bir işaret ve bir sonraki seansımda terapistime anlatmayı planlıyorum. Ayrıca, sabah vardiyası için Hasat Festivali'ne giderken bu durumdan sonuna kadar yararlanmayı planlıyorum.

Bu saatte *buñuelos*'a ilgi duyan pek kimse yok, bu yüzden Julian'ın *champurrado* standında uğraşmasını izleyerek kendimi eğlendiriyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, o İspanyolca kendine küfrediyor. Elinin tersiyle yüzünü siliyor.

"Mükemmel."

"Hey, bayım. Acele edin! Sabrım taşıyor," diye bağıyor on yaşındaki bir çocuk sıranın arkasında.

Diğerleri de ona eşlik edince gülüyorum.

"Tanrıya şükür benim çocuğum yok," diye mırıldanıyor.

"Hayır mı?" Boğazımın düğümlenmesine rağmen bu kelimeyi söyleyebildiğime şaşıyorum.

"Bütün sabah bu adamları dinledikten sonra onları istediğini söyleme bana."
Midem bulanmasına rağmen, Julian çocukların arasından yavaş yavaş ilerlerken,
ben *bir buñuelo'dan* kocaman bir ısırık alıyorum. Birkaç çocuk ona ödeme
yaptıktan sonra benim standıma geliyor ve ben her birine mini bir *buñuelo* verip,
Julian'ın hazırladığı içeceğe batırmalarını öneriyorum.

"İğrenç." Julian'ın burnu seğir

"Bu iğrenç." Julian'ın burnu seğiriyor.

"Denemedin ki."

Bir çocuk tavsiyemi dinler ve gözleri parlar. "Bu *harika!*" Elini kaldırır.

Julian'a dönmeden önce ona beşlik çakıyorum. "Sana

söylemiştim." "Kimse ukala insanları sevmez."

"Ben de denemek istiyorum!" Alana ile birlikte gördüğüm sarışın kız, bir
grup çocuğun arkasından çıkıp bana yüz dolarlık bir banknot uzattı.

"Şey... bir saniye." Kasa açıp ona para üstü vermek için yeterli banknotları
toplamaya çalışıyorum.

"Merak etme." Derin bir erkek sesi beni, daha önce onunla birlikte gördüğüm
sarışın adama döndürür.

Adı neydi? Al mı?

Onun görebilmesi için havada yeni basılmış banknotu tutuyorum. "Bana yüz
dolarlık banknot verdi."

"Üniversite için sakla." Küçük kız göz kırptı.

Üniversiteye gidecek kadar genç göründüğümü düşünmesi gururumu okşasa
da, yüzlükleri teklik gibi dağıtması beni biraz endişelendiriyor.

"Alana'nın çocuğu musun?" Kızartma makinesine biraz

hamur atıyorum. "Evet! Ben Cami."

"Nişanlımı tanıyor musun?" Adam, muhtemelen Al, sorar.

"Evet. Üçümüz aynı liseye gittik." Başparmağımla Julian'ı işaret ettim, o da
karşımdaki adama kaşlarını çatı.

"Bunu bana söylememiştin, Julian," diyor Al.

"Sen sormadın ki," Julian sıkılmış bir sesle cevap verir.

Hm. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

"Geçen yıl evini yeniledim," diyor Julian. "Tabii ki
yeniledin."

Alana'nın nişanlısı elini uzatır. "Callahan Kane."

Callahan Kane mi?

Amerikan kraliyet ailesinin bir üyesinin huzurunda bulunuyordum ve hiç haberim yoktu. Kane Company'nin kurucusunun en büyük torunu olan Declan Kane, CEO olduğu hakkında yayınlanan çok sayıda makale sayesinde hemen tanınırken, Callahan Kane yıllardır radarın altında ve basının ilgisinden uzak kalmıştı.

Eğer en büyük medya holdinginin ve Dreamland tema parkı imparatorluğunun varisi olsaydım, ben de kamuoyunun gözünden uzak durmak isterdim. Gazeteciler acımasızdır ve üç yakışıklı milyarderden daha iyi bir hedef düşünemiyorum.

"Nişanlımla aynı liseye gittiğini bilmiyordum," diyor Callahan diyor.

Kendimi toparlıyorum. "Julian ve ben tam olarak havalı gruba dahil değildik."

"Öyle mi?"

"Onur listesine girmekle ve diğer şeylerle biraz meşguldük."

"Ahh. Anladım." Başını eğip gözlerini kısarak bana çok tanıdık bir şekilde baktı. "Bir dakika. Sen televizyonda programı olan iç mimar mısın?"

Yanaklarım kızardı. "Evet."

"Biliyordum! Yengem senin programının büyük hayranı."

"Gerçekten mi?" diye cık cık sesler çıkararak soruyorum.

"Evet, evini yenilemeden önce tüm bölümlerini izledi." "Çok güzel." *Kane'in benim programımı izlemesi beni çok heyecanlandırdı.*

programımı izliyordu.

Gülümsemesi çok sıcak. "Buralı olduğunuzu bilmiyordum."

"Burada doğdum ve büyüdüm." Tam bir ezik gibi başparmağımı kaldırıyorum.

"Çekimler arasında bir süre burada kalmayı düşünüyor musun?"

"Şey... tabii."

Julian

gerginleşir.

Callahan ellerini çırpır. "Bu harika bir haber, çünkü kardeşim ve karısı bu civarda bir ev almak istiyorlar, eminim yerel bir iç mimara ihtiyaçları olacaktır. Eğer boşsan, Iris çok sevinecek."

Ben mi? Kane ailesine ait bir evi mi tasarlayacağım? Bu düşünce bile bayılmama neden olabilir.

Julian'ın bakışları dünyanın sıcaklığını birkaç derece artırabilirdi. "O müsait değil."

"O kendi adına konuşabilir." Alana'nın nişanlısına küçük bir gülümsemeye döndüm. "O zamanlar çekimlerde olabilirim, ama olsam bile ailenize yardım etmek isterim."

"Dahlia!" Alana koşarak geldi. "Bu yıl *buñuelos* standında çalışacağını tahmin etmeliydim." Beni kucakladıktan sonra Cami'nin elini tutup standdan uzaklaştırdı. "Öğle yemeğinden sonra tatlı yok demiştim."

"Ama Cal sorun olmadığını söyledi."

Alana ona bir bakış attı. "Öyle mi dedi?"

Ellerini havaya kaldırır. "O öyle yaptığında ona hayır demeye çalış da görelim."

Sanki emir almış gibi, kız alt dudağını dışarı çıkarır ve titretir, beni güldürür.

Alana bana yarı yürekli bir bakış attı. "Onu cesaretlendirme."

"Haklı. O çocuğa hayır deme şansım yok." "Sen de çocuk sahibi olunca anlarsın."

Gülümsemem kaybolur ve içimi soğuk bir korku kaplar. "Eminim anlarım," boğazımı saran görünmez ip rağmen söylemeyi başarırım.

Alana'nın ifadesi, çok iyi tanıdığım bir ifadeye dönüşüyor. "Her şey yolunda mı?"

Julian başını bana doğru çevirdi.

Dizimin son sezonunu çekerken takındığım sahte gülümsemeyi takındım.

"Evet. Her şey yolunda."

Telefonum arka cebimde titrer. Çıkarıp ismi okuduktan sonra Julian'a dönerim. "Merhaba. Bir saniye standı göz kulak olur musun?"

Julian'ın kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

Son bir saat içinde aynı soruyu bana üçüncü kez soruyor ve benim cevabım değişmemişken, onun endişesi değişmiş.

"Umarım öyledir. Hemen dönerim." Omzumun üzerinden ona son bir kez el salladıktan sonra, stantların arasından geçerek uzaklaştım.

Festival katılımcılarının ve gönüllülerin görüş ve işitme mesafesinden çıkana kadar Jamie'nin çağrısına cevap vermedim.

"Hey!" Jamie ile uzun süredir birlikte çalışmıyoruz ama o yüksek ses tonuyla seslendiğinde, bir şey olduğunu anlıyorum.

"Merhaba."

"Şey..." diyor. "Önemli olduğunu düşünmeseydim aramazdım, yemin ederim."

"Öyle mi? Her şey yolunda mı?"

Hayatımın en uzun üç saniyesi kadar bir sessizlik olur. "Hayır."

"Ne oldu?"

"Oliver dün gece Vegas'ta bir kulübün önünde paparazzilere yakalandı."

"Tamam." Boğazıma ekşilik yükseldi.

"Bence her şey sahteydi." "Ne sahte?"

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Sanki bir taş yutmuşum gibi hissediyorum. "Neler oluyor?" "Kaçtı."

"Üzgünüm. *Kim* kaçtı?" "Oliver."

Başım dönmeye başlayınca gözlerimi sıkıca kapattım.

"Üzgünüm, Dahlia. Bu haberi sana benim vermem gerekmeseydi keşke, ama bunu sana yakın birinden duymanı hak ettiğini düşündüm."

Nefeslerim kısa ve hızlı geliyor. Sol kolumdaki karıncalanma, kalp krizi mi geçirdiğimi yoksa başka bir panik atak mı yaşadığımı düşünmeme neden oluyor.

Jamie telefonun diğer ucunda bazı kağıtları karıştırıyor. "*Golden Gate Gazette*'deki habere göre, birkaç hafta önce İsviçre Alpleri'ne yaptığı aile gezisi sırasında lise aşkıyla yeniden bir araya geldi."

"Olivia Carmichael mı?" Tek kelime bile söyleyebildiğime şaşıyorum. "Evet, ama..."

Onu duymayı bıraktım. Kulaklarımın çınlaması yüzünden zaten duymam imkansızdı.

Oliver'ın annesi, Olivia'nın kaçan kişi olduğu konusunda susmak bilmiyordu. Creswell ailesi, Carmichael ailesinin kızının mükemmel soyuna o kadar övgüyle bahsediyordu ki, insan bu ailenin insan değil at yetiştirdiğini sanırdı.

Eminim ona ve annesinin istediği mükemmel çocukları verebilir.

Şokun yerini hızla öfke alır. Duygularım yüzeye çıkar, bir rip akıntısından daha kaotik ve tehlikeli.

Şaşırtıcı bir şekilde, Oliver'a kızgın değilim.

Kendime kızgınlım.

"Bilgi için teşekkürler, Jamie," diyorum boğazım düğümlenmiş halde.

"Halkla ilişkiler ekibimi aradım.

Sosyal medyada seni destekleyen birçok hayranın

var." "Bu iyi."

Uzun sessizliği bana ölüm çanını hatırlatıyor. "Ama medyada olanlar yüzünden..."

Kulaklarımda çınlayan ses, onun sonraki cümlesini bastıramıyor.

"Kanal çekiliyor. Bu dramaya karışmak istemiyorlar."

"Ama..." Sesim çatladı.

"Çok üzgünüm. Anlaşmayı kurtarmak için elimden geleni yaptım, ama senin için en iyisinin başka seçenekleri değerlendirmek olduğunu düşündüler."

"Tabii ki. Tamamen anlıyorum." Ses tonumu hafif tutmaya

çalışıyorum. "Şovun için mükemmel bir yer bulmam için bana

biraz zaman ver." "*Tamam.*"

"Ciddiyim Dahlia. Sen yeteneklisin ve ortalık yatıştığında insanlar seninle çalışmak için yalvaracaklar."

Güvenine minnettarım, ama içimdeki felaket tellalı, tüm bu olaylardan sonra sektörde kimsenin bana bir metre mesafeden mikrofonu bile tutmayacağını düşünüyor.

Bu senin endişenin konuşuyor. Kendime mantık yürütmeye çalışıyorum.

Öyle mi, yoksa Oliver yüzünden anlaşmayı kaçırdıktan sonra gerçekçi mi davranıyorum?

"Kapatmam gerek." Telefonu kapatıp festivalden uzaklaşıyorum.

Kasabadaki neredeyse tüm işletmeler kapalı, bir tanesi hariç.

Last Call.

Ağlayarak gözlerimi yaşlatmakla bara gitmek arasında seçim yapmak çok kolay, ancak daha sonra kararımdan pişman olacağımdan eminim.

Depresyonu alkolle uyuşturmamalısn.

Yarın duygularımla yüzleşmeyi planlıyorum, ama bugün bir molaya ihtiyacım var.

Ayrıca, birkaç içki beni dibe batırmaz.

En azından öyle umuyorum.

Bayat bira kokusu burnumu kaşındırıyor ama bar sahibinin karşısındaki tabureye otururken bunu görmezden geliyorum. "Selam Henry."

"Dahlia? Burada ne işin var?" "Bir içki

içiyorum."

Kaşları çatıldı. "İyi misin?"

"Bana bir tekila doldurursan iyi olurum." Çantamı almak için uzanıyorum, ama onu masada unuttuğumu hatırlıyorum. "Kahretsin. Çantamı unuttum."

"Ben hallederim." Barın diğer ucundaki bir adam kahverengi içkisini bana doğru kaldırdı.

Kaşlarımı çattım. "Sen kimsin?"

"Kim sorduğuna bağlı."

Boş barın etrafına bakındım.

Dudakları seğirdi. "Lorenzo.

Sen?"

"Konuşmakla ilgilenmeyen biri."

Henry, boş bir shot bardağı alıp tequila ile doldururken burnundan soludu. "Bu ikimizden."

"Yarın gelip öderim." "Ödeyeceğini biliyorum."

Bardağı alıp bir dikişte içiyorum. Alkol boğazımda yanarak öfkemin dindirilmesine yardımcı oluyor.

Julian'dan gelen mesajlar nedeniyle telefonum bir saat boyunca titriyor.

İKİNCİ EN İYİ

Nereye gittin?

İKİNCİ

Her şey yolunda mı?

İKİNCİ

Dalga geçmeyi bırak da cevap ver.

Son mesajı tüm göğsümü acıtıyor.

İKİNCİ EN İYİ

Ne olduğunu söyle, ben hallederim.

Korkarım ki, en iyi sorun çözücü olan Julian bile kariyerime, özgüvenime ve kendime olan güvenime verilen zararı onaramaz.

Ama tüm bu ilerlemelere bak.

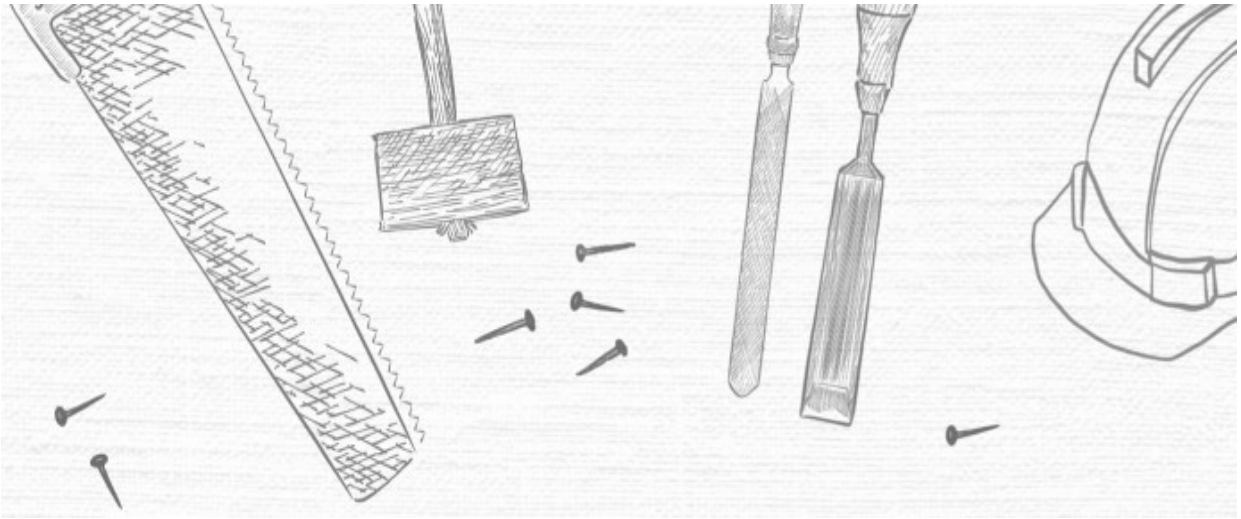
Tabii, terapi, ilaçlar ve Julian'la yeni bir projeye başlamam sayesinde biraz iyileştim, ama karanlık tekrar geri geliyor ve tüm emeklerimi yok etmekle tehdit ediyor.

Kötü bir gün, on iyi günü geçersiz kılmaz.

O zaman neden korkularımdan kaçıp üzüntümü alkolle boğarak kendimi başarısız hissediyorum?

Belki de başarısız olduğun için, zehirli bir kobra gibi zehirli düşünceler aklını sarar.

Bardağımı Henry'ye uzattım. "Bir tane daha, lütfen."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Julian

Annemi kenara çekiyorum. "Dahlia'yı gördün mü?" Başını sallıyor. "Rosa'ya sor."
"Sordum zaten."

Dahlia telefonuna cevap vermek için ayrılalı iki saat oldu. Midemdeki karıncalanmayı görmezden gelmeye çalıştım ama zaman geçtikçe daha da şiddetlendi.

Aile grubu sohbetine tekrar mesaj attım.

Dahlia'yı gören var mı?

LILY

Beş dakika önce sorduğundan beri? Hayır.

LILY

Cisco'nun çadırını dene?

Onun en sevdiği yerel yemek standlarının hepsini iki kez denedim. Cevap vermek üzereyim, ama o sırada telefonum bilinmeyen bir numaradan titriyor. "Dahlia?" diye soruyorum, karşıdaki kişi konuşmaya fırsat bulamadan.

"Hayır."

Sesin kime ait olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Vittori."

"Lütfen bana Lorenzo de. Vittori amcamı hatırlatıyor ve o tam bir pislik."

Lorenzo'nun alaycı sesi beni daha da sinirlendiriyor.

"Nereden numaramı buldun?"

"Bağlantıları olan tek kişi sen değilsin."

Dahlia'nın kahkahasına çok benzeyen bir ses, telefonumu neredeyse avuçlarımda içinde ezmeme neden oldu. "Bu Dahlia mı?"

"Evet."

"Onu telefona ver."

Derin kahkahasında hiç sıcaklık yok. "Sanmıyorum."

"Sana sormuyorum."

"Bu kasabanın çoğu insanının aksine, ben senin maaşlı çalışanı değilim, o yüzden bana göre davran."

Onu küfür etmemek için derin bir nefes alıyorum. "Peki. Lütfen onu telefona ver."

Bir şey onun sorusunu boğuyor, ancak Dahlia'nın isteğini reddettiğini açıkça duyabiliyorum.

"Şu anda müsait değil."

"Neredesin?"

Dramatik bir şekilde derin bir nefes aldı. "Bana karşı kişisel intikamını sona erdireceğine söz verirsen söylerim."

Dişlerimi sıkıyorum. "Şantajla arkadaş edinemezsin." "Belki, ama bir ev edinirim."

Arka planda duyulan buzun yumuşak tıkırtısı kulaklarımı dikleştiriyor.

"Evlerden bahsetmişken, neden bir eve ihtiyacın olduğunu merak ediyorum..."

Düşüncemi suya atılan yem gibi akıntıya bıraktım.

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Bilmek istemez misin?"

Konumuyla ilgili başka ipuçları almak için dinlemek için durakladım. "Senin rakibim olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Seninle rekabet etmek isteseydim, bunu bilirdin." "O zaman geriye tek bir neden kalıyor."

"Her şeyi çözmüş gibisin." Telefonun diğer ucunda buzlar yine tıkırdadı.

"Vergi ödeyen bir vatandaş olmadan belediye başkanlığına aday olamazsın, değil mi?"

Mutlu bir sessizlik beni karşılıyor.

Lorenzo'nun böyle bir şey yapabileceğini kim bilebilirdi?

"Bir tane daha. Lütfen." Dahlia'nın yalvarışının ardından, her yerde tanıyabileceğim sert bir ses duyulur.

"Kesiyorum," diyor Henry ciddi ses tonuyla.

Telefonu kapatıp, kontrol etmediğim için kendime kızdığım tek yere doğru yöneliyorum.

"Lanet olsun." Dahlia'nın plastik bardağı yere düşerken, Lorenzo ilk denemesinde mükemmel bir şekilde bardağını yere indiriyor. Hoparlörlerden bir kadın şarkıcının sesi çınlayarak kulaklarımı ağrıtıyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Kapı arkamdan çarparak kapanır.

"Julian?" Dahlia o kadar hızlı dönüyor ki dengesini kaybediyor. Lorenzo onu dengelemek için uzanıyor.

"Çek ellerini ondan!" Neredeyse kükreyerek bağıriyorum.

Onu bırakır. "Onu düşmesine izin vermemi mi isterdin?"

"Bir kadını istismar etmemenizi tercih ederdim.

Nokta."

Henry elini tezgaha vurur. "Hey. Ben bütün zamanımı onları izleyerek geçirdim. Lorenzo Dahlia'ya eşlik etmekten başka bir şey yapmadı."

Lorenzo elini kalbinin üzerine koyar. "Henry? Sen şimdi beni mi savunuyorsun?"

Gözlerini devirerek başka yere bakar.

"Çok duygulandım. Gerçekten." Lorenzo yumruğunu göğsüne vurur. Sabrım taşar. "Biri bana neler olduğunu söylesin."

"Hayır." Dahlia, fincanını çevirmeye devam eder ve yine başarısız olur.

Lorenzo en azından beyninin dörtte biri çalışıyor olmalı, çünkü oyuna geri dönmüyor.

"Ne oldu? Devam et." O, fincanını işaret etti. "Sanırım eve gitme vaktin geldi."

"Sen berbat

birisin." "Hey."

O dudaklarını bükerek, "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." "Değilsiniz," diye onun yerine cevap veriyorum.

Lorenzo bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Bunu sen belirleyemezsin." "Evet." Dahlia sağlam kolunu göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Sarhoşsun," diye ekledim.

"Sadece biraz çakırkeyifim." Burnuna dokunup sanki bunun bir anlamı varmış gibi daireler çizerek dönüyor.

"Her halükarda, içmek için biraz erken değil mi sence?" "Lorenzo gibi konuşuyorsun."

"Cesedimi çiğnemedem olmaz."

Lorenzo gülümsemesini yumruğuyla kapatır.

Cabrón.

Henry'ye bardaklarını verirken kendimi onunla Dahlia'nın arasına yerleştiriyorum. "Bunları al. Hazır elin kolun bağlıyken onu da al."

Lorenzo'nun bakışları Dahlia'dan bana kayar. "Seni arayan bendim, pislik."

"Ne? Neden?" Dahlia sızlanır.

Şu anda benim yanımda olmaktan bu kadar rahatsız olduğunu bilmek güzel.

Belli ki zor bir dönemden geçiyor, kişisel algılama.

Lorenzo kaşlarını çatı. "Henry tavsiye etti."

Henry, Dahlia'nın bakışını görünce ellerini havaya kaldırır.

"Henry mi?" Kaşlarını çatı. "Nasıl yaparsın? Onun düşman olduğunu biliyorsun."

Başa döndük. Harika.

"Neden?" Lorenzo bara yaslanır.

"Çünkü o yıllar önce beni itip kakmasaydı, Oliver'ın saçmalıklarına asla kanmazdım."

Lanet olsun.

Henry ve Lorenzo'nun gözleri, ondan bana doğru dönerek şişti.

Boğazımı temizledim. "Biraz zamana ihtiyacımız var. *Yalnız kalalım.*"

"İstedığınız kadar kalın, evlat." Henry, tabelayı "Açık"tan "Kapalı"ya çevirdikten sonra Lorenzo'yu bardan dışarı çeker.

"Hey." Onu döndürürüm ama Dahlia ayaklarına bakmaya devam eder.

Elimi çenesinin altına koyup kaldırdım. Onun sulu gözlerinde birisi boğulabilirdi ve o kişinin ben olacağını zaten biliyordum. "Ne oldu?"

Tek bir gözyaşı yanağından süzülür. "Her şey."

Hızla silmeye çalışıyorum, ama bir damla daha aynı yolu izliyor. "Dahlia."

Sesim, göğsümdeki bir şeyin çatlamasıyla birlikte çatlıyor.

"Senin önünde ağlamak istemiyorum." Hayal kırıklığıyla homurdanarak yanaklarını sildi.

"Sorun değil."

"Hayır, değil." Ona uzandığımda beni itti. "Senin dışında herkes olabilir."

Vücudumu parçalayan acıya rağmen yüzümü ifadesiz tutuyorum. "Sana yardım etmek istiyorum, *cariño*."

En yürek parçalayıcı hıçkırıklarla ağlamaya başlar. İçgüdülerimle ve bozuk muhakememle hareket ederek, bacakları yere çökmeden önce onu kendime çekip kollarıyla sararım.

Dahlia'nın çöküşünü en ön sıradan izlemek, bir şeyi yumruklamak için beni deliye çeviriyor, ancak sırtını okşayan yatıştırıcı hareketlerimden kimse bunu anlayamaz.

İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz, ama söylemesine gerek yok.

Cariño: Tatlım.

Ne olursa olsun, hallederim.

Onu inciten her kimse, onu mahvedeceğim.

Ve ne zaman birine ihtiyaç duysa, yanında olacağım.

Son düşünce beni derinden sarsıyor. Bir şekilde, Dahlia'nın *beni* incitmesinden korkmaktan, *onu* incitecek her şeyi ve herkesi durdurmak istemeye geçtim.

Onun iyiliğini her zaman önemsemişimdir, bunu kolunu kırduğında verdiğim tepkiyle acı bir şekilde fark ettim, ama bunun altında *daha derin* bir şey var.

Onun için asla yeterince iyi olamayacağımı biliyorum, ama onu iyileştirmeye ve başka pisliklerden korumaya yardımcı olabilirim, amacımı yerine getirmiş olurum.

Sakinleşmesi ve gözyaşlarının dinmesi on dakika sürer. Bana daha da sokulur. "Biraz müzik çalabilir misin?"

Telefonumu çıkarıp bir çalma listesi arıyorum ve telefonu bara koyuyorum. En sevdiği sanatçının melodik sesi ve gitarın yumuşak tınıları odayı dolduruyor.

Bir anda ikimiz de müziğe uyarak sallanmaya başlıyoruz, vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde, sadece bir keresinde ayağıma basmam dışında. Bana küçük bir gülümsemeyle bakıyor, bu gülümseme göğsümde biriken baskıyı boşaltıyor.

Yüzünü avuçlarım. "Seni ağlarken görmek istemiyorum."

Gözleri omzumun üzerinden bir şeye odaklanıyor, ama parmağımla yanağını okşayarak gözlerini bana çeviriyorum.

"Ne olduğunu anlat bana."

Göğsü, sık nefes alıp verişiyile inip kalkıyor. "Oliver evlendi."

"Bir daha söyler misin?" Onun söyleyeceğini tahmin ettiğim binlerce şey vardı, ama bu hiç aklıma gelmemişti.

"Vegas'ta ani bir törenle evlendi." "Şanssız gelin kim?"

Yarı gülerek, yarı ağlayarak cevap veriyor. "Lise sevgilisi Olivia."

"Onun adına bir taziye kartı göndereyim mi?"

"Şöyle yazan kart var mı: 'Onun mirasını senden daha çok değer vereceği için onunla evlendiğin için üzgünüz'?"

Ağzım açık kaldı.

Bakışları yere düşer. "Benden ayrılmasının bir nedeni vardı." "Onun bir aptal olduğunu zaten belirlemiştik sanıyordum."

"Evet, ama ayrılmasının sebebi o değil. En azından tek sebebi o değil."

"O zaman neden?"

"Çünkü mirasını almak için evlenmesi gerekiyor." "Ve?" diye ısrar ettim.

"Onunla çocuk sahibi olamayacağımı öğrendiğimde, artık evlenmek istemedi."

"Neden?"

Gözleri kuru olabilir, ama bakışları beni rahatsız ediyor. "Uyumlu değiliz."

"Bu ne demek şimdi?"

"Evlilik sözleşmesi, onunla birlikte genetik tarama testi yaptırmamı gerektiriyordu. Normal bir istek olduğunu düşünmüştüm..."

"Bu bir seçim olmalı, evlilik için bir şart değil." Öfkeyle söylüyorum.

"Şimdi anlıyorum." Derin bir nefes alıyor.

"Neden?"

"Çünkü öğrendiklerimi hiç öğrenmemiş olmayı dilerdim. Bunun beni çok bencil ve korkunç biri gibi gösterdiğini biliyorum..."

"Öyle değilsin." Onu daha sıkı tutuyorum.

"Bunu söylemek için yeterince bilmiyorsun."

"Seni tanıyorum, önemli olan tek şey bu."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Ne öğrendin?" diye ısrar ediyorum.

"Oliver'dan ya da başka birinden çocuk sahibi olmamalıyım." "Genetik test yüzünden mi?"

Başını sallarken yüzü acı içinde buruşur. "Ben... kimseyle... uyumlu değilim. Çocuğumun acı çekmesini istemiyorsam, nesilden nesile aktarılmaması gereken resesif genler taşıyorum."

Siktir.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dahlia

Julian'ın her şeyi sindirmem için beni ne kadar süre kucakladığını bilmiyorum, ama ona eşlik ettiği için minnettarım.

Yavaş yavaş, daha önce hissettiğim keder kayboluyor ve yerini beklemediğim bir duygu alıyor.

Rahatlama.

Her şeyi biriyle konuşmak iyi geliyor, o kişi Julian olsa bile. Ve belki, sadece belki, böyle olması gerekiyordu.

O, benimle birlikte ağlayarak yıkılacak olan annem gibi aşırı duygusal ve endişeli değil, Oliver'ı nasıl öldüreceğini ayrıntılı bir şekilde anlatan Lily gibi de değil. İkisi de beni ve ihtiyacım olan şeyi gerçekten anlayamaz.

Ağlamak ya da intikam almak istemiyorum. *Bunu* istiyorum.

Bir ara Julian beni barın arkasındaki kabinlerden birine taşır. Son yirmi dakikayı onun gömleğini mendil, göğsünü de kişisel kum torbam olarak kullanarak geçirdikten sonra, duygusal ve fiziksel olarak bitkin durumdayım.

Julian saçlarımı yüzümden çekiyor. "O testler bir dizi olasılık değil mi? Yüzde yüz doğru olmaları imkansız."

"Evet, ama risk... Kısa hayatının çoğunu acı içinde geçirebilecek bir çocuğu bilinçli olarak bu dünyaya getiremem." Sesim çok küçük ve kararsız çıkıyor.

"Anlıyorum."

Julian sessizliği bozana kadar birkaç dakika sessiz kalıyoruz.

"Oliver ve ailesi açıkça hala 1700'lü yıllarda takılıp kalmışlar, ama çocuk sahibi olmanın birçok yolu olduğunu biliyorsun."

Omuzlarım çöküyor. "Biliyorum."

Oliver de aynı şeyi sayısız kez söylemişti, ama mirasın şartları netleşince hikayesi değişti. Çabalamayı bıraktı ve sorunun bende olduğuna beni inandırmaya çalıştı.

İlişkimizin her şeyi, benim ruh sağlığımla birlikte çöktü.

"O zaman sorun ne?" diye sorar Julian.

Yüzüğümden birini çeviriyorum. "Beni hissettirdi..." Beni kendine doğru çekiyor.

"Ne?"

"Kusurlu." Boğazım düğümlenir.

"Öyle mi dedi?" Julian'ın sesinin aniden karanlık ve tehditkar bir tona dönüşmesi, kolumdaki tüyleri diken diken etti.

Cevap vermiyorum, Oliver'ın güvenliğinden korktuğum için değil, Julian'ın acılamasını istediğim için.

"Onu öldüreceğim." Julian'ın ifadesi sırtımda bir ürperti yaratır.

"Ne zaman birbirimizi öldürmek istemekten, birbirimiz *için* öldürmek istemeye başladık?" Konuyu değiştirmek için çaresizce alay ediyorum.

"Onun sana ne kadar acı verdiğini öğrendiğimden beri."

Gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerimi kırıyorum. "Bu, bana söylediğin en tatlı şey olabilir."

"Buna alışma."

"Cesaret edemem."

"O seni asla hak etmedi."

Bir sonraki itirafım ağzımdan dökülüyor. "Onun ya da evliliği için üzülüyorum."

"Öyle mi?"

"Hayır. Öyle görünmeyebilir, ama *rahatladım*. Her şeyin en iyisi olduğunu biliyorum, ama ayrılığımın ve hayatımın bu kadar kamuoyuna mal olmasını istemezdim."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Çoğunlukla kendim için. Ve bana söz verilen şov için."

"Ne oldu?"

"Haberler duyulduktan sonra ağ bu öğleden sonra sözleşmeyi feshetti."

Çenesi titriyor. "Böyle bir durumda ağın arkanda durmuyorsa, onlardan kurtulman daha iyi."

Burnumu çekiyorum. "Ya başka bir fırsat gelmezse?" "Gelir."

"Bundan çok emin gibisin." Gözleri kısıldı.

"Senin emin olmamana şaşırdım." Gözlerimi indirdim.

Çenemi kaldırdı. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Sana karşı kullanmam ya da seni küçümsemem."

Omuzlarım çöküyor. "Oliver'ın benim özgüvenimi yeniden tanımlamasına izin verdim. Beni *ben* yapan her şeyi sorguladım çünkü bunun büyümenin bir parçası olduğunu düşünüyordum. Aşkın uzlaşma olduğunu sanıyordum."

"Birinin senin hakkında sahip olduğu ideal imaja uymak için kendini değiştirmek zorunda kalıyorsan, o aşk değildir."

Ellerimi sıkıca kavrayıp yere bakıyorum. "Bunu şimdi anlıyorum." "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Dürüst olmak gerekirse, eskiden kim olduğumu unutmuştum. Ama sonra tek başıma buraya geri dönmek... düşünmek için zaman verdi."

Julian bana kabinden çıkmamı işaret etmeden önce birbirimize anlamlı bir bakış attık.

"Ne?" Titrek ayaklarımın üzerinde duruyorum.

"Buradan çıkmak hakkında ne düşünüyorsun?"

"Nereye gideceğiz?"

"Eğlenceli bir şey yapmaya."

Julian'ın bizi nereye götürdüğünü, Harvest Festival katılımcılarının binip indiği ışıklandırılmış dönme dolabın yavaşlayıp durduğunu görene kadar anlamadım.

"Olmaz." Botlarımı yere saplarım. "Neden olmasın?"

"Utaniyorum."

Başını eğdi. "Neden?"

"Hakkımda yazılan tüm haberler."

"Buradaki insanlar haberleri bile zar zor okur, dedikodu köşelerini hiç okumazlar." "Ama ben berbat görünüyorum." Şişmiş yüzümü işaret ediyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatır ve başparmağıyla sağ gözümün altını nazikçe silerek, barda tuvalete giderken kaçırmış olduğum bir maskara lekesini siler. "Çok güzelsin."

Başım uzaktaki çay fincanlarından daha hızlı dönüyor. "Bunu sadece planına uymam için söylüyorsun."

"Planıma uymamı isteseydim, planladığım yarışmadan sana bahsederdim."
Kulaklarım dikleşir. "Yarışma mı dedin?"
Kahkahası beni sarsar. "Söylemiştim." "Aklında ne var?"

"Sana göstermeyi tercih ederim." Julian elini belime koydu ve beni festivalin girişine doğru itti. Onu birkaç kez itmeye çalıştım ve kurallarımızı hatırlattım, ama o beni görmezden gelerek yemek alanına doğru götürdü.

"Lütfen yemek yeme yarışması yapmayı önermiyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama karnını doyurup susuzluğunu gidermeliyiz."

"Henry beni durdurmadan önce sadece iki shot tekila içtim."

Bana bir bakış attı.

"Tamam. Üç. Ama o kadar. Yemin ederim. Bak." Sadakat Yemini'ni ezbere okurken düz bir çizgide geriye doğru yürüyorum.

Julian gözlerini devirerek beni barbekü çadırına doğru yönlendirir. Tabaklarımızı küçük bir aileyi doyuracak kadar yemekle doldurur. Onunla barışmak için üç bardak su içsem de, yarısını bile zor yiyebiliyorum.

Gündelik ilişkiler konusunda deneyimim az olabilir, ama onun beni böyle teselli etmesinin normal bir davranış olmadığını bilecek kadar akıllıyım. Benim de duvarlarımı yıkmadan bunu kabul etmem normal değil.

Julian bana neyi kaçırdığımı gösterene kadar, bu kadar bakılmaya ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim ve bu bilgiyi nasıl sindireceğimi bilmiyorum.

Neyse ki Julian, beni yemek çadırından uzaklaştırarak düşüncelerimde kaybolmama izin vermiyor. Karnım doydu ve ağlamaktan ve tekiladan kafam artık bulanık değil. Bizi festivalin diğer tarafına götürüyor.

Uzakta çalan bir zil sesi dikkatimi çeker. "Karnaval oyunları mı?"

Bir çadırın yanında durur ve bana döner. "Dostça bir rekabet için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

"Bizim için böyle bir şey var mı?" "Sanmıyorum."

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"En çok oyunu kazanan kişi galip ilan edilecek." "Kazanan ne alacak?"

Yanağını kaşıyor. "Seni kazanmana izin vermeyi düşünmüyorum, o yüzden senin için pek sorun olacağını sanmıyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Oyun başlasın."

Julian ve ben bize en yakın çadırı seçiyoruz, ki bu benim eski favorilerimden biri olan halka atma oyunu. Birkaç teklik bozuk parayı iki set halka ile değiştiriyor.

"İyi şanslar." Halkaları bana uzatır.

Gözlerimi devirip ilk halkayı fırlatıyorum. Halkalar cam şişenin yan tarafına çarpıp yere düşüyor.

Sıra ona geldi ve halkayı çok iyi çalışılmış bir şekilde attı, halkayı şişenin boynuna mükemmel bir şekilde kaydırıldı.

Ağzım açık kalır. "İlk denemede nasıl yaptın bunu?" "Nico bu oyunu çok sever."

Gözlerim kısılır. "Bu oyunu kaç kez oynadın?" "Hepsini."

"Hile yapıyorsun." Omzunu itiyorum. "Kötü bir kaybeden olma."

"Henüz kaybetmedim."

"Henüz kısmını vurgula."

Bir sonraki halkayı bu sefer biraz daha kuvvetli fırlatıyorum. Birincisi gibi şişenin etrafını dolaşamasa da, bu sefer camın kenarına çarpıyor.

Daha yakın.

Julian sonraki iki halkayı arka arkaya fırlatır ve ikisini de gösterişli bir şekilde hedefe ulaştırır.

Ona dönüp kaşlarımı çatarak soruyorum. "Kazanırsan ne istiyorsun?"

"Kazanırsam söylerim."

Aptal.

Julian ve ben çadırlar arasında gidip geliyoruz. Neyse ki, tek kolla oynanan oyunları seçiyor, ama rahatlamam kısa sürüyor, çünkü halka atma, su tankına dalma, süt şişesi devirme ve basket atma oyunlarında beni yeniyor.

Onun büyük şaşkınlığına, Skee-Ball, balon dart, hedef atma ve cornhole oyunlarında kazanıyorum.

Biraz elma şarabı içip birkaç Coney hot dog yedikten sonra, eşit puanla son yarışmaya varıyoruz.

"Gergin misin?" diye soruyorum. "Hayır."

"Çok kendinden emin görünüyorsun."

"Çünkü zaten kazanacağımı biliyorum." Beni son oyuna yönlendirir.

Biri tokmağı plakaya vurur ve yüksek vuruş oyunundaki çan, ölüm çanı gibi çalar. Bu oyun Julian'ın en sevdiği oyundu, bu yüzden genellikle oynamayıp geçerdim, çünkü onun gibi çanı asla vuramayacağımı biliyordum.

"Bir kolum kırıldı."

"İyi kolun mu sorunlu? Diğer sekiz oyunda sorun yoktu."

Gözüm seğiriyor.

"İlk sen başla ister misin?" Bana tokmağı uzatır.

"Al şunu." Tabanı işaret ettim. Kaybedeceğimi bilmeme rağmen, sportmence davranıp en azından denemeyi planlıyordum.

Metal tabana çekiçe vurmadan önce tutuşunu değiştirir. Kimsenin şaşırmadığı gibi, metal parça yukarı doğru fırlar ve çanağa çarpar.

"Kazanan." Oyun katılımcısı Julian'a plastik oyuncaklar ve doldurulmuş hayvanların bulunduğu duvardan bir seçim yapmasını önerir.

"*Qué lástima*," diyorum. "Senin için şişme bebek kalmamış galiba."

Bana orta parmağını gösterir ve yanımızdan geçen bir ebeveynin nefesini keser. "Üzgünüm, hanımefendi."

Pembe uçlu kulaklarıyla başka yere bakar. "*Hanımefendi*," onun kaba, alçak sesini taklit ederim. "Kapa çeneni ve kaybet artık." Bana tokmağı uzatır.

Julian'ın tokmağı tutuşuna uyacak şekilde tutuşumu ayarlarken tabana doğru adım attım. Derin bir nefes alıp kolumu yukarı kaldırdım ve tokmağı tabana vurdum. Metal parça şeridin ortasına tırmandı, Julian'ın yaptığı gibi zili hiç çalmadı.

"Keşke iki kolumu da kullanabilseydim." Zili ters ters bakarım. "Önemli değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii, tabii."

"Bu güçten çok bilimle ilgili." "*Tabii*."

"Nico yapabiliyor ve senin yarısı kadar gücü yok, kolu kırık olmasına rağmen." Karnaval çalışanına on dolarlık bir banknot uzattı. "Sana göstereyim

gösteririm."

"Al." Ona tokmağı uzattım, ama o sadece başını salladı.

"Sana gösterirsem daha kolay olur." Arkama geçip ellerini ellerimin üzerine koyar.

Qué lástima: Ne yazık.

"Bana dokunmak için bahane arıyorsun." Sadece onun duyabileceği kadar duy alçak sesle konuşuyorum.
mak.

Dudakları kulağıma yapışır ve fısıldar, "Sadece sen izin vermediğin için."
"Eğer tabağı tüm gücümüzle kırarsak" — benimle birlikte geriye doğru sallanır ve tokmağı tabanın üzerine vurur, metal parça benimkinden biraz daha yükse

"Eğer tüm gücümüzle tabağı kırarsak" —benimle birlikte geriye doğru sallanır ve tokmağı tabanın altına vurur, metal parçayı benimkinden biraz daha yükseğe kaydırır—"yine de vurmayız."

"Neden?"

"Çünkü tam doğru şekilde vurmak
lazım." "Tamam, Goldilocks. Kanıtla."

Aynı hareketi tekrarlar, ancak bu sefer tokmak merkeze çarpar. Metal parça havaya fırlar ve çana çarparak çanı çaldırır.

"Gördün mü?"

Dilimi çıkarırım. "Havalı olmaya çalışıyorsun."

Gülerek ellerimi bırakır. "Tekrar dene ve ortasına nişan al."

Bana öğrettiği gibi hareketi tekrarlarım. Metal parça öncekinden daha yükseğe çıkar ama çana çarpmaz.

İşçiye on dolarlık banknotu uzatır. "Devam et."

Gözlerim arkamızda uzanan sıraya kayıyor. "Denemek isteyen başka insanlar da var."

"Beklesinler."

Julian'ın gösterdiği aynı noktayı hedef alarak bir kez daha deniyorum. Zili vuramıyorum ama yaklaşıyorum.

"Tekrar." Tabanın ortasına vuruyor. "Tam buraya. Vurmanın sertliğine değil, hedefi vurmaya odaklan."

"Tamam." Julian'ın talimatlarını harfiyen uyguluyorum, gösterdiği noktaya doğru açıyla ve doğru güçle vuruyorum.

Zilin sesi duyunca, kocaman bir gülümsemeyle kendimi onun kollarına atıyorum. "Başardım!"

Beni kollarıyla sarar, sıkıca sarar ve havaya kaldırır. "Başardın."

"Yarışmayı kaybettiğim umurumda değil."

"Öyle mi?"

"Hayır! Çünkü bu harikaydı. Daha önce hiç kazanamamıştım."

"Biliyorum." Gözleri, üzerimizdeki yanıp sönen ışıklardan daha parlak.

Etrafımızdaki birkaç kişi gülerek alkışlıyor ve seyircilerin varlığını hatırlatıyor. "Artık beni indirebilirsin."

O benim isteğimi yerine getirir ve vücudum onun vücudunda kayarken bunu tam bir işkenceye dönüştürür.

Ayaklarım yere basana kadar yanaklarım yanıyor.

"İyi direndin." Bana seçtiği doldurulmuş tek boynuzlu atı uzatıyor. veriyor.

"Sahte sportmenlik gösterisinden kurtar beni ve

"İyi. Seni tekrar tekmelemek iyi geldi."

"İyi. Seni tekrar yenmek iyi geldi."

"İşte tanıdığım ve nefret ettiğim kendini beğenmiş Julian." Sırıttım.

Onu durdurmaya fırsat bulamadan, hızlıca bir öpücük çaldı. Dudaklarının dudaklarıma hafifçe değmesinden ibaretti, ama başım dönüyor, kalbim maraton koşmuş gibi çarpıyordu.

"Üzgünüm." Geri çekilir ve sırasını bekleyen festival katılımcılarını gözden geçirir.

"Sadece... Sen... Kurallarımızın bir nedeni var."

Bakışları dudaklarıma düşer. "Biliyorum. Bir daha olmayacak."

Ama yüzündeki tuhaf ifade bana güven vermiyor.

Julian elini belime koyar ve beni fuar alanının diğer tarafına doğru yönlendirir, kalabalığın içinde ilerlerken dokunuşunu en aza indirir.

"Artık resmen kazandın, ne istiyorsun?" Girişe yaklaşırken soruyorum.

"Zamanı gelince öğreneceksin."

"Julian!" Kolunu tutmaya çalışıyorum ama ben ona yetişemedim uzaklaşıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Cazibeye kapılıp seni tekrar öpmeden önce uzaklara."

Halka açık yerlerde dokunmama kuralımdan nefret etmeye başlıyorum, özellikle de o kalabalığın içinde kaybolduğunda içimi kaplayan ani boşluk hissi yüzünden.

Onun sözleri o kadar dikkatimi dağıttı ki, ona cevap vermeyi unuttum.

Kahretsın.

OTUZUNCU BÖLÜM

Dahlia

Julian'ın karnaval yarışması dün gece aklımı meşgul ederken, pazar günü sabah saat dörtte göğsüme ağır bir yük basmış gibi uyanıyorum. Yataktan kalkmakla, beni yutmak üzere olan karanlık umutsuzluk çukuruna kaybolmak arasında gidip geliyorum.

Bu depresyonun sesi, diye kendime hatırlatıyorum.

Bugün kendimi derin bir üzüntüye kaptırırsam, ne kadar cazip gelirse gelsin, kendimi affetmeyeceğim. Bunun yerine, isteksizce yataktan kalkıp spor kıyafetlerimi giyiyorum ve terapistimin bir keresinde önerdiği gibi koşuya çıkıyorum.

Yataktan kalktığın için aferin sana, diye kendime telkin ediyorum, spor ayakkabılarım kaldırıma çarptıkça.

Hayatının amacını senden başka kimse belirleyemez. Terli alnımı silerim.

Çocuk sahibi olmanın birçok yolu var. Julian'ın dün söylediği sözler doğru geliyor ve kendime olan son şüphelerimi de silip süpürüyor.

Bir saat sonra eve döndüğümde, tüm olumsuz düşüncelerimle mücadele ettikten sonra kendimi çok daha hafif hissediyorum.

Ve şimdi zihnim daha berrak, Hasat Festivali'nin ikinci gününe başlayabilirim.

Ama önce...

Telefonumu çıkarıp işe koyuluyorum, zamanımı ve enerjimi daha çok hak eden bir şey planlıyorum.

Julian dün karnaval oyunlarında beni kandırıp kaybettirdikten sonra, aklımda tek bir hedef var. Neyse ki, Lily, Josefina ve annem de benim şakama katılıyorlar, çünkü bir kolum sakat ve tüm yardıma ihtiyacım var.

"Beni asla affetmeyecek." Josefina, ofis binasının ön kapısını açıyor.

Annemin yüzü soluyor. "Kızacak mı?"

"Anne. Sakin ol." Lily annesinin omuzlarını tutar ve sıkıca sarılır. "Her zaman çok gerginsin."

Noel süsleriyle dolu çantalarıyla eşiği geçerken içinden hızlıca dua eder.

Şakam aptalca ve beklenmedik, bu da yarın sabah Julian ofisine girdiğinde her şeyi daha da güzel hale getirecek.

"Sormam gerek mi?" Lily, esrar içen bir findıkkıran çıkarır.

Josefina ve ben kahkahalara boğulurken annem gözlerini kapatır.

"Ay, Dios. ¿Dónde está la navidad?" Annem, aldığım plastik poşetleri karıştırır.

Tir tirim oldum. "Almayı unuttum."

"Hayır, hayır, hayır. Bu kabul edilemez. Sanırım çiçekçiden yedek bir tane almıştım." Annem ön kapıdan çıkıp dükkana doğru koşar.

Josefina dışarı çıkar ve sahte Noel ağacıyla geri döner. "Bunu nereye koymak istersin?"

"Julian'ın ofisine koyalım."

Beni o yöne yönlendirir. "Buna bayılacak."

"Aldığım süsleri görene kadar bekle. Gerçekten eşsizler."

Kıkırdaması yüksek tavanlardan yankılanır ve Lily ile beni de kahkahalara boğar. Annem bir doğum sahnesi ile gelir ve onu bekleme odasındaki sehpaye yerleştirirken, Lily Sam'in masasını hediye paketi ile sarar.

Josefina ve ben Julian'ın ofisine girip masasının karşısındaki köşede Noel ağacını kurmaya başlıyoruz.

"Bu fikir nereden geldi?" Kabloyu prize takar ve ağacı kaplayan ampuller yanarak hayat bulur. Parıldayan ışıklar, her parlak yüzeyde yansiyarak, yoğunluklarıyla neredeyse gözlerimizi kamaştırır.

"Her şey Detroit'teki sanat mağazasında Noel ağacını bulmamla başladı ve plan oradan oraya yayıldı."

Ay, Dios. ¿Dónde está la navidad?: Oh, Tanrım. Doğum sahnesi nerede?

"Julian biliyor mu?"

"Biraz."

Kafasını sallayarak gülüyor. "Siz ikiniz ve şakalarınız."

"Sence hoşuna g tmez mi?"

"Belki bir anlığına. Ofisini bırak, evini bile Noel için s slememiştir."

Nefesimi tutuyorum.

"Hiç mi?" O başını

sallıyor.

"Bu küfürdür."

"Biliyorum. Alerjisi olduğu için ona sahte bir ağaç aldım ama hala garajda tozlanıyor."

"Neden?"

"Sormaya cesaret edemedim. Ama şunu biliyorum" — asılmayı bekleyen s s eşyalarına işaret ediyor — "bu onun için iyi olacak."

"Nasıl yani?"

"       hayatın anlamı bu." Kaşlarımı  attım. "Süslemek mi?"

"Hareketleri mekanik olarak yapmak yerine *yaşamak*."

Onun sözleri beni çok etkiledi, bu yüzden kendimi ilk s s  asma işine verdim.

Ho, tatil zamanı.

Josefina, şeker kamışı striptiz direğine sarılmış Noel Baba karikatürüne gülerek kahkahalar atıyor.

"Bayıldım."

"Annem kalp krizi geçirirdi."

"Onu buraya getirip nefes nefese kalmasını ve ha ını sıkıca tutmasını izleyelim mi?" Gülerek cevap verdim. "Cazip, ama zamanımız kısıtlı."

Josefina, şeker kamışı piposundan esrar içen bir elf figürünü alır. " ok şık."

"Diğerlerini görene kadar bekle."

Gözlerindeki ışıltı, Noel ağacının ışıklarının yansımasıyla pek alakalı değil. "Geri döndüğüne çok sevindim."

Cümlesinin iki anlamı var, bunlardan biri boğazımı d ğ mliyor. Depresyonun getirdiği iniş  ıkışları anlayan biri varsa, o da Josefina'dır.

"Ben de geri d nd ğ me sevindim."

Kollarını bana doladı. "Seni  zledim."

Burnumun çekilmesi, yaktığım Noel kokulu mumdan alerji olduğu şeklinde yanlış anlaşılabilir, ama ben gerçeği biliyorum. Yıllar içinde kendimi kaybettim ve bir

Olmam gereken kişinin sadece bir parçasıydım, çünkü bunun büyümenin bir parçası olduğunu düşünüyordum.

Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Sam'in pazar gecesi geç saatlerde attığı mesaja göre, Julian sabah beşte uyanıyor ve evindeki spor salonunda egzersiz yaptıktan sonra Angry Rooster Café'ye uğrayıp bir bardak buzlu kahve içiyor. Sürprizi saklamaya yemin eden Sam, Julian'ı yakalamak için en iyi yerin kahve dükkanı olacağını söyledi.

Bu yüzden, isteksizce şafak vakti uyanıp giyinip, o oraya varmadan kahve dükkanına gittim.

"Merhaba." Boş kafedeki yerimden el salladım. "Dahlia?" Julian bana sert bir ifadeyle baktı.

"Günaydın."

"Bu saatte ne yapıyorsun?"

Buzlu kahvemi uzun bir yudumla içtim. "Sabah insanı olmaya karar verdim."

"Peki, nasıl gidiyor?"

"On dakika sonra bir kahve daha içtikten sonra tekrar sor." "Kaç tane içtin?"

"Sabahın altısında seninle konuşmak isteyecek kadar değil." Kasiyere doğru yönelir ve benim öğrettiğim gibi iki buzlu kahve siparişı verir. Ben de kahvemin kalanını içip boş fincanı yakındaki çöp kutusuna atarım.

İçeceklerimizi getirir. "Alın. Sabahı tek fincanla başlamanızı göze alamam."

Kalp atışlarımın hızlanmasını damarlarımdan akan espresso'ya bağlayabilirdim, ama o zaman yalan söylemiş olurum.

"Teşekkürler," boğazımdaki sıkışmaya rağmen söylüyorum.

Bu jest, içtiğim içecek kadar tatlı. Geçen gece bana gösterdiği ilginin nezaketten kaynaklandığını düşünmüştüm, ama bu çok daha fazlası gibi geliyor.

Akışına bırak, Dahlia.

Söylemesi kolay, yapması zor. Anksiyete ve kronik aşırı düşünme eğilimim nedeniyle hiç öyle bir insan olmadım, bu yüzden

ve tedbiri elden bırakacak biri değilim.

Eğer başarısız olacaksam, Julian tanık olarak ilk tercihim olmaz, ama en azından beni yeterince tanıyor ve en kötüsünü bekleyebilir.

Gümüş astarı bulmak için iyi iş çıkardın.

Julian'ın ardından kahve dükkanından çıkarken adımlarım daha hafif. Main Street, Hasat Festivali sonrası hüzünlü günler nedeniyle çoğu dükkanın kapalı olduğu için bomboş.

Julian'ın ofisine yarı yolda geldiğimizde, havadaki hafif soğuk ve elimdeki buzlu kahve nedeniyle titriyorum.

"İyi misin?" Bana bakıyor.

"Evet. Sadece üşüdüm." Pembe tüvit ceketimin önündeki düğmeyle uğraşıyorum.

Onun imalı bakışları vücudumu tarar. "Ceketin nerede?"

"Kıyafetime uymadı."

Julian, buzlu kahvesini yakındaki bir bankın üzerine koyup paltosunu çıkararak beni hazırlıksız yakaladı. Bardağımı aldı ve aynısını yaptıktan sonra sağ kolumu ceketinin koluna soktu.

On dakika içinde iki tatlı jest mi? Eğer öpüşmeden sonra böyle davranıyorsa, sonunda onun sikini yaladığımda ne olacağını hayal bile edemiyorum.

"TV anlaşması bozuldu, kış için burada kalmayı düşünüyor musun?" Julian'ın anlamlı sorusu, kırık kolumu ceketiyile örtürken bir taşla iki kuş vurmuş gibi.

Kalçamla ona hafifçe dokundum. "Neden? Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Seninle daha başlamadım bile." Dili alt dudağını izlemek için dışarı çıkıyor.

Vücudum sıcaklıkla doldu, soğukluk yok oldu.

Julian'ın birkaç cümlesi ateşimi yükselttiğine göre, kışlık paltoya kim ihtiyaç duyar ki?

Ofis binasının önünde durduğumuzda, panjurların kapalı olduğunu fark etmez, cebinden bir anahtar takımı çıkarır ve titrek parmaklarımın nedenini yanlış yorumlayarak buzlu kahvemi anahtarıyla değiştirir.

"Kapıyı aç."

Titrememe rağmen, ikinci denemede kapıyı açtım. İçeri girdim ve Julian girişten geçerken ışığı açtım.

Noel ışıkları onun koyu renkli gözlerine ve yüzüne yansıyor, lobiyi izlerken onu sıcak bir ışıkla sarıyor. "Vay canına."

Yıllar boyunca birbirimize yaptığımız tüm şakalar arasında, bu benim en sevdiğim şaka olabilir, ve bu çok şey ifade ediyor çünkü lisedeyken onun cildini geçici olarak maviye boyamayı başarmıştım.

"Bunları ne zaman yaptın?" Sam'in hediye paketi ile sarılmış masasına doğru yürüdü. "Lily ve annelerimiz dün sabah festivalden önce yardım etti." "Annem de bu işin içinde miydi?"

"Sen Sam'in anahtarını bana vermemesini söyledikten sonra anahtarı başka nasıl bulabilirdik?"

Kaşlarını çatmaya çalışıyor, ama Sam'in masasının arkasındaki duvarlara, mobilyalara ve şömineye yerleştirilmiş süslemeleri incelerken yüzünde yavaşça yayılan gülümsemeye karşı bu çabası boşuna.

"Beğenmedin mi?" diye soruyorum.

"Her zerremle." "Yıkacak mısın?"

"Ocak birinci günü."

Gülüyorum. "Ofisini görene kadar bekle."

İkimizin kahve fincanlarını Sam'in masasına bırakıp koridordan özel ofisine doğru koşar adımlarla uzaklaşıyor. Uzun adımlarına yetişmek için koşmam gerekiyor ama şanslıyım ki kapı açıldığında yüzünü görmek için yetiştim.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Lanet olsun."

Julian'ın ofisi, tatil mağazasının indirim reyonuna benziyor. Masasının arkasındaki raflarda müstehcen fındıkkıranlar ve iki buçuk metrelik şişme Noel Baba ve dinozor süsleri dizili.

Kendim söylemek gerekirse, hoş bir dokunuş.

Hızla dikkatini, pencerenin yanında, sokağa bakan köşede duran ağaca çevirir.

Mükemmel şekillendirilmiş saçlarını dağıtırcasına başını sertçe sallar. "Bu gördüğüm en zevksiz dekorasyon."

"Biliyorum."

"Bu şimdiye kadarki en iyi şakan olabilir, ama listemi kontrol etmeliyim." İtirafı yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bana gülümser ve ben tüm düşüncelerimi kaybederim.

"Senin arabayı yüzen iskeleye gizlice sokup gölün ortasına demirlediğim zamankinden daha iyi değil, ama ona yakın."

Bu anı hatırlayarak gülümsüyorum. "Seçtiğim süsleri görmedin mi?"

Hen

üz. Julian beni ağacın yanına çağırıyor ve sonraki beş dakikayı seçtiğim süsleri göstererek geçiriyorum ve yanımdaki heybetli adamdan birkaç derin kahkaha koparıyorum.

Onları dikkatlice dalın üzerine geri yerleştirir. "Annemin de bu işe karıştığına inanamıyorum."

"Bu işe mi? Ben ona fikrimi söylediğimde neredeyse tüm operasyonu o yönetiyordu."

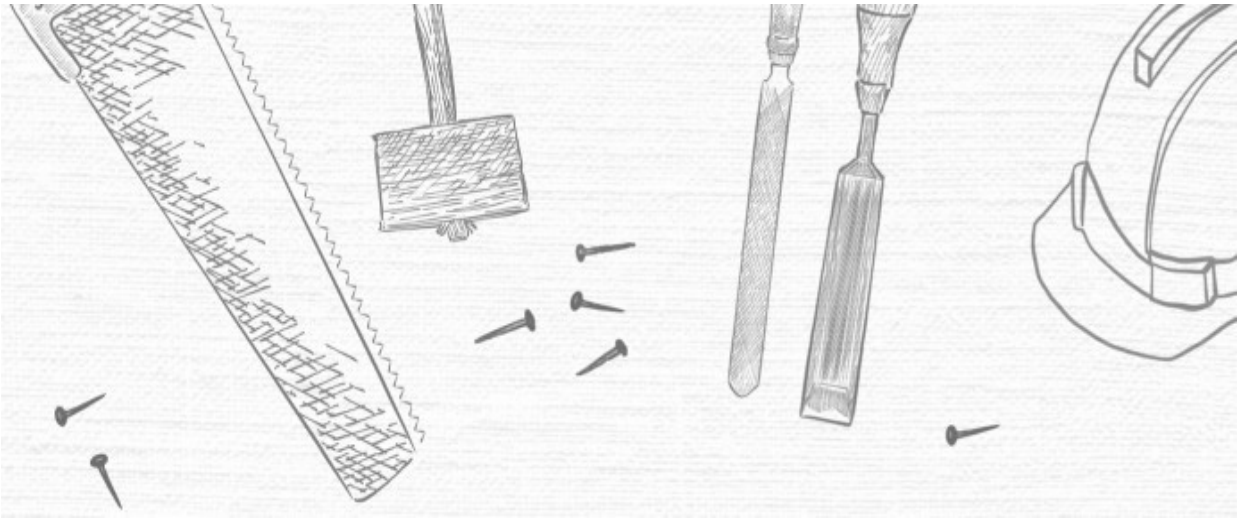
"Eğlendin mi?" "Çok."

"İyi." Bana doğru adım atar.

"Ne yapıyorsun?" Bir adım geri çekildim.

"Sen eğlendin, şimdi sıra bende." "Julian..."

Elini boynumun arkasına dolayarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve tek bir öpücükle itirazımı bastırdı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Julian

Dahlia'yı, sabahın altısında tek başına oturmuş, kahvesini yudumlarken telefonunda bir şeyler yaparken gördüğümünden beri öpmek istiyordum.

Dahlia sabahları erken kalkmayı seven biri değildir, bu da bir şeylerin ters gittiğinin ilk ipucu olmalıydı.

Şakası harikaydı, hatta ustaca bile denilebilirdi, ama tek düşünebildiğim onu öpmek olduğu için şakanın tadını çıkaramadım.

O yüzden tam da bunu yapıyorum.

İlk başta şaşıır, ama benim tempoma ayak uydurması sadece birkaç saniye sürer. Boynumu sıkıca kavrayan elleriyle tırnakları derime batar ve ben de o acıyı, ellerimi saçlarına geçirip köklerinden çekerek, o nefes nefese kalana kadar ödeşiriz.

Dahlia'yı öpmek, eteğini kaldırıp yeni dekore ettiğim masaya karşı onu sikme isteğiyle mücadele ederken, dişler ve dillerin savaşı gibi hissettiriyor.

Yavaş olmalısın, diyorum kendime, dilimi onun dilinin üzerinde gezdirirken.

Kolunu çekene kadar beklemelisin. Elini sikimi örten kumaşın üzerine kaydırdığında inlerim.

Artık yapamayacak hale gelmeden dur. Ağzımı onunkinden ayırıyorum ve en tatlı, hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş duyuyorum.

Sadece birkaç saniye daha, diye söz veriyorum, saçlarını çekip boynunu ortaya çıkarıyorum.

O benim sikimi parmak uçlarıyla okşarken, ben onun boğazını öpüp, ısırıp, emiyorum.

Saçıma yapışır ve başımı geriye doğru çekecek kadar sertçe çeker. "Hey." Acıyan yeri ovuştururum.

"Annem bir öpücük izi görse çıldırır."

"Eşarp takmak için yılın en güzel zamanı." Ona doğru eğildim, ama o tek parmağıyla alnımın ortasına dokunarak beni geri çekti.

"Beni işaretlemek için bu kadar çaresiz olduğunu kim bilebilirdi?"

"Boynun masadan kurtulmuş olabilir, ama kığın hala avlanabilir."

Gözleri büyüdü.

İşaret parmağımı boynundaki kırmızı lekelerin üzerinden gezdiriyorum.

"Hoşuna gider mi?"

"Emin değilim, ama öğrenmeye hazırım."

"Alçını çıkardıktan *sonra* sözünü tutmanı bekliyorum."

"Tamam." Derin bir iç çekişi muhtemelen bir kilometre öteden duyulabilir.

"Neyse, işime dönsem iyi olacak. Dekorasyon lansmanım için son teslim tarihi yaklaşıyor, kaçırmak istemem."

"Kurucunun evinde görüşürüz?" diye soruyorum, o kapıdan çıkmadan önce.

"Neden?"

"Birkaç şeyi kontrol etmek ve planımızın hala aynı olup olmadığını görmek istiyorum."

"Hâlâ beni buradan çıkarmak mı istiyorsun?" Gözleri

parladı. "Bunu biliyordun mu?"

"Projeyi yarı sürede bitirmek istemenin tek mantıklı açıklaması vardı."

"O zaman belki de işleri biraz yavaşlatmalıyım." Dahlia ile vakit geçirmek istediğimi itiraf ettiğime göre, işleri aceleye getirmek için bir neden yok.

İşleri rahat tutmaya ne oldu? Kafamın içindeki küçük, paranoyak ses soruyor.

"Neden..." Sorusu anahtarların sesiyle kesilir. "Sam'in tepkisini görmem lazım! Hoşça kal!" Köşeyi dönerek hızla uzaklaşır ve beni yüzümde aptalca bir gülümsemeyle yalnız bırakır.

Ryder'ın bana inat başka bir erkek marangoz tuttuğundan emin değilim, ama ona ihtiyacım olduğu için şanslı, yoksa onu kovardım.

Hatta bunu bir ders vermek için yapmaya bile niyetim var.

Çekici marangoz, Dahlia'nın çizimini daha iyi görmek bahanesiyle ona yanaşır.

Kan basıncım yükselir. "Sen, sakallı. Sesimi duyuyor musun?" Sesimi nötr tutmaya çalışıyorum, ama sert duruşum Dahlia'nın dikkatini çekiyor gibi.

Yanındaki marangoz başını kaldırır. "Ben mi?"

"Tabii ki Bayan Muñoz'dan bahsetmiyorum." "Elbette hayır, Bay Lopez."

"Adın ne?" "Patrick."

"Tebrikler, Patrick. Terfi ettin." Kaşları havaya kalkar.

"Ne?"

"Dışarıda Ryder'ı bul ve ona Aurora Gölü projesinde çalışmanı istediğimi söyle."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Ona el sallayarak uğurlarım.

Patrick kapıya doğru koşarak çıkar, Dahlia ve beni geride bırakır. Dahlia'nın kaşları çatılır. "Her şey yolunda mı?"

"Şu anda var."

Gözleri parladı. "Patrick burada sadece bir gün çalıştıktan sonra terfi almayı hak etmek için ne yaptı?"

"Onun becerilerine başka bir yerde ihtiyacım vardı." "Peki ya ev ne olacak?"

"Patrick'in işini ben devralacağım."

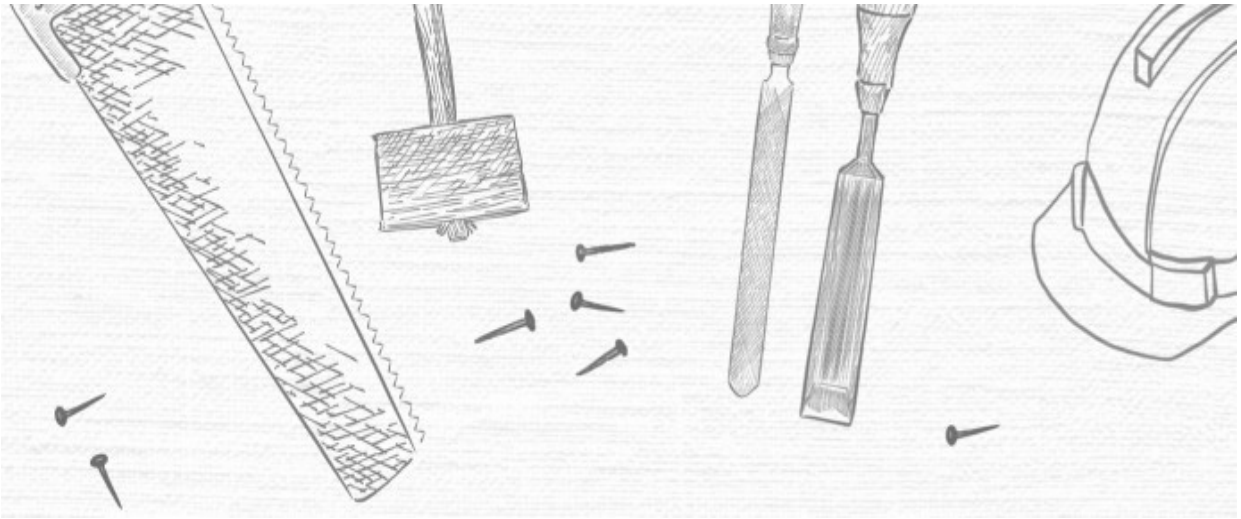
Dahlia birkaç kez gözlerini kırptırır. "Ciddi olamazsın."

Ölümcül ciddiyim.

Kıskançlık çok güçlü bir motivasyon kaynağı olabilir, ama gerçekleri değiştirmez. Sevdiğim şeyden, onun getirdiği acı yüzünden kaçmaktan yoruldum. Tıpkı burada, Dahlia'nın bana verdiği her projede ellerimi kirletmek varken, toplantılarda olmak istermiş gibi davranmaktan yoruldum.

Kurucunun evinde çalışmak için yaptığım plan, kıskançlık ya da Dahlia'yı etkileme ihtiyacımın ötesinde.

Bu tamamen *benimle* ilgili.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Julian

"Dahlia ve senin tekrar şakalar yapmaya başlamanızın an meselesi olduğunu biliyordum." Rafa, ofisinin kapısının yanındaki ağacı kontrol ediyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Oda içinde göz gezdirir. "Bütün yer berbat olmuş." "Kesinlikle."

"Yakında hepsini kaldıracak mısın?" "Muhtemelen

Yeni Yıl'dan sonra." Dudaklarını kıvrılır.

Kaşları yükselir. "Süslemeleri altı hafta daha bırakmak mı istiyorsun?

Neden?"

"Onlara alıştım."

"Oh hayır," diye mırıldanarak tavana bakar.

"Ne?"

"Ona aşık oluyorsun. *Yine.*" "Öyle

olsa ne olur?"

"İnkâr etmemesi bile yeterli kanıt." İç çekiyorum.

O da benimle aynı şekilde iç çeker. "Gidip kasabanın geri kalanını uyarmalı mıyım?"

"Bu sefer sivilleri karıştırmayacağız." O

bana sert bir bakış attı.

"Ya da hayvanlar," diye ekledim.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür.

"Ve kimsenin zarar görmeyeceğinden emin oldum." *Özellikle Dahlia.* Tanrı korusun, çılgınca tepki verip diğer kolunu da kırmasın.

Rafa başını eğdi. "Ne planladın?"

"Bana yardım edip etmeyeceğine bağlı."

O başını sallar. "Hayatta olmaz. Beni olan bitenden uzak tutabilirsiniz."

"Beni dinlemedin bile."

"Seni *böyle* gülümseten her şey kötü bir fikirdir."

Yüzümdeki aptal sırıtışı silerim. "Ama bunu başarmak için yardımına ihtiyacım olacak."

"Başka bir şaka savaşı başlatmana yardım etmek, hapis cezası almak demektir." Kollarını göğsünde kavuşturur.

"O sadece bir kez oldu."

"Hala yangın musluğunun 30 metre yakınına park edemediğimi biliyor musun?"

Gülüyorum. "Şehirde park etmek çok zor olmalı." "İşte bu yüzden siz ikinizden uzak duruyorum."

Omzuna dokunup sıkıyorum. "Hadi ama. Eski günlerdeki gibi olacak."

Anlaşılmaz bir şey mırıldanıyor. Dahlia'ya yine şaka yapmak sadece ona iyi gelmez, hayatında biraz eğlenceye ihtiyacı olan Rafa'ya da iyi gelir.

"Sen olmadan bunu yapamam dostum."

Titreyen buz sarkıtlarıyla süslenmiş tavana bir göz attı. "Sam'e yardım etmesi için para vermiyor musun?"

"Onun sadakati bölünmüş."

Rafa sakalını ovuşturur. "Haklısın." "Yani bana yardım edecek misin?"

"Senin bu kadar acınası olduğunu hatırlamıyorum." "Sadece sen *önce şaka yapıp sonra soru sorardın* da ondan." Gözleri kısılır. "Aklında ne var?"

"Onu önümüzdeki dört altı ay boyunca ı ışık açık uyuyacak hale getirecek bir şey."

"İnsanları korkutmayı seviyorum."

"Son zamanlarda tavırlarınla çok uğraşmana gerek yok sanırım." "Siktir git." Beni kenara itip masamın karşısındaki boş sandalyeye oturdu.

"Senin aklının başına geleceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." "Sadece sen bunlardan birini hiç başaramadığın için."

"Çünkü sen bunu bana yapmadan başaramadın." yapamadığın için."

Rafa'nın şakacılığının tadını çıkarayım ve bu şakayı onun çabalarına layık hale getireyim.

Klavyeyi hızlıca kontrol ettikten sonra bilgisayarımın ekranını kilidini açıp ona doğru çeviriyorum. "Plan şu..."

Son birkaç günümü toplantılarımı yeniden planlayarak ve Sam ile yeni programımı kesinleştirerek geçirdikten sonra, nihayet Kurucunun evinde yarı zamanlı çalışmaya başlayabilirim.

Arka bahçedeki geçici çadır, bu büyüklükteki bir proje için ihtiyacım olan tüm aletlerle donatılmış durumda, bu da marangozluğa geri dönme sürecini kolaylaştırıyor. Babamın eski marangozhanesinde çalışmak zorunda kalsaydım, bu işi başarabilir miydim, emin değilim.

Adım adım ilerliyorum.

Koruyucu ekipmanlarla gözlerimi, burnumu ve ağzımı kapatırken kemiklerimdeki ağrıyla mücadele ediyorum. İlk korkuluğa çalışmaya başladığımda, taze talaş kokusu ve aletimin tahta direğe sürtünme sesi havayı dolduruyor.

Pratik yapmadığım için normalden daha uzun sürüyor, ama yıllar boyunca edindiğim beceriler geri geliyor.

Neden bunu yaptığımı hatırla, diye kendime kızıyorum, bir hata yaptığımda. Tahta direği yığına atıp yenisini alıyorum.

Bu senin için, diye kendime söylüyorum ve baştan başlıyorum.

Tasarımı mükemmelleştirmek için iki deneme daha yapıyorum. "Biri bitti, birkaç yüz tane daha var." Direğe üfleyip daireler çizerek her ayrıntıyı not alıyorum.

Sam'den gelen yeni mesajlar telefonumun titremesiyle iyi ruh halim bir anda bozulur.

SAM

Lake Aurora projesiyle ilgili sorunlar. Mario'yu hemen ara.

SAM

Ayrıca, tasarım ekibi yarın townhouse'lar hakkında görüşmek istiyor. Size danışmaları gereken bir durum ortaya çıktı.

SAM

Çıkmaz sokağın döşemesi gecikti. Birkaç hafta içinde gelmesi gerekiyor.

Ofis programımı Dahlia'nın planladığı marangozluk işleriyle uyumlu hale getirmek zor olacak. Kurucunun evinden bir saatten fazla uzak kaldım ve Sam şimdiden telefonumu patlatıyor.

Koruyucu maskemizi çıkarıp telefonu çalışma masasına koyuyorum ve bir çekiç alıyorum.

Çok cazip.

"Hey. Silahı bırak ve telefondan uzaklaş." Dahlia'nın arkasında çadırın kanatları çarpıyor.

Çekici masanın üzerine bırakıyorum. "Göründüğü gibi değil."

"Yani telefonunu kırmak üzere değildin?"

Sol koluna bakıyorum. "Sonunda alçını çıkarmışsın." "Konuyu çok ustaca değiştirdin."

Sessiz kalıyorum.

Ahşap direklerden birine uzanır ve her açıdan inceler. "Bu... çok güzel."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kelimeler ağzımdan çıkarken kendi kulaklarıma bile acınası geliyor.

"Baban seninle gurur duyardı."

Boğazımda biriken duygular boğazıma düğümlenir. "Hiç de mükemmelden

"Haklısın. Çok daha iyi."

O, kartı masanın üzerine geri koyarken gurur dalgası beni kapladı.

Telefonum tekrar titrer ve başımı iç çekerek geriye yaslarım.

"Ee, neler oluyor?" Çalışma masasının altından bir tabure çekip oturur.

Gözüm seğirdi. "Programlamada birkaç sorun var."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" "Yok, pek."

Gözleri kısılır. "Yardım istemek istemediğin için mi böyle söylüyorsun?"

"Bunu söylüyorum çünkü benim yaptığımı kimse yapamaz." "Peki o neymiş?"

"Her hafta ekipler, emlakçılar ve komitelerle toplantılar yapıyorum.

Planları, izinleri ve tüm o sıkıcı şeyleri tartışıyorum."

"Alınma ama bu roket bilimi falan değil."

Ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine soktum. "Hayır, ama zaman alıcı."

"Sorumluluklarınızı paylaşmak için birini işe almayı düşündünüz mü?"

Sayamayacak kadar çok kez duydum.

"Evet." "Ve?"

"Bu iş için doğru kişiyi bulamadım." "Yeterince aradınız mı?"

Tamamen donup kalıyorum.

Odaklandığı tahta parçasından başını kaldırır. "İyi bir ekibin var. Eminim içlerinden biri yükünü hafifletmekten mutluluk duyacaktır."

"Biliyorum." Güvenebileceğim insanlar için çalışıyor olduğum için şanslıyım ve onlara uygun maaş veriyorum, ama bu, hiçbirinin benim işimin gerektirdiği sorumluluklara hazır olduğu anlamına gelmiyor.

Korkuluğu masanın üzerine koyup bitmemiş başka bir tahta parçası alıyorum.

Dahlia çalışma masasına yaslandı. "Biraz ara vermek istersen, toplantılarda sana yardım etmekten memnuniyet duyarım."

"Gerçekten mi?"

Omuzları kalkıyor. "Tabii. Yıllar boyunca birçok tasarım ekibi ve genel müteahhitle çalıştım."

"Bilemiyorum..."

"Bir düşün. Kurucunun evi yaratıcı bir meydan okuma olsa da, ben sekiz farklı evi ve yoğun bir çekim programını idare etmeye alışkınım."

"Sıkıldın mı diyorsun?"

"Evet, o da var, bir de yeterince kullanılmamış." Yığınımından ikiye iki bir parça alır ve elinde oynar. "Tasarım stilin pek hoşuma gitmiyor, ama

kurucunun evi için tüm dikkatini bana vermek anlamına geliyorsa kişisel görüşlerimi bir kenara bırakabilirim."

"Diğer acil meselelere tüm dikkatini vermeni tercih ederim." Kurnaz gülümsemem onu çatlatıyor.

"Ciddiyim, ama yardımımı istemiyorsan, sorun değil." Yorumuyla beni ciddiye aldı. "Bana yardım etmek mi istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Tabii. En azından Yeni Yıla kadar."

Midemdeki düğüm sıkışır. "Hâlâ bu kadar çabuk gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Yoğun çekim programı olmadan, nihayet Design by Dahlia'nın kilometrelerce uzunluktaki bekleme listesini halledebilirim. Bu müşterilerin bazıları hizmetlerimi iki yıldan fazladır bekliyor."

"Buradan onların evlerini tasarlayamaz mısın?" Sorusu ağzımdan kaçıyor. "Şey... Bilmiyorum. Henüz üzerinde pek düşünmedim."

Bu *hayır* demek değil, o yüzden kabul ediyorum. Dahlia'nın özel bir meydan okumaya ihtiyacı var ve ne olacağına karar vermek bana kalmış.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Son beş dakikayı akıl sağlığımı sorgulayarak geçirdikten sonra Julian'ı tutup eve götürdüm.

"Ne yapıyoruz..."

"Şşş!" diye

fısıldadım.

Julian alnını tişörtünün altıyla siler ve karın kaslarını görürüm.

Mobilyaların yerde sürüklenmesi gibi düşük bir gürültü, kolumdaki tüyleri diken diken etti. "O! Duydun mu?"

"Muhtemelen Ryder yukarıda bir şey deliyordur."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Olamaz. Ryder ve ekibi bir saat önce çıktı."

Normalde ben de çıkardım, ama Julian'ı yalnız bırakmak istemedim, bu yüzden kalıp yeni iyileşen sol kolumun avantajından yararlandım. Alçı olmadan, boya örnekleri, duvar kağıdı örnekleri ve evin yarısını çerçeveletip çerçeveletmemek konusunda takıntılı bir şekilde düşünmek gibi küçük işleri evin her yerinde yapabiliyorum.

Başka bir kazıma sesi duyunca Julian'a yaklaştım. "Bunu duyduğunu biliyorum."

"Ryder gittiğinden emin misin?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Kesinlikle."

Julian omuz silkti. "Malzemeler sürtünüyor olabilir..."

"Ev soğurken birlikte. Evet, hayır. Buna inanmıyorum, Bay İnanmıyorum..." Cümlemini yarım bıraktım.

"Hayaletler mi?"

Dişlerimi dudaklarıma bastırdım. "Şşş! O kelimeyi söyleme!" Gözleri, başımızın üzerindeki avize titrerken yuvarlandı.

"Ah!" Çığlık attım ve Julian'ın elini ölümcül bir şekilde sıktım.

Parmaklarımı çekmeye çalıştı ama başaramadı. "Sakinleşebilir misin?"

Kaşlarımı çattım. "Endişeli birine rahatla dediğinde ne olur, biliyor musun?"

"Ne olur?"

Elini daha sıkı sıkıyorum. "Tamamen tersi olur!"

Onun derin iç çekişi küçümseyici bir tavırla algılanıyor. "Elektrikçiler bugün aynı avize üzerinde çalışıyorlardı."

Hava deliklerinden ani bir soğuk hava esintisi gelir ve kolumdaki tüyler diken diken olur. "Bunu açıklayabilir misiniz?"

"Neyi açıklayayım?"

"Boş ver." Sesim sadece Julian'ın duyabileceği kadar alçaldı. "Sanırım o burada."

"Kim var?"

"G.B.," diye fısıldadım.

"G.B.?" Birkaç saniye duraksadı. "Oh. Gerald Baker mı?"

"Sen ciddi misin?" Onu kaburgalarının arasına sıkıştırdım.

Acıyan yeri ovuşturdu. "Ah. O neydi?"

"Onun adını yüksek sesle söyleme."

"Şimdi saçmalıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Yemin ederim, sanki hiç korku filmi izlememişsin gibi." "Neden?"

"Çünkü izlemiş olsaydın böyle söylemezdin."

"Bunu söyleyen kişiye ne olur?" diye sorar, gözleri gizli bir eğlenceyle parıldasa da sesi nötrdür.

"G.B. gibi olurlar." Orta parmağımı boğazıma götürüp kesme hareketi yapıyorum.

"Sen çok..." Sesi, elektrikle birlikte kesilir. "Julian!" Kollarımı beline doluyorum.

Cep telefonunu çıkarır ve flaşı açar, neredeyse gözlerimi kör eder. Kendimi ondan ayırmaya korkuyorum, bu yüzden o merdivenlere doğru yürürken bir bebek maymun gibi ona tutunuyorum.

Onu durdurmak için boşuna ayaklarımla yere bastırıyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Şalter panosunu bulmaya." Elimi çekmeye çalışıyor. "Hayır!"

Evde ürpertici bir ses yankılanır. Julian'ın gözleri büyür.

Sesim alçalır. "Bu da neydi?" Adem elması yukarı aşağı hareket eder. "Bilmiyorum."

"Sana Ryder'ın sesi gibi geldi mi?"

"Belki yaralı bir hayvan tavan arasına girmiştir?"

"Evet, sonra ne? Elektrik kablolarını ısıtırıp elektrik kesintisine mi neden oldu?"

Yüzünü buruşturur. "Olası. Bir keresinde şantiyelerimizden birinde elektrik kutusuna düşen bir kertenkele olmuştu."

Zonklayan şakağımı ovuşturuyorum. "Bir kez olsun bu kadar mantıklı olmayı keser misin?"

"Senin gibi histerik bir şekilde bağırمامı mı tercih edersin?"

"Histerik bir şekilde bağırmiyorum."

Yukarıdaki koridorda tüyler ürpertici bir ses yankılanır, ardından kötüye işaret eden bir öksürük sesi gelir.

Julian bir adım atamadan tırnaklarım koluna batar.

"Oraya çıkamazsın."

Korkmuş bir çocuğa yapar gibi elimi okşadı. "Merak etme. Geri döneceğim."

"Hayır! Böyle şeyler söyleyemezsin!"

"Sen başka birisin." Başını sallar ve gülerek elindeki telefonla merdivenlerden yukarı çıkar.

Telefonumun flaşını açıp, o merdivenlerden yukarı çıkıp doğu kanadına doğru köşeyi dönene kadar olduğum yerde donakaldım.

"Julian!" Bir dakika sonra fısıldayarak bağıyorum, ama cevap yok.

"Ciddiyim. Dalga geçmeyi bırak da buraya gel. Elektriği yarın gündüz hallederiz." Bu sefer daha yüksek sesle konuşuyorum.

Yukarıdan bir şeyin kırılma sesi geliyor, kalbim deli gibi atıyor. "Julian?"

Elektrik ve hayatta olduğuna dair hiçbir işaret olmadan dört dakika bekledikten sonra merdivenleri kendim çıkmaya karar verdim.

"Oraya vardığımda hala hayatta olursa, onu kendi ellerimle öldüreceğim." Kalbimin şiddetli atışları yüzünden kendi sesimi bile zor duyabiliyorum.

"Julian? Neredesin?" Merdiven sahanlığına ulaştığımda sesleniyorum. Telefonunu tekrar arıyorum ama direkt sesli mesaja düşüyor.

Kahretsin.

Yukarıdan ağır mobilyaların hareket ettirilmesine benzer bir ses geliyor.

"Çatı katı olmasın," diye inliyorum kendi kendime.

Boynum karıncalanıyor ve izlendiğim hissi kolumdaki tüyleri diken diken ediyor.

Arkamda biri ya da bir şey olup olmadığını kontrol etmek istesem de dönmüyorum. "Hey, Gerald. Barış içinde geldik. Lütfen beni ya da senin varlığına şüphe duyan saf arkadaşımı öldürme. Hayaletlerin gerçek olmadığını söylerken ciddi değildi, yemin ederim."

Çatı katına çıkan merdivenlere doğru yürürken izlendiğim hissi hiç geçmez.

En alt basamakta duruyorum. "Julian? Orada mısınız?"

Çatı katının kapısı kapalı ve Julian'ın el fenerinin ışığına benzeyen yumuşak bir ışık altından sızıyor.

Elimi göğsüme, hızla atan kalbimin üzerine bastırıyorum.

Sen Dahlia Muñoz'sun. Hiçbir şeyden korkmuyorsun.

Bunu, gençken anksiyete teşhisi konmuş bir kadın söylüyor.

Midem bulanmasına rağmen merdivenleri çıkıp tavan arası kapısının önünde duruyorum. Bir saniye tereddüt ettikten sonra omuzlarımı geriye atıp kapı kolunu çeviriyorum.

Kapı gıcırdayarak açılır ve ben dikkatlice içeri adım atarım. Arkamdan bir soğuk hava dalgası çarpar ve kapı çarparak kapanır, beni yerinde zıplatır.

"Merhaba?" Başka bir şey olursa ağlayarak patlayacağımdan korkuyorum.

Yumuşak bir koşuşturma sesi duyunca el fenerimi sesin geldiği yöne çevirdim.

"Oh, lanet olsun!" Kan donduran bir çığlık atarken telefonum düşüyor.

Kırmızı gözleri parıldayan, yumruğum büyüklüğünde kesici dişleri ve uyluklarım kadar geniş bacakları olan devasa, tüylü bir örümcek bana bakıyor.

Hareket ediyor ve ben

kendimi kaybediyorum.

"Julian!" diye bağıryorum.

Tavan arası ışıkla doluyor ve destek kirişlerinin arkasına saklanan iki yürüyen ölü adamın kahkahalarını anlamam birkaç saniye sürüyor.

"Seni öldüreceğim!"

Gülüşleri kesilir ve kendilerini gösterirler. Rafa'yı tamamen görmezden gelerek Julian'a atlarım. Beni yakalar ve boğazına sarılmadan önce kollarımı arkamda kilitler.

"Yakaladım."

"Senden nefret ediyorum!" Ayağımı kaldırıyorum, ama Julian benim tekmemi kaçırıyor ve ayağım ahşap zemine çarpıyor.

Beni göğsüne doğru çekiyor. "Bu hoş değil." "Beni öldü sanmam için tuzak kurman da hoş değildi!"

Rafa telefonunun ekranına gülümser, sonra odayı Julian'ın adını haykıran sesim doldurur.

"Ona yardım ettiğine inanamıyorum." Parmağımı ona doğrultuyorum. Rafa omuz silkiyor. "Julian haklıydı. Bu eğlenceliydi."

"Eğlenceli mi? Ben *travma* geçirdim, seni pislik."

Rafa merdivenlere doğru yürürken videomu tekrar oynatıyor ve çığlıklarım duvarların arasında yankılanıyor. "Bunu aile grubuna göndermek için sabırsızlanıyorum."

"Rafa! Buraya gel!" Julian'ın tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Telefonum yere düşüyor. "Gönderdin mi?"

Rafa çenesini Julian'ın yönüne doğru eğiyor. "Davet için teşekkürler." "Julian'ın cenazesine de davet edeceğim," diye bağıyorum.

Arkasını dönüp merdivenlerden aşağı iner. "Pazar günü görüşürüz Dahlia," der güvenli bir mesafeden.

Julian'ın tutuşuna karşı direnirim, ama sert olmaması gereken bir şeye sürtünce dururum.

"Tahrik oldun mu?"

"Son bir dakikadır bana sürtünerek kıvranıyorsun, azgın olmam imkansız." Daha sert mücadele ediyorum, o da tıslayarak tepki veriyor.

İyi. Hak etti.

"Kes şunu, bırakayım seni," derken tutuşunu sıkılaştırır. Hâlâ kollarındayım. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ofisimin ödeşmesi olarak düşün." O uzaklaşır.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Yaptığım şey sevimliydi! Bu ise... rahatsız edici!" "Korkmuş muydun?"

"Ölümüne korktum."

Başını eğdi. "Yine de korkmana rağmen beni kurtarmaya geldin." "Geçici bir karar hatası."

"Bana zarar vereceğinden korktun mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Daha çok şeytan tarafından ele geçirilenden korktum, ama sonra bunun senin doğuştan beri böyle olduğunu hatırlamalıydım."

Gülümsemesi genişledi ve kızgınlığının bir kısmı geçti. "Korkunca benim adımı söyledin."

"Hayatım gözlerimin önünden geçtiğinde söylediklerimden sorumlu tutulmamalıyım."

Başparmağıyla alt dudağını izliyor. "Ne gördün?"

Ellerimi yavaşça göğsünde gezdiriyorum ve ondan en tatlı nefesini alıyorum. "Sen."

Yanağını avuçları arasına alıyor. "Nasıl?"

"Beni böyle tuttun." Ellerini kalçalarımın doğru çekiyorum. "Ve?"

Parmakları cildime bastırıyor.

"Ve ben seni böyle boğdum." Ellerimi boynuna doladım ve gözleri bir anlığına açılacak kadar sıkıca sıktım.

Ellerini benim ellerimin üzerine koyar ve boynuna daha derine bastırır. "Fantezilerinden birini gerçekleştirmek istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı."

Parmağını göğsünün ortasından aşağı doğru gezdiriyorum. "Kolumu çekene kadar devam edeceksin gibi değildin."

"Lafı açılmışken..." Elini sol kolumun üzerinde gezdirir.

Kalçalarını öne doğru ittiğinde titrerim.

"Bu, bu gece telafi etmeyi planladığım bir fedakârlıktı."

"Neden daha sonraya kadar bekliyorsun?" Parmaklarım heyecandan titreyerek kemerine uzanıp onu açmaya çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Geri çekilmeye çalışıyor ama ben onu toka ile yerinde tutuyorum.

"Bağlamdan anlamaya çalış." Çözdüğüm kemeri halkalardan geçirip bir kenara atıyorum.

"Senin için başka planlarım vardı." Derin sesi midemi kıpır kıpır ediyor.

"Onları sonraya sakla."

"Dahlia..."

Fermuarının kayması omurgamdan bir titreme geçiriyor. Dizlerimin üzerine çöküp pantolonunu, iç çamaşırına baskı yapan sertleşmiş ereksiyonunu ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyorum.

"Beni korkutmak seni tahrik mi etti?" Parmaklarımla onun ucunu kaplayan nemli kumaşı okşadım.

"Olması gerekenden daha fazla."

"Bu iğrenç." Onun uzunluğunu tüy kadar hafif bir dokunuşla okşuyorum. "Farkındayım."

Dizlerimin üzerine çöküp boxerının lastiğini tutup uyluklarından aşağı kaydırarak sikini serbest bırakıyorum.

Çenemi sertçe kavrar. "Eğer ödülüm buysa, seni biraz daha korkutmalıyım."

Başımı geriye eğip ona sert bir bakış attım. "Sessizken seni daha çok seviyorum."

"Ne—"

Dilimi onun penisinin uzunluğu boyunca gezdirip ucunu izledim. İnlemesi ayak parmaklarımı spor ayakkabılarımın içinde kıvrılmaya başladı ve aynı hareketi diğer tarafta da tekrarladım.

Parmakları saçlarımın arasından kayarak beni yerinde tutar. "Önce seni yemeğe çıkarayım."

"Randevuya çıkmak için anlaşılmadık." Dilimi onun ucuna değdirip, bir damla azgınlığını topluyorum.

Yorumum bana en ateşli bakışını kazandırdı. "Aç." Bu kelimeyi neredeyse hırlayarak söyledi.

Dudaklarım itaatten çok şaşkınlıktan açılır. Julian fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor, içime sertçe giriyor. Boğulur gibi oluyorum, tutunmak için parmaklarımı uyluklarına geçiriyorum.

Onun büyüklüğüne alışmam biraz zaman aldı ve o, gözlerim gözyaşlarından bulanıklaşmayana kadar sabırla bekledi.

"Sen de sessizken daha çok hoşuma gidiyorsun." Aynı hareketi tekrar ederken bana en çılgın gülümsemesini gösterir, ama bu sefer ona karşı daha hazırlıklıyım.

Julian ritmini bulduğunda, durumu kontrol etme çabam suya düşer ve o, ağzımı en lezzetli ve ahlaksız şekilde sikmeye başlar. Kontrolü kaybetmeyi nefret etmeliyim, Julian'ın beni bu şekilde kullanmasını her şeyiyle hor görmeliyim, ama tüm bunlar beni o kadar tahrik ediyor ki, umursamıyorum.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, bakışları kalbimi delip geçiyor.

Boğuk bir sesle adımı tekrarlıyor, bu ses midemdeki kasları gerginleştiriyor. Dilimi düzleştirip, onu tıslatacak kadar sertçe emmeyi tekrarlıyorum.

Saçımı kökünden koparacak gibi arkadan tutup küfürler savururken, ben de acıyı ona geri vermek için tırnaklarımı kışına o kadar sert batırıyorum ki yarım ay şeklinde izler kalıyor.

"Bunu bir daha yaparsan, ellerini meşgul edecek daha iyi bir yol bulurum."

Siktir git. Ona göstereceğim.

Eteğimin kenarını kaldırıp sıırsıklam olmuş iç çamaşırımı ortaya çıkarıyorum.

İç çamaşırımı yana çekip yarıklarımı okşarken, bakışları her hareketimi takip ediyor. Bu süreci uzatmak için klitorisime dokunmamaya dikkat ediyorum.

İtme hareketini yarıda keserken kasları şişti. "Bakayım."

Parlak orta parmağımı havaya kaldırdım.

"Siktir."

Vücudum 4 Temmuz'daki gökyüzü gibi parlıyor.

"Nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göster bana."

Onun isteği bir nevi sınav gibi geliyor ve ben bu sınavdan başarıyla geçmekten başka bir şey istemiyorum. Geri çekiliyor ve ağzımın tekrar onun mülkiyetine geçmeden önce kendimi toparlamam için bana biraz zaman veriyor.

Tanrım. Bu çok yanlış.

Bacaklarımı daha geniş açtım ve onun hareketlerine kendiminkilerle uyum sağladım. Parmaklarımın her hareketi omurgamda yeni bir kıvılcım dalgası yaratıyordu ve bir dakika sonra kaslarım titremeye başladı.

Klitorisimle oynuyorum ve alt karnımda artan baskıdan titriyorum.

"İşte böyle, tatlım." Çılgın temposu hızlanıyor.

Karnımdaki kelekler onun takma adıyla öfkelenip isyan çıkararak patlamak üzere. Onun inlemelerinin sesleriyle kendimi tahrik ederken gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor.

"Dahlia," diye mırıldanıyor, ben dudaklarımı onun penisinin etrafına dolayarak onu titretmeye yetecek kadar sert emiyorum.

"Siktir, tatlım. Bu işte çok iyisin."

Julian bir nefeste iki kez küfür mü etti? Bir kız buna alışabilir.

"Siktir et." Ağzımdan çıkar, beni ayağa kaldırır ve elimi tutup göl manzaralı pencerenin olduğu duvara doğru sürükler.

"Ne yapıyorsun..." Sorum, o dizlerinin üzerine çöküp bacağımı omzuna atıp iç çamaşırımı yana çekmesiyle kesildi.

Kızlık sırtıma bir sanat eseriymiş gibi bakıyor, tam bir hayranlık ve adanmışlıkla. Bacaklarım titriyor, bu da onu trans halinden çıkarır gibi.

Dilini yarıklarımın üzerinde gezdirerek omurgamdan aşağı kıvılcımlar saçıyor. "Oh, lanet olsun." Başım duvara çarpıyor.

Julian'ın sahip olduğu tüm irade, uzun vuruşlar ve dilinin derin darbeler arasında gidip gelirken paramparça olur. Beni en sevdiği konuymuşum gibi tepkilerimi inceler, dikkatini yüzümden hiç ayırmaz ve gözlerimin içinde yansıyan şey beni olması gerekenden çok daha fazla tahrik ettiği için göz teması kurmayı birkaç kez kesmek zorunda kalırım.

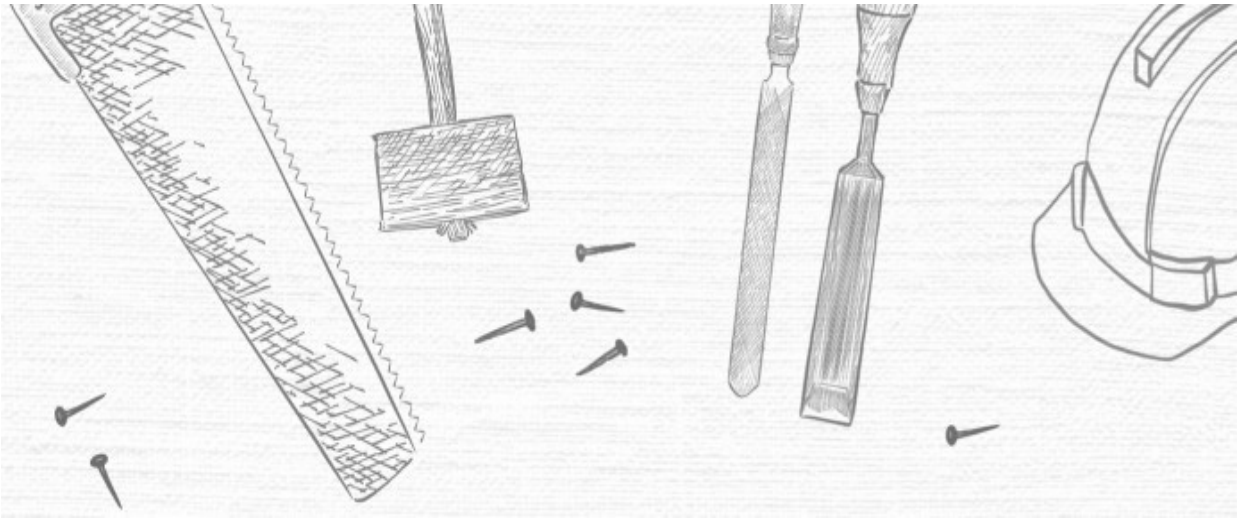
Onun parmağının tek bir itmesiyle ve klitorisimi ağzıyla sertçe çekmesiyle patlarım. Bacaklarım boynuna dolandır ve onu amıma sıkıştırarak orgazmımı yaşarken devam etmesini sağlarım.

Şehvetin içinde o kadar kaybolmuşum ki, Julian'ın sarsıntılı hareketlerini, bana karşı inleyene kadar fark etmiyorum. Yere yaptığı dağınıklığa bakıyorum.

Vay anasını.

Julian *benim* sesime ve tadıma gelmişti. Hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim, o dizlerinin üstünde, orgazmının son titremeleriyle hala titrerken, bana bakarken yüzündeki ifadeyi analiz etmeye korkarken.

Beni bir kez umutlandırmıştı ve bir daha aynı tuzağa düşmeyeceğim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Julian

Yeri temizleyip kıyafetlerimizi düzelttikten sonra, Dahlia'nın orgazm sonrası mutluluğundan, kendine gelmeden yararlanmaya karar verdim.

"Benimle akşam yemeği yer misin?" Sözler ağzımdan dökülürken, elini tutup onu tavan kapısından uzaklaştırıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?" "Evet."

"Nereye?"

"Benim
evime."

Bana öfkeyle bakar. "Yaptığın şakadan sonra hayır demeliyim." "Ama demeyeceksin." Parmak eklemlerini öperim.

Kaşları sessiz bir alaycı ifadeyle kalkar. "Emin misin?"

"Beni yalvartma."

"Hiçbir şey beni daha çok mutlu edemez." Tek parmağıyla omzuma bastırır. "Tekrar sor. Dizlerinin üstüne çök."

Dahlia, benim için dizlerimin üzerine çöküp yalvaracağım tek kadın ve onun emrini yerine getirerek bunu ona kanıtlıyorum.

Başparmağımın ucuyla kalçasını okşuyorum. "Beni bu ızdıraptan kurtar ve evet de."

"Bu mümkün mü?" Gözleri parıldadı. "Çok komik."

"Peki. Sana katılacağım, ama sadece yine o üzgün köpek yavrusu bakışını yaptığın için."

Böyle bir bakışım olduğunu bilmiyordum, ama onun için bu silahı cephaneliğimde bulundurmaktan memnunum.

"Fikrimi değiştirmeden gidelim." Dahlia parmaklarımızı birbirine kenetler ve beni evin içinden geçerek ön kapıya doğru çeker. Arabasının önünde, sürücü tarafının hemen yanında dururuz.

"Akşam yemeğinde ne yemek istersin?" diye sordu, çantasından anahtarlarını ararken.

Onu kapıya yaslayıp son bir öpücük çaldım. "Paket yemek." "İyi bir müstehcen konuşmacı olmak buraya kadarmış."

"Akşam yemeğinde ne istediğimi sordun. Tatlıyı değil."

Cildi en güzel pembe tonuna büründü. "Oh."

Başparmağımla yanağının kıvrımlarını izledim. "Canın özellikle ne istiyor?"

"Aomi'den suşi harika olur."

Onun isteğini anlamam biraz zaman aldı. "New York'taki o lüks yer mi?"

"Evet." O gülüyor. "Ama şaka bir yana, ben her şeye varım."

Beni şaşırt."

"Bunu yapabilirim." Alnına bir öpücük kondurup anahtarlığımı alıp evin anahtarını çıkardım. "Al."

Anahtara bakarak şaşkın şaşkın bakıyor. "Biraz hızlı değil misin?"

"Kapa çenenin ve al, yoksa ben yokken etrafı karıştırma şansını elinden alacağım."

Yüzü aydınlanır. "¿Neta?" Ses tonundaki hafif yükseliş, olası şantajı yapmaya değer kılıyor.

Dahlia'nın araştırma yapmaya olan sevgisi, kütüphaneden ilk Nancy Drew kitabını ödünç aldığı anda başladı ve o günden beri hiç bitmedi.

Anahtarı onun önünde sallayarak, kaslarımın seğirmesini fark etmemesi için sıkıca tutuyorum. "Aşağıda kal."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yukarıda ne saklıyorsun?"

Kalbim deli gibi çarpıyor. "Bekleyip göreceksin."

Ben şehre doğru yola çıkarken Dahlia evime doğru koşar. Son dakikada Aomi'den sushi alamam ama Lake Wisteria'nın en iyi ve tek sushi restoranına kapanmadan sipariş veririm.

Eve uzun yoldan dönerek ona evimi iyice araştırması için zaman vermek istemiştin, ama fikrimi değiştiriyorum. Merakını gidermek için yukarı çıkıp yatak odamı kontrol etmeye kalkışmasından korkuyorum.

Her zamanki gibi garaj yoluna girdiğimde beni saran baskıcı yalnızlık hissi yerine, arabamı garaja park edip aydınlık eve girdiğimde vücudum heyecanla titriyor.

Neta: Gerçekten mi?

Uzaklardan Dahlia'nın piyanoda çaldığı sesler beni karşılıyor. Nico'nun aksine, o "Twinkle, Twinkle, Little Star"ı mahvetmekten başka bir şey yapabilecek beceri ve eğitime sahip değil.

Resmi oturma odasına giden uzun koridordan geçerken omurgam ürperiyor. İş gününün sonunda hiç bu kadar heyecanlı hissetmemiştim ve bunun nedenini anlamak için duruyorum.

Acı verici bir sessizlik yok. Korkunç bir yalnızlık yok. Beni bekleyen kişiyi düşündüğümde, sadece güçlü bir memnuniyet duygusu var.

Bağlanıyorsun, uyarıcı ses içimden geliyor. Bunun çok daha ciddi bir şey olduğundan eminim.

Bu *aşk*.

İçimde bir şeyler değişiyor — bunu, neredeyse on yıl kaçındıktan sonra marangozluğa geri döndüğümde çok net anlamıştım — ve bunun Dahlia ile ilgisi var.

Son notayı çaldığında odaya giriyorum. "Yemek hazır."

Parmakları tuşlara çarparak irkilir. "Beni korkuttun." "Etrafa bakmak eğlenceli miydi?"

"Çok eğlendim. Senin değerli *Küçük Prens* koleksiyonunun yanında ne buldum." Ayağa kalkar ve bana verdiği *İkinci En İyi* ödülünü gösterir.

Kahretsin. Dahlia'yı yatak odamdan uzak tutmaya o kadar odaklanmışım ki, suçlayıcı kupayı unutmuşum.

"Bunca zaman sakladığın için gurur duydum." Görünmez bir lekeyi ovuşturuyor.

"Başarısızlığın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor." Sözler şimşek hızıyla dökülüyor.

"En değerli eşyalarının yanında mı saklıyorsun? Evin bu kadar büyük olduğu düşünülürse ilginç bir yer seçimi."

Yavaşça gözlerimi kırıyorum.

O sırttı. "Fizik finaline bilerek batırdığını biliyorum."

"Kanıtın yok."

"Fizik senin en güçlü, benim en zayıf olduğum dersti. Seni başka türlü yenmemin imkânı yoktu."

Sessiz kalma hakkımı kullanıyorum.

"Neden yaptın?" diye soruyor.

Isıtıcının çalışmaya başlamasının uğultusu evin içinde yankılanıyor.

Kaşları çatılır. "Bana acıdığın için mi yaptın?" "Hayır," diye patlarım.

"O zaman neden?"

"Çünkü senden *hoşlandım*."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne

zamandan beri?" "Ne zaman

başladığını bilmiyorum," yalan

söyledim. "Neden söylemedin?"

"Risk almayı sevmem, unuttun mu?"

Kafasını iyice sallar, ama yüzündeki inanmazlık kaybolmaz. "Stanford'daki Cadılar Bayramı partisinde seni öpmesem, sen bir hamle yapar mıydın?"

"O zamanlar ne istediğimi bilmiyordum."

Kaşları karışık bir şekilde çatıldı. "Ama benden

hoşlanıyordun." "Evet."

"O zaman baban öldüğünde neden beni uzaklaştırdın?"

"Birkaç yanlış neden vardı, ama asıl neden gururumdu, acımı olması gerektiği gibi yaşayamadım."

Ağız açık kalır.

"Her şeyi bir anda üstüme aldım, zor durumdaki işi düzeltirsem ya da annemin depresyonunu atlatmasına yardım edersem kendi acım da geçeceğini düşündüm."

Alt dudağı titrer. "Ve ben seni rahatsız ediyorsam bunu yapamazdın."

"Sana öyle dememeliydim."

Elimi tutar ve sıkıca sıkar. "Yaptıklarını olduğu gibi göremediğim için özür dilerim."

Hızla gözlerimi kırpmıyorum. "Ne?"

Onu inciten bendim.

Onu başka bir erkeğin kollarına iten, sonunda kalbini kıran benim.

Ve özür dilemek için on yıl bekleyen de benim, çünkü korkularıyla yüzleşmek istemeyen bir korkak olduğum için, değerim hakkındaki güvensizliğimin davranışlarımı belirlemesine izin verdim.

"Söylediğin tüm sözler beni incitmesine rağmen, duygularımı bir kenara bırakıp daha olgun davranmalıydım. Çünkü sen beni uzaklaştırmış olsan da, bu durumu böyle bırakmaya karar veren bendim."

Ciğerlerim acıyor. "Bunların hiçbiri senin suçun değildi." "Aynı şey senin için de geçerli."

"Geçmiş geride bırakmaya ne dersin?"

"Anlaştık."

Kolumu onun omzuna doladım ve mutfğa doğru yöneldim. O, mutfak adasındaki her zamanki köşe koltuğuna oturdu, ben de iki bardak su doldurdum.

"Ne aldın?" Sade kağıt torbaya uzanır. "Suşi."

"Evet!" En üstteki kabı alır, ama ben onu diğer

"Ne?"

"O benim." Kaşları

çatıldı.

"Krem peynirli."

Tavada kızartılmış karides mi?"

"Al." Ona baharatlı mayonezle dolu büyük bir kabı uzattım.

"Her hareketimi tahmin etmede sinir bozucu derecede mükemmelsin."

Ona bir çift çubuk çubuk attım ve o, tepside ilk suşi rulolarını almadan önce çubukları parçaladı.

tepsiden ilk suşi rulolarını koparıyor.

Hemen yemeğime saldırmadım, bu da bana başka bir şüpheli bakış kazandırdı.

"Yemeyeceksin mi?" Tepsimi işaret ediyor.

"Evet."

"Hadi, ye." Çubuklarını birkaç kez birbirine vurur. "Acelen ne?"

"Biri bana tatlı söz verdi."

Kalbim bir saniye durduktan sonra normal ritmine geri döndü. "Anın tadını çıkarıyorum," itiraf ettim.

Dahlia, yavaşça gözlerini kırparak sözlerimi sindirir. "Sadece akşam yemeği."

Bir şey yapmak için paket kutunun kapağını açtım. "Biliyorum."

"İstersen yarın tekrar yapabiliriz." Gömleğinin yakasına hafif pembe bir kızarıklık yayıldı.

"İster *misin*?"

"Bu gece nasıl geçeceğine bağlı." Göz kırpar.

Onun sözlerinin alay amaçlı olduğunu biliyorum, ama göğsümdeki boşluğu genişletiyor ve acı dayanılmaz hale geliyor.

Kaşlarını çatarak alnı kırıstırıyor. "O bakış da ne?" "Ne?"

Onun taklit ettiği ifade beni on kat daha acınası hissettiriyor. "Hiçbir şey."

Başka bir şey söylememek için ağzıma bir suşi rulosu atıyorum.

"Üzgün görünüyorsun."

"Ben..."

"Yalnız mısın?" diye soruyor.

Yumruğumu o kadar sıkıyorum ki tahta çubuklardan biri kırılmak üzere.

Yüzünde en kötü ifade belirliyor.

Acıma.

"Ne kadar zamandır?" diye sordu.

Çok uzun.

"Yalan söylemeyeceğim, şimdiye kadar evlenip çocuk sahibi olacağını sanıyordum." "Evlenmek, evet. Çocuk mu? Pek sayılmaz."

"Çocuk istemiyor musun? Gerçekten mi?" Yutkunurken boğazı gözle görülür şekilde gerilir.

"Pek sayılmaz."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Ne zamandan beri?"

"Annem hastaneden kız kardeşim olmadan döndüğünden beri."

Elini koluma dolayarak beni rahatlatmak için sıkıyor. "Üzüldüm."

Yarım ağızla omuz silkiyorum. "Geçmişte kaldı."

Bana bir bakış attı. "Sen ve ben, birbirimize çok

benziyoruz." "Bana mı söylüyorsun?"

Eli düşer. "Biliyor musun, bilge bir adam bir keresinde bana çocuk sahibi olmanın birçok yolu olduğunu söylemişti."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Sanırım önce bir eş bulup hayatın beni nereye götüreceğine bakacağım."

"Tamam." Çubukları daha sıkı tuttu.

Sevimli.

Vücutuma sıcaklık yayılır. "Belki San Francisco'ya döndüğünde annemin çöpçatanlık hizmetlerini yeniden düşünürüm."

"Bir saat önce sikini yaladım, sen şimdiden başka kadınlarla çıkmaktan mı bahsediyorsun?"

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Burnunu buruşturdu. "*İğrençsin*. Sen tam bir pisliksin." "*Sen kıskançsın*."

"Hayır, değilim."

"Bir kez olsun bunun tarafında olmak hoş." Parmaklarını açıp, sertçe tuttuğu çubukları serbest bıraktım.

Gözleri kısıldı. "Bunları bilerek söyledin." "Evet."

"Bir dahaki sefere bana oral seks yaparsan, seni boğarak öldüreceğim."

Elini dudaklarıma çekip öptüm. "Daha iyi bir yol düşünemiyorum." düşünemiyorum."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dahlia

"Peki, şimdi yatak odanı görebilir miyim?" Boş kapları lavabonun yanındaki gizli çöp kutusuna atıyorum.

"Daha iyi bir fikrim var." Julian beni kalçalarımın tutup tezgahın üzerine kaldırdı. Elbisem, altındaki soğuk mermerden beni pek koruyamıyordu, özellikle de Julian beni tamamen çıplak bırakana kadar elbiseyi yukarı çekince.

"Burada mı?" Perdesiz pencerelere göz atıyorum. O dizlerinin üzerine çöküyor.

"Birisi bizi tekneden veya iskeleden görebilir," diye itiraz ediyorum.

"Sakin ol." İç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı indirip cebine koyar. "Ama..." Julian bacaklarımı ayırıp yumuşak öpücüklerle doldurunca.

Tıraşsız yanağı, dikkatini çekmek için can attığı noktaya doğru ilerlerken cildimi sıyrıyor. Dilini hafifçe hareket ettirerek beni alay ediyor, geri çekilmeden önce yerinde zıplatıyor.

"Durmali mıyım?"

"Sakin yapma." Başımı geriye atıyorum ve o da beni bir kez daha daha fazla yalamakla ödüllendirir.

"Emin misin? Birinin seni böyle görmesini istemem." O, dilini dilini klitorisime doğru uzatır ve dilinin düz kısmıyla bastırır. "Sus," diyorum, parmaklarım saçlarına gömülürken.

"Çok talepkarsın." Diye tıslar ve dilini tekrar klitorisimin üzerinde gezdirir.

Ona talepkar olmayı göstereceğim. Bacaklarımı omuzlarına atıp onu girişime hizalıyorum. "Yala."

Gözlerimizi birbirinden ayırmadan, dilinin ucuyla benim uyarılmamı toplar. Tüylerim diken diken olur ve o, içime daha derine girerken ellerini pütürlü tenimde gezdirir.

"Siktir." Kontrolü tekrar ele geçirmeden önce ona birkaç saniye daha alay etmesine izin veriyorum. Her şeyin ne kadar iyi hissettirmesine rağmen, onu saçlarından çekip klitorisime doğru sürüklüyorum. "Em."

Dudaklarını klitorisimin etrafına sararak sertçe emdiğinde, gözlerinin arkasında bir şey parladı ve kalçalarım tezgahdan sıçradı.

Dişlerinin çizdiği his yeni bir şey ve vücudum bu hisle alev aldı.

Bana gülümser ve hareketi tekrarlar.

Lanet olsun ona.

"Tanrım," diye inlerim, o daha önce kimsenin yapmadığı bir şey yaparken, sonra bacaklarımı başının yanlarına bastırınca titrerim.

O uzaklaşır. "Senin aç amın tezgahımı batırıyor."

"Bu pislik mi?" Bacaklarımı daha da açıp başparmağımın ucuyla azgınlığımın bir kısmını topluyorum ve önümde diz çökmüş adamdan lezzetli bir inilti koparıyorum.

"Her şeyi temizleyene kadar yalatmalıyım."

"Ya da sen yapmalısın, çünkü benim tadımı seviyorsun." Keskin nefesi beni gülümsetir.

"Eminim hoşuna gider." Islak başparmağımı uzattım.

Ağzıyla parmağımı sarar, ucunu ısırmadan önce derimi temizlerken içime hoş bir sıcaklık yayılır. "Konuşmaya devam edersen seni sustururum."

"Senin sakinle mi?"

"Beni kışkırtma." Julian bir parmağını içime soktu ve bu his beni o kadar etkiledi ki gözlerim geriye yuvarlandı. İkinci parmağını da eklerken başparmağını klitorisime bastırarak inlememi ödüllendirdi.

Başım geriye düşer. "Bir dakika içinde beni sikmezsen, kendim yapmanın bir yolunu bulurum."

"Parmaklarım içindeyken bir daha tehdit edersen, dururum."

Oh, lanet olsun.

"Anladın mı?" En hassas noktama ulaşmak için parmağını kıvırdı.

"Evet," diye inledim.

Elini çekmeden önce onaylayan bir ses çıkarır. "Bir dakika sonra dönerim."

Julian kaçır, ancak bir dakika sonra geri döner, elinde parlak bir prezervatif ambalajı ile nefes nefese. Yolda bir yerde pantolonunu indirmiş

pantolonunu atmış ve boxer şortunun altında gizlenen sertleşmiş penisini en iyi şekilde görmemi sağladı.

"Sadece bir tane mi?" İşaret parmağımı şişkinliğine sürüyorum.

"Yukarıda daha var." Elbisemi başımdan çekerek saçlarımı dağınık hale getirir.

Nefesim kesilir, bakışları vücudumda dolaşır, her ayrıntıyı inceler ve sonra beni yakıcı bir öpücüğe çeker.

İlk o ayrıldı. "Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, ama şu anda kendimi dünyanın en şanslı piçi gibi hissediyorum."

Karnımdaki kelekler çaresizce uçarak başımı döndürdü.

"Sana yapmak istediğim şeyler..." İşaret parmağıyla boğazımın dibinden amıma kadar bir yol çizdi.

Yıllardır görmezden geldiğimiz çekim yüzeye çıkıyor ve o başparmağının ucuyla klitorisime bastırırken kalbim deli gibi atıyor.

Julian'ı istiyorum. Onu çok istiyorum ve çok uzun zamandır istemiyormuş gibi davrandım.

Bu gece sona erecek.

"Seksi konuşmaları atlayıp hemen başlayabilirsin, çünkü ben çoktan hazırım."

Başparmağını içeri soktu. "Bu anın tadını çıkarıyorum."

"Son zamanlarda bunu çok yapıyorsun."

"Hepsi senin yüzünden."

Eğer böyle konuşmaya devam ederse, bu geceyi atlatamayacağımdan korkuyorum.

böyle konuşmaya devam ederse bu geceyi atlatamayacağım

"Bunu yapma."

Ben baştan çıkarıcı bir şovmenim, ambalajı yırtıp prezervatifi dikkatlice paketinden çıkarırken Julian'ın kaslarını dalgalandırıp gerginleştiriyorum.

Onu sikinden tutup çekerek kendime yaklaştırıyorum, böylece prezervatifi takabiliyorum.

"Nazikçe isteyebilirdin."

"Ve senin o tatlı küçük iniltiyi kaçırmak mı? Sanmıyorum." Parmaklarımı prezervatifin üzerinde gezdiriyorum, uyluklarının gerilmesinden zevk alıyorum.

Başını geriye atıp iç çekiyor.

Belki Julian, işleri yavaştan almak istediğini söylerken haklıdır. Bu gecenin her saniyesini kaydetmek ve kalbimin en derinlerine kilitlemek istiyorum.

hafıza bankası çünkü onu sonsuza kadar sahip olamam ama bizim anılarımızı saklayabilirim.

Titrek ellerle bacaklarımı beline doladı. Uyluklarım titredi ve penisinin ucu klitorisimin üzerinde kayıp durduğunda içimi bir ürperti kapladı.

Bir eliyle yanağımı okşarken, diğer eliyle penisini sıkıyor. "Bundan emin misin?"

Julian'la seks yapmak istediğimden emin miyim? Kesinlikle. Yapmazsak yanıp kül olacağımdan korkuyorum ve amım da aynı şekilde titriyor. Aramızdaki son çizgiyi aşarsak ne olacağından emin miyim? Hayır, ama belirsizliğin korkusu bu geceyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Elimi onun elinin üzerine koyup, sikini hizaladım ve ucu içime girene kadar ittim. "Bu soruna cevap oldu mu?"

Gözleri sıkıca kapanıyor. "*Dahlia*."

Daha önce hiç böyle adımlı söylediğini duymamıştım ve lanet olsun, bunu tekrar yapmasını istiyorum.

Bacaklarımı beline sıkıca dolayarak onu içime çekiyorum, daha derine girmesini sağlıyorum. "Tekrar et."

Elleri kalçalarımı kavramak için fırladı. "*Dahlia*."

Omurgamın dibinden kıvılcımlar uçuşuyor, ama Julian beni nefes alamayacak kadar sert bir şekilde içime girmeden önce bu hissi tam olarak yaşayamıyorum.

Titremesiyle mücadele ediyor. "Kahretsin."

Göğsüm, yüzündeki saf hayranlık ifadesini izlerken, hızlı nefeslerimle inip kalkıyor.

Her şeyi fazla düşünmeyi bırak.

Julian içimden çıkarken, üzerimdeki trans bozulur.

İçime tekrar girdiğinde ikimiz de titriyoruz. En mükemmel, en baştan çıkarıcı ritmi bulması uzun sürmüyor ve ben bunun mümkün olduğunca uzun sürmesi için çaresizce çabalıyorum.

Parmakları kalçalarımı sıkıca kavrarken, deliye dönmüş bir adam gibi beni beceriyor ve onu gerçekliğe bağlayan tek şey benim.

Ona tutunurken bir dayanak noktası bulmak için çaresizim. O ritmini değiştirirken topuklarım kıcına batıyor ve beni o kadar sert vuruyor ki tezgahın üzerinde kayıyorum.

Omzumla boynum arasındaki hassas noktayı buluyor ve oradaki deriyi emiyor.

"Hey." Onu itiyorum.

Beni susturmak için gözlerimi deviren bir kalça hareketi yapar. Beni yerinde tutarken keskin tırnakları kıcıma batar ve beni ölümüne siker.

Julian, karanlık, büyümüş gözleriyle, benim amcığının esiri olmuş bir adam gibi davranıyor, ıslaklığını topluyor ve onunla klitorisimi okşuyor. "Sikimi seviyor musun?"

Sahte bir inilti çıkarırım. "Damlayan amım beni ele mi verdi?"

"O ağız bir gün başını belaya sokacak." Alt dudağımı yaladı. "Umarım."

Dilimi çıkarıp parmağını okşadım.

Derin kahkahası, geri çekilip sadece ucu kalana kadar geri çekilmeden önce aldığım tek uyarıdır. Protesto etmeye hazırlanırım, ama tüm gücüyle bana doğru ittiğinde sözüm kesilir.

Nefes almaya çalışıyorum.

Bu çok fazla. Beni gerginleştiren penisinin acısından, belirlediği tempoya kadar, ben bittim.

Yüksek bir çığlık atarak onun penisinin etrafında parçalanıyorum. Gerçeklikle bağlantımı kaybedip başım aşağıya doğru serbest düşüşe geçerken görüşüm kararı.

"*Hermosa*," diyor ve başımı geriye doğru eğiyor.

Midem derin, tehlikeli sulara dalar. Julian, dudaklarımı morartacak kadar sert bir öpücükle inlememi bastırır.

O, orgazmım boyunca beni sikiyor ve kulağıma tatlı sözler fısıldıyor.

"Benim kızım," diyor ritmini bozmadan. "Bana bak." Gözlerim açılana kadar saçımı çekiştiriyor.

"*Mi preciosa*," diye kulağıma fısıldadıktan sonra kıvrımı ısırdı.

Sersemlemiş beynim, o inleyerek boşalırken sözcükleri yeterince hızlı işleyemiyor.

Hızlı hareketleri sarsıntılı hale gelir ve sonunda tamamen durur. Parmaklarımı saçlarında gezdirip, o yüksekte inerken saçlarını düzeltirim.

Hermosa: Muhteşem.

Mi preciosa: Güzel.

"Kahretsin." Alnı alnıma bastırıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Genelde bu tür durumlarda bu kadar talepkar olmam ama Julian her konuda bana meydan okuyor, bu yüzden ona karşı bir tür kontrol sahibi olmak için çaresizce uğraşıyorum.

Bu düşünce beni kendime gülmekten alıkoymuyor.

Julian'ı kimse kontrol edemez, en azından ben edemem. Aksine, onun sakladığı sinsî tarafını ortaya çıkardım ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

Kazanamayacağın bir oyun oynuyorsun, kafamdaki uyarıcı ses haykırıyor.

O zaman Julian'ın da kazanamayacağından emin ol.

İnleyerek çekilirken başımın üstüne öpücük konduruyor. "Korkarım, benim için diğer kadınlarla seks yapmayı mahvettin."

Hayatımın en güzel haberi.

OTUZ ALTI.

Dahlia

"Şey, odam hakkında..." Julian yatak odasının kapısında tereddüt ediyor.

"Neden bu kadar gergin oldun?" Kapı koluna uzanıyorum, ama o kapının önüne geçerek beni engelliyor.

Boynunun arkasını ovuşturur. "Şey..."

"Bobblehead koleksiyonun mu?"

Kafasını salladı. "Hayır. Onları yıllar önce attım."

"Tanrıya şükür, çünkü beni ürkütüyorlardı."

Bana bir bakış attı.

"Porno dergileri, posterleri falan var mı?" diye soruyorum.

"İnternet yokken doğmuş bir ergen olmadığım için

hayı

r." "Yatağının çekmecesinde cep vajinası falan var mı?"

Bütün yüzü kızardı. "Cep... Neyse, boş ver."

kapıyı açar ve kenara çekilir. "İçeri gir."

Ayaklarım yere sağlam basarken, kapıdan yatak odasını gözlemliyorum.

Emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpmıyorum.

"Sen... Bu..."

Julian'ın gözleri kapanır. "Açıklayabilirim. Bu..." Sesi, güveniyle birlikte kaybolur.

Her şey.

İçeriye birkaç adım atıp Curated Living ile birlikte tasarladığım el dokuması yün halının önünde duruyorum. Hayalimdeki halıyı yapmak bir ayımı aldı ve her şeyin yerine oturması için yüzlerce eskiz ve örnek denedim.

Aynı şey Julian'ın yatak odasında bulunan çoğu mobilya ve özel dekorasyon için de geçerli. Her parça kariyerimin bir anısını barındırıyor.

ve koleksiyonumdan her bir parçayı kataloglarken kendimi boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Her şeyi satın almamıştı, çünkü bu aşırı olurdu, ama her lansmanı takip ettiğini ve en sevdiklerini seçtiğini kanıtlayacak kadar satın almıştı.

Göğsümde güneş patlamasından daha güçlü bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Senin haberin olmadan hayallerini desteklemiş.

Gözlerimdeki buğuyu silip ona döndüm. "Sen hayran değildin sanıyordum." Sesim titriyordu.

"Diziye mi? Hayır, tabii ki hayır."

Somurtarak cevap verdi. "*Bana* hayran değildin."

Gözleri sert ahşap zemine düşer.

Komodinin yanına gidip, tasarladığım seramik kase­nin kenarını parmağım­la okşuyorum. "Tapınağıma nasıl tepki vereceğimden neden korktun?"

"Öyle değil." Sözleri ağzından çıkmıyor. Gülerek soruyorum. "O zaman ne diyorsun?"

"Hak eden birine duyulan takdir."

Eğer böyle konuşmaya devam ederse, inanılmaz bir aptallık yapıp ona aşık olabilirim.

Kuralların bir nedeni var. Onlara sadık kal.

Onun odasını gezerken boğazımdaki sıkışma daha da kötüleşiyor, seçtiği eşyalara içten içe çıldırıyorum.

Zaten dengeli olan abajuru yeniden ayarladıktan sonra lambayı yaktım.

"Burada benim ilk lansmanımdan kalma eşyalar var."

"Biliyorum."

"Ne zamandır kariyerimi takip ediyorsun?" "ABC ve 123'leri öğrendiğinden beri mi?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Ciddiyim." "Ben de. Her zaman senin başarına yatırım yaptım."

"Beni her şeyde yenmeye kararlı olduğun zamanlarda bile mi?"

"O zamanlar bile."

"Bunca zaman benden nefret ettiğini sanmıştım..."

Bana doğru yürür ve kollarını bana dolamıştır. "Senden hiç nefret etmedim Dahlia. Tek bir gün, tek bir saniye bile."

"O zaman neden bu kadar uzun süre benden kaçtın?"

"Çünkü sana tekrar yaklaşırsam ne olacağını biliyordum." "Ne?"

Sorumu duymazdan gelerek bana yaklaşıp öptü. Bu seferki farklıydı, o farklıydı ve ben her ayrıntıyı takıntı haline getirmekten kendimi alamadım.

Ellerinin yüzümü sanki bu dünyadaki en değerli şeyimmişim gibi okşaması.

Başparmağı yanağımı yumuşakça okşuyor, ileri geri hareketlerle beni titretiriyor.

Tek kelime etmeden soruma cevap verirken kalbimin sızlaması.

Aramızda büyüyen ciddi duyguları kabul etmekten korkuyorum. Bana bir kez yaklaştı ve beni uzaklaştırdı, kim bilir aynı şeyi tekrar yapmaz?

Şu anda yaşa ve anın tadını çıkar. Terapistimin bilgece sözleri aklıma geliyor.

Beni sanki çoktan ona aitmişim gibi öperken, bariz olanı görmezden gelmek zor geliyor.

Eninde sonunda bu duyguları kabul etmek zorunda kalacaksın, beynimin mantıklı kısmı ekliyor.

Öyle yapmayı planlıyorum... ama bu gece değil.

Yarı sürünerek, yarı topallayarak yataktan kalkıp tuvalete gidip ikinci tur seksin ardından kendimi temizliyorum. Geri dönüp kıyafetlerimi aramaya başladığımda Julian beni yakalayıp yatağın ortasına fırlatıyor.

"Bir şeyler giy." Yatağa tırmanıp bana televizyon kumandasını uzattı.

"Ne giyeceksin?"

"Ne kadar evcimeniz." Alaycı bir şekilde konuşuyorum, bunun beni koruyacağını umarak. sesimdeki titreme.

"Henüz hiçbir şey görmedin." Komodinden bir kitap ve çekmecedan bir çift okuma gözlüğü aldı.

Julian'ın gömleksiz, gözlük takmış halde kitap okuduğunu görmenin benim için bu kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim, ama bu görüntü beynimin kimyasını kalıcı olarak değiştirmiş olabilir.

Sonunda göğsüne sokulup *Silver Vixens'in* tekrarını izlerken, o da tanımadığım deri ciltli bir kitabı okuyor.

"Ne okuyorsun?" Bölümü yarıda durduruyorum. "Lake Wisteria'nın resmi olmayan tarih kitabı."

"Ne?" Dik oturup kitabını elinden düşürdüm.

Neyse ki, yere düşmeden yıpranmış sırtından yakaladı. "Üzgünüm."

Kitabı masanın üzerine geri koyar. "İnan bana. Kulağa geldiği kadar heyecanlı değil. Tarımla ilgili konuşmalar ve ilk birkaç zorlu çilek sezonunun ayrıntılı anlatımı beni iki gece üst üste uyutmuştu."

Kıkırdandım.

"Çilek Festivali'nin, çiftçileri buraya taşınmaya ikna etmek için yüz yıldan fazla bir süre önce başladığını biliyor muydun?"

"Bu çok güzel, ama ben Gerald ve Francesca hakkında bir şey var mı diye merak ediyorum!"

Yüzünü buruşturur. "Gerald'ın geçmişini ve kardeşlerinin Wisteria Gölü'ne taşınma nedenlerini okuduktan sonra, onun tüm evlerini yıkmak neredeyse içime sinmedi."

"Gördün mü! Tarihi anlamanın önemli olduğunu söylemiştim." "Neredeyse dedim."

Ben homurdandım. "Ne buldun?"

"Ailesi buraya taşınmış çünkü kız kardeşi, evlenmeden önce başka bir erkekle 'samanlıkta yuvarlandıkları' için eski kasabaları tarafından dışlanmış. Bu yüzden Upper Peninsula'da kalmak yerine, buradaki plajları duyunca buraya taşınmışlar."

"Olamaz."

O başını sallar. "Dört Baker erkek kardeşi ve kız kardeşi Wisteria vardı, ama o Ria dışında başka isimle çağrılmayı kabul etmezdi. O, her şeyi ayrıntılı olarak kaydeden yazardı."

"Kasabaya onun adını mı verdiler?" diye bağıriyorum. "Neden kimse bundan bahsetmiyor?"

Omuz silker. "Muhtemelen gerçek adının bilinmesini istemediği içindir. 'Wisteria' adının zarif ama kişiliğine uymayan bir isim olduğunu söylemişti."

Koluna yapıştım. "Başka ne dedi?"

"En büyük ağabeyi hakkında çok güzel şeyler söyledi, her eve ne kadar sevgi ve özen kattığını da dahil."

"Tıpkı bizden biri gibi."

Julian parmaklarıyla beni titretip güldü r e n bir yeri okşadı.

Sakinleşince, göğsünde görünmez desenler çiziyorum. "Francesca hakkında bir şey söyledi mi?"

"Eski kasabalarındanmış."

"Olamaz."

"Daha da kötüsü var. Meğer o, belediye başkanının kızıymış." Alt dudağım titriyor. "*Hayır.*"

"Gerald'ın onunla ya da başka biriyle evlenmemesinin nedeni anlaşıldı."

"Bu çok haksızlık. Gerald ve ailesi iyi insanlara benziyorlardı."

Sesim öfkeyle titriyor.

"Öyleydiler, ama ne yapabilirsin ki? O zamanlar herkes o kadar ilerici değildi."

"Onun mirasını, bir ev bir ev yıkarak yok etmen çok yazık, özellikle de bu kasabayı neden kurduğunu öğrendikten sonra."

Onun somurtkanlığı beni titretir. "Başka ne yapmamı bekliyorsun?"

"Kız kardeşini reddeden kasabayı bul ve o evleri yık." Gülümsüyorum.

Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Bunu çok isterdin, değil mi?"

"Tabii ki. Wisteria Gölü, senin gibi insanlardan ne pahasına olursa olsun korunmalı."

"Peki *seni* benim gibi insanlardan kim koruyacak?" Julian üzerime tırmanır, ellerimi başımın üstünde kilitler ve beni altında sıkıştırır.

Bacaklarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "*Benden* korunması gereken kişi sensin. Sözlerimi unutma."

Julian, Gerald'ı, kasabaları ve kendi adımı bile hatırlayamayana kadar beni öperek susturur.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Dahlia

İnanılmaz bir seksin ardından uzaktan bir kapı zili çalar. Julian, on triatlon şampiyonu kadar dayanıklıdır ve ben de ona ayak uydurmak istesem de, amım bu gece için resmen pes etti ve ne kadar kayganlaştırıcı ya da oral seks yaparsak yapalım fikrimi değiştiremez.

"Birini mi bekliyorsun?" Onun kalkabilmesi için üstünden yuvarlanıyorum. "Hayır." Telefonuna uzanıyor ve küfrediyor.

"Ne?"

"Annem arıyor."

Birden dikleşiyorum. "Bu saatte burada ne işi var?"

Ön kapıya gelen yüksek sesli vurma sesleri ikimizin de gözlerini kocaman açarak birbirimize bakmasına neden oluyor.

"Arabam dışarıda." O başını sallar.

"Sence bir şeyden şüphelenir mi?"

"Seni burada gördüğü anda hemen bir sonuca varmıştır."

Yorganı başımın üstüne çekiyorum. "Bana aldırma. Ben burada kalacağım."

Yorganı çekerek gülümser. "Ona bu kadar abartmamasını söylerim."

"Bahsettiğimiz senin annen. Eminim *Wisteria Weekly*'yi arayıp haberi duyurmuştur bile."

"Ona sır olarak saklaması için yemin ettireceğim."

"Dışarısı çok soğuk!" Kapı zili uygulaması, aşağıdan gelen bağırışlarını yankılıyor.

Telefonundaki bir düğmeye basar. "Hemen geliyorum."

"Dahlia'yı da getir."

Onu görmeden kurtulabilen şanslı ol.

"Duydum," diye cevaplar annesi, beni ürkütür.

Yüksek sesle mi söyledim?

Julian yumruğuyla kahkahasını bastırırken, ben telefon ekranına bakıyorum. "Hemen geliyorum." Neşeli bir ses çıkarmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Julian kıyafetlerimizi toplar ve rekor sürede giyinmeme yardım eder, sonra beni aşağıya indirir. O kapıyı açarken ben elbisenin ortasındaki kırıxıklığı düzeltirim.

"Anne. Burada ne yapıyorsun?"

"Dahlia!" Josefina oğlunu itip geçerek bana sarılır. "Ne güzel sürpriz."

Julian'a bir bakış attım.

Beni kol mesafesinde tutar. "İyi misin?" "Tabii ki. İyi olmamam için bir neden mi var?"

Oğluna korkutucu bir bakış atar. "Rafa'nın videosunu gördüm." Bana döner. "Julian'a haddini bildirmek için buraya geldim, ama gerek yokmuş." Yüzündeki sırıtışın yanında bir uyarı etiketi olmalı.

"Oh, ona cehennemi yaşatmana engel olamam." Kollarını kavuşturmuş kenarda duran adama işaret ettim.

"Beni kışkırtma." Ellerini beline koyar. "Luis Julian Lopez Junior, ne düşünüyordun da onu böyle korkuttun?"

O konuşmaz.

Elimi omzuna koydum. "Sorun yok Josefina. Julian ve ben konuştuk."

Gözlerinde kalplerle bana döner. "Konuştunuz mu?"

"Evet."

"Elbisenin ters giyilmiş olduğunu merak ediyordum..."

"Ne?" Etiket kontrol etmek için boynumu çeviriyorum.

"Şaka yapıyorum!"

"Anne," diye inler Julian.

Omuz silker. "Ne? Bir şeyi doğrulamak istedim." "Deli olduğun gerçeğini mi?"

Kadın kahkahalarla güldü.

Julian omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

"Josefina," dedim.

Bu onu sakinleştirir. "Evet?"

"Bunu aramızda tutabilir misin?"

O yüzünü buruşturur.

"Kime söyledin?" Julian homurdanır.

"Rosa."

Sinirlenmek istiyorum ama Josefina gerçekten elinde değil. Bu kadın büyük bir kalple ve daha da büyük bir ağızla doğmuş.

Julian annesine sert bir bakış attı.

Kadın teslimiyetle kollarını yanlarına indirir. "Sadece bu kadar. Yemin ederim."

Julian kapıya uzanır. "Eve giderken Rosa'yı ara ve kimseye söylememesini söyle."

Sol kaşları mükemmel bir yay çiziyor. "Kimseye *neyi* söylemeyeyim?"

"Gördüklerini." Başının üstüne bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı açtı.

Josefina dışarı çıkar. "Peki ben tam olarak ne gördüm?" Oğluna kirpiklerini kırıştırır.

"Çok fazla şey."

"Yapma..."

"*Seni seviyorum. Kendine iyi bak.*" Kapıyı kapatarak bizi bir kez daha dış dünyadan izole eder.

Tam da istediğim gibi.

Julian kalmam için elinden geleni yaptı ve ben de neredeyse isteğine boyun eğecektim, ama sonra anlaşmamızı hatırladım. Onun tarafından tekrar incitilmekten korunmak istiyorsam, sarılmaktan, gece geç saatlerde yastık sohbetlerinden ve yatıya kalmaktan uzak durmalıyım.

Ertesi sabah uyandığımda annem mutfakta beni bekliyordu.

Te quiero. Cuídate: Kendine iyi bak.

"*Anne?*" Gözlerimi ovuşturarak soruyorum. "İş yerinde olman gerekmiyor mu?" "Uyandığında burada olmak istedim."

Ah, lanet olsun. Josefina dün gece beni Julian'ın evinde bulduğunda bu konuşmanın geleceğini biliyordum, ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum.

Arkamı dönmeden önce annemin Nespresso makinesine bir kahve kapsülü koyuyorum. "Her şeyi bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Üzgün olduğumu mu düşünüyorsun?" "Evet?"

"Hayır, *mija*. Endişeliyim."

Annemin her zamanki endişe nöbetlerinden farklı, bu seferki farklı.

"Çok üzgün bir şekilde geri döndün. Seni bir daha öyle görmek istemiyorum." Fincanıma bir çay kaşığı şeker atıyorum. "Daha iyiyim."

"Biliyorum, bu yüzden endişeleniyorum." "Bu farklı."

"Nasıl farklı?"

"Şey..." *Evet, seks hayatım hakkında konuşmak zor.*

"Henüz çok ciddi değil," diyorum.

Boğazından bir ses çıkar. "Nasıl gideceğini bekliyoruz," diye ekliyorum.

O başını sallar. "Kendi kararlarını verecek yaştasın."

Sessizliğe gömüldüm. Annemin evlilik öncesi seks hakkında uzun uzun konuşup, ruhumu kurtarmak için aceleyle kilise düğünü yapmamı isteyeceğini sanıyordum, bunu değil.

"Hepsi bu mu?" diye soruyorum.

Tabureden kalkıp başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Hepsi

"

"Bana incineceğimi, aptalca bir şey yapacağımı ya da ya da aptalca davranmamam konusunda uyarmayacak mıs

"Julian sana zarar vermez."

"Nasıl biliyorsun?"

"Cevap, seni izlerken onu her yakaladığımda ortada." Kalbim bir an durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"O adam seni gerçek bir tehlikeye atmaktansa kendini incitmeyi tercih eder." Düşmemek için dizlerimi birbirine kenetledim. "*Anne*." "Çocukluğunuzdan beri böylesin."

"Sen..." Sesim kesiliyor. "Ben ne?"

Onun doğru kişi olabileceğini mi düşünüyorsun?

Ciddi misin, Dahlia? Beş aydan kısa bir süre önce ciddi bir ilişkiden çıktın.

Kafamı sallıyorum. "Hiçbir şey."

Lily, bu öğleden sonra beşinci kez benim çılgılık attığım videoyu tekrar oynatıyor. Öğle yemeğimizi birlikte geçirirken, gününün bir dakikasını ayıran herkese videoyu izlettirdi.

Bu gidişle, saat beşe kadar kasabadaki herkes, var olmayan bir hayalet ve Rafa'nın Josefina'nın garajında bulunduğu bir Halloween bahçe süsü yüzünden kendimi kaybettiğimi görmüş olacak.

Garsonun ve Lily'nin kahkahalarıyla birlikte yerimden kalkıyorum.

"Hey! Bekle!" Lily peşimden seslenir. "Hayır." Lokantadan çıkarım.

Lily peşimden koşar. "Dur!" Kız kardeşim nefes nefese, kolumu tutup arabamdan uzaklaştırır. "Ne oldu?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "O videoyu görmekten bıktım."

"Hadi ama. Biraz komik olduğunu kabul etmelisin."

"*Utanç verici.*"

"Aynı fikirde değilim. Julian için ağlaman çok tatlı." Neredeyse ağlayacak olduğum kısmı tekrarlar.

Dilim kanayana kadar dilimi ısıırıyorum. "O videoyu grup sohbetinde paylaştığı için Rafa'yı öldüreceğim."

"Bu hazineyi bizden saklamak nefret suçu olurdu." Lily, telefonunun kilit ekranına kaydettiği ekran görüntüsünü bana gösterir.

"İntikamımı alana kadar uyuyamayacağım."

Ellerini ovuşturur. "Ne yapacağız?" "Ne yapacağız?"

"Ben olmadan eğlenceli bir şey yapmayı ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi?" "Tanık ne kadar az olursa o kadar iyi."

Göz kırpar. "Tam da sevdiğim

gibi." "Yardım etmek ister misin?"

"Tabii ki. Sen ve ben suç ortağıyız."

"Suç demişken, arkadaşının kardeşi şerif yardımcısı, değil mi?"

Sadece gülümsemesi bile onu FBI'nın en çok arananlar listesine sokabilirdi.

"Evet." "Sence o, suçlu olmayan birini isteyerek tutuklayacak türde biri mi?"

"Eminim onu kasabanın kitapçısına hediye kartı falan vererek bu fikre ikna

"Eminim kasabanın kitapçısına hediye kartı ya da onun gibi bir şeyle bu fikre ikna edilebilir. Neden? Planın ne?"

"Kimseye söylememelisin."

Çocukken yaptığımız gibi küçük parmağını uzattı. "Küçük parmak sözü."

Ben de parmağımı onun parmağına kenetledim. "Şükran Günü'nü bekleyip, şüphelenmemesi için..."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Julian ve ben son birkaç haftadır rahat bir düzene girdik. Bir şekilde, yoğun iş programıyla ve benimle olan ilişkisini dengelemek için enerji buluyor ve her akşam birlikte vakit geçirmek için zaman ayırıyor.

Gündelik ilişkiler konusunda standartların ne olduğunu bilmiyorum, ama Julian'ın birlikte akşam yemeği yeme ve seks sonrası bir saat boyunca sarılma konusunda ısrarının buna uymadığını hissediyorum.

Senin ona karşı artan hislerin de öyle.

Zamanlayıcı çalar ve düşüncelerimi dağıtır. Fırını açıp hindiye kontrol ederim.

"Selam." Julian mutfak kapısını kapatarak içeri girer.

Terli alınımı elimin tersiyle silerim. "Daha sonra geleceksin sanmıştım."

"Lily'nin aile grubuna gönderdiği son fotoğrafa bakılırsa, yardıma ihtiyacın var gibi göründün."

"Bir daha asla Şükran Günü yemeğini hazırlamaya gönüllü olmamayı hatırlat bana." "Düşünceli bir jestti."

Son on Şükran Günü'nü Oliver ve ailesiyle geçirdikten sonra, bir kez olsun yemeği hazırlamanın güzel olacağını *düşündüm*.

Ellerimi önlüğümün önünden silerim. "Bu iş için çok yetersizim."

"Ne yapmamı istersin?" Ben cevap vermeden önce kolları sıvamaya başladı.

"Bilgin olsun, bana bunu sorduğuna pişman olacaksın."

"Not aldım. Şimdi teklifimi geri almadan önce beni işe koy."

Talimatları hızlıca sıralıyorum. Julian, annemin tariflerini harfiyen uygularken, bu süreci benim için on kat daha keyifli hale getiriyor.

Ve on kat daha zor uzak durmak.

Julian, birlikte yemek yapmayı romantik bir randevuya dönüştürmek için elinden geleni yapıyor. Onayımı almak için bana kaşıkla yemek yediyor. Playlist'te en sevdiğim şarkı çaldığında beni hızlıca dansa kaldırıyor. Lily, yemekleri tatmakla meşgul olduğu için yardım etmekten çok uzakken, o da Lily'nin ziyaretleri arasında öpücükler çalıyor.

Yemekler hazırlandıktan sonra, beni tezgaha sıkıştırıp bir öpücük daha çalıyor. Bu kadar kısa sürede Julian'a bu kadar bağımlı hale gelmem inanılmaz. Onu arzulamamayı imkansız hale getiriyor, tek bir öpücükle başımı döndürüyor ve vücudumu *daha fazlasını* istemeye zorluyor.

Saçlarımın parmaklarından dolayı kabarık ve dağınık olmaması için saç bandımı düzeltiyor. "Bugün çok güzel olduğunu söylemiş miydin?"

Göğsümdeki çarpıntı daha da şiddetleniyor. "Sadece bir iki kez."

Gülümsememek için uğraşıyor ama başaramıyor. "Sayıyor musun?"

"Onaylayıcı sözler benim aşk dilimdir."

Elini boynumun arkasına doluyor. "Bu, benim sikimi sürerken iyi kız olarak çağrılmayı neden sevdiğini açıklıyor."

Arkamda biri öksürükten boğuluyor. Dönüp baktığımda kız kardeşim göğsüne yumruk atıyor.

"Lily." Gözlerim sonuna kadar açılır.

Julian aceleyle kaçarken kendi ayağına takılır, bu da Lily'yi kahkahalara boğar.

"Annem Julian'ın yardıma geleceğini söylediğinde garip bir şeyler olduğunu anlamıştım. Bütün öğleden sonra seni suçüstü yakalamaya çalıştım."

"Artık her saat başı her şeyi tatma ihtiyacını anlıyorum." Julian

sessiz ve düşünceli kalırken, o sıratarak gülümsüyor.

Bize işaret eder. "Ne zamandır birliktesiniz?" "Biz birlikte değiliz," diye aceleyle cevap veririm.

Julian'ın kollarındaki damarlar, kollarını sertçe çaprazlamasından dolayı gerilir. Lily kaşlarını kaldırır.

"En azından öyle değil," diye bitiriyorum.

"Hm." Julian'a bir göz attı. "İlginç."

"Siz ikiniz konuşun..." Bana değil, kız kardeşime

ban

a "Beni de götürür müsün?" Ona uzanıyorum ama o benden kaçıyor.

değ Julian, oturma odasına açılan salıncak kapının arkasında kaybolur.

il.

.

"Bana her şeyi anlat," Lily, onun yüzündeki tuhaf ifadeyi düşünmeye fırsat bulamadan diyor.

"Burada olmaz." Onun elini tutup dışarı çekiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Taze kar, verandanın her yerini beyaz bir battaniye gibi kaplamış.

"Dışarısı çok soğuk!" diye sızlanarak kollarını ovuşturdu.

"O zaman çabuk bitirelim."

"Neden burada konuşuyoruz ki?"

"Annem bizi görmesin diye." "O biliyor mu?"

"Biraz."

Kız kardeşim kaşlarını çattı. "Önce bana gelmediğin için kırıldım." "Anlaşmamızı kimsenin bilmesini istemedik."

"Bunun için biraz geç kaldınız, anlatın."

"Anlatacak pek bir şey yok. İlişkimizi ciddiye almamaya karar verdik."

"Sana sıradan geldi mi? Bana hiç öyle gelmedi."

Bana da öyle *gelmedi*, ama bunu kendime bile itiraf edemiyorum, Lily'ye hiç söylemeye gerek yok.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Konuşuyorduk."

"Kendine daha ne kadar yalan söyleyeceksin? Günler? Haftalar? *Aylar?*"

"*Lily.*"

Derin bir nefes alarak bir bulut gibi nefes verdi. "Şaka yapıyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen rahat *davranmayı* bilmiyorsun."

"Hayır, ama denemek için pek fırsatım olmadı."

Ve bunun seni nereye getirdiğini gör.

Yüzünde garip bir ifade belirir. "Kulağa geldiği kadar eğlenceli ve kolay değil. Bana inan."

Midem bulanır. "Her şey yolunda mı? Yani, sen iyi misin?" Lily gülümsemeyle kendini toparlar. "Tabii ki. Neden olmasın?" "Emin misin?"

"Evet. Ben daha çok seni ve sonunda kırılacağından endişeleniyorum."

Önümde bir hava bulutu oluşacak kadar sert bir şekilde alay ettim. "Bu sorun olmaz."

Gözlerini devirdi. "Herkes öyle der."

"Evet, ama bu farklı. İkimiz de ciddi bir ilişki istemiyoruz."

"Emin misin?"

Boş yüzük parmağımı salladım.

"Kesinlikle." "O zaman ona bunu mutlaka söyle."

Mideme bir ağrı saplandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Julian geçici ilişkilere girmez. Tabii, annesini memnun etmek için randevulara çıkar ama geçici bir ilişkiye ilgi duymaz. Bunu çok iyi biliyorum."

Gözlerimi yere indirdim. "Uzun vadeli bir ilişkimiz olamaz." "Nedenini henüz duymadım."

"Öncelikle, ikimizin de ayrı eyaletlerde işleri var." Designs by Dahlia, şovumu ve ilişkiyi kaybettikten sonra geriye kalan tek şeyim ve bir erkek yüzünden ondan vazgeçmeye niyetim yok.

Kafasını sallar. "Uzun mesafe aşılması gereken bir engeldir, ayrı kalmak için bir neden değil."

Derin bir nefes verirken etrafımda buğu oluşur. "Beni tekrar incitmeyeceğine güvenmiyorum."

"Bence en büyük sorunun *kendine* güvenmemendir." Düşük bir ısıklık çaldım. "Lanet olsun."

Dirseklerimizi birbirine kenetleyip eve doğru yönelir. "Sana zorluk çıkardığımı biliyorsun, çünkü ikinizi de önemsiyorum ve ikinizin de incinmesini istemiyorum."

Başımı omzuna yasladım. "Bu yüzden seni seviyorum."

"Giysilerini çalsam bile mi?"

Dolabımdan çaldığı pastel renkli ceketini kontrol ediyorum. "O zaman bile mi?"

"Ya da bu sabah pahalı yüz kremini ödünç alıp yanlışlıkla hepsini düşürdüğümde?"

Vücudum gerilir. "Yapmadığımı söyle."

Onu boğazından yakalamadan önce kaçıyor.

"Lily!" Onu kovalıyorum.

"Öz Üzgünüm!" O önümde önümden kapıdan ev ev kırmızı tabanlı botlarımın izlerini bırakarak suç delili niteliğinde bir iz bırakmak.

"Nico ve ben bulaşıkları yıkadık." Rafa ayağa kalkarken Nico inliyor.

"Merak etme. Zaten yıkamayı seviyorum." Julian koltuğundan kalkar ve kirli tabakları ve mutfak eşyalarını toplamaya başlar.

Lily sandalyemin ayağını sallayacak kadar sert bir şekilde tekmeledi.

"Yardım edeyim." Kalkarken sandalyem ahşap zemine sürtünüyor.

Annemin yüzünde en onaylayıcı ifade varken, Josefina bana göz kırpmıyor. Rafa'nın bakışları ikimiz arasında gidip geliyor, sonra kuzenine sert bir ifadeyle bakıyor.

Herkesin bizi bilmesi beni utandırmaktan çok, ne düşünecekleri konusunda endişelendiriyor. Kimsenin umutlanmasını istemiyorum, en çok da Josefina'nın. Onun her zaman gülen yüzü, gözlerimiz buluştuğunda daha da parlıyor.

Herkesin bakışlarını görmezden gelerek herkesin bardaklarını topluyorum ve Julian'ın peşinden dağınık mutfığa giriyorum. Normal bir günde bulaşıklar tolere edilebilir, ama tüm yemeği pişirdikten sonra tatil sonrası temizlik görevi?

Yeni akrilik tırnak setimle gözümü oymayı tercih ederim.

Julian bulaşıkları lavaboya koyup musluğu açtıktan sonra kirli bulaşıkları elimden aldı.

"Bu işi gönüllü olarak yapmanın bir nedeni var mı?" diye soruyorum.

"Üç saatlik Pictionary oyununa dalmadan önce seninle biraz yalnız kalmak istedim." Kalçalarımı tutup beni vücuduna sıkıştırıyor.

"Bütün öğleden sonrayı birlikte geçirdik zaten."

Cevap olarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Öpücük başladığı kadar çabuk bitiyor ve beni daha fazlasını istemeye bırakıyor.

"Yardım etmene gerek yok." Julian bulaşıkları lavaboya koyar ve musluğu açar.

"Mükemmel, çünkü ben sadece seni çalışırken izlemek için buradayım."

Bulaşık rafından pembe eldivenleri alıp onun açık eline bırakıyorum.

Gülümseyerek başını sallar.

"Sen başla, ben son birkaç tabağı alayım."

"Teşekkür ." O ulaşır uzanır ilk ve ve dökülür suya batırır.

Ailelerimiz oturma odasında toplanıp şövale ve büyük kağıtları hazırlarken, son birkaç tabağı üst üste istifliyorum.

"Sen ve Julian bir çift olacaksınız," diyor Lily. Kaşlarımı çatıyorum. "Sadece hiçbiriniz onu takımınızda istemediğiniz için." Rafa omuz silkiyor. "O bir yük."

"Duydum!" diye bağılıyor Julian mutfaktan.
Josefina ellerini kaldırır. "Geçen seferden sonra onu takımımda istemem."
"Onun kedisini hatırlıyor musun?" Annem gülüyor.
"Ya da çizdiği her şeyin uzay gemisi olduğuna bizi ikna etmeye çalıştığını."
"Gerçekten bu dünyadan değildi." Lily'nin kaşları hareket etti.
Koridora doğru dönerken gülümserim, ama Nico önüme atlayarak beni durdurur.

Durduğumda tabaklar tıkırdamaya başladı. "Hey."
Spor ayakkabılarıyla geriye doğru sallanarak topuklarını parlatır. "Seni üzüyorsa bizimle oynamak zorunda değilsin."
"Neden..." Aniden farkına varıyorum ve dizlerim titriyor. "Seninle oynamak beni üzmez ki."
Gözlüklerinin arkasından kaşları yükselir. "Üzmez mi?"
Göz hizasına gelmek için dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hayır. Önceden çok üzgündüm, midem bulanıyordu, ama şimdi çok daha iyi hissediyorum."
"Babama da nasıl daha iyi hissedeceğini öğretir misin?" Midem düğümlenir.
Başımı salladığımda gözlerindeki ışık söner. "Keşke yapabilsen, ama o tür bir üzüntüye yardım edemem."
Spor ayakkabılarına bakıyor. "Oh, tamam."
Tabakları yere bırakıp onu kucakladım. "Ama kendi başına iyileşecek, çünkü o tanıdığım en güçlü insanlardan biri."
"Süper kahraman gibi mi?"
"Daha da iyisi. O bir baba."
Nico beni sıkıca sarar, sonra bırakır.
Titrek bacaklarımla ayağa kalkıp, eğri duran gözlüklerini düzeltiyorum. "Bu tabakları amcana götürsem iyi olacak."
"Tamam. Seni seviyorum!" Nico koşarak oturma odasına geri döner.
Kalan tabakları mutfağa götürmeden önce bir an durup kendimi topladım.
"Kahretsin." Julian alaycı bir gülümsemeyle elini sallar.
"Ne oldu?" Tabakları tezgaha bırakıp onun yanına koştum.
.
"Tencereyi alırken ocakta kendimi yaktım."

"Üzgünüm! Kapatmayı unutmuş olmalıyım." Düğmeyi tutup sola doğru çevirdikten sonra elini tuttum. "Ne kadar kötü?"

"Önemli değil." Elini çekmeye çalışıyor. Ben sıkıca tutuyorum. "Kıpırdama."

"Ben iyiyim."

Elini avucumun içinden geçirirken çıkardığı seslere bakılırsa, tam tersi olduğunu söyleyebilirim. "Lily'nin saç maşasıyla başına gelen kazadan sonra kalan gümüş yanık kremi var." Onu buzdolabına doğru çekiyorum.

"Küçük bir iz için hiç gerek yok." Parmaklarını kıpırdatıyor.

"Telaşlanma, bırak da sana yardım edeyim."

Vazgeçmiş gibi derin bir nefes alması sevimli olmamalı, ama Julian en sıradan sesleri bile ilginç hale getirmeyi biliyor.

Kremi bulup kavanozu açtım. O

uzanıp aldı. "Ben alırım."

Çekiliyorum. "Cidden, senin sorunun ne? Sana yardım etmeye çalışıyorum." "Kendine yük olma," diye fısıldıyor kendi kendine.

Yorumumun böyle bir tepki alacağını beklemiyordum, bu da beni bir an için kötü hissettiriyor. "Yardım istemek normal. Hatta, egomu okşaması için en büyük yük olmanı bile isterim."

"Babam kimsenin yardımına ihtiyaç duymazdı."

"Baban da *un cabeza dura*'ydı, alınma." O gülüyor.

"Alınmadım."

"Babanı her şeyiyle taklit etmeye çalışmadan da ona hayran olabilirsiniz, biliyorsunuz değil mi?"

Un **cabeza dura**: İnatçı kişi

O başını sallar. "Evet, farkındayım. Çocukken edindiğim kötü bir alışkanlık, ama artık daha çok gurur meselesi."

"Çocukken ne oldu?" Kapıya hüzünlü bir bakış atar.

"Bana anlatabilirsin." Elimini sakallı yanağına bastırıyorum. Dokunuşum sadece bir saniye sürüyor, ama Julian'ın bana açılmasını sağlıyor.

"Annemin depresyon geçirdiği bir sır değil. Benim doğumumdan sonra başladı, ama sonra

daha kalıcı hale geldi."

Burnum yanıyor. Josefina'yı ve depresyonla mücadelesini her zaman takdir etmişimdir, ama şimdi kendi deneyimimi yaşadıktan sonra ona olan saygım bambaşka bir boyuta ulaştı. Yavaş yavaş, Julian'ın annesi gibi kaygısız ve korkusuz olmayı umuyorum.

Julian elimi yanağına koyarak bana yaslandı. "İlk başta, annemin sorunlarıyla zaten uğraşan babamın endişelerini daha da artırmak istemedim. Ama sonra Rafa ailemizin yanına taşındı ve onun sorunları benimkilerden çok daha büyük olduğu için şikayet etmekten çekindim. O ve annemin yardıma daha çok ihtiyacı varken yardım istemek bencilce geliyordu."

Gözlerim yaşarır.

Bakışları sertleşir. "Üzülecek bir şey yok."

"Üzgün değilim. Ben..." *Lanet olsun, üzgünsün.*

"Duygusal." Julian'ın yüzü hiçbir şey belli etmiyor.

"Neden?"

"Çünkü kendi başına mücadele etmek zorunda kalsan bile, başkalarını öncelikli tuttun."

Omuzlarını silkiyor. "En azından İkinci En İyi unvanımın hakkını veriyorum."

Benim kalbim kalbim patlayacak gibi. "Bizim rekabetimiz sadece güvensizliğinizi güvensizliğinizi daha da artırdı, değil mi?"

"Hayır. Beni daha iyi olmaya zorladılar."

"Sen her zaman en iyisiydin Julian, kupalar ya da ödüller olsun ya da olmasın."

Yüzü kızardı.

"Duygularımızı ifade etmek hiç güçlü yanımız olmadı, ama içtenlikle söylüyorum.

Sen tanıdığım en iyi oğul, kardeş, vaftiz babası ve iş adamısın." "Ben en iyi *vaftiz* babasıyım, ama bu konuda anlaşılamayabiliriz."

Gülüyorum ve onun karanlık bakışları yüzümün hatlarını izliyor.

"Yardım istemek seni yük yapmaz ya da değersiz kılmaz." Yanık kremini kızarıklık cildine sürüyorum. "O yüzden kendine bunu söylemeyi bırak."

Yanığını tedavi etmeyi bitirene kadar vücudu gerginlikle titriyor. "Tamam." Bir adım geri çekilmeden önce bileğini sıkıyorum. O da benimkine yapışıp beni yerinde tutuyor.

"Teşekkür ederim."

"Pictionary oynarken içindeki Picasso'yu ortaya çıkararak teşekkür et." O gülüyor. "Anlaştık."

Julian'a karşı kazanmak, onunla kaybetmekten çok daha iyiymiş.
Haftaya tekrar oynamak için sabırsızlanıyorum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dahlia

"Seni bir yere götürmek istiyorum." Julian elimi çeker.

"Şimdi mi?" Boş oturma odasına bakıyorum. Josefine, Rafa ve Nico on dakika önce birlikte sinemaya gittiler, Lily ve annem ise Şükran Günü'nden kalan yemekleri buzdolabına sığdırmanın bir yolunu arıyorlar.

"Evet."

Yeterince hızlı cevap veremediğim için aceleyle "Sana bir sürprizim var" diyor.

"Ne tür bir sürpriz?"

"Söylersem sürpriz olmaz." Beni ön kapıya doğru götürüyor, ama kapıyı açmadan önce askıdan kışlık montumu alıp bana giydiriyor.

Kalbimi çarptıran en küçük jestler, örneğin istemeden boynuma atkı sarmaması ve saçımı düzeltmesi gibi.

O mükemmel.

Bu da onu daha tehlikeli yapıyor. Bana ne kadar çok ilgi gösterirse, anlaşmamız hakkında o kadar az güvenim kalıyor.

Boş oturma odasına göz atıyorum. "Ama annem..."

"Kız kardeşinle telenovela izleyerek geceyi geçirmeyi planlıyor."

"Beni ayrılmaya ikna etmeye çalışıyorsan, çok kötü bir iş çıkarıyorsun." "Bu fedakarlığa değecek. Yemin ederim."

"Bu büyük bir söz."

Gülümsemesi, sözünü tutacağını gösteriyor.

"Bu gece... güzeldi," ilk şarkı bittikten sonra söylüyorum.
Julian sesi kısıyor. "Ben de öyle düşündüm, ama hindin biraz kuruydu."
Omzuna hafifçe vuruyorum. "Aptal! Fırında daha uzun tutmamı sen
söyledin."

"Sadece seni kontrol etmek için eğilip kalkmanı istedim."
Ciğerlerim ağrıyana kadar gülüyorum.

"Böyle gülmen hoşuma gidiyor," diyor o sessiz, utangaç sesiyle

Aya

Vücudumdan bir sıcaklık dalgası yayılır, "Ama bunun sebebi ben olduğumu

k

bilmek daha da hoşuma gidiyor."

par Sıcaklık dalgasını unutun. Julian'ın sözleri cehennem ateşi gibidir,

makl

arım

.
kalbimi korumak için kalan son buzları eritiyor.

Pencereden gözlerimi alamıyorum. "Böyle şeyler söylediğinde..." "Ne?" diye
soruyor birkaç saniye sonra.

"Bana hissetmemem gereken *şeyler* hissettiriyor."

"Kime göre?" Sorusu, göğsüme saplanmış bir bıçak kadar keskin.

"Bana göre."

"Korkuyorsun diye mi?" "Çünkü
ben *berbat* durumdayım."

Yola odaklanarak, çenesini sıkın yan profilini bana gösterir. "Sen birçok
şeysin, ama dağınık değilsin."

Gözlerim kucağıma düşer. "Kendimi yeniden kendim gibi hissetmeye daha
yeni başladım." Zihinsel sisin içinden çıkmak için mücadele ettikten sonra, o kara
deliğe geri dönmek istemiyorum.

Julian sessiz kalıyor, bu da beni cesaretlendiriyor.

"İyileşmek için doğru adımları atıyorum. Terapi. Antidepresanlar.
Ayrılıktan sonra kim olduğumu keşfederken, ayrılmadan önceki halimi
affediyorum."

Direksiyonu daha sıkı kavrar. "Peki, o nasıl gidiyor?"

"Sonunda mutluyum." Derin bir nefes alıyorum. "Çok mutluyum ama bu
duygu tekrar kaybolabilir ve o zaman yine o karanlık yere geri çekilebilirim diye
çok korkuyorum."

"Olabilir. Tekrar depresyona girebilirsin ve bunu kontrol edemezsin."

"Biliyorum." Ellerimle oynuyorum.

O uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Ama bu, artık o tür duyguları tek başına yaşamak zorunda olduğun anlamına gelmez." Eli benim elimi sıktı.

"İnsanlara bağımlı olmaktan korkuyorum."

"Senin sorunun insanlara bağımlı olmak değil, bağımlı olabileceğin *doğru* insanları bulmak."

Bunu kafamda oturtmam bir dakika kadar sürer. "Herkes benim açıkça göremediğim şeyi gördü mü?"

"Hayır, keşke görseydim." Elimi tutuşu gevşedi, ben de kayıp gitmesini engellemek için elini daha sıkı tuttum.

"Zaten bilemezdin." Yıllar boyunca geliştirdiğim bir beceri olan sahte tavırları sürdürmek, endişelerimi, güvensizliklerimi ve ilişki sorunlarımı gizlemek için taktığım maskenin kimse tarafından fark edilmediğinden emin olmaktı.

"Belki, belki de değil. Ama yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenmediğim ve seninle yeniden bağlantı kurmaya çalışmadığım için pişmanım."

Ne kadar derin nefes alsam da göğsümdeki acıyı dindiremiyorum. "İlerlemek istiyorsak ikimiz de pişmanlıklarımızdan vazgeçmeliyiz."

Bir şey söylemesi bir dakika sürdü. "Bunu yapabilirim."

"Sence..." Yanağımı ısırdım.

Gözünün ucuyla bana bakıyor. "*Ne* düşünüyorum?"

"San Francisco'ya geri taşınısam bile arkadaş kalabilir miyiz?" "Eğer?"

Parmakları direksiyonu vurmaya bırakır.

"*Ne zaman*." Kendimi sorgulamadan bir sonraki cümleyi söylemek için kendimi zorladım. "Ailelerimiz hepimizin bir arada olmasından çok mutlu ve aranızda bir sorun çıkarsa ya da aramız garipleşirse, ilişkilerimizin tekrar gerilmesinden nefret ederim."

"*Eğer* ya da *ne zaman* taşınırsan, işlerin eskisi gibi olmasına izin vermeyeceğim."

Beynim onun sözlerini alıp maraton koşusu yapmaya başlar, ta ki Julian kasabadan çıkan kavşakta kamyonetini durdurarak aşırı düşünme seansımı kesene kadar. "Bunu tak."

İpek göz maskesini kontrol ediyorum. "Bu sürpriz sapıkça bir şey mi?"

"Çıkarma." Maskeyi aşağı itip görüşümü engellemeden önce gördüğüm son şey, onun yakıcı bakışları.

Vücudum titriyor, Julian da düşük sesle güldüğünden bunu fark ediyor.

Motor gürültüyle çalışır ve tekrar yola çıkar. Yirmi dakika daha sürer ve sonunda araba durur.

"Burada bekle," diyor arabadan inmeden önce.

Julian'ın ne sürpriz hazırladığını bilmiyorum ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Kapımı açıyor ve bana yardım ediyor.

"Artık göz bağımı çıkarabilir miyim?"

"Bir dakika izin ver." Dirseklerimi kavrayıp beni bilinmeyen bir yere götürdü. bilinmeyene doğru götürdü. İki ay önce ona gözlerimi bile kırpmadan güvenemiyordum, ama şimdi onunla birlikte körü körüne bir inanç atılımına giriyorum.

Yokuş yukarı yürürken botlarımın altında çakıllar çıtırdıyor.

Kulaklarımı dikip, bulunduğumuz yer hakkında ipucu arıyorum.

"Neredeyiz?"

"Aurora Gölü."

"Neden?"

"Birazdan göreceksin."

Julian'ın beni buraya neden getirdiğini bilmiyorum, ama heyecan beni sarmış durumda. Aurora Gölü, Wisteria Gölü'nden on yıl sonra kurulmuş ve Londra mimarisinden büyük ölçüde etkilenmiş. Her renkten evlerin ve kilometrelerce uzanan sıra sıra benzersiz şehir evlerinin bulunduğu bu kasaba, bir tasarımcının hayali gibi.

On adım daha attıktan sonra Julian sözünü tutar ve göz maskesini çıkarır. Gözlerimi birkaç kez kırparak alışmalarını beklerim, sonra önümüzde duran devasa malikaneyi görürüm. Kraliçe Anne tarzı, Kurucunun evinin tarzıyla uyumludur, ancak bu ev biraz daha iyi durumda tutulmuştur.

"Neler oluyor?"

Bir çift anahtar kaldırır. "Sıkıldın demiştin." "Bu yüzden bana bir ev mi aldın?"

"Onu tamir edebiliriz diye düşündüm." "*Birlikte mi?*"

Boğazındaki hafif gerginlik, gerginliğini ele veriyor.

"Mahalleleri inşa etmek için evleri yıkmak ne oldu?" diye soruyorum.

"Hâlâ öyle yapmayı planlıyorum."

"Oh."

"Ama bizim kasabamızın aksine, Lake Aurora'da genişleme sürecinde tarihi evleri yıkmam gerekmeden kullanabileceğimiz bol miktarda arazi var."

"Bu planı giderek daha çok beğeniyorum."

Ay, yanaklarına yayılan hafif kızarıklığı vurguluyor. "Gidip bir bakmak ister misin?"

Utangaç Julian, özellikle böyle sürprizler yaptığında, en sevdiğim Julian olabilir.

Elimi onun eline sokup parmaklarımızı birbirine kenetledim. "İçeri girelim."

Eve girerken temizlik solüsyonunun ferah kokusu burnumu doldurur. Julian'ın evi görmem için birini tuttuğunu düşününce göğsümdeki sıkışmayı artık görmezden gelemem.

Mükemmel malikanede yürürken, onun benim tepkilerimi on tabaklık bir yemek gibi yiyip bitirdiğini fark ettim.

Kitaplar ve aksesuarlarla doldurulmayı bekleyen boş raflarla dolu bir oda. Göl ve çevredeki ağaçlara bakan bir güneşlenme odası. Arka duvarın tamamını kaplayan pencereler, içeriye bol miktarda ay ışığı girmesini sağlıyor.

Her odada bu eve daha çok aşık oluyorum. Elbette bir iç mimarın dokunuşu fena olmazdı, ama evin yapısı muhteşem ve göl manzarası büyük bir artı.

"Evleri restore etmeyi sevmediğini sanıyordum." Dönüp baktığımda, gözleri çoktan bana odaklanmış.

"Kurucunun evi ve Gerald'ın hikayesi fikrimi değiştirmiş olabilir." "Oh, gerçekten mi?"

Yutkunurken adem elması yukarı aşağı hareket ediyor. "Ve sen."

"Ben mi?"

"Evet."

"Kim bilebilirdi benim bu kadar iyi bir etki yapacağımı?"

Kolunu bana dolayarak beni sıcak kucaklamasına çekiyor. "Beğendin mi?"

"Bayıldım."

"İyi, çünkü bundan sen sorumlusun." "Ben mi?"

Sağ kaşı kalkar. "Zorlu bir görev istediğini sanıyordum."

"Bu..." *Hayal edebileceğim her şey ve daha fazlası.*

Hızlıca gözlerimi kırpyorum. "Zaman çizelgeniz nedir?"

"Takım gelecek hafta demoya başlayabilir diye düşünüyordum."

Kaşlarım havaya kalkar. "Bu kadar erken mi?"

Gözlerimi ondan ayırıyorum. "Burada sıkılmanı istemiyorum."

"Neden?"

Cevap vermek için o kadar uzun süre bekledi ki, neredeyse vazgeçiyordum.

"Çünkü sana kalman için yüzlerce farklı neden vermek istiyorum."

Bekle. Ne?

"Julian," diye yalvarırım.

Çenemi sıkıca tutup sözümü kesiyor. "Bunu söylemem gerek." Beş derin nefes almak yerine, uzun bir nefes alıyor.

İlerleme var.

"Bu gece Lily'ye birlikte olmadığımızı söylediğinde, kızgın değildim..."

Ciğerlerim çalışmayı durdurur.

Onun etkileyici bakışları beni esir aldı. "Bizim birlikte olmamızı o kadar çok istediğim için hayal kırıklığına uğradım."

"Seni incitmek istemedim," diye aceleyle söylüyorum.

Alnını alnıma bastırıyor. "Biliyorum. Kurallarımız vardı ve ben onları çiğnedim."

"Ne demek istiyorsun?" Sorunun sonuna doğru sesim titriyor ve geri çekiliyorum.

"Sana aşık oluyorum, Dahlia. Bu yıl yaşadığın onca şeyden sonra aynı şeyi söylemeni beklemiyorum, ama sana hislerimi söylemeden bir gece daha geçirmek istemedim. Tıpkı senin, ilişkimizi bu şekilde sürdürmenin benim için sorun olmadığını düşünerek bir gün daha geçiremeyeceğim gibi."

Por Dios.

Gözleri bulutların arasından sızan ay ışığında parıldıyor. "Seni daha önce kendime ait yapma şansını kaçırdım, ama aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Biz birbirimiz için yaratılmışız, tatlım, ve artık başka bir şeye inanmana izin vermeyeceğim."

Kalbim, on yıl boyunca hayal ve "keşke"lerle dolu bir kafesten serbest bırakılmış bir kuş gibi uçuyor.

Julian cevap beklemeksizin eğilip dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. Beni öperken, itirafının ardından kalan hazzın tadını çıkararak, sözlerinin ardındaki gerçeği *hissettim*.

Her öpücük bir söz gibi geliyor. Her dokunuş bir yemin. Julian'ın beni seveceği, değer vereceği ve koruyacağına dair bir yemin... İster inansam ister inanmasam.

İçimde köklü bir değişim oluyor ve bunun Julian'la ilgili olması beni çok etkiliyor.

Sen de ona aşık oluyorsun.

Bu düşünce korkutucu, ama gerçekler genellikle öyledir.

Sanki dalgın düşüncelerimi hissetmiş gibi, Julian alt dudağımı ısırarak beni geri gerçekliğe çeker. Dudaklarımdan kan akarken, kanı dilinin ucuyla yalar.

Ben de aynı şeyi yapıyorum ve klitorisime kadar hissettiğim keskin bir tıslama duyuyorum. Julian beni kalçalarımdan tutup kaldırıyor ve ben bacaklarımı onun etrafına doluyorum. O da beni duvara dayayıp sıkıştırıyor ve ağzımı vahşice öpüyor.

Kalçalarımı çeviriyorum ve Julian inliyor. Ben onun sikine sürtünürken tırnakları etime batıyor.

Ne kadar süre birbirimizi tahrik ettiğimizi bilmiyorum, ama o sadece boynuma odaklanmak için öpüşmeyi bırakıyor.

"Sana doyamıyorum." Sesindeki hayranlık, göğsümde bir şeyleri burkuyor. Boynumu morartacak kadar sert emiyor, şüphesiz cildimde iz bırakıyor.

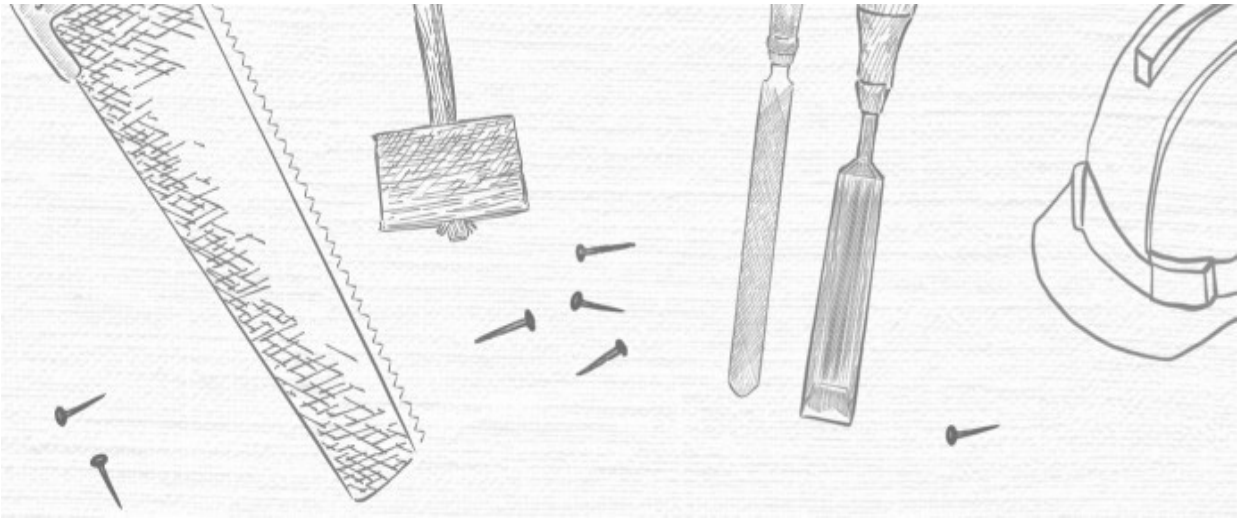
"Aşık olmamalıydık." Onu saçlarının kökünden çekip uzaklaştırıyorum.

Kahretsin!

Söylediğim şey yüzünden paniğe kapılmadan önce, Julian kulakımın altındaki beni titretmeye başlayan yeri öperek dikkatimi dağıtır.

"Ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim. Beni boşaltınca tekrar sor." Cildime gülümsüyor. "Kulağa hoş bir plan gibi."

KONUŞMA

Julian

Dahlia'ya ona aşık olduğumu söylemek bu gecenin planında yoktu, ama Lily ile konuşmasına verdiğim tepki de yoktu. Birlikte olmadığımızı söylediğinde, göğsüme füze çarpmış gibi hissettim ve bu acıyı ancak hislerimi itiraf ederek dindirebilirdim.

Sıradan bir ilişki istemiyorum ve başka türlü davranmayı bırakacağım.

Dahlia'nın karşılık vermeyeceğinden korkuyorum, ama onu kaybetme korkusunun davranışlarımı yönlendirmesine izin verirsem, kesinlikle duyacağım pişmanlıktan daha çok korkuyorum.

Dahlia'ya aşık olmak söz konusu olduğunda gurur ya da inkarın yeri yok. Onu kazanmak için ikinci bir şansım var ve egom ya da inatçılığım yüzünden bunu heba etmeyi reddediyorum.

Onu oturma odasına taşıyorum, sadece onu ayağa kaldırmak için öpüşmeyi kesiyorum. Kanepenin arkasına uzanmadan önce biraz sallanıyor.

İşte bu iyi bir fikir.

Onu döndürüyorum. "Eğil." Elim onun sırtının alt kısmına baskı yapıyor ve o yastığın üzerine eğiliyor.

Elbisinin eteğini kaldırıp kıcını ortaya çıkardım.

Elim pürüzsüz teninde her geçişinde kıvranıyor. "Bütün bunları planladın mı?"

"Umuyordum." Ayakkabımın burnuyla ayaklarını ayırıyorum. "Hazır ol."

Elini iç çamaşırının lastiğinin içine sokup amına ulaşmaya çalışırken eli titriyor. Ona dokunmamak için kendimi tutmak için cüzdanımdan prezervatifi çıkarmaya ve kemerimi çözmeye odaklanıyorum.

Tokanın sesi onu durdurur.

Kıçına iz kalacak kadar sert bir tokat atıyorum. "Bir daha kendine dokunma, yoksa seni buraya götürürüm." Parmaklarımı kıvrım boyunca gezdiriyorum ve o da en tatlı titremeye karşılık veriyor.

Külotunu tamamen aşağı indirir. Danteller ayak bileklerine kadar uzanır ve onu bir çift bacak kelepçesi gibi yerinde tutar.

Gözlerimi ondan ayırmadan kot pantolonumun düğmesini açıp bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum, bu sırada ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum. Ucu ön sıvıyla parlıyor ve tek bir pompalama daha fazlasını dışarı çıkarıyor.

Siktir.

Dahlia'nın eli durur, ama bakışlarını yakaladığımda çabalarına devam eder.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Elimi yukarı aşağı kaydırıyorum.

Gözleri alt tarafıma takıldı. "Biraz daha yaklaş da daha iyi görebileyim."

"Sanırım burada kalıp manzarayı biraz daha keyifle izleyeceğim."

Biraz öne eğilir, böylece parmağının yarık üzerinde kayışını engelsiz bir şekilde görebilirim.

Yine sikimi çekiyorum ve Dahlia da tek parmağını içine sokarak bana eşlik ediyor.

"Aynen öyle." Dişlerimi sıkarak söylüyorum. O da benim hızıma uyuyor, yavaş ve sabit. "Bir tane daha," emrediyorum.

İkinci parmağını eklerken yanağının içini ısırır. Benim yavaş tempom onu sinirlendirir ve tempom her yavaşladığında çıkardığı küçük sinirli nefeslere birden fazla kez gülümsediğimi fark ederim.

"Julian. *Lütfen.*"

Hareketimin ortasında duruyorum. "Dur." Kaşları çatılıyor.

"Elini göster." Elini kaldırır.

"Yine güzel bir dağınıklık." Alt dudağımı yalıyorum.

"Temizle," emrediyor.

Eğilip parmaklarını emmeye başlıyorum. Tatlı inlemesi, zaten çelik gibi sertleşmiş sikime bir zevk dalgası gönderiyor.

Onun bacaklarının arasına girmeden önce prezervatifi takmak için ayrıldım. Ucu girişine değdiğinde titredi, uzunluğumu onun

onun uyarılmışlığıyla kapladım. İşkence gibi ileri geri kayma, çıkardığı seslere bakılırsa onu çıldırtıyor gibiydi.

Sabri tükenir ve parmaklarını kanepeye geçirip geriye doğru iterek ucumun içine girmesini sağlar.

"Eğer beni sikmemi istiyorsan, tek yapman gereken kibarca istemektir." Kalçalarını morartacak kadar sertçe kavradım.

"Artık nazik davranmayacağım." O biraz daha geri itti ve ben daha derine girdim.

"Siktir et." Dahlia ve kanepeyi sallayacak kadar güçlü bir şekilde ittim. Ben onun içine sonuna kadar girerken, o yastıkları tırmaladı ve ben onu sikimle yerinde sabitledim.

Tam da ait olduğu yerde.

Henüz kabul etmedi, ama yakında edecek. İçten içe, onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum, ama benim kızım inatçıdır. Geçmişimiz göz önüne alındığında, bizim ilişkimize karşı direnmesi beklenen bir şey... ama benim zaferim de öyle.

Ben tamamen çekildiğimde inliyor. Onun girişinde sikimi ileri geri kaydırırken, onu tahrik etmek için onun uyarılmasını kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum ve omurgamdan kıvılcımlar atıyor. Her kalçasını salladığında, onu sikme isteğine neredeyse boyun eğiyorum.

Onu bu şekilde oyalamak için ben bir piçim, ama sonuç buna değecek. Bunu biliyorum.

"Lütfen sik beni." Sesi çatallanıyor.

"En sevdiğim üç kelime." Onun içine sertçe giriyorum.

Onun isteği, duymayı tercih edeceğim üç kelimelik cümle olmayabilir, ama şimdilik idare eder.

İkimiz de baskıdan inliyoruz, ancak ben Dahlia'dan daha çabuk toparlanıp ritmimi buluyorum. Ritmimi sürekli değiştirerek orgazmını uzatırken aramızdaki itme ve çekme yoğunlaşıyor. O bana gelmem için yalvarıyor, ağlıyor ve yakarıyor, ama ben ancak kendim de hazır olduğumda onun boşalmasına yardım etmeyi planlıyorum.

Kolumu onun altına kaydırıyorum ve klitorisini birkaç kez daha okşadıktan sonra, benim penisimin etrafında boşalıyor. Birkaç sarsıntılı itmeyle lanetler savurarak boşalıyorum. Ezici zevkten tüm dünyam kararmaya başlıyor, ama Dahlia'nın tembel gülümsemesi beni ayakta tutuyor.

Gülümsemesi en parlak mücevherle yarışır ve bir daha kimse onun mutluluğunu tehdit ederse lanetleneceğim. O benim için her şeyden daha değerli

ve onun bunu fark etmesi sadece an meselesi.
Ve onu bu noktaya getirmek benim görevim.

Temizlendikten sonra Dahlia'yı Aurora Gölü'ne bakan pencerenin önündeki kanepeye sürüklerim. Bir ara onu eve götürmem gerekecek, ama kollarımı onun etrafına doladığım için bunu ilk öneren ben olmayacağım.

"Sıkıldım diye göl kenarında bir malikane satın aldığınıza inanamıyorum." Dahlia başını omzuma yaslar.

"Herkes iyilik yapıyorum. Böyle şeyler olduğunda insanlar yaralanıyor ya da tutuklanıyor."

"Rafa, onu yangın musluğunu kırmaya ikna ettiğin için tutuklandı." "Sen bize kokarca şakası yapmasaydın, o bunu asla yapmazdı." kokarca şakası yapmasaydın asla yapmazdı."

Saçlarını omzunun üzerinden attı. "Kendim söylemek gerekirse, en güzel anlarımdan biriydi."

"Bir dahaki sefere ne planladığından korkuyorum." Gülümsemesi neredeyse delilik sınırında. "Korkma."

"Ateşkes ilan etmek için çok mu geç?" Cebimden beyaz dantelli iç çamaşırını çıkarıp salladım.

O da onu geri kaparken gülüyor. "Tavan arasında yaptığın numaradan sonra seni hiçbir şey kurtaramaz."

İç çekerek başımı geriye yasladım. "Sormaya değerdin." Omuzlarını silkti. "Eninde sonunda beni affedeceksin."

"O kadar emin misin?"

"Tabii ki. Çünkü bana aşık oluyorsun." "Bunu söylediğime pişman olacağım, değil mi?"

"Asla. Senin değerli küçük kalbin benimle güvende." Göğsümün üstüne hafifçe vurur.

Göğsümden geçen soğuk korku dalgasını hissetmek yerine, ona inanmayı tercih ettim.

KONUŞMA

Dahlia

Julian, Rafa ve Nico ile birlikte her yıl Şükran Günü hafta sonu için Aurora Gölü'ndeki kulübesine gider ve beni onsuz kalmanın nasıl bir his olduğunu anlamaya çalışmak için yalnız bırakır. Julian'ı neredeyse her gün gördükten sonra, ilk günden itibaren onun yokluğunu hissetmeye başlarım — bu, en hafif tabirle şok edici bir gelişmedir.

Annem Lily ve ben en sevdiğimiz telenovela dizisinin son sezonunu arka arkaya izliyoruz, bu da bir iki günlüğüne aklımı meşgul ediyor ama Julian kulübeye gittiğinden beri içimi kemiren boşluğu asla doldurmuyor.

Çünkü o, başka hiçbir şeyin dolduramayacağı bir boşluğu dolduruyor.

Geçtiğimiz yıl yaşadığım onca şeyden sonra, bu korkunç gerçeği fark etmek çok zor.

Böyle bir şeyin olabileceğini biliyordun.

Evet, ama bilmek ve yaşamak çok farklı şeyler.

İncinme korkuma rağmen, duygularım zorlaşmaya başlıyor.

Onu görmezden gel, özellikle de onun hislerini bildiğim için.

Sana aşık oluyorum.

Bu hafta sonu o anı yüzlerce kez tekrar yaşadım, heyecanın geçmesini bekledim, ama hafta sonu boyunca ve pazartesiye kadar devam etti.

Julian, hemen tanıdığım bir kağıt torba ile Kurucunun evinin mutfağına girdiğinde kalbim göğsümde çarpıyor.

Fayans örneklerini bırakıp ona koşarak torbanın yanındaki ismi kontrol ettim.

"Olamaz!" diye bağıryorum, o bana Aomi'den aldığı paketleri uzatırken. "Paket servisi yapmadıklarını sanıyordum?"

"Vermiyorlar."

"O zaman nasıl?"

"İstisna yapıyorlar."

"Para karşılığında mı?"

O başını salladı ve ben bu çılgınlığa gülerek güldüm. Torbayı tezgahın üzerine koydum ve açtım.

"En çok hangisini sevdiğini bilmediğim için birkaç farklı rulo sipariş ettim."

"Dalga mı geçiyorsun? Oradan her şeyi yerim." İçine uzanıp ilk kabı iç çekerek çıkarırım. "Bu nasıl mümkün olabilir? Onlar New York'ta."

Aomi, ABD'deki en lüks ve pahalı suşi restoranıdır. Japonya'dan taze deniz ürünleri ithal ettikleri için çoğu yemeğin fiyatı kişi başı bin doları aşar. Televizyon kanalımın masraflarını karşıladığı için sadece bir kez gitmişim ve fiyatı ve yolculuğu haklı çıkaramadığım için bir daha gitmedim.

Bakışlarımdan kaçıyor. "Birini tutup getirttim."

"Neyle? Özel jetle mi?" Bu fikri gülerek reddediyorum. Dudakları ince, beyaz bir çizgiye dönüşüyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım.

Yapmadığını söyle." Sessizliği her şeyi anlatıyordu.

"Bu çevre için çok kötü."

"Bir daha asla yapmayacağıma söz verecek misin?"

"Tabii ki hayır. Bir dahaki sefere, karbon ayak izine değmesi için birlikte gitmeliyiz."

Kafasını sallar. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun."

"Bu yüzden beni seviyorsun. Meydan okuma, unuttun mu?"

Alnımı öptü ve uzaklaştı. "Afiyet olsun."

Julian kapıya doğru yürürken, 700 dolarlık suşi rulolarını yeme heyecanı bir anda yok oldu.

"Bütün hafta sonu seni görmedim," diyorum sırtına.

Dönüyor. "Beni özledin mi?"

Dilimi ısıırıyorum. "Sen özledin." Sırıttıyor. "Kapa çeneni," diyorum sertçe.

"Benden dört gün uzak kalmaya dayanamadığımı itiraf etmeye hazır olduğunda, gel beni bul." Gözleri parıldayarak kemere doğru yürür.

"Bekle!"

Durur. "Evet?"

"Tamam. Seni özledim. *Çok*."

"Ben de. İkinci gün Nico ve Rafa'yı terk etmeyi düşündüm."

"İşte bu yüzden en sevilen vaftiz babası benim." Dilimi çıkardım.

Bana buz gibi bir bakış attı. "Her şeyden çok onların güvenliği içindi. S'mores yaparken Nico'nun gözünü oyacaktım çünkü önceki geceyi hayal etmekle meşguldüm."

Yanaklarım kızardı.

Kutuma doğru başını sallar. "Umarım yemekler hatırladığın kadar lezzetlidir. Yemek odasındaki kalıplamayı bitirince uğrayıp seni kontrol ederim."

"Sen de gelir misin?" Onsuz geçirdiğim tüm hafta sonundan sonra, ondan üç dakikadan biraz daha fazla zamanını istiyorum.

"Bunu söylemeni umuyordum." Göz *kırılıyor*. Bir saniye boyunca tüm dünyam duruyor, sonra kendime geliyorum.

"Ev yolunda gidiyor." Adanın karşı tarafında duruyor.

Yarısı bitmiş mutfağa göz gezdiriyorum, Ryder ve ekibinin geçen hafta taktığı büyük, sıcak meşe dolapları inceliyorum.

"Adanın rengini beğendim." Julian koyu mavi ahşap boyaya bakıyor. "Ve şelale tezgahı hoş bir dokunuş katmış."

"Peki ya sarkıt lambalar?" Başımı, kirli beyaz kuvars tezgahların üzerinde asılı olan abajurlara doğru eğiyorum.

"Modern ve Viktorya tarzının karışımına çok yakışmış, ama ben lavabonun üzerindeki vintage lambayı daha çok beğendim."

"Ben de. Another Man's Treasure'da buldum ve bizim için gerekli olduğunu anladım."

Tezgahtan uzaklaşıp birkaç boya örneğine bakar. "Bunu beğendim." En sevmediğim örneği işaret eder.

Yüzümü buruşturmuş olmalıyım ki, "Hayır mı?" diye soruyor.

"Çok koyu, özellikle de adayı dengelemek istiyorsak." "Haklısın."

Julian ve ben öğle molasının geri kalanını, birbirimizin kutularından suşi çalarak evin diğer bölümlerini tartışarak geçiriyoruz. Oliver'ın "*sen hallet, bebeğim*" cevabı ve tasarım sürecime karşı genel ilgisizliğine kıyasla, Julian sadece ilgileniyor gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda fikirlerini de söylüyor. Bir *takım* olduk.

Bir ara, çubuklarımı kendi çubuklarıyla itip parçayı kendi ağzına götürüyor. Bana yemek verirken tüylerim diken diken oluyor ve sıradan bir öğle yemeği bizim versiyonumuzda bir ön sevişmeye dönüşüyor.

Bana en sevdiği suşi rulodan son parçayı vermek ya da tatlıyı bana vermeden önce sadece bir ısırık almak gibi, ilgisini gösteren küçük jestlerini seviyorum, her ne kadar ikimizin de aynı talihsiz tatlı düşkünlüğünden muzdarip olduğunu bilsem de.

Bugünkü yemek için teşekkür etmek amacıyla kaşığı kaldırıp ona tatlıdan son bir kaşık veriyorum. Gözleri kararırken bana bir öpücük çalıp ağzımı şeftali tadıyla dolduruyor.

Onu bırakmak istemediğim için onu kendime çekiyorum.

"Yukarıda insanlar çalışıyor." Beni kendine çeker.

Gömleğine uzanırım. "Sessiz olabiliriz."

"Sen sadece gitmemi istemiyorsun."

Hiç de değil. Julian'ın yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, ondan ayrı kalmak o kadar zorlaşıyor ve birine bu kadar bağlanmak beni en çok korkutan şey.

Julian daha önce Aomi'den bana suşi getirmek için zahmetine girmişken, Lily ile planladığımız şakadan *neredeyse* vicdan azabı duydum.

Bugünkü görevimi hatırlamak için, videomda gülen bir ekip üyesini bulmam yetti. Lily planın hala geçerli olduğunu söyledi, bu yüzden Julian'ı yerine yerleştirmem ve gerisini halletmem gerekiyor.

Çadırın kanatları içeri girdikten sonra birbirine çarptı. "Oh, iyi. Hala buradasın."

Julian yarı oyulmuş tahta direğinden başını kaldırdı. "Evet. Neden?"

Geçici marangozhanenin etrafında dolaşıyorum. Yanında düzgün sütunlar halinde istiflenmiş korkuluk direklerinin sayısına bakılırsa, Julian öğlen geldiğinden beri pek mola vermemiş gibi görünüyor.

"Bu akşam bir planın var mı diye merak ediyordum."

"İkimiz de yok, biliyoruz." Alnındaki teri siler, alnına talaş yayılır.

Ona yaklaşıp silerek temizledim. "Buradan çıkmak ister misin?"

Acıktım."

O benim dokunuşuma doğru eğildi. "Tabii."

"Senin eve dönerken bir şeyler yiyelim mi diye düşünüyordum."
Kaşları havaya kalkıyor. "Nereye düşünüyorsun?" "Çok lüks bir yer olmasın."
"Bu iyi oldu, çünkü şehirdeki lüks restoranlar muhtemelen bu saatte kapalıdır."
"Başka sefere." Göz kırptım.
"Early Bird'e ne dersin?"
"Harika."
Julian çadırın girişini benim için tutarken, midem düğüm düğüm oldu.
Her şeyi iptal etmek için henüz geç değil.
Kafamı sertçe salladım. Özellikle tavan arasında bana yaptıklarından sonra, bu muhteşem şakayı yapma fırsatını kaçıramazdım.
"İki araba mı gidelim, tek araba mı?" Kirpiklerimi kırıştırdım.
Onun kalın yutkunması neredeyse maskaralığımı bozuyordu. "Sen seninkini evine bırak, ben restoranlara götürürüm."
"Bana uyar."
Telefonumu çıkarıp Lily'ye mesaj atıyorum.

ME

Plan devam ediyor.

Kapıdan çıkamadan, menajerimden gelen bir arama telefonumun titremesine neden oluyor.

"Bir saniye bekler misin?" diye soruyorum Julian'a cevap vermeden önce. "Selam Jamie." "Dahlia! Nasılsın?"
"İyiym. Sen?"
"İyiym. Geç oldu biliyorum ama seni bekleyemedim."
Kalbim her atışında hızlanıyor. "Ne oldu?" "Yeni bir teklif aldık."

"Gerçekten mi?"

Julian dinlemeye çalışırken yüzü gerildi, ben de onu rahatsız etmemek için Jamie'yi hoparlöre aldım. "Kimden teklif?"

"Archer Media."

"Olamaz." Creswell ailesi, genişleyen ağları ve rekor kıran izleyici sayılarından sürekli şikayet ederdi.

Julian telefonunu çıkarır ve Jamie'nin haberini sindirirken ekrana dokunup durur. Elimde sözleşme olmadan, Archer Media'nın benimle çalışmak istediğine inanmayacağım, özellikle de daha önce bir kez yanılmışken.

O gülüyor. "Onlar, yenilenmesi gereken kanalları için senin gibi bir program arıyorlar."

"Vay canına."

"En iyi kısmı ne biliyor musun? Son sözleşmende kazandığının iki katını ödemeye hazırlar."

Dudaklarım aralanıyor.

"San Francisco'daki çekimlerin lojistiği hakkında görüşmelere başlayabilirim."

En kısa sürede başlamak istiyorlar gibi görünüyor."

Julian, mahremiyetinden ya da hayal kırıklığını gizlemek için bana sırtını dönüyor. Omuzlarının her kalkışında ve alçalmasında heyecanım azalıyor. "Eğer ilgilenirsen, onlarla bir toplantı ayarlayıp her şeyi görüşebiliriz." her şeyi tartışmak için bir toplantı ayarlayabiliriz."

Kafamı sallayarak düşüncelerimi toparlıyorum. "Evet. Tabii ki ilgileniyorum."

O zaman neden teklif konusunda pek hevesli görünmüyorsun?

Muhtemelen kurucunun evini yenilerken, onu satın alan adama aşık olduğum içindir.

Julian için böyle bir televizyon fırsatını geri çevirmeyi düşünüyor musunuz?

Evet? Hayır? Muhtemelen, bunu itiraf etmekten nefret etsem de. Ailelerle bağlantı kurmayı ve bir televizyon bölümüyle onların hayallerindeki evleri gerçeğe dönüştürmeye yardımcı olmayı ne kadar seviyorsam, Julian ve ekibiyle çalışmayı da o kadar seviyorum. Tıpkı ailemle birlikte Lake Wisteria'ya geri dönmeyi sevdiğim gibi.

Stanford'da başladığımdan beri San Francisco benim evim oldu, ama kalbim Lake Wisteria'da... ve Julian da onunla birlikte.

Ama hayatımın yıllarını başkalarının ihtiyaçlarını karşılamakla geçirdikten sonra, aynı hatayı tekrarlamaktan korkuyorum.

Jamie konuşmaya devam ediyor. "İşler oldukça hızlı ilerleyecek çünkü Archer, Noel'den sonra potansiyel ev sahipleriyle görüşmelere başlamak istiyor."

"Ne?" Kafamı sallıyorum. "O bir ay sonra."

"Biliyorum. Kabullenmesi zor, ama seninle çalışacakları için çok heyecanlılar."

"Harika." Neşeli bir ses çıkarmaya çalışıyorum. "Mümkün olduğunca çabuk bizimle görüşmek istiyorlar."

"Ben oldukça esnekim, önümüzdeki hafta bile görüşebilirim."

"Harika. Tarihi kesinleştirdiğimde asistanım sizinle iletişime geçecek." "Plan kulağa hoş geliyor. Teşekkürler, Jamie."

Telefonu kapatır ve ben Julian'a dönerim. Yüzünü çabucak toparlar, ama bu aramızda oluşan garip enerjiyi hissetmemi engelleyemez.

"Julian."

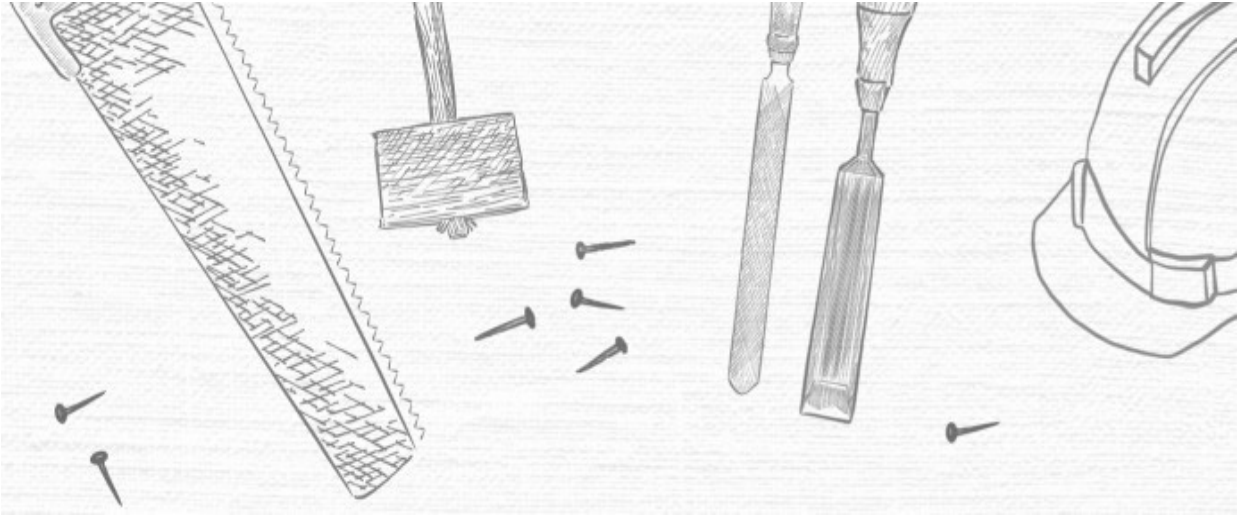
"Tebrikler," dedi sıkı bir gülümsemeyle. "Başka bir teklif almanın an meselesi olduğunu biliyordum."

Tanrım. Zaten uzaklaşmaya başladı. "Ama..."

Beni bir öpücükle susturuyor. Bu öpücük, ayak parmaklarımı kıvrılmaya ve göğsümü sıkıştırmaya neden olan yeni bir çaresizlikle dolu.

Farklı duyguların dalgası beni vuruyor. Mutluluk. Üzüntü. Korku ve belirsizlik.

Her şeyi tam olarak anlamış olmayabilirim, ama bir şeyi biliyorum: Lily haklıydı. En büyük sorunum Julian'a güvenmemem değil, *kendime* güvenmemem.

KONUŞMA

Julian

Dahlia'nın haberleri hakkında gerçek duygularımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Onun desteğıme ihtiyacı var, onun tekrar gitmesinden ne kadar hoşlanmasam da.

Doğru soruları soruyorum ve tüm cevaplarını kibarca dinliyorum, ama onun coşkusuzluğu beni endişelendiriyor ve soğukkanlı davranma çabamın başarısız olup olmadığını merak ediyorum.

Saçmalıklarla onun anını mahvetme.

Söylemesi kolay, ama yapması zor, özellikle de lokantanın arkasındaki yarı boş otoparka park ettikten sonra bana imkansız bir soru sorduğunda.

"Biz ne olacağız?" Gözünün ucuyla beni süzüyor. Yanağımın içini ısıırıyorum.

Bir şey söyle.

Ne kadar *istesem* de, yapmamam gerektiğini biliyorum. Tanınmak için çok çalıştı ve son ihtiyacı olan şey, benim güvensizliğimle bu geceyi mahvetmem.

Bunun yerine, emniyet kemerini çözüp onu koltuğun karşısına çekiyorum. Beni durdurmak için elini göğsüme koyuyor. "Ne..."

Onu kaldırarak bacaklarımın üzerine oturturken, bir sonraki sorusunu öpücükle engelliyorum. O da benim acımasız hızıma ayak uyduruyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak dudaklarımı morartıyor.

Ağzımla vücudunu taparcasına öpüyorum. Dilimle. Ellerimle. Ulaşılabildiğim tek bir nokta bile dokunulmamış kalmıyor ve o da benim çaresizliğimi kendi çaresizliğiyle yansıtıyor.

Parmakları omuzlarıma gömülürken, pantolonumun önü onun arzusu ile ıslanana kadar bana sürtünür. Parmaklarımı kalçalarına gömüp onu ileri geri kaldırırm, o da gergin penisime bastırırken saçımı çekip tıslar.

"Julian." Saçımı çekerek başımı yana doğru çeker. "Konuşmamız lazım."

"Sonra konuşalım mı? *Lütfen*." Onu bankın üzerine geri atıyorum.

Bacaklarını ayırıyor. "Tamam, peki, ama ya biri bizi görürse?"

"Etrafta kimse yok." Bacaklarımı gaz pedalı ile bankın arasındaki dar alana sıkıştırıp yüzümü onun amına hizalıyorum.

Dirseklerinin üzerine kalkar ve otoparkı tarar. "*Henüz*."

Onun amını, ciğerlerindeki havayı boşaltacak kadar sertçe tokatladım. "Bana odaklan, tatlım."

Dahlia, teklifi kabul ederse bize ne olacağını bilmek istiyor ve ben de niyetimi açıkça belirtmek istiyorum. Kelimeler hiç güçlü yanımla olmadı, bu yüzden ona göstermeyi tercih ederim.

Eteğinin kenarını karnına doğru kaldırırken bana bir bakış attı. Öne eğildim, burnumu iç çamaşırının üzerinde gezdirdim ve derin bir nefes aldım, gözleri daha da büyüdü.

Kumaşı ısııyorum ve ıslak iç çamaşırını bacaklarından aşağı kaydırırken başı geriye düşüyor ve iç çekiyor. Tüyleri diken diken oluyor ve nasırlı ellerimle damlayan merkezine doğru geri dönüyorum.

Ayakları yana düşerken, ben de arasına sürünerek onu öptüm.

Parmaklarını saçlarıma sokar ve çeker. "Bunu çabuk yapmalıyız."

"Neden?"

Beni kendine çekerek cevap verdi. Hızla amına odaklandım ve dilimle onu zevke getirmeye başladım. Teşvik edici inlemeleri beni daha da tahrik etti ve deliliğin eşiğine getirdi.

Dilimi içeri soktum ve o bir nefes alarak sarsıldı. Parmaklarım dilimin yerini aldı ve ikisi birlikte çalışarak onu altımda kıvranan bir yığın haline getirdi.

O kenara her yaklaştığında, o anı uzatmak için geri çekiliyorum.

"Julian," diye fısıldadı sert bir nefesle.

Klitorisini emiyorum ve parmaklarımı içinde

kıvırıyorum. Başını sallıyor. "Çok fazla."

Onun için böyle bir şey yok.

"Dayanabilirsin." Onun içindeki hassas noktayı okşayarak onu tahrik ediyorum ve yine keskin bir nefes alıyor.

Elime tırnaklarını geçirir. "Lütfen boşalmama izin ver."

"Ne kadar da terbiyeli." Başparmağımı klitorisine bastırıyorum.

Uyarılmasından ve cildine yapışan terden dolayı uylukları altındaki deri koltuğa yapışıyor. O noktayı tekrar okşadığımda titriyor ve parmaklarımın üzerinde patlıyor. Geriye yaslanıp pantolonumu prezervatif takacak kadar aşağı indiriyorum.

Dahlia, heyecanı geçmeye başlarken titriyor, ama ben onu tekrar üzerime oturtarak tamamen gerçekliğe dönmesine izin vermiyorum.

"Hasat Festivali'nde yarışmayı nasıl kazandığımı hatırlıyor musun?"

Bir anlık açıklık geçiyor. "Evet."

"Bana istediğim her şeyi vereceğine söz vermiştin."

"Sonunda karar verdin mi?" Sesinde karışıklık belirir.

Kalçalarını daha sıkı kavradım. "Evet. Bir soruya dürüstçe cevap vermeni istiyorum."

"Hepsi bu
mu?"

Başımı
sallarım.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana aşık mı oluyorsun?"

Tereddüt etmedim. Derin nefes almadım. Kendimi sorgulamadım ya da ona sormakla hata yapıp yapmadığımı düşünmedim.

Bunun hepsi benim kafamda olmadığını söyle.

Gerçek bir şansımız olduğuna dair umudumu kaybetmeden önce bana tutunacak bir şey ver.

Her şeyi atlatabileceğimizi göster bana, uzun mesafeli işin ve güven sorunların dahil.

Kalbimin çarpıntısının uğultusu kulaklarımı dolduruyor, neredeyse cevabını kaçırıyordum.

"Evet."

Tüm düşüncelerim dağılıyor, göğsümden yayılan sıcaklık kalbimden alt tarafıma doğru bir yol açıyor.

Tüm vücudu titreyerek dizlerinin üzerine çöküyor ve tamamen oturana kadar benim aletime kayıyor. Her türlü mantıklı düşünceyi yok etmek üzere olan zevkle mücadele ederken, uyluklarım onun altında titriyor.

Dahlia benim için yaratılmıştı ve onun bunu bilmediği bir gün daha geçmesine izin vermeyecektim.

"Duymak istiyorum." Tırnaklarım derisine batıyor.

"Evet, sana aşık oluyorum, ama bunu nasıl atlatacağım bilmiyorum..."

Onu kaldırıp tekrar yere indiriyorum, sözünü yarıda kesiyorum. "Gerisini sonra hallederiz."

"Ama..."

Açı değiştirirken aynı hareketi tekrarlıyorum ve o her santimi alırken tüylerimi diken diken eden bir heyecan yaşıyorum.

Dahlia, benim belirlediğim tempoya uyarak omuzlarıma tutunuyor. O benim penisimde yukarı aşağı kayarken, zevkim artıyor ve takdir dolu inlemelerimle onu daha da tahrik ediyorum.

Dahlia boşalmak için çabalarken, temposu değişiyor ve çaresizlik bizi yakalıyor. Ben de çok uzak değilim, ama o boşalana kadar kendimi bırakmayacağım.

Bir anda kontrolü ele geçiriyorum, omuzlarından tutup onu aşağıdan pompalıyorum. O benim sikimi en tatlı inlemelerle sıkarken, gözlerimin arkasında bir yıldızlar galaksisi patlıyor.

Açı onu tetikliyor ve birkaç itmeyle çığlık atarak etrafımda parçalanıyor. Orgazmı boyunca onu sikmeye devam ediyorum. Onu yerinde tutarken parmaklarım omzuna gömülüyor, amcığı beni çıldırtmak için özel yapım bir mengene gibi etrafımda sıkı sıkı sarılır.

Çığlığını bastırmak için omzumu ısıırıyor ve benim sikim de buna karşılık damlıyor. Tekrar ritmimi buluyorum, amcığı içime girip çıkarken düşünmemi imkansız hale getiriyor.

Alnımı öper. Yanaklarımı. Boynumun eğimini ve kulakımın hemen altındaki beni titretiren noktayı.

Onunla seks her zaman inanılmazdı, ama bu... bu lanet olası olağanüstü.

Sana aşık oluyorum. Onun yumuşak itirafı kafamda yankılanıyor.

Hiç olmadığı kadar sert boşalırken kalçalarını sıkıca kavradım. Zihnim boşaldı ve vücudumdaki her sinir çıldırırken görüşüm karardı.

Orgazmım hayatımı değiştiren bir olaydı ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağımdan korkuyorum.

"Siktir." Kafamın arkasını koltuğa vuruyorum.

O, başımı ellerinin arasına alıp nazikçe öpüyor.

Ondan uzaklaşmak için tüm irademi kullanıyorum. "Az önce olanlar hakkında..."

Camın sertçe vurulmasıyla gözlerimiz fal taşı gibi açılır. Dahlia dönüp, bize el fenerini doğrultmuş olan otuz beş yaşındaki çocuk gibi davranan Şerif Yardımcısı Roberts'a çığlık atar.

Kahretsin. Kasabada bizi bulacak onca insan varken, neden o olmak zorundaydı?

Bu durumdan kurtulmak için bol şans.

"Giysilerini giy ve ellerini havaya kaldırarak araçtan çık." Bize biraz mahremiyet sağlamak için arkasını dönüyor.

"Siktir."

KONUŞMA

Dahlia

Uzuvlarım işlevsiz, bu yüzden Julian beni dikkatlice kucağından indirip koltuğa oturtuyor ve kullanılmış prezervatifi atıyor. Kamyonetin dışında duran şerif yardımcısını düşününce kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Onu Lily ile şakayı konuşmak için bulduğumuz adam olarak tanımıyorum, bu da midemdeki ekşimeyi daha da kötüleştiriyor. "Ne yapacağız?" Tam bir cümle kurmayı nasıl başardım bilmiyorum

cümle kurduğumu bilmiyorum ama kuruyorum.

Julian başını sallar. "Bilmiyorum."

"Harika." İçimde panik kabarıyor, her nefes alışımında baskı dayanılmaz hale geliyor. "Bizi tutuklayacak mı?"

Mavi ve kırmızı ışıklar yüzünde parıldıyor. "Ondan bunu yapmayacağını sanmıyorum." "Bu çok rahatlatıcı."

"Her şey yoluna girecek."

"İyi mi?" Sesim yükseliyor. "Bunun nesi iyi?" Başım dönüyor, kendimi tutmak için torpido gözüne uzanıyorum. "Beni tanıyacak, sonra bu olay haberlere çıkacak, tanıdığım herkes öğrenecek ve Archer'la yaptığım anlaşmayı, imzalamadan sadece otuz dakika sonra kaybedeceğim."

Julian parmaklarımızı birbirine kenetler ve elimi göğsüne bastırır. "Nefes al." Bana gösterir, ben de onu taklit ederim.

"Her şey yoluna girecek çünkü ben yanıdayım ve sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim," der derin nefesler alırken. "Bu haberlere çıkmayacak ve Archer bu aptalca yanlış anlaşılmayı öğrenmeyecek."

Julian'ın kendine güveni ve beni derin nefes almaya zorlaması, paniğimi biraz yatıştırır. Ellerimin titremesi nedeniyle kıyafetlerimi düzeltmeme yardım eder, bunun için ona minnettarım.

"Dahlia." Çenemi kaldırıyor ama bakışlarından kaçınıyorum. İç çekiyor. "Az önce söylediğin şey hakkında..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Şimdi değil, belki de hiç.

Kendi duygularımı bile tam olarak anlamadan itiraf etmek istememiştim, ama Julian bana başka seçenek bırakmadı.

Şimdi bak, kendini ne hale getirdin.

"Bana aşık olduğunu itiraf etmemiş gibi davranmayı mı planlıyorsun?"

"Bu benim tarzım." "Saçmalık gibi geliyor."

Geri çekiliyorum. Titreyen elimi tekrar tutuyor ve hak etmediğim bir şekilde güven verici bir şekilde sıkıyor.

İşte bu yüzden, ikinizden biri incinmeden önce çantalarını toplayıp San Francisco'ya geri dönmelisin.

Ama Julian'ı yıllar önce bana yaptığı gibi itip kakmak göğsümü acıtınca planım çabucak suya düşüyor.

O senden daha iyisini hak ediyor.

Şerif yardımcısının el fenerini pencereye vurmasıyla irkildim. "Bu gösteri ne kadar eğlenceli olsa da, bitirin artık. Dışarı çok soğuk ve sabrım taşmak üzere."

Tırnaklarım uyluklarımın içine batıyor. "Tanrım. Bu adamdan nefret ediyorum ve onu tanımıyorum bile."

"Bunu bir lütuf say."

Titrek bacaklarla kamyonetten atladım. Aralık ayının sert rüzgarı yüzüme çarptı ve titrememe neden oldu.

"Dahlia Muñoz?" Bir şerif benim tanımıyorum
tanımadığım aramalar adını "Seni burada gördüğüme
şaşırdım."

"Şey, Ben nerede?" Julian'ın kamyonetinin yanında park etmiş polis arabasını, şakayı planladığım adamı aramak için taradım.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Son duyduğumda başka bir çağrıya cevap veriyordu."

"Oh. Buraya gelip sana destek olacak mı?" Belki Lily, son anda planı değiştirmiştir, böylece ben bir şey söylemeyeyim diye.

O küçük pislik. Ona bunu yapmaz değildi.

"Bu sivil kargaşayı kendi başıma halledebilirim." Midem bulanıyor. "Sivil kargaşa mı?"

"Birisi, kamuya açık bir otoparkta iki kişinin seks yaptığını ihbar etmek için çok. aradı.
"

Dışarısı soğuk olmasına rağmen terlemeye başladım.
Julian kamyonun arkasından dolaşp yanıma geldi ve bana dokunmadan
"Şerif Yardımcısı Roberts."

"Julian," dedi şerif yardımcısı alaycı bir şekilde. "Sen olduğunu sandım, ama koyu renk camlardan emin olamadım."

Uh-oh.

Julian'ın sert duruşundan ve Şerif Yardımcısı Roberts'ın elektroşoka uzanmasından, bu ikisinin bir geçmişı olduğunu anlayabiliyorum.

Gerçekten, *gerçekten* kötü bir geçmiş.

"Sizin için ne yapabiliriz?" Julian, küçük parmağını benimkine sürüyor.

Buradayım, diye sessizce söylüyor.

Bu hareket, göğsümdeki sıkışıklığı daha da artırıyor gibi.

"Uygunsuz davranış ve kamuya açık yerde çıplaklık hakkında bir şikayet aldık." Julian ensesini ovuşturuyor. "Tamam."

"Kamuya açık yerlerde seks yapmanın yasadışı olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Julian!" diye bağıyorum. Polislerle başa çıkmanın birinci kuralı: asla suçunu kabul etme.

Hatasını çok geç fark etti.

Memur Roberts kelepçelerini çıkarır. "Arkanı dön, Lopez."

"Pardon?"

"Bu anı bekliyordum."

Ne?

Julian, yardımcının talimatlarına uymaz. "Beni bunun için gerçekten tutuklayacak mısın?"

"Seni gözaltına almayı düşünüyordum, ama ağzını açmaya devam edersen, seni suçlamaya mecbur kalacağım."

Julian gözünü bile kırpmıyor. "Bütün bunları ortadan kaldırmak ne kadara mal olacak?"

Çaresizlik içinde elimi boğazıma götürdüm. *Sus! Sus! Sus!* diye dudaklarımla söyledim.

"Bu geceki suç listene bir memura rüşvet vermeyi de ekle. Şimdi arkanı dön ve ellerini arkada birleştir." Kelepçeleri gösterir.

"Bu saçmalık," diyor Julian.

"Dediğini yap," diye fısıldıyorum.

O arkasını dönüp ellerini arkada birleştirir.

Memur Roberts kelepçeleri hızlıca taktıktan sonra bana döndü. "Sıra sende."

"Ben mi?" Sesim yükselir.

"Bay Lopez tek başına seks yapmıyordu, değil

mi?" Başımdan ayak parmaklarıma kadar

kızardım.

Kelepçeleriyle işaret ediyor. "Dön ve ellerini Bay Lopez'in nazıkçe gösterdiği gibi arkana koy."

"Onu bu işe karıştırma." Julian'ın ölümcül sesi beni titretir. "Seni

kızdırma fırsatını kaçırmak mı? Sanmıyorum." Şerif yardımcısına

gözlerimi kocaman açarım. "Onu neden bu kadar çok nefret

ediyorsunuz?" "Ona sor." Kelepçeleri Julian'a doğru uzatır.

Julian, Şerif Yardımcısı Roberts'ın gözlerine kilitlendi. "Annem beni Roberts'ın eski sevgilisiyle birkaç kez randevuya çıkardı."

Roberts, Julian'ın aniden kalp krizi geçireceği an gibi görünmesine rağmen, bana kelepçe takmaktan büyük zevk alıyor.

"Üzgünüm," diyor, arabaya biner binmez.

Son on dakikada her şeyin nerede ters gittiğini düşünürken sessiz kalıyorum. Julian, yolculuk boyunca birkaç kez bana bakıyor ama endişem resmen beni ele geçirmiş durumda ve bunun sonu gelmeyecek gibi görünüyor.

Julian'a karşı kişisel bir intikam duygusu yüzünden bir nezarete atılmak, ruh halime hiç iyi gelmiyor. Kamyonette hissettiğim mutluluk çoktan yok olmuş, yerimde duramadan volta atarken beni huzursuz ve sinirli bırakmış.

Roberts bize hiçbir suçlamada bulunmadı, ancak gözaltı hücresinde çektiği fotoğraf yeterince suçlayıcı. İnternete düşmemesi için dua ediyorum.

Ellerimi metal parmaklıklara dolayarak bağıryorum: "Bu anayasaya aykırı!"

Julian en rahatsız görünümlü metal bankta oturuyor. "Wisteria Gölü'ne hoş geldin."

Parmaklıkları sıkıca tutup sallamaya çalışıyorum ama nafile. "Roberts! Telefon etme ve kefaletle serbest bırakılma hakkımız ne olacak?"

Kimse bağırımlarıma cevap vermiyor.

Adi herif.

Alnımı soğuk metale dayıyorum. "Ne yani? Senden nefret ettiği için bizi burada çürümeye mi bırakacak?"

"Eh. Annelerimizi arayıp bizi almaya gelmelerini söylemeden önce ona birkaç saat veriyorum.

."

"Annelerimizi mi?" Birdenbire dönüp ona baktım.

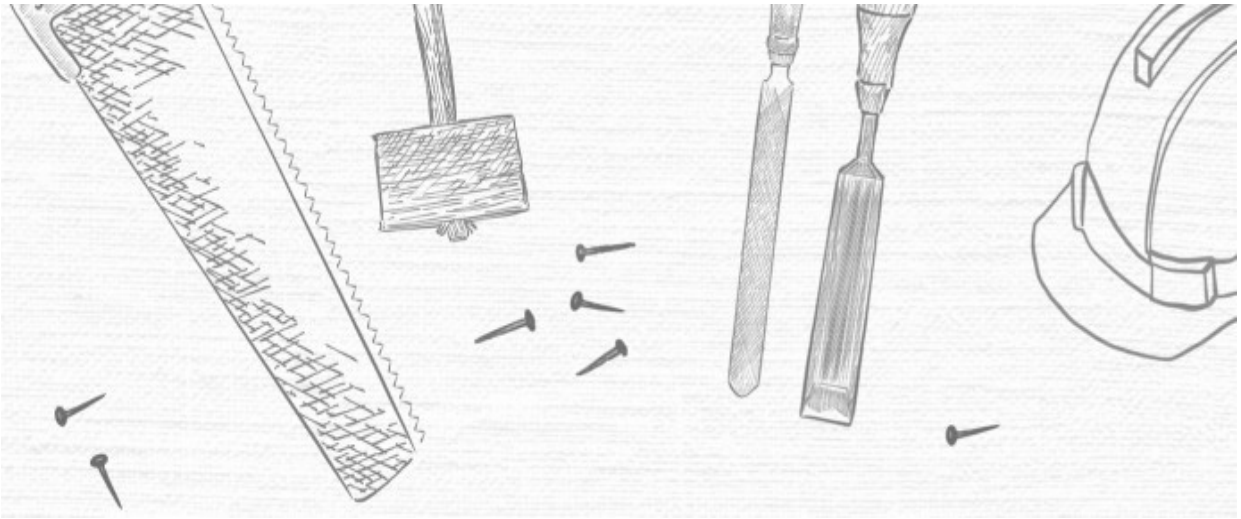
"Sen kendinle özel bir konuşma yaparken, onun diğer memurlardan birine bunu söylediğini duydum."

"Sen onunla özel bir konuşma yaparken." Utangaç gülümsemesi endişemi hafifletmiyor.

Cildim o kadar ısındı ki makyajım akacak gibi. "Annem neden burada olduğumuzu öğrenirse beni öldürür."

"Kendini şanslı say. Benimki düğünümüzü planlamaya başlayacak ve bütün kasabayı davet edecek."

Tanrım, bu geceyi reddedilmeden ya da ölmeden atlatmama yardım et.

KONUŞMA

Julian

Dahlia'nın dikkatini mevcut durumumuzdan uzaklaştırmak için elimden geleni yapmama rağmen, gece boyunca defalarca düşüncelere daldığımı fark ettim. Onun bu hale gelmesini görmekten nefret ediyorum, ama hapishane hücrelerinde mahsur kalmışken yapabileceğim pek bir şey yok.

Bana aşık olduğunu itiraf ettiğine pişman olduğunu biliyorum. Tıpkı onun, ya gerçeği kabul edene ya da ben vazgeçene kadar her adımında bana karşı savaşmayı planladığını bildiğim gibi.

Sözler beni bir yere götürmez, bu yüzden ona zaten inanmayacağı bir söz vermek yerine, sessiz kalıp Roberts geri dönene kadar onu sıkıca kendime sarıyorum.

Şerif yardımcısı yavaşça bize doğru yürüdü, kapının önünde durdu ve Dahlia'ya döndü. "Ben, planladığınız şakayı anlattı. Mahvettiğim için üzgünüm."

O pislik hiç de üzgün görünmüyor. "Hangi şakadan bahsediyor?" diye soruyorum ona.

O banketten kalkıp bacaklarını gerdi. "Aptalca bir şaka."

Roberts parmaklıklara yaslanır. "Dahlia seni bir polis arabasına atıp sirenleri çalarak annenin evinin önüne bırakmayı planlamıştı, böylece tüm komşular ortalığı birbirine katacaktı."

Annem tüm olayı seve seve filme alırdı, ama ben garaj yoluna varmadan utançtan ölürdüm.

Omuzlarını silkiyor. "Strawberry Sweetheart'ın planını mahvettiğim için çok yazık." Dahlia'nın yanakları kızarıyor.

"Ona öyle deme," diye terslerim.

Dudakları kıvrılır. "Duygularını mı incittim?" Ağzımı zorla kapatırım.

Dahlia gözlerini kırpmadan tam on saniye boyunca bana bakıyor. "Çilek Tatlısı?"

Ellerim yanlarıma kıvrılır.

Kaşlarını çatıyor. "Telefonunda kayıtlı adım Şeytanın Çocuğu anlamına gelmiyor, değil mi?"

Kahretsin. Telefonumdaki kayıt bilgisinin *bu anlama* geldiğini düşünüyorsa, bana aşık olmaktan çekinmesine şaşmamalı.

Roberts, gözlerinde özel bir ışıltıyla kapının kilidini açar. "İkiniz de gidebilirsiniz, ama annelerinizi gördüğünüzde böyle hissedeceğinizi sanmıyorum."

"*Gracias por eso, pendejo,*" diye fısıldıyorum.

Gracias por eso, pendejo: Teşekkürler, pislik.

Roberts bizi karakoldan çıkarırken Dahlia ayaklarını sürüyerek arkamdan geliyor. Tuvaleti kullanmak istediğini söyleyip su içerek kaçınılmaz sonu geciktiriyor, bu da Roberts'ı daha da heyecanlandırıyor.

"İyi şanslar." Masasına geri dönerek annelerimizin tepkilerini keyifle izleyebilecek bir yere geçer.

Dahlia, annemizin yüzündeki ifadeyi görünce çekinir. "*Anne.*"

"Burada değil," diye tıslar ve dışarı çıkar. Hala karanlık, yani hücrede çok uzun süre kalmış olamayız, ama sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor.

Dahlia omuzları çökmüş bir şekilde annesinin peşinden giderken, annem koluma girip ıslık çalar.

"*Babanın kamyonetinde mi? Ciddi misin?*"

"*Anne.*"

"Sende böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

Ayağım takıldı.

O gülerek koluma vurur. "Önemli değil. O kamyonet yıllardır çok yol yaptı, bu yüzden seni yargılayamam, ama içini yenilemen iyi olmuş."

Dışarı çıktığımızda Rosa'nın kollarını havaya kaldırıp fısıldayarak bağırıldığını, Dahlia'nın ise gözlerini botlarına indirdiğini gördüğümde tüm vücudum titredi.

“Seni daha iyi yetiştirdim.”

¿En la camioneta de tu papá? ¿En serio?: Babanın kamyonetinde mi? Ciddi misin?

Dahlia irkilir.

"Bunu kız kardeşinden beklerdim, ama senden? *Hayatımda hiç.*"

"*Affedersin, anne.*"

"Yarın sabaha kadar bütün kasaba bunu öğrenecek." Dahlia bu fikirden benim kadar heyecanlanmış görünüyor.

Rosa'nın kolları havada savrulur. "Peder Anthony, kızımın evlilik öncesi seks yaptığı için cehenneme gideceğı konusunda ne diyeceğim?"

"Bana bir iyilik yap da ona hava bütün yıl sıcak mı diye sor, kıyafetlerimi ona göre planlayayım."

“Dahlia Isabella Muñoz! *Benimle uğraşma!*”

Annem beni dürttü. "Dahlia buraya geri dönmeyi tekrar düşünmeden onu kurtaralım."

Archer hakkında aradıktan sonra bunun için biraz geç kaldık.

"Rosa!" Annem ellerini ırpar. "Sakin olalım. Onlar çocuk.

Onlardan daha iyisini bekleyemeyiz." "Çocuklar mı? Ben onun yaşındayken Dahlia'yı doğurmuştum."

“Ve onu çok iyi yetiştirdin, kamyonla olan küçük olay hariç.” Annem çocukluk arkadaşını koluna takar ve arabasına doğru yönlendirir. Eminim iki dakika içinde Rosa'yı sakinleştirecektir.

Kolumu Dahlia'nın beline dolayarak annemin arabasına değıl, kaldırıma doğru götürdüm. "Ne dersin, yürüyelim mi?

Nunca en mi vida: Hayatımda hiç.

¿No empieces conmigo!: Bana başlama.

Kamyonete geri dönelim mi?

Annemin arabasına birkaç kez bakıp yanağını ısırıdıktan sonra bana döndü. "Tamam."

Dahlia, lokantaya doğru yürürken sessiz kalır. Sessizliği bozmak için sadece bir dakika beklerim. "Annen gerçekten kendini evlilik için sakladığınıza inanıyordu mu?"

"Eğer inanıyorsa - ki neredeyse eminim ki öyleydi - artık inanmadığını söyleyebiliriz."

İçim sızlar. "Benden nefret edecek."

"Muhtemelen. Sen, onun bakire kızının cennete biletini çalan adamsın."

"Sen yıllar önce cehenneme tek yön biletini hak ettin, ama tamam, senin günahının bedelini ben ödeyeceğim."

"Bu çok utanç verici," diye inler. "Herkes ne düşünecek?" "Nihayet oldu, diye düşünecekler."

Yürürken durur.

"Bir otoparkta seks yaparken yakalandık. Bu tam olarak yılın skandalı sayılmaz." Elimi sırtının alt kısmına bastırıp onu hafifçe itiyorum.

"Kimse bizim birlikte olduğumuzu bilmiyor." "Artık biliyorlar."

"Julian," diye yalvarır, ama ne için, pek emin değilim. Kollarını kendine sarar. "Bu ilişki yürümeyecek."

"Uzun mesafe yüzünden mi, yoksa güven sorunların yüzünden mi?" Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce kendimi tutamadım.

Adımları ve nefesi titrer.

Yüzümü lanetleyerek ovuşturdum. "Bir yolunu buluruz."

Yürüyüşün geri kalanında ikimiz de başka bir şey söylemedik, bu da bana durumumuzu düşünmek için zaman verdi.

Dahlia'nın bana olan hislerini fark ettiğinde beni uzaklaştıracağını bekliyorumuydum? Evet, bekliyordum, ama yine de birkaç lojistik sorun yüzünden bizi bu kadar kolayca vazgeçtiğini düşünmek beni hayal kırıklığına uğrattı.

Artık onun beklediği kişi değilim. Değiştim ve bunu ona kanıtlamak için her adımda Dahlia ile savaşıp savaşıp gerekirse, öyle olsun.

Lokantanın otoparkına vardığımızda, kafamda bir plan oluşmaya başlamıştı.

"Aç mısın?" Kamyonetin kilidini açıp yolcu kapısını açtım. "Hayır."

Uzun bir nefes verince ağzından buğu çıktı.

Onu kalçalarından tutup, basamağa çıkamadan kabine kaldırdım.
Motor gürültüyle çalışmaya başlayınca, ısıtıcıyı sonuna kadar açtım. "Bir şeyler yemelisin."
Burnunu buruşturur. "Yiyeceğim."
Mesaj yüksek ve acı bir şekilde anlaşıldı.
"Planın bu mu?" Sorum sert çıkıyor. Kaşları çatılıyor.
"Ne?"
"Bizi birbirimizden uzak tutmak için beni itiyorsun." "Ben... bilmiyorum."
"Bence biliyorsun."
Burun delikleri genişledi. "Her şeyi biliyorsan, neden benim düşündüğümü söylemiyorsun?"
"Korkmuş olduğunu bilmek için zihin okuma yeteneğine ihtiyacım yok." "Korkmuyorum Julian. Öldüm *korkuyorum*."
Kaşlarım çatıldığından alnım kırıştı. "Sana aşık olmak istemiyorum."
Düzensiz nefesim onunla uyumlu.
"Kimseye aşık olmak istemiyorum. *Nokta*. Geçen sefer neredeyse beni mahvetti ve o acıyı bir daha yaşayabileceğimi sanmıyorum." Sesi sonlara doğru çatladı. "Sana güvenen birini hak ediyorsun ve ben kendime güvenemediğim için bunu yapabileceğimi sanmıyorum."
Göğsümdeki sızı, tam anlamıyla bir kalp acısına dönüşüyor. "Ne kadar istesem de, senin yaşadığın acıyı geri alamam, ama sana onun yaptığı gibi asla zarar vermeyeceğime söz verebilirim."
"Bunun için biraz geç." Gözlerime bir saniyeden fazla bakamıyor.
"Dahlia." Göğsümdeki acıya rağmen çenesini avuçlarımla kavrarım. "Senin beklediğin için vazgeçmeyeceğim."
"Çünkü zorlukları seviyorsun?"
"Çünkü *seni*, uğruna savaşmaya değer olduğunu bilecek kadar seviyorum."
Pencereden dışarıya bakıyor. "Ocak ayında yeni şovum için San Francisco'ya geri taşınıyorum."
Son birkaç saati hapisane hücresinde bu gerçeği sindirerek geçirdiğim için bunu biliyorum.
Peki bu konuda ne yapacaksın?

Kısa bir süre içinde, Lake Wisteria'da hayatımın geri kalanını planlamaktan, yanımdaki kadın için her şeyi riske atmaya karar verdim. Çünkü Dahlia San Francisco'ya geri dönmek istiyorsa, ben de onunla gitmeyi planlıyorum ve dünyadaki hiçbir dezavantaj beni durduramaz.

Sıkı sıkı tuttuğu elini tutuyorum. "Anneme taşınacağımızı söylerken, bana bir iyilik yap ve ona benden çok sevdiğini söyle. Bu, şoku hafifletmeye yardımcı olur."

Bulutlu gözleri göğsümde bir şeyleri sızlatıyor. "Taşınmayı ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi?"

"Düşünüyorum."

"Peki ya şirketin?"

"Binlerce evi tek başıma inşa etmektense, seninle bir yuva kurmayı tercih ederim."

Hıçkırarak yüzünü çevirir.

Çenesini avuçlarımla tutup yüzünü bana çeviriyorum. "*Sana aşık olduğumu söylememin* hangi kısmını anlamıyorsun?"

"Burada benim için tüm hayatını feda ettiğin kısım."

"Sensiz bir hayat hayat sayılmaz, bu yüzden seninle San Francisco'ya gelerek hiçbir şeyden vazgeçmiş olmuyorum."

"Hayır, ama benimle birlikte olursan, kendi aileni kurma şansından vazgeçmiş olursun." Dünyanın sırlarını saklıyormuş gibi kucığına bakıyor.

"Gerçekten mesele bu mu?"

Yüzü ifadesiz kalır, ama boynundaki damar atıyor.

Neden bunu daha önce düşünmedin?

"Kendi çocuğun olamayacağı için seninle birlikte olmaktan pişman olacağını mı düşünüyorsun?"

"Edeceksin çünkü daha önce bir kez oldu." "O şekilde çocuk istemediğimi sana söyledim."

Kafasını sallar. "Bunu ilk kez duymuyorum."

Onu seçtiğim için onu ne kadar önemsemişimi söylemenin yüzlerce farklı yolu var, ama ona bunu *göstermenin* bir yolunu bulmadıkça bunların hiçbirinin önemi yok.

Artı: Listemi romantik bulabilir.

Eksileri: En büyük sırlarımdan birini açığa çıkardıktan sonra beni yine de reddedebilir. Sus ve ona göster.

Telefonumu çıkarıp not alma uygulamasını açtım. "Al."

Telefonu benden alır ve ilk birkaç satırı okur. "*Benim* hakkımda artı ve eksileri listesi mi hazırlıyordun?"

Başımı sallarım.

"*Artılar: Satrançta berbat. Ciddi misin?*" Burnunu kırıştırır.

"Her oyuna kraliçe piyonuyla başlaman benim suçum değil. Ara sıra değişir."

Listeye geri dönüyor. "*Artıları: Onu Stanford'a gidecek kadar seviyorum.*" Birkaç saniye gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Benim için mi Stanford'u seçtin?"

"Evet. Sen Kaliforniya'yı seviyordun, ben de seni seviyordum, bu yüzden mantıklı geldi."

İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Bunu ne zamandır hazırlıyordun?"

"Sen Strawberry Sweetheart güzellik yarışmasına katılmaya başladıktan sonra."

Gözlerini kırıştırır. "O on yıldan fazla oldu."

"Biliyorum."

"Ama neden?"

"Bilgiye dayalı kararlar almak benim işim."

Kendi kendine mırıldanarak listeyi gözden geçirir. "Burada artık yapmadığım şeyler de var."

Biliyorum. Ne yazık ki, nostaljiye olan sevgimi annemden miras aldım ve bunu hiçbir zaman aşamadım. Bu yüzden, kaç kez denersem deneyeyim, o listeyi silemedim.

Birkaç dakika sonra notun sonuna geldi. "Tek bir olumsuz yorumun var."

Eksiklik: Beni asla sevmeyebilir.

"Yavaş yavaş, eksilerin sinir bozucu bir şekilde artıların sütununa geçmeye başladı."

Kahkahası yarı hıçkırık gibi çıkıyor. "Bu çok saçma."

"Hayır, Dahlia, bu *aşk*."

"Hislerinin karşılıksız kalabileceğini bilerek geçici bir ilişkiye mi girdin?" Sesinde inanamama var.

"Evet."

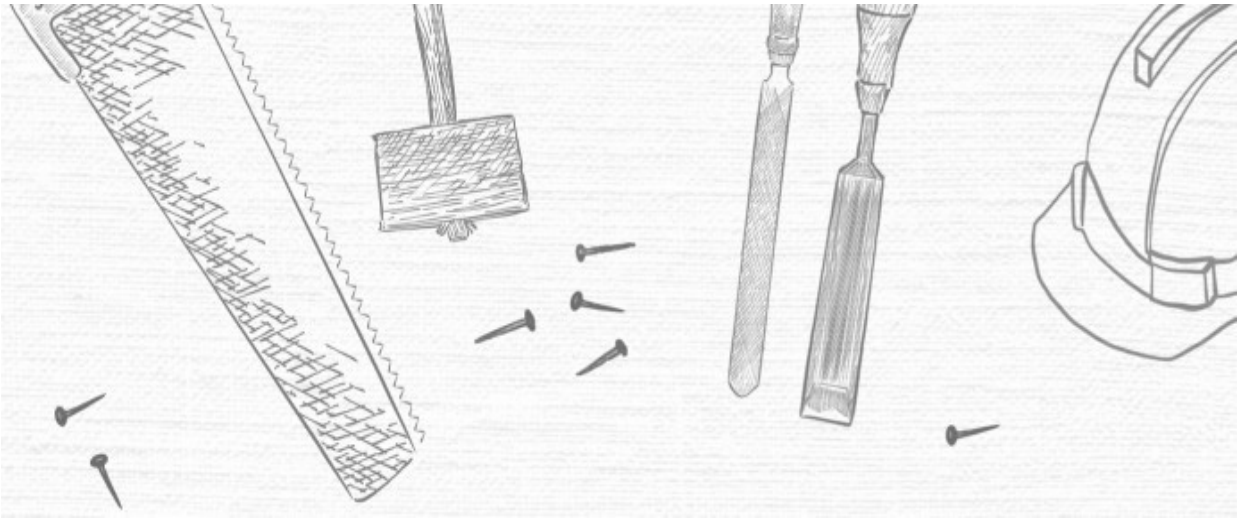
"Neden?"

"Bazı insanlar bu riski almaya değer." Alt dudağı titriyor.

"Sensiz hayat bir dizi artı ve eksiden ibaretti. Riskler ve ödüller. Siyah ve beyaz, çok az gri tonları vardı. Ama sonra sen geri geldin ve içimdeki bir d  meyi çevirdin, on yıllık karanlığın ardından dünyamı renklerle doldurdun ve ben bundan vazgeçmeye niyetim yok. Ne Şimdi, ne de asla."

Göz kapaklarının kenarlarında gözyaşları birikiyor.

"Şu anda sözlerime inanmayabilirsin, ama inanana kadar pes etmeyece im. Hadi, beni uzaklaştırmaya  alış, ama geçmişimizden biliyorsun ki, seni haksız çıkarmak için her Şeyi yaparım."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Julian

Dahlia'nın evine giden yol sessiz geçer. O yolun çoğunu pencereden dışarı bakarak geçirirken, ben yola odaklanırım. Onunla konuşma isteğine rağmen, onu daha fazla üzme istemediğim için kendimi tutar ve sessiz kalırım.

Onun evine varana kadar konuşmaz, sonunda konuşmaya başlayınca beni şaşırtır.

"Özür dilerim."

"Ne diyorsun sen..."

"Senin iyi bir adam olduğuna biliyorum, belki de tanıdığım en iyi adam...
"Eğer beni deli edersen." Yüzüğünden birini çevirir. "Senin listen. Tanrım. On yıldan fazla bir süre boyunca bunun üzerinde çalıştığına inanamıyorum."

"On iki yıl, ama kim sayıyor ki?"

Çenesi titriyor. "Belki benim için işler farklı olsaydı, biz..." "Dur."

"Ama..."

"Hayır. Bütün yol boyunca uydurduğun bahaneleri duymak istemiyorum."

Kasları gerilir. "Bariz olanı görmezden gelemezsin."

"Sonunda aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Gözlerini kaçırır.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum.

"Zaman mı? Biraz yemek ve iyi bir gece uykusu mu? Dürüst olmak gerekirse, bu kadar yorgunken konuşmak bir yana, düzgün düşünemiyorum bile."

"Tamam." Bunu ona verebilirim... en azından

bir günlüğüne. Omuzları derin bir nefesle düşer.

Elini tutup sırtını öperim. "Her şey yoluna girecek." "Sen öyle diyorsun."

"Çünkü öyle olana kadar durmayacağım."

Bana son bir bakış attıktan sonra kamyonetimden atlayıp evinin kapısına doğru koştu.

Eve giderkenki yolu hatırlamıyorum çünkü tüm yol boyunca kendi düşüncelerimde kaybolmuş, çözmem gereken şeyleri sıralıyordum. Eve girip mutfağa gidip yemek ısıtmak için sessizlik cenaze marşı gibi beni karşılıyor. Birkaç lokma yiyebildikten sonra telefonum mermer tezgahta yeni bir mesajla titriyor

Lily'den geliyor.

LILY

Bir haftada aşk kuşlarından hapisane kuşlarına.

Dahlia ve benim gözaltı hücrelerinde çekilmiş bir fotoğrafımızı eklemiş. Rosa, Peder Anthony ile itiraf seansı ayarlamak için bir link gönderirken, annem de kalp gözlü bir GIF ve bir mesajla onu takip ediyor.

MA

Bonnie ve Clyde gibi.

RAFA

İkisi de silahlı çatışmada öldü.

MA

Birlikte.

RAFA

Bana bir daha asla aşık olmamamı hatırlat.

Cevap vererek, herkese fotoğrafı telefonlarından ve sohbetten silmelerini söyledikten sonra, bu gece Roberts'ı ikinci kez ziyaret etmek için istasyona doğru yola çıktım.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Roberts tezgaha yaslanır. "Fotoğrafı kaç kişiye gönderdin?" "Sadece Lily'ye."

"Telefonundan sil."

"Muhabir fotoğrafın fiyatını bana bildirince sileceğim."

"Ne kadar istiyorsun?" diye soruyorum sertçe.

"On bin dolar."

Paketin üstünden yapışkan bir notu koparıp ona uzattım. "Numaranı ver, bir saat içinde parayı havale ederim."

Kaşları havaya kalkar. "Pazarlık yapmayacak mısın?"

Yapışkan notu işaret ederim. "Numaran."

"On iki bin yap."

"Konusmayı kesersen teklifimi yediye indiririm."

Gülümsemesi kaybolur ve kağıda bir şeyler karaladıktan sonra bana uzatır. Numarasını ceketimin iç cebine koyarım. "Sil."

"Şimdi mi?"

Ayakkabımla yere vuruyorum. Telefonunu çıkararak iç çekiyor ve kanıt silme işlemini bana anlatıyor.

İşini bitirir bitirmez istasyondan çıkıyorum, Dahlia'ya fotoğrafı hallettiğimi yazıp evime dönüyorum. Eve vardığımda Dahlia hala grup sohbetine ve tek mesajıma cevap vermemiş, bu hiç ona göre değil.

Duş alıp yatağa girerken akşam yemeğim midemde bir kaya gibi duruyor.

Her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacaksın, karanlıkta kendime telkin ediyorum.

Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor.

Dahlia ertesi sabahın çoğunu ofisinde saklanarak geçirir, bu yüzden bir hafta önce planlanan ekip toplantısına gelene kadar onu görme fırsatım olmaz.

Başlangıçta, işlerimi ekibimle özel olarak halletmeyi düşünmüştüm, ancak Dahlia'nın güvensizliği ve benden kaçma girişimleri, aşmam gereken benzersiz bir zorluk oluşturuyor.

Dahlia'ya kalmayı planladığımı göstermek, ona San Francisco'ya taşınacağıma söz vermekten çok daha fazlasını gerektirecek. Hayatımda bazı gerekli değişiklikler yapmam gerekiyor, yıllardır ertelediğim şeyden başlayarak.

Dahlia, Ryder, Mario ve ben Aurora Gölü'nün yenilenmesiyle ilgili lojistik sorunları gözden geçirmeye başladığımızda, yirmi dakika önce zihinsel olarak tartışmadan çıktı. O, dekorasyon serisi için tasarımlar çizerek zamanını geçiriyor ve ben de onun yeteneklerinden birkaç kez dikkatim dağılıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Mario.

"Evet." Ryder'a bakıyorum. "Mario gittikten sonra burada kalabilir misin?" O da başını sallıyor.

Dahlia tasarımında son bir değişiklik yapar, tabletini koltuğunun altına sıkıştırıp sandalyesinden kalkar.

"Kalman gerekiyor," diyorum ona.

Yerine otururken yüzünde şaşkınlık belirir.

"Haftaya görüşürüz." Mario çenesini kaldırıp konferans odasından çıkar.

"Ne oldu?" diye sorar Ryder.

Yeniden oturdum. "Düşünüyordum da..."

Dahlia dirseklerini masaya dayayıp öne eğildiğinde sandalyesi gıcırdadı.

Proje yöneticim kalemini kulağının arkasına sıkıştırır. "Ne hakkında?" Boğazımı temizlerim. "Yardıma ihtiyacım var."

Gözleri büyür.

"Neye ihtiyacın varsa, ben varım." Tereddüt etmez, bu beni şaşırtır.

"Senden ne isteyeceğimi bilmiyorsun."

"Önemli değil. Benim için çok şey yaptın, ne olursa yaparım."

Gözlerimi kırıyorum. Dahlia da en az onun kadar şok olmuş görünüyor, bakışları ikimiz arasında gidip geliyor.

Ryder devam eder, "Beni işe almadan önce, son görevimden sonra sivil hayata dönmekte zorlanıyordum. İş görüşmesine geldiğimde arabamda yaşıyordum ve travma sonrası stres bozukluğu ile mücadele ediyordum."

Tepkimi gizlerim. "O kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Dahlia, koltuğuna geri çökmeden önce elini sıkmak için uzanır.

"Kasabada gururlu tek adam sen değilsin, patron," der adam küçük bir gülümsemeyle.

"Hayır, ama o *en gururlu* olanı," diyor

Dahlia. Ona sert bir bakış atıyorum.

Ryder'ın yumuşak kahkahası sert yüz hatlarıyla uyuşmuyor. "Sana çok borcum var, yardımımı istiyorsan seve seve yardım ederim."

Dahlia'nın alt dudağı titriyor.

Kahretsin.

Utangaçlık ve minnettarlık arasında gidip gelirken, sonunda ortada bir yerde karar kılıyorum. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?" diye sorar.

"Sorması bile yeterli kanıt." Dahlia'nın yüzündeki ifade, kendimi kaçınmak için eğittiğim tek şeyi yaparken kaybettiğim gururun her gramına değer.

"Evet, yardımını istiyorum." Gerginlik vücudumdan akıp giderken omuzlarım gevşer.

"Neye ihtiyacın var?"

"Aramızda bir şey oldu, gelecek ay taşınmam gerekiyor, bu yüzden şirketi ben olmadan da çalışabilecek şekilde yeniden yapılandırmam lazım."

Kaşları yükselirken Dahlia'nınki çatıldı.

"Taşınıyor musun?" diye sordu Ryder.

"Evet. Toplantılara sanal olarak katılacağım ve her iki haftada bir fiziksel olarak her şeyi kontrol etmek için geri döneceğim, ancak günlük operasyonlarda ve işleri takip etmede yardımına ihtiyacım var."

Dahlia'nın dudakları aralandı.

Ryder başını sallar. "Tabii ki."

"Harika. Benim düşüncem şöyle..." Dahlia izlerken Ryder'a fikrimi anlatırım. O da görüşlerini ve birçok yararlı tavsiye verir, ben de onun uzmanlığına göre planımı değiştiririm. Dahlia da dikkate almam gereken birkaç noktaya değinir.

Lopez Luxury'nin işleyişini yeniden yapılandırmak için bir saat harcadıktan sonra Ryder ayağa kalkar ve sırtıma vurur. "Senin sonunda şirket yerine kendin için en iyisini yapmaya karar verdiğin günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Gözlerini bana çevirir.

Dahlia'da. "Ve muhtemelen terfi ve zam için sana teşekkür etmeliyim."

Yanakları hafif pembeye dönmüştü. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"*Tabii.*" Ryder başını salladı.

İnatçı, diye mırıldandım.

Ryder bana başparmağını kaldırdı.

İkimiz de Dahlia'nın şirketimin tüm yapısını değiştirmem için beni ikna edebilecek tek kişi olduğunu biliyoruz, ancak o bunu kabul etmiyor çünkü bu, zayıf argümanını tehlikeye atar.

Ryder konferans odasından çıkar ve Dahlia onu takip etmek için ayağa kalkar, ama kaçamadan onu kapıya sıkıştırırım.

"Seninle işim bitmedi."

Gözlerini yüzüme doğru çekerek gösteriş yapar. "Ne istiyorsun?"

"Senin fikrin iyi bir başlangıç."

Yüzüğünden birini oynatıyor. "Gerçekten San Francisco'ya taşınmayı mı düşünüyorsun?"

"Son bir saatte belli olmadı mı?"

Bana öfkeyle bakar.

İç çektim. "Bu konuda benimle daha ne kadar kavga edeceksin?"

"Bunun büyük bir hata olduğuna seni ikna etmek için ne kadar sürerse sürsün." Cam gibi gözleri belirsizlikle dolu ve onun endişesinden sessizce ne kadar acı çektiğini bilmek beni mahvediyor.

"Hatalardan mı bahsetmek istiyorsun? Tamam. Hadi konuşalım."

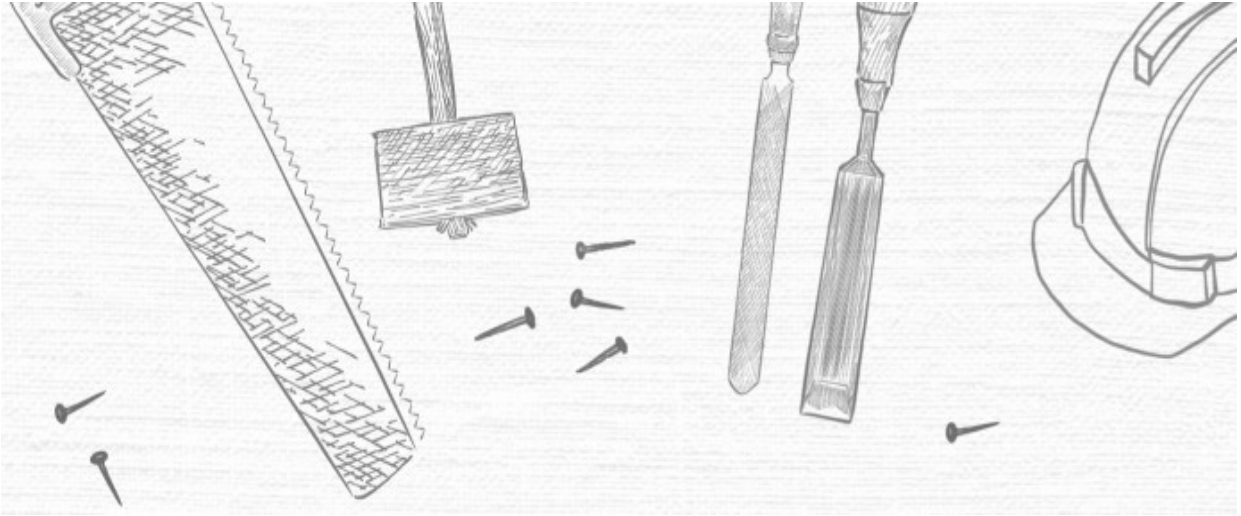
Yüzünde şaşkınlık belirliyor.

"Yıllar önce seni uzaklaştırmamın birkaç nedeni vardı. Keder. Zor durumda olan bir şirketi yönetmenin stresi. Uzun mesafenin ve önümüze çıkan diğer tüm engellerin üstesinden gelemeyeceğimizden korkuyordum. Ama yaptığım en büyük hata, benim yeterince iyi olmadığım için sensiz daha iyi olacağına inanmaktı. Düşük özgüvenim ve güvensizliğimin, seninle olmak istediğim şeyin önüne geçmesine izin verdim ve senin de aynı hatayı yapmana izin vermeyeceğim. Hatta bunu yasaklıyorum, çünkü on yıl daha senin aklının başına gelmesini bekleyemem."

Birkaç kez gözlerini kırptı.

"En iyisi için her zaman mücadele edeceğim, bu süreçte seninle kavga etmek zorunda kalsam bile." Başının üstüne öpücük kondurup odadan çıkıyorum.

kendimi yapamayacak hale gelmeden, sevdiğim kadını geride bırakarak
söylediklerimle yüzleşmek zorunda kalmadan.

KONUŞMA

Julian

Ofisten ve Kurucunun evinden uzak durmaya karar verdim, hem Ryder'a Lopez Luxury'nin günlük işlerini benim mikro yönetimim olmadan yürütme şansı vermek, hem de Dahlia'nın geri adım atma konusunda ciddi olduğumu görmesi için.

Spor yaparak, birkaç çalma listesi hazırlayarak ve annemle öğle yemeği yiyerek gerginliğimi atmaya çalışıyorum, ama rahatlamam uzun sürmüyor, özellikle de Dahlia bana San Francisco seyahat programını içeren bir mesaj gönderince.

Kısa süre sonra, düşüncelerim kafamda dönüp dururken kendimi evimin uzun koridorlarında volta atarken buluyorum.

Dahlia'ya, onunla kavga etmek zorunda kalsam bile, her zaman ikimizin çıkarları için savaşacağımı söylediğimde, her kelimesinde ciddiydim.

Ama önce, geçmişimle olan mücadelemi bitirmem gerekiyor. Yıllardır güvensizliğimle savaşıyorum ve artık çok uzun zamandır ertelediğim şeyle yüzleşme zamanı geldi...

Yeterince iyi *olduğumu* kabul etmek... Sadece Dahlia için değil, en önemlisi kendim için.

Bu yüzden bu gece, bir daha asla giremeyeceğimi düşündüğüm tek yere gidiyorum.

Babamın marangozhanesi.

Yıllar boyunca geri dönmeye çalıştım, ama her seferinde bu görev imkansız göründü ve onunla birlikte yıllarca çalıştığımız, büyük büyük dedemizin başlattığı Lopez geleneğini sürdürdüğümüz o yerin içine adımımı atamadan hızla kaçtım.

Bundan kaçınmamın tek bir önemli nedeni vardı ve bu, arka duvarda asılı olan aletler ve bunların simgelediği her şeyle ilgiliydi.

Anahtarı kilide sokup çevirirken elim titriyor. Kilidin tıklaması ve kapının gıcırtısı, kulaklarımda çınlayan kanın sesinden dolayı çok uzak geliyor.

Beş derin nefes aldıktan sonra, ışık düğmesine uzanıp içeri adımımı attıktan sonra düğmeyi çeviriyorum. Etrafıma bakarken ayaklarım beton zemine yapışmış gibi kalıyor. Annemin düzenli toz alma alışkanlığı sayesinde, kulübe, yer dahil her yüzeyi yemek yiyebilecek kadar temiz görünüyor.

Babam bundan *nefret* ederdi.

Ayaklarım beton bloklara yapışmış gibi hissetmeme rağmen, dükkânın içine bir adım daha atıyorum. Çok fazla anı burayı dolduruyor, kalbimi ağırlaştırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Seni özledim, baba.

Babamın aletlerinin onun istediği gibi asılı olduğu arka duvara doğru yürüyorum, sanki her an geri dönecekmiş gibi.

Tanrım, keşke bu gerçek olsaydı.

İkinci bir set onun yanına asılıdır.

Lopez ailesinin yadigarı, dedi küçük bir gülümsemeyle, nesilden nesile aktarılan her aleti göstererek.

Büyürken babama bu aletleri ne zaman alacağımı sorardım ve cevabı hiç değişmezdi.

Onları hak ettiğini kanıtladığında.

O öldüğü gün şansımı kaçırmış olabilirim, ama deneyimsiz ve üniversite diplomam olmamasına rağmen aile işini devralarak onu ve Lopez ailesini gururlandırmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Göğsümdeki sönük ağrı şiddetlenir ve tezgahı boğazlayarak sıkıca tutunurum. Gözlerimin kaşınması alerjiyle veya havada kalan talaşla ilgisi yoktur. Boğazımdaki sıkışma ve kalbimin çarpıntısı da öyle.

Yanağımdan bir damla süzülür ve onu silip tavana bakarak sızıntı var mı diye ararım. Ancak bulanık görüşüm, gözlerimi kapatan gözyaşlarının ötesini görmemi imkansız kılar.

Gözyaşları yağmur damlaları gibi cildimden aşağı akıyor, arka arkaya düşüyor. En son böyle ağladığımda, babam toprağa veriliyordu. O zamandan beri göğsümdeki boşluk iyileşti, ama o sönük acı hiç geçmedi, en uygunsuz anlarda geri geliyor.

Te extraño, Papi: Seni özledim, baba.

Omuzlarım titriyor.

Beş saniye. Babam omuzlarımı tutar ve hareketlerini taklit etmemi isterdi.

Beş saniye geçince, "*Tekrar*" derdi. Gözyaşlarım durmuyor, ama abartılı nefeslerimle paniğim azalıyor.

Otuz beşinci nefesin ardından, kendimi toparlayıp gördüğüm ilk Lopez yadigârına uzanıyorum. Parmaklarım titriyor, ama çekicin sapını sıkıca kavrayarak titrememi hemen durduruyorum.

Eski çalışma masama doğru adım atarım. Annem yanlışlıkla birkaç aleti yanlış yere koymuş olabilir, ama geri kalan her şey aynı, üniversiteye gitmeden önce üzerinde çalıştığım son projeye kadar.

Yarı bitmiş mücevher kutusu, Dahlia için özel bir Noel hediyesi olacaktı. Yıllar boyunca, çoğunlukla şaka hediyeleri veya annelerimizin seçtiği hediyelerle yetindik, ama her şeyin mahvolduğu Noel'den önceki yıl farklı olacaktı.

Biz farklı olacaktık.

Öpüştükten sonra, eskisi gibi olamayacağımızı biliyordum ve istemiyordum da. Çok *daha fazlasını* istiyordum.

Ama sonra babam öldü ve annem başka bir derin depresyona girdi. Onu bu durumdan kurtarmak için kendimi sorumlu hissettim. Kendi acımı bir kenara attım — uzun vadede aptalca bir karar — ve Dahlia'yı dikkatimi dağıttığı için uzaklaştırdım.

Güvensizliğimin istediğim şeyin önüne geçmesine izin verdim ve ona layık olamayacağım korkusu beni o kadar tüketti ki, onunla birlikte olma fikrine dayanamaz hale geldim. Onun bir sürü hayali vardı, ben ise her şeyin aleyhime olduğu, mahvolmuş bir haldeydim.

Şimdi hatalarını düzeltme şansın var.

Eksik mücevher kutusunu elimde tutarken göğsümde acı çiçek açıyor. Bugüne kadarki en büyük engelikle yüzleşerek o cesareti yeniden bulmak istiyorum.

Geçmişimi aşmak.

Titrek ellerimle ve çarpan kalbimle, Lopez'in aletlerinden birkaçını daha alıp mücevher kutusunu bitirmeye koyuluyorum. Bu projeye ne kadar süreyle titizlikle takıntılı kaldım bilmiyorum, ama damarlarımdan akan adrenal bağımlısı oldum.

Bitirdiğimde, maraton koşmuş gibi ter içinde kalıyorum ve nefes nefeseyim. Son ürünü kontrol etmeden önce, gömleğimin kenarıyla nemli alnımı siliyorum.

sonucu kontrol ediyorum.

Bir gün Dahlia'ya mücevher kutusunu vermeyi planlıyorum. Sadece ne zaman olacağını bilmiyorum.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Dahlia

"Görünüşe göre reality TV prensesi sonunda tekila tahtına dönmeye karar verdi." Lorenzo yanımdaki tabureye oturur ve viski bardağını tezgahın üzerine koyar.

"Burada takılmaktan daha iyi bir işin yok mu?" Nispeten boş olan barı gözden geçiriyorum.

Omuzlarını silkti. "Pek yok." "Bir işe ihtiyacın var."

Kaşları yükseldi. "Salı günü saat sekizde mi?"

"Hobiye ne dersin?"

"Düşmanlarıma komplo kurmak sayılır mı?"

Kaşlarım kalktı. "Düşmanların mı var? Wisteria Gölü'nde mi?"

Bardığına gülererek, ancak sesi sıcak ve samimi olmaktan çok ürpertici ve hayalet gibi geliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, ben cevap veremedim

Son on dakikada üçüncü kez telefonumu kontrol ediyorum. Son on dakika içinde. Acil bir kızlar gecesi için aradığımda, Lily dükkânı kapattıktan sonra Last Call'da buluşmayı önerdi, kıvırcık patates kızartması canı çektiğini söyledi.

"Lily, değil mi?"

Ona dönüp ters ters baktım. "Neden soruyorsun?"

O benim sorumu duymazdan gelir ve kendi sorusunu sorar. "O bekar mı?" Gözlerim kısıılır. "Hayır."

"Hm. Adam kim?"

"Tanrım, ona asılma." "Rahibe mi olmak istiyor?"

"Yaklaştın. Evlenene kadar bakire kalacak." Beni ele vermemek için gülmeme engel oldum.

Lorenzo'nun üst dudağı tiksinti ile kıvrılır.

"Harika." Henry'yi çağırıp iki seltzer sipariş ediyorum.

Birkaç dakika sonra, barın kapısı gürültüyle açılır ve kız kardeşim en sevdiğim kışlık montumu ve çaldığım tasarımcı botlarını giymiş olarak içeri dalar. Titreyerek montu çıkarır ve benim başka bir kıyafetimi ortaya çıkarır.

"Onu öldürebilirim."

Lorenzo'nun gözleri kız kardeşimin vücudunu izlerken kararır. Kafasının arkasına vuruyorum. "Kız kardeşime bakmayı kes!"

Viski kadehini boşaltıp elini kaldırarak bir tane daha ister.

Gözlerimi devirip bar taburesinden kayarak Lily'yi Lorenzo'nun yakıcı bakışlarından uzak, barın diğer tarafına sürükledim.

"Lorenzo ile ne zamandır arkadaşsın?" diye sordu kız kardeşim kaşlarını çatarak. "Onu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Burnu seğirir. "Her cuma iki özel buket almak için dükkânın önünden geçer."

"Ve?"

Omuzlarını silkiyor. "Ondan iyi bir his almıyorum."

Belki de Julian Lorenzo hakkında haklıydı ve ondan uzak durmamız en iyisi.

En azından Lily ona ilgi duymuyor gibi görünüyor.

Lily karşımdaki kabine girer. "Ee, bu acil toplantı ne içindi?"

Açılmamış votka seltzer kutusunu ona uzatıyorum. "Bir ikilem içindeyim." Kendi kendine gülüyor. "Bu konuda oldukça ünlüsün."

"Ciddiyim."

Kız kardeşim içkisini açıp bir yudum aldı. "Tamam. Ne oldu?"

"Teklif ettiğim yeni bir program için teklif aldım."

"Tebrikler!" Kutuyu benimkine vurup gözlerime bakıyor. "Yoksa değil mi?"

Masaya yaslanıyorum. "San Francisco'da." "Çok uzak."

Omuzlarım çöküyor. "Julian taşınmaya hazır olduğunu söyledi..." "Ama ona inanmıyorsun, değil mi?"

Ceketimin fermuarını oynatıyorum. "Daha çok sözünü tutacağından korkuyorum."

Kafasını eğdi. "Şimdi kafam karıştı. Bu seni mutlu etmemeli mi?"

"Benim için tüm hayatını değiştirmesini istemiyorum." Kararından pişman olabilir ve bu süreçte bana kızabilir, ve ben bu tür bir kalp kırıklığını ikinci kez atlatabilir miyim bilmiyorum.

Lily elimi tuttu. "Bunu sadece senin için değil, kendisi için de yapabileceğini düşündün mü?"

Sessiz kalırım ve Lily sessizliği başka bir şok edici açıklamayla doldurur. "Julian yıllardır işini azaltmak istediğini söylüyor, ama çevresindeki herkes bunun gerekli olduğunu açıkça görmesine rağmen, bu konuda hiçbir adım atmadı."

Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Gerçekten mi?"

"Evet. O yüzden, aniden seninle bir projeye başlaması, inşaat şantiyelerini daha sık ziyaret etmeye başlaması ve seninle yeni evler üzerinde çalışmaktan bahsederken gülümsemekten kendini alamaması - en az iki yıldır yapmadığı bir şey - hepimizi ne kadar şaşırttığını bir düşün."

Boğazımda bir yumru oluşur. "O... Ben..."

Lily elimi güven verici bir şekilde sıkar. "Marangozluk konusuna hiç girmeyelim. Kasabadaki herkes, seni ondan uzak tutmak için bir adamı terfi ettirdiğini ve ne kadar kıskandığını konuşup duruyor."

İkimiz de kahkahalara boğuluruz.

"Nasıl öğrendiler?" diye sorarım.

"Terfi ettirdiği marangoz Josefina'dan daha çok *dedikoduyu* seviyor."

Seltzer kutumdan uzun bir yudum alıyorum. "Julian'dan bunları yapmasını ben istemedim." "Ben de onu söylüyorum. O bunları yapmaya karar verdi çünkü *onu* mutlu ediyordu

mutlu ettiği için yaptı, o zaman neden şimdi onu ve seçimlerini sorgulamaya başlıyorsun?"

Bakışlarım masaya düşer. "Çünkü uzun vadede, balayı dönemi bittiğinde ve gerçek hayat kapıyı çaldığında pişman olacağından korkuyorum."

"Ya yapmazsa?" O geriye yaslanır. "Alınma ama, onu uzaklaştırmaya karar verirsen yanlış bir karar vermesinden daha çok *endişeleniyorum*."

Kaşlarım yükseldi. "Ne?"

"Julian gibi erkekler pek sık rastlanmaz, bu yüzden bu küçük kasabada kaldığı için şanslı olduğunu düşünmelisin, çünkü taşınmış olsaydı, şimdiye kadar kesin kapılmış olurdu. Bunu çok iyi biliyorum."

Onun başka biriyle birlikte olması fikri beni fiziksel olarak hasta ediyor.
Çünkü onu seviyorsun.

Ama daha önce mahkum bir ilişkiyi kurtarmaya yetmeyen aşkım, bu sefer neden farklı olsun ki?

Julian'a aşık olmak kolaydı, ama kendimi affedip hala beni rahatsız eden geçmişten kurtulmak?

Neredeyse imkansız.

Eve gitmek yerine Rafa'nın evine gidiyorum. Ziyaretimden kim daha çok şaşırды bilmiyorum, ben mi o mu? Ama o, fazla önemsemeden beni içeri alıyor.

Nico ve ben beş dakika sohbet ettikten sonra Rafa onu yatağına gönderir.

"Seni seviyorum!" Nico son bir kez bana sarılmak için kollarına atıyor ve odasına koşuyor.

"Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim," diyorum, Rafa beni oturma odasına doğru yönlendirirken.

"Nico mutlu oldu, o yüzden sorun yok, ama bunu alışkanlık haline getirme." Gülerek cevap veriyorum. "Cesaret edemem."

"İçecek bir şey ister misin? Su, aguas frescas ve alkol var."

"Ben almayayım."

"İçine ne istersin?" Kanepenin karşısındaki rahat deri koltuğa oturur ve bu gece ikinci kez telefonunu çıkarır.

Ben de sert bir şekilde otururken, o ekrana dokunup bir bira ile değiştiriyor.

"Beni kovmadığın için tekrar teşekkürler."

"Zaten gitmezdin herhalde." Alaycı bir şekilde kadeh kaldırarak birayı kaldırdı. "Ee, neler oluyor?"

"Bunu kaba olmadan nasıl soracağımı bilmiyorum..."

"Biz neredeyse bir aileyiz, bu yüzden hala hala
zorunda bağlı seni."

"Haklısın."

"Ziyaretiniz kuzenimle bir ilgisi var mı?" diye sorar. Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. "Sayılır."

"Öyle düşünmüştüm."

"Ama aynı zamanda... bilirsin... sana söylediğim şey de var..." diye kekeliyorum. "Kendi çocuğun olamayacağı konusunda mı?"

Rahat bir nefes alıyorum. "Evet."

"Ne olmuş ona?" Sesi hâlâ kayıtsız. "Bu haberle başa çıkamıyorum."

"Anlayabilirim. Nico'nun göz hastalığı teşhisi konduğunda ben de benzer bir durumla başa çıkmakta zorlanmıştım."

"Nico'nun durumunu öğrendikten sonra, sen..." Cümleyi bitirmekte zorlanıyorum.

"Tekrar çocuk istememeyi düşündün mü?" Omuzlarım çöküyor. "Evet."

"Evet. Oğlumun benim berbat ailemden miras aldığı bir hastalık yüzünden kör olacağını öğrendikten sonra bunu düşünmemek imkansızdı."

"Aynı hastalığı olan bir amcan olduğunu bilmenin imkânı yoktu."

İçkisini uzun bir yudumla içti. "Biliyorum, ama ebeveynler çocuklarına olan her şey için suçluluk duyarlar, bizim hatamız olsun ya da olmasın."

Gözlerimi yere indiriyorum. "Sadece tahmin edebilirim."

"Ama asıl soruna cevap vermek gerekirse, Nico'nun durumunu öğrendikten sonra vasetomi yaptırmaya karar verdim."

Kaşlarım yükseldi. "Gerçekten mi?"

"Bu, yapmam gereken sorumlu bir şey gibi geldi. Eğer bir gün başka bir çocuk istersem - büyük bir "eğer" ile - bu iyiliği ödeyeceğim ve evlat edineceğim."

"Bu Josefina'yı mutlu ederdi."

"Her torunu onu mutlu eder. Yıllardır Nico'ya bir kardeş yapmam için başımın etini yiyor ve evet, sen sormadan söyleyeyim, artık çocuk sahibi olamayacağımı biliyor." Rafa'nın delici bakışları beni parçalara ayırıyormuş gibi hissettiriyor.

İkinci sorumu sormak için cesaretimi topluyorum. "Sence Julian uzun vadede kendi çocuğu olmamasına önem verir mi?"

Cevap vermek için o kadar uzun süre bekledi ki, cevap vermeyecek diye endişelendim.

Tekrar konuşuyorum. "Kendi çocuğu istediğini sana söyledi mi, yoksa..."

"Bunu ona sormaman gerekmez mi?" "Sordum."

Gözleri yüzümde dolaşıyor. "Ama ona güvenmiyorsun, değil mi?" "Kendime güvenmiyorum, kişisel bir şey değil."

Bira şişesini daha sıkı kavrar. "Kuzenimin kusurları var, ama sözünün eridir, eğer sana biyolojik çocuk sahibi olmak istemediğini söylediye, o zaman ciddiye."

Boğazım kurur.

"Ama yıllar boyunca birkaç kez bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. O ve ben duygularımızı pek açığa vurmayız, ama ben onun hayatının benim hayatıma girmeden önceki kısmını yeterince biliyorum, zorlu olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

Ellerimi sıkıca birleştirdiğinde parmaklarım beyazlaşır. "O zamanlar her şeyin onu ne kadar etkilediğini anlayamayacak kadar küçüktüm."

"Julian duygularını başka şeylere yöneltmekte çok başarılıdır."

"Ben de öğreniyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ona inanmadığını biliyorum ve seni suçlamıyorum. Senin ve benim gibi insanlar... bizim gibi incinmiş insanlar artık güvenen tipler değiliz." Uzağa bakarak dalar.

Onun içsel mücadelesini izlemek, sanki ilk kez kendi yansıma bakmak gibi.

Tüylerim diken diken oluyor ve en büyük hatamla yüzleşirken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

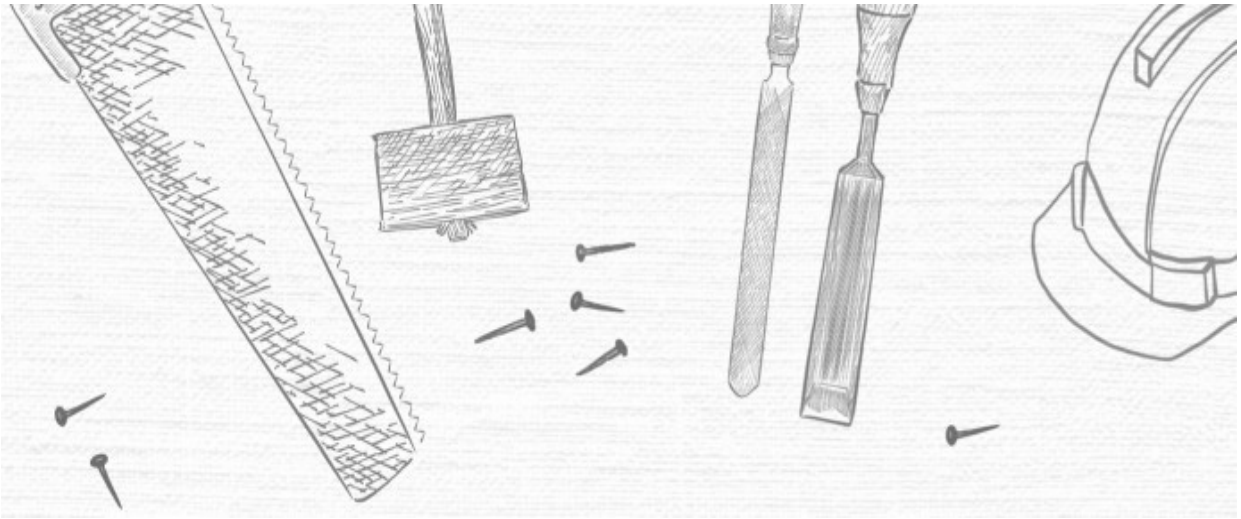
Rafa'yı seviyorum, ama onun gibi olmak istemiyorum, yıllar sonra başarısız bir ilişki için kendimi suçlayarak güven sorunlarıyla boğuşmak istemiyorum.

Tanrım, hayır.

Uzakta duyulan şiddetli sesler beni ürküttü.

"Başka birini mi bekliyorsun?"

Rafa ayağa kalkar. "Hayır, ama sen bekliyorsun."

KONUŞMA

Julian

On dakika önce Rafa, Dahlia'nın evine uğradığını belirten bir mesaj attığında, hemen oraya gittim. Mesajındaki gizemli ifadeler beni endişelendirmişti.

Yumruğumu kaldırıp kapıya tekrar vurmak için kaldırdım, ama elim kapıya değmeden kapı açıldı.

Dahlia dışarı çıkar ve kapıyı arkasında kapatır. "Rafa sana mesaj attı mı?"

"Evet. İyi misin?" Yüzünde herhangi bir sıkıntı belirtisi var mı diye bakarım.

"Şey... evet?"

"Ağladığını söyledi."

"Ağlıyormuş?" Ses tonu, görünüşü kadar şaşkın geliyor. "Yoksa ağlamıyordun?"

"Seni kışkırtıyormuş."

Lanet olsun ona.

"Benim üzüldüğümü düşündüğün için buraya kadar geldin mi?"

Boynumu ovuşturuyorum. "Evet."

Onun okunaksız ifadesi beni tekrar konuşmaya itti. "Yani sen iyisin, değil mi?"

"Evet. Ona sormak istediğim birkaç soru vardı." "Ne hakkında?"

Ellerini kışlık ceketinin ceplerine soktu. "Biraz yürüyüp konuşabilir miyiz?"

"Tabii."

"Hayvanları görebilir miyiz? Penelope'yi uzun zamandır görmedim." Dahlia başını ahırın yönüne doğru çevirir.

Ayaklarımızın altında çimleri ezip geçen botlarımızın sesi sessizliği doldurur, ama bu sadece bir dakika sürer, sonra ben bozarım.

"Sınavından haberi var mı?"

"Evet." Önüne bakarak sorar. "Ne zamandır?"

Hiç tereddüt etmeden cevaplar. "Döndüğümünden beri."

Onun haberini sır olarak saklamasına saygı duyuyorum, ama bencilce bana da söylemesini dilerdim. "Hiçbir şey söylemedi."

Göz ucuyla bana bakıyor. "Bunu yapmadığına biraz şaşırdım."

"O güvenilir biridir."

"Komik, çünkü senin için de benzer bir şey söylemişti."

"Ona inanıyor musun?"

"*Sana* inanmak istiyorum."

Ahıra girerken sessiz kalıyorum. Dahlia ilk ahırın önünde durur ve elini uzatır.

"Merhaba güzel kız."

Rafa'nın birkaç yıl önce kurtardığı emekli yarış atı Penelope, başını Dahlia'nın avucuna sürter. Ben onun arkasında dururum, onu vücudum ve ahır kapısı arasında sıkıştırırım.

"Rafa gibi olmak istemiyorum." Atın ağır nefesleri arasında fısıltısı zar zor duyuluyor.

Nefesimi tutuyorum.

"Hayatımın geri kalanını acı içinde, her şeyi ve herkesi sorgulayarak geçirmek istemiyorum. Güvenmek istiyorum. Sevmek istiyorum. Yaralanacağım, terk edileceğim veya ihanete uğrayacağım diye endişelenmeden özgürce yaşamak istiyorum."

Onu döndürürüm. "Kuzenim iyileşecek, sen de öyle." Ahıra yaslanır. "Korkuyorum."

Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Biliyorum."

Kollarını kendine doladı. "Bir çocuğu evlat edinerek mutlu olacağından nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü Rafa'yı evlat edindikleri için anne babamı hep takdir etmişimdir." Tek cevap olarak hıçkırık sesleri geliyor.

"Rafa ve bana eşit davrandılar. İlgi. Disiplin. *Sevgi*. Hiçbir zaman ikimizden birini onların çocuğu değilmişiz gibi hissettirmediler. Ama içten içe, Rafa'nın annemin hayatındaki boşluğu doldurduğunu biliyordum, ne kadar uğraşsam da ben bunu başaramazdım. Yıllarca düşüklükler ve ölü doğumlarla mücadele ettikten sonra annemin içinde bir şey değişti ve Rafa, onun hayatındaki eksik parçası oldu. Hepimizin hayatındaki eksik parçası."

Gözleri yaşlarla dolmuş, bana bakıyor.

“Evlat edinme benim için asla ikinci seçenek olmayacak. Hiç olmadı ve asla olmayacak, çünkü böyle hissetmek, ailemin inandığı her şeye ve ailemizi bir bütün yapan her şeye aykırı olur.”

Saniyeler acı verici bir yavaşlıkla geçiyor ve ben neredeyse pes edip bu korkunç sessizliği doldurmak için bir şey söyleyeceğim, ama Dahlia beni durduruyor.

Elini yanağıma koyar. "Sana inanıyorum."

Dün gece Rafa'nın evinde yaptığımız konuşmadan sonra, Dahlia'nın bu hafta sonu Archer Media ile görüşmek için San Francisco'ya dönmesine rağmen, doğru yönde ilerlediğimizi biliyorum.

İçimde biriken enerjiyi atmak için babamın marangozhanesine gidip yeni bir projeye başlıyorum. Cumartesi günüm, farklı tahta parçalarını kesmek, şekillendirmek ve zımparalamakla geçiyor. Telefonum ara sıra çalıyor ama Ryder'ın Pazartesi günü yapılması gereken her şeyi halledeceğini bildiğim için gelen mesajları görmezden geliyorum.

Kendimi işime veriyorum ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorum, ta ki kapıya gelen yüksek sesli vurma sesleri yüzünden parmağımı dairesel testereyle kesmek üzereyken.

"Julian! Aç kapıyı!" diye bağıyor annem ve kapıya yumruğunu vuruyor.

Güvenlik gözlüklerimi ve maskemizi çıkarıp kapıyı açtım. "Burada ne yapıyorsun?"

Plastik bir kapla içeri girer. "Sana akşam yemeği getirdim." Kapıyı ondan alırım. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Birkaç yıl önce kurduğun garaj kamerasından bir uyarı geldi." Gözleri, dükkânın içinde dolaşırken, dökülmek üzere olan gözyaşlarından parıldıyor.

Elimi talaşla kaplı gömleğime sürttüm. "Biraz dağınık."

Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra, sulu bir gülümsemeyle bana döndü.

"Ne zaman geri döneceksin diye merak ediyordum."

"Yıllar boyunca benim için burayı temiz ve düzenli tutmuşsun." "Baban buna çok kızardı," dedi.

"Her hücresiyle." İkimiz de güldük.

"Geri dönmen an meselesi olduğunu biliyordum, bu yüzden senin için dağınık olmasını istemedim."

Göğsüm duyguyla doldu. "Her şeyi düşünüyorsun."

"Hadi, yemeğin soğumadan ye." Annem beni bir tabureye oturtur ve ünlü pozole'sinden tatmam için zorlar.

Ağzımda yemek varken duruyorum. "Bana yemek getirmek için uğramadın, değil mi?"

Parmağını masanın üzerinde gezdirerek talaş ve kırıntıları topladı. "Suçlu oğlumun Dahlia için ne üzerinde çalıştığını görmek istedim."

"Onun için olduğunu hiç söylemedim." Annem burnunu çekerek, "Tabii," der.

Annem yerinde duramıyor, ben yemeğimi bitirirken planlarımı ve notlarımı karıştırıyor.

Bir sürü ölçü ve notun yazılı olduğu kağıdı elinde tutuyor. "Bunu mu yapıyorsun?"

"Mm-hmm."

"Kurucunun evi için mi?" "Evet."

Annem sevinçle çığlık atar. "Buna bayılacak." "Dahlia'ya sakın söyleme."

Ellerini kaldırır. "Cesaret edemem."

Ben yemek yerken, dikkatini kulübenin arkasındaki rafa verir.

"Oh Julian. Bu çok güzel!" Elini, daha önce yaptığım mücevher kutusunun üstünden geçirip, el krankını birkaç kez çevirir. "Müzik çalıyor!"

Şarkının ilk birkaç akoru çalınca gözleri büyür. "Mükemmel." Boynumu ovuştururum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki." Annem bitmiş mücevher kutusunu rafa geri koyduktan sonra başımın üstüne öpücük kondurdu. "O zaman gizli projenle ilgilenebilirsiniz."

"Bana yardım etmek ister misin?" Sorum ağzımdan çıkiverir.

"Yardı mı istiyorsun?" Elinin tersiyle alnımın sıcaklığını kontrol eder. "İyi misin?"

Gülerek elini itiyorum. "Söylediklerimi unut." "Hayır! Sana yardım etmek isterim."

"Dairesel testereyi kullanmayı hatırlıyor musun?" Bitmemiş bir tahta parçasını kaldırdım, ama o öfkeyle elinden kaptı.

"Babanın ibadethanesinde bana böyle hakaret etme." Derin kahkaham göğsümde yankılanır.

Ahşap direklerle beni işaret etti. "Sen doğmadan çok önce babanın dükkanında ona yardım ederdim, bunu unutma *mijo*."

Yemeğimi bitirdikten sonra annemle saatlerce yan yana çalışıyoruz. Birkaç kez beni düzelterip, daha karmaşık parçalar için kullandığım marangozluk tekniği ve ahşap seçimiyle ilgili beni azarlarken babamı hatırlatıyor.

Annem yorgunluktan düşecek hale gelince ve titremeden testereyi düzgün kullanamaz hale gelince, isteksizce işimi bırakıyorum.

"Çok eğlenceliydi!" Terli, talaşla kaplı kollarını bana dolayarak sarılır. "Beni de dahil ettiğin için teşekkür ederim."

Hafif bir suçluluk duygusunu görmezden gelerek ona sarılırım. "Yardıma çok iyi oldu."

"Ne zaman istersen bana sorabilirsin." Gözleri parlayarak bana bakar. "Keşke baban da burada olsaydı. Dahlia için özel bir şey yapmana yardım etmekten büyük mutluluk duyardı."

Nefesim kesildi.

Kollarımdan kurtulur ve titrek bir eliyle babamın eski aletlerinden birini alır.

"Bunları kullandığın için mutluyum." Nefes almayı bırak, konuşamıyorum bile.

"O senin almanı isterdi."

Ellerimi titrememesi için sıkıca yumruyorum.

O da hareketimi takip edip bana bakıyor. "Sen mezun olunca sana bırakmayı planlıyordun..."

Ama hiç fırsatı olmadı.

"Bizi izlediğini ve Stanford'dan mezun olamamanın sebebi kendisi olmadığı için üzüldüğünü biliyorum." Nefesi kesilir. "Ama aynı zamanda, benim ve onun işlerini üstlenip bu kadar başarılı olduğun için seninle gurur duyacağını da biliyorum. Bu kadar kısa sürede hayal bile edemeyeceğimiz şeyleri başardın."

Kalbim boğazımda sıkışır.

Elimi açıp çekiç sapını tutmam için parmaklarımı açtı. "*Seni çok seviyorum, kalbim.*"

Yanağıma son bir öpücük kondurduktan sonra annem kulübeden çıkar ve bana çok ihtiyacım olan alanı bırakır.

Gözlerim yaşlarla dolarken babamın çekicini tutuyorum.

Seni çok özleyeceğim, babacığım.

Arka duvara doğru ilerleyip çekici yerine geri koyuyorum. Üstümdeki ışıklar iki kez titriyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Acaba...

Hayır, Dahlia, Kurucunun evindeki hayaletle ilgili tüm konuşmalarıyla zihnimi zehirlemiş olmalı.

Yine de, inandığım her şeye rağmen, sonunda yüksek sesle konuşuyorum.

"Te quiero, Papi."

Te quiero con todo, mi corazón: Seni tüm kalbimle seviyorum.

Te extraño mucho, Papi: Seni çok özledim, baba.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Dahlia

"Ne oldu sana?" Lily uzaktan kumandayı elimden alır ve dizi ortasında televizyonu kapatır.

"Neden bunu yaptın?"

"Çünkü dikkatini vermiyordun."

Pijamalarımın üzerine kollarımı kavuşturdum. "Evet, dikkat ediyordum."

"Tabii, tabii. Capo o adamın kafasını pala ile keserken sen kılını bile kıpırdatmadın."

"Ee?"

Kaşlarını kaldırdı. "Demek ki kanlı sahnelere geldiğinde *hep* başka yere bakıyorsun."

Derin bir nefes verince parmaklarını şıklattı. "İşte! Bu gece beşinci kez yaptın." Başımı kanepeye yasladım.

"Bunun yarınki San Francisco seyahatinle bir ilgisi var mı?" Lily kanepenin kenarına oturur.

"O kadar belli mi?"

"Biraz."

"Her şeyin bu kadar hızlı gelişmesinden mutlu olmam gerekirdi, ama her ayrılmayı düşündüğümde..."

"Kalmak mı istiyorsun?"

Göğsümdeki acı şiddetlenir. "Evet, ama sonra şovumu yapmakla burada yaşamak arasında kalıyorum."

Şovumu ve markamı büyütmeyi ne kadar sevsem de, Lake Wisteria'da kalma fikrini daha çok seviyorum.

Lily bacaklarını altına çekiyor. "Neden ikisini de yapmıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı. "Yapım şirketi Kaliforniya'da bulunuyor."

"Ne olmuş yani? Birçok dizi başka eyaletlerde ve ülkelerde çekiliyor. Her iki tarafı da memnun edecek bazı değişiklikler yapabilirler."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Talepte bulunacak durumda değilim." Eski yapım şirketim anlaşmadan çekildikten sonra, son istediğim şey Archer'ı orijinal planda değişiklik yaparak üzmekti.

"En azından sorup ne derler bir bakabilirsin."

"Ama..."

Lily düşüncemi tamamlamama izin vermez. "En kötü ne olabilir ki?"

"Bana defolmamı söylerler?"

Çenesini kaldırıp saçlarını omzunun üzerinden attı. "O zaman senin zamanını ve enerjini harcamaya değmezler." Kahve masasından telefonumu alıp kucağıma attı. "Menajeri ara."

Karanlık ekrana bakıyorum.

"Yap. Yap. Yap," diye tekrarlar Lily.

Ama ya Archer Media hayır der ve projeden çekilirse? Kafamın içindeki rahatsız edici ses konuşuyor.

Julian'ın beni önemseydiğini göstermek için yaptığı onca şeyden sonra, Kaliforniya'ya taşınmayı teklif etmesi de dahil, en azından bir risk alıp soru sorabilirim.

Telefonumun kilidini açıyorum. "Boş ver."

Lily, menajerimin iletişim bilgilerini bulup onu aradığımı izliyor.

arıy

oru "Dahlia! Neler oluyor?"

m. Boğazımı temizliyorum. "Bir şey düşünüyordum ve seninle konuşmak istedim." "Ne oldu?"

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor. "Sence Archer çekim yerini değiştirmeye razı olur mu?"

"Nereye?"

"Wisteria Gölü."

Lily bana başparmağını kaldırarak onay verdi.

Devam ediyorum, "Orada çok sayıda tarihi ev var, yani içerik aynı kalır, ama ben eve geri dönebilirim."

Jamie bir an duraksadı ve ben heyecandan nefes alamadım. "Bilmiyorum.

Bu ilk teklifte yoktu ve

San Francisco'da diğer programları için ekip kurmuşlar, bu yüzden

hayır deme ihtimalleri yüksek."

Heyecanım söner. "Anlıyorum." "Yine de, ne yapabileceğime bir bakayım." "Soracak mısın?" Sesim yükselir.

"Evet, ama evet diyeceklerini garanti edemem."

Beni boğan korkunç endişenin yerini heyecan aldı. "Buradaki mülklerin videolarını çekmem yardımcı olur mu? Belki üzerinde çalıştığım birkaç projeyi gösteririm? Wisteria Gölü ve çevresindeki kasabalar restore edilmeyi bekleyen evlerle dolu, ayrıca yerliler de eğlenceli bir TV programı olur."

"Kişilerimle iletişime geçip ne derler bir bakayım." "Teşekkürler Jamie! Sen en iyisin."

Telefonu kapatmadan önce duyduğum son şey onun kahkahasıydı. "Başardın!" Lily bana sarıldı.

Onun sarılmasına karşılık ben de sarılırım ve kız kardeşime olan tüm sevgimi ve hayranlığımı ona aktarırım.

Burada bir program çekmeyi düşünmüştüm, ama Lily beni cesaretlendirmesaydı, belki de hiç cesaret edemezdim.

Umutlanma.

Çok geç.

BÖLÜM ELLİ

Dahlia

Wisteria Gölü'nden ayrıldığımdan beri göğsümde hissettiğim ağırlık, San Francisco'da geçirdiğim her saatle daha da artıyor. Eski mekanlarıma geri döndüğüm için mutlu olmam gerekirdi, ama en sevdiğim mekândan aldığım poke bowl bile beni boğan bu baskıcı hüznü üzerinden atamıyor.

Archer Media binasına girdiğimde bu hissin azalacağını ummuştum, ama öyle olmadığında hayal kırıklığına uğradım.

Asansör kapıları kapanır kapanmaz menajerim sordu: "Ee, ne düşünüyorsun?" Çilek sarısı bukleleri yüzünü bir hale gibi çevreliyordu ve son bir saatini Archer Media'dan insanlarla sert pazarlık yaparak geçiren kadına yakışmayan aldatıcı bir tatlılık katıyordu.

"Emin değilim." Araba lobide inişe geçerken destek çubuğuna yaslanıyorum.

Kaşları yükseldi. "Archer hakkında mı, yoksa dizi hakkında mı?" "Hepsi mi?"

"Wisteria Gölü'nde çekim yapmaya kararlı olduğumu biliyorum, ama keşif ekibi San Francisco'nun ilk sezon için harika bir yer olacağı konusunda hemfikir. Ondan sonra, dizi bir sezon daha yenilenirse, ki ikimiz de yenileneceğini biliyoruz, bir sonraki çekim yeri senin olacak."

Teoride kulağa harika geliyor, ama San Francisco'ya geri dönmeyi her düşündüğümde, midemde bir ağrı hissediyorum, burada yıllarca yaşadıktan sonra hiç beklemediğim bir şey.

İçgüdülerim Archer Media'nın teklifini kabul etmememi söylüyor ve bunun nedeni sadece Lake Wisteria'da beni bekleyen adam değil.

Yaşadığın onca şeyden sonra hala içgüdülerine güveniyor musun?

Hayır, ama artık kendimden şüphe etmekten yoruldum, başlamak için doğru zaman geldi. Oliver ve Creswell'lerin yargılayıcı düşünceleri ve fikirlerinin beni çok uzun süre rahatsız etmesine izin verdim.

çok uzun süre izin verdim, peki ne için? Aldığım her karardan şüphe ederek kendime işkence etmek için mi?

Designs by Dahlia'yı sıfırdan ben kurdum. Oliver fotoğrafımı paylaşmam için beni cesaretlendirdi, ama ismimi bir marka haline getirmek için emek veren bendim. Evet, Creswell ailesi programımın yapımına yardımcı oldu, ama hayranlarım *benim* ve işim için yanımda kaldı, projeye para verenler için değil.

Geçmişteki hatalarını affetmenin ve hayatına devam etmenin zamanı geldi.

"Onlara ne söylemeliyim?" Jamie telefonuna dokunarak yazıyor. "Biraz daha düşünmek istiyorum."

"Ne kadar süre?" "Emin değilim."

Belki bir hafta?"

Islık çaldı. "Program konusunda bazı sorunlar olabilir."

"Biliyorum. Daha erken karar verirsem sana haber veririm, ama zamanımı alıp iyice düşünmek istiyorum."

Kararımı çoktan verdiğimi hissetmeme rağmen.

Boş evime dönmek, San Francisco'ya geri taşınmakla ilgili endişelerimi daha da artırıyor. Eski rutinime geri dönerek kendimi oyalamaya çalışıyorum: akşam yemeği pişiriyorum, en sevdiğim dizilerin tekrarlarını izliyorum ve parmaklarım buruşana kadar duş alıyorum, ama durumumu düşündükçe göğsümdeki acıyı dindiren hiçbir şey yok.

Yatağa girip, beynimden geçip duran düşüncelerden kurtulmak için uykuya dalmamı umuyorum.

Yalnız ve mutsuz olacaksan, bir dizi için buraya geri dönmenin ne anlamı var?

Son üç ay içinde, Wisteria Gölü benim gerçek evim gibi hissettirmeye başladı, San Francisco ise uzak bir anı haline geldi.

Telefonum yeni bir mesaj geldiğini bildiriyor. Komodinden alıp bu saatte kim mesaj attığını kontrol ediyorum.

JULIAN

Toplantı nasıl gitti?

Göğsüm sıkışıyor. Yakın zamanda onun iletişim bilgilerini değiştirdim ama hala tam olarak beğenemedim.
Hızlı bir cevap yazıyorum.

B

İyi

Ondan yeni bir mesaj gelmeden cevap yazmaya fırsatım olmadı.

JULIAN

O kadar mı kötü?

BEN

Kötü sayılmazdı...

Parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

BEN

Planlarını paylaştılar ve menajerim
doğru soruları sordu.

JULIAN

Ama

Onun umutlarını otomatik olarak yükseltmeyecek uygun bir cevap bulamıyorum, bu yüzden cevap vermiyorum.

Bir dakika sonra telefonum titreyerek gelen bir arama sinyalini verdi. Julian'ın aramasını cevaplayıp cevaplamamayı, sesli mesaja bırakıp bırakmamayı düşündüm, sonra içgüdülerime güvenmeye karar verip lanet olası telefonu açtım. "Merhaba."

"Selam." Sesindeki şaşkınlık beni her zamankinden daha kötü hissettiriyor.

"Toplantı nasıl gitti?" diye sordu. "İyi."

"Ne kadar övgü dolu bir yorum."

Yatağıma bir *çöküşle* düşünüyorum.

"Konuşmak ister misin?"

"Bilmiyorum. Bütün gece bunu düşündüm ama televizyon anlaşmasıyla ilgili bir karara varamadım."

"Sen mi? Gelecekte emin değil misin? İnanmıyorum."

Tekrar gülüyorum. "Yemin ederim, normalde bu kadar kararsız değilim."

"Bir odayı yumurta kabuğu beyazı mı yoksa yumurta kabuğu kırık beyazı mı boyayacağına karar vermek için bir saat harcadığını gördüm, ki bu arada ikisi de aynı renk." "Doğru değil. Birinin saten, diğerinin yarı mat bir yüzeyi vardı. çok teşekkürler."

Derin kahkahası, alt tarafımı saran ipi çekiyor. "Son zamanlarda her şeyi fazla düşünüyorsun, ama sorun değil."

"Evinin her yerine artı ve eksi listeleri saklayan adam sen değil misin?" "Onları buldun mu?"

Tavana bakıyorum. "Merakımdan soruyorum, en iyi tuvalet kağıdı markasını seçebildin mi?"

"Sana anahtar vermek hataydı." Bu sefer ikimiz de güldük.

"Dahlia?"

"Evet?"

"*Te amo.*"

Te **amo**: Seni seviyorum.

Her şey durur. Kalbim. Ciğerlerim. Konuşma yeteneğim.

"Sana da aynısını söylemeni beklemiyorum, ama bunu duymadan bir gün daha geçmesini istemedim." Onun itirafı kalbimin her bir parçasını sızlattı.

Onun özverili, mütevazı sevgisi, yıllarca aradığım ama bulamadığım sevgiydi — ta ki şimdiye kadar.

On yıllık bir karanlık dönemi yaşayan tek kişi Julian değildi.

Ben de öyleydim.

Gözyaşlarımla savaşıyorum ama hıçkırarak yeniliyorum.

"Ağlama."

"Ağlamıyorum..." Sesim titriyor. "Bana

öyle geliyor."

"Sus ve tekrar söyle."

"Kulağıma öyle geliyor..."

"Hayır. Diğer şeyi."

"Ağlama mı?"

Eğer burada olsaydı, yüzündeki gülümsemeyi öperdim.

"Boş ver," diyorum sinirli bir şekilde.

"Seni seviyorum. İyi geceler," diyor ve telefonu kapatıyor.

Julian'ın itirafından sonra uykuya dalamıyorum, bunun yerine konuşmamızı yüzlerce kez tekrar edip duruyorum.

Tüm varlığımla onun beni sevdiğini biliyorum ve artık ona aynı şekilde hissettiğimi göstermenin zamanı geldi, bu kalbimi bir kez daha riske atmak anlamına gelse bile. Julian'ın sevgisini bir an olsun yaşamak, ona bir şans versem ne olurdu diye merak ederek bir ömür geçirmekten çok daha iyidir.

Ertesi gün telefonumdan menajerimden bir mesaj geldi ve cumartesi günü partiye gidip gitmeyeceğimi sordu.

ME

Hangi parti?

Creswell'lerin beşinci yıllık post prodüksiyon partisinin bir fotoğrafını ekliyor.

JAMIE

Bu yüzden bu hafta Archer ile görüşmek istediğini sanmıştım, gelecek hafta değil.

BEN

**Davetiyem postada kaybolmuş olmalı.
postada kaybolmuş olmalı.**

JAMIE

Kahretsin. Davet listesinde adın var.

Telefonum gelen bir arama nedeniyle titriyor.
"Selam, Jamie."
"Siktir et onları!"
Gözlerim fal taşı gibi açıldı.
"Bundan haberin yok muydun?"
"Yani, daha önce gitmiştim ama bu yıl olanlardan sonra bu yıl düzenlemeyeceklerini düşünmüştüm."
"O pislikler." Telefonun diğer ucunda öfkeyle konuşuyor. "Sorun değil."
"Hayır, sorun değil değil! Seni utandırmak için bilerek yaptılar."
"Sadece ben izin verirsem."
Yürürken topukları yere vuruyor. "Gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"
Sessiz kalıyorum.
"Dahlia, ciddi olamazsın. Tanıştığımızdan beri çok yol kat ettin. Bütün bu ilerlemeyi tehlikeye atmana gerek yok."

Jamie ile ilk tanıştığımda, önceki menajerimin beni müşterisi olarak bıraktığını anlattıktan sonra ofisinde sinir krizi geçirdim. O zamanlar farkında olmadan depresyondaydım ve duygularımı kontrol edemiyordum.

Ama şimdi haline bak.

"Onlara beni yıkamadıklarını göstermek istiyorum." Neredeyse başarmışlardı, ama ben hala buradayım, kendim ve hak ettiğim gelecek için savaşıyorum.

"Senin eşin olarak gelmemi ister misin?"

Bir an düşündüm, sonra vazgeçtim. "Aslında randevum var."

"Yakışıklı mı?"

"Kesinlikle," diyorum ve gülüyorum.

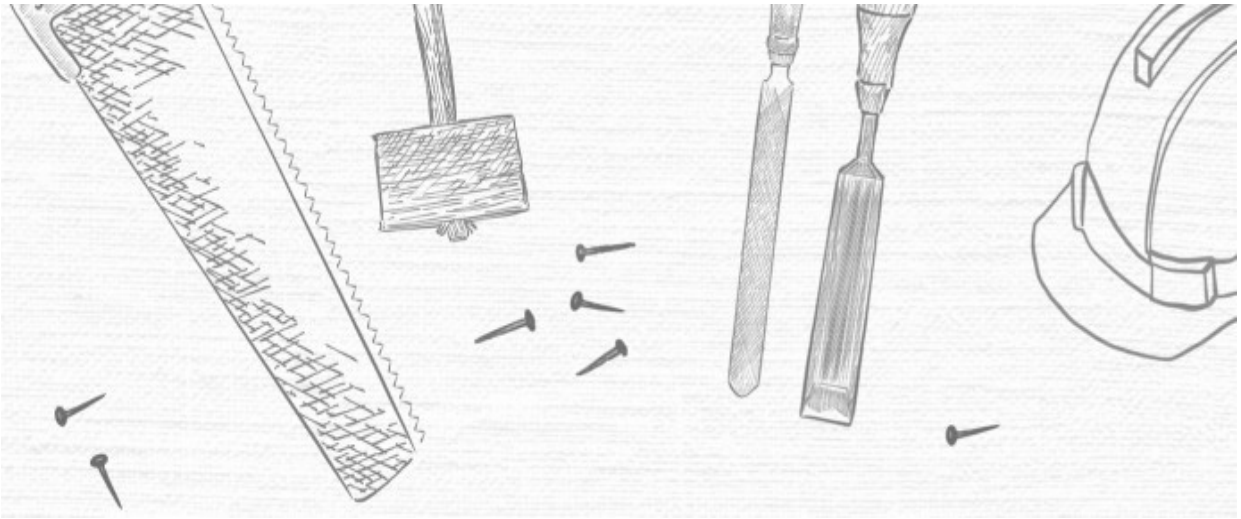
"Akıllı mı?"

Burnumu kırıştırdım. "Sinir bozucu derecede." "Lütfen zengin olduğunu söyle."

"Oliver'ın mirasını oyun parası gibi gösteriyor."

Jamie ıslık çaldı. "Aferin sana. Kalıcı bir ilişki olacak gibi."

Biliyorum ve ona bunu söylemenin zamanı geldi.

BÖLÜM ELLİ BİR

Julian

Telefonum çalıyor, bir tahta parçasını keserken beni bölüyor.

Cevap veriyorum. "Dahlia?"

"Yani, hayır diyebilirsin ama senden çok çılgın bir ricam var..." "Tamam."

Onun kahkahası en tatlı ses.

Kendini toparladıktan sonra, "Henüz ne olduğunu duymadın." dedi.

"Duymam mı gerekiyor?"

Duyamadığım bir şey mırıldanır. Kaşlarım atılır. "Ne?"

"Creswell ailesi yıllık sezon sonu partisini veriyor ve ben de şans eseri davet listesine girmişim."

Hiç şaşırmadım. Oliver'ın Vegas'ta drive-thru düğünü ve geçen sezonun felaketinin ardından medyanın Dahlia'nın arkasına düşmesiyle, Creswell ailesi büyük bir hasar kontrolüne ihtiyaç duyuyor.

"Ne zaman?" Tahta direği kenara atıp çalışma alanımı temizlemeye başladım.

"Yarın akşam."

"Sabah ilk iş oraya giderim. Smokin mi, takım elbise mi getireyim?"

"Julian."

"İyi fikir. İkisini de alayım, sen aralarından seçersin." Testere talaşı serpilmiş ellerimi gömleğime sildim.

"Gerçekten gitmek istiyor musun?" "Sen de gelecek misin?"

Bir an duraksıyor. "Evet." "O zaman ben de gitmek istiyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve telefonu kapattı.

San Francisco'ya son gittiğimde, tatil için eve dönmek için ekonomi sınıfı bilet almaya bile param yetmemişti, ama şimdi burada, تنها bir pistte özel jetimi park ediyorum.

Sam, son dakikada pilot bulup tüm arabalarımın toplam değerinden daha pahalı kırmızı bir Ferrari kiraladığı için güzel bir Noel ikramiyesi kazandı.

Dahlia'nın şehir evinin önüne arabayı park ettikten sonra motoru kapatıp dışarı çıktım. Beyaz ahşap süslemeleri, mavi dış cephe kaplaması ve Dahlia'nın çok sevdiği cumbalı pencereleriyle Viktorya tarzı ev, Dahlia'ya çok yakışıyordu.

Merdivenleri çıkıp solmuş *"mi casa es tu casa"* yazan paspası geçip zili çaldım.

"Geliyorum!"

Birkaç dakika sonra kapı açılır.

Dahlia gözlerindeki uykuyu siler. "Gelmişsin."

"Geleceğimi söylemiştim." Kolumu beline doluyorum ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum, dört gün önce Wisteria Gölü'nden ayrıldığından beri hayalini kurduğum öpücüğü veriyorum.

Kısa sürede öfkeye dönüşür, tüm hayal kırıklığımı ve endişelerimi dudaklarında çıkarırım, ısırp emerek onu inleteceğim kadar.

Ondan uzaklaşıp alnımı alnına dayarım. "Seni özledim." "Seni görmeyeli bir hafta bile olmadı."

"Dört gün çok uzun."

"Sen çok muhtaçsın."

"Bana mı

söylüyorsun?"

Esniyor. "Sabah geleceğini söylediğinde, daha sonra geleceğini sandım."

"Bütün günü birlikte geçirebiliriz diye

düşündüm." "Aklında ne vardı?"

"Ne istersen." "Kesinlikle

kahvaltı."

"Evet, lütfen." Midem tam zamanında

guruldadı. "Pedikür?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Emin misin?"

Ellerini birleştirir. "Alışveriş?" "Bunu

bekliyordum."

Ondan yayılan saf mutluluk, bugünkü erken uyanmanın değdiğini gösteriyor. Elimi tutup beni içeri çekiyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor. "Giysilerimi giymem için birkaç dakika izin ver. Sen etrafa bakınabilirsin."

Bu fırsatı değerlendirmek niyetindeyim, ama kapının yanındaki kapalı kutu beni durduruyor.

"Onun eşyalarını geri göndermek istiyordum."

"Adresini yanlış yazmışsın. Cehennem'in posta kodu 666."

Kollarını belime doladı. "Her şey hakkında daha iyi hissediyorum ve sen daha iki dakikadır buradasın."

"Burada Oliver'a ait başka bir şey bulacak mıyım?"

"Hayır. Burası her zaman benim evim oldu, o bizim ayrı yaşamamızdan nefret etse de."

"Evlenden önce biriyle yaşamana karşı çıkan annen için ona teşekkür etmemi hatırlat bana."

"Bir gün bu sözüne pişman olacaksın." "Ne..."

Bir telefon sesi dikkatini çeker ve beni yalnız bırakarak merdivenlerden yukarı çıkar. Sıcak renkler, parke zeminler, farklı mobilyalar ve dokular Dahlia'nın tarzına mükemmel uyum sağlar, ancak her odada duran karton kutular buraya hiç yakışmamıştır.

Pencerelerden doğal ışık içeri girerek, düzgün bir sıra halinde asılı resim çerçevelerini aydınlatıyor. Her birinde farklı bir eskiz var.

Annesinin çiçekçi dükkanı. Kurucunun evi. Dekorasyon koleksiyonundan farklı eşyaların bulunduğu şu anki oturma odası.

"Hazır mısınız?"

Dönüp baktığımda Dahlia, dışarıdaki soğuk hava için giyinmiş. "Taşınıyor musun?" Yanındaki kutuları işaret ediyorum.

"Evet."

Midem sıkışıyor. "Nereye?"

"Duymuşsunuzdur bilmiyorum ama Michigan'da Lake Wisteria adında küçük bir kasaba var..."

"Ne?" Onu yanlış duymuş olmalıyım.

"Küçük bir yer dedim ya."

"Eve geri mi taşınyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Archer Media ile anlaşmayı reddettim."

Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Neden?"

"Doğru gelmedi."

"Peki ya şovun?"

Omuzlarını silkti. "Doğru sözleşme geldiğinde, anlarım." "İkinci bir düşünce yok mu?"

"Hayır. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Ellerimi beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "Ama Lake Wisteria'ya geri dönmene gerek yok. Hala burada yaşayabiliriz..."

Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. "San Francisco'da yaşamak istemiyorum."

"Ama..."

"Julian?"

"Evet?"

"*Te amo también.*" Parmak uçlarına yükselir ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırır.

Öpücüğü derinleştikçe omurgamdan bir titreme geçer. Dillerimiz birbirine karışır, ikimiz de nefes alamayana kadar birbirimizi okşar.

Gülerek uzaklaşır. "Buradan çıkmaya ne dersin?"

"Önce nereye gitmek istersin?" Arka cebimden anahtarlarımı çıkarırım.

"Eski mekanlarımıza."

"Sen önden git." Ön kapıyı işaret ettim.

Dışarı çıkıyoruz ve o anahtarlarını çantasından çıkarıp kapıyı kilitliyor. Anahtarlığın düğmesine basıyorum ve Ferrari bip sesi çıkarıyor.

Dahlia'nın gözleri fal taşı gibi açılır.

"Sürülebilir mi?" "Tabii." Anahtarlığı

havaya fırlatırım.

Son anda dalarak y a k alamak için uzanır. "Ciddi misin?"

Ona sürücü kapısını açtım. "Tabii. Kiralık araba."

Dahlia koltuğu boyuna göre ayarladı.

"Ama bugün kaza yapmayalım." Yolcu koltuğuna atladım ve emniyet kemerimi taktım.

O bir çift güneş gözlüğü takar, dikiz aynasını ayarlar ve yola çıkar, lastikler gıcırdar ve kalbim yerinden çıkacak gibi olur.

"Hatırladığın kadar güzel mi?" diye sorar Dahlia.

Buzlu kahvemin bir yudum daha alırım. "Fena değil."

"Fena değil mi? En iyisi bu!" Pipetimi kapar ve bir yudum alır. "Çok lezzetli, başka cevap kabul etmiyorum."

"Nostalji öyle düşündürüyor." Kolumu onun omzuna doluyorum ve Hoover Tower'a bakarken onu yanıma çekiyorum. "Birinci sınıftayken çok daha büyük görünüyordu."

O gülüyor. "Bu kampüsün her şeyi çok büyük ve korkutucu geliyordu."

"İlk yıl evini o kadar özlemiştin ki, yerel bir üniversiteye geri döneceğine emindim."

"Senin sayende hayatta kaldım."

"Birinci sınıfta birbirimize yardım ettik, ama sonraki üç yılı tek başına atlattın."

Omzunu kaldırır. "San Francisco sonunda bana ısındı." "San Francisco demişken, şimdi nereye gitmek istersin?"

"Alışverişten bahseden biri vardı, değil mi?"

Cebimden cüzdanımı çıkarıp siyah kartımı çektim. "Bu gece ne istersen al."

"Zaten var olan bir elbiseyi giyecektim..." Kartı parmaklarımdan alır. "Ama madem ısrar ediyorsun!"

Göğsümde bir cehennem gibi yayılan sıcaklık beni tüketiyor.

On yıl boyunca Dahlia'nın bana hissettirdiklerinin bir kısmını hissettirecek birini aramıştım, ama sonunda burada, hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi umarak buldum.

Pahalı butik faturasını ödmesine rağmen, Dahlia etkinlik için çıkma zamanı gelene kadar elbisesine bakmama izin vermiyor.

Topukları merdivenlerde tıklıyor, ama o merdiven sahanlığında durana kadar dönmüyorum.

Gözlerim sadece onu görecektir. "Preciosa."

Mükemmel şekillendirilmiş saçları ve makyajından ipek elbisesine kadar Dahlia bir milyar dolarlık bir kadın gibi görünüyor. Küçük bir dönüş yapıyor ve elbisesinin kumaşı etrafında uçuşuyor, ışıkla renk değiştiriyor.

"Ay sonunda kredi kartı ekstren geldiğinde bunu unutma."

Elini tutup onu bir kez daha döndürdüm ve en güzel gülüşünü kazandım.

"Tasarımcısı kim?"

"Neden soruyorsun?"

"Her renginden bir tane almak istiyorum, fiyatına şikayet etmek için değil."

Kolumu ona uzatıyorum. "Buna gitmek istediğinden emin misin?"

"Evet." Kolunu koluma dolayarak kapıya doğru yürüdük. "Sadece kontrol ediyorum." Ferrari'nin yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettim

ve direksiyonun başına geçiyorum.

"Biraz müzik çalar mısın?"

"*Stressed and Depressed* çalma listesi mi, yoksa *Fuck Love Songs* çalma listesi mi?"

"Kesinlikle ikincisi."

Hoparlörlerden rap müziği çalarken Creswell'lerin malikanesine doğru yola çıktık. Malikaneleri, şehrin en güzel bölgesinde, arazinin fiyatının orada yaşayanların ruhları kadar pahalı olduğu bir yerdeydi.

Vale ekibi kapılarımızı açmak ve Dahlia'yı arabadan indirmek için acele ediyor.

Koluna uzandığımda titriyor.

"Hala bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye tekrar soruyorum.

Omuzlarını geriye atıp çenesini dik tuttuğunda gözle görülür bir değişiklik oluyor. "Evet, eminim."

O beni gülerek itip rujundan şikayet etmeden önce bir öpücük çaldım.

"Senin için buradayım."

"Bana bir şey söz verir misin?" İşaret parmağını kaldırıyor. "Ne?"

"Oliver'ı gördüğünde lütfen ona vurma." "Bu şerefi bana bırakayım mı?"

"Hayır. Seninle bir gece hapiste geçirmek hayatıma yeter." Elini ağzıma götürüp öptüm. "Onu yumruklamayacağıma söz veriyorum." *Ne kadar çok istesem de.*

BÖLÜM ELLİ İKİ

Dahlia

"Dahlia!" Mürettebat üyelerinden biri, Reina, adımı sesleniyor ve dönüp ona, Hannah'ya ve Arthur'a bakıyorum, hepsi bana el sallıyor.

"Onlar kim?" Julian smokiniyle sırtıma dokunarak kulağıma fısıldadı.

"Onlar sahne arkası ekibinden."

"Onları seviyor muyuz?" "*Biz*" kelimesini vurgulaması vücudumu titretir.

"Evet, onları çok seviyoruz." Son altı aydır onlara pek iyi bir arkadaşlık yapmadım ama. Onlar çabaladılar, ama benim için eski hayatımdan koparak depresyonumu kontrol altına almak daha kolaydı.

Julian'ın elini çekip eski ekibe doğru götürdüm, ama hemen ondan uzaklaştırılıp bir grup kucaklaşmasına dahil edildim.

"Seni özledik!" Mor saçları ve dil piercingi olan makyözüm Hannah, gerçek hayattaki Malibu Barbie'si Reina beni ikinci bir kucaklamaya çekmeden önce çığlık atar. "Mesajlarımıza pek cevap vermedin."

Yüzüm kızardı. "Ben..."

"Country müzik mi dinliyordun?" Hannah'nın anlamlı bakışları benimkilere takılır. "Aynen öyle."

"Anladık. Erkekler berbat." Şovun saç stilisti Arthur, saçlarımdan kırık uçlarını inceliyor. "Saçlarını kestirmelisin."

"Yarın çıkıyorum, yoksa sana zamanın var mı diye sorardım."

"İstersen birkaç gün daha kalabiliriz," diyor Julian. "Bu yakışıklı delikanlı da kim?" Arthur onu süzüyor.

Julian özel dikim smokinle misafir odasından çıktığında ben de aynı tepkiyi verdiğim için onu yıldız hayranlığıyla suçlayamıyorum.

"Ben onun erkek arkadaşım, Julian." Elini uzatıyor ama Arthur elini itip Julian'ı kollarının arasına alıyor.

"Duydun mu?" Julian'ı döndürerek onu bir müzayedeci gibi gösterir.
"Dahlia'nın erkek arkadaşı var!"

"Partideki herkesin Dahlia'nın erkek arkadaşı olduğunu duysun diye mikrofon ister misin?" Hannah sorar.

"Erkek arkadaş mı?"

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken, arkamı döndüğümde Oliver'ı ağzı açık, elinde içkisi ve sol yüzüğünde parlak bir alyansla dururken bulurum. Bir zamanlar onu yakışıklı bulurdum, ama şimdi varlığı beni tiksindiriyor.

Mide bulantısını kalp ağrısına tercih ederim, bu yüzden tepkimi bir kazanç olarak kabul edeceğim.

Eski sevgilimin yanında duran Olivia, güzel bir tül elbise giymiş ve benim eskiden taktığımla benzer muhteşem bir elmas yüzük takmış olan Olivia, sessizce duruyor, ancak sessizce başını bana doğru eğerek selam verdiğini fark ediyorum.

Julian kolunu belime dolayarak, başparmağıyla kalça kemiğime dokunarak rahatsızlığımı gidermeye çalışıyor. Oliver, beni rahatlatmaya çalışmazdı, çünkü eski sevgilim benim rahatsızlığımı fark etmezdi. O, odadaki herkesi etkilemekle meşgulken bunu nasıl fark edebilirdi ki?

Bir zamanlar Julian'ı onunla karşılaştırdığını düşünmek...

Julian'ın elini kendi elimle kapattım ve sıktım. Oliver şaşkın şaşkın baktı. "Julian?"

"Oliver."

Eski sevgilimin keskin çenesi sıkılaşıyor. "İkinizin çıktığını bilmiyordum."

"Davetiyeyi alsaydım, onu da davetliler listesine eklerdim."

Yüzünün altın rengi kaybolur. "O konuda... annem..."

"Burada!" Bayan Creswell, mükemmel şekillendirilmiş sarı saçları ve aldatıcı tatlı gülümsemesiyle gelirken, kocası arkasında, ağzını mezelerle doldurmuş, karısına bakmadan etrafa bakınıyor.

"Dahlia." Kollarını uzattı ama ben aldırmadım.

Julian, kahkahaya çok benzeyen yumuşak bir ses çıkarır. Kolları yanlarına düşer. "Gelebildiğine çok sevindim."

"Davetimi benim adıma kabul ettiğine göre elbette sevindin." Oliver'ın babası kuzu lolipopunu yutarken boğulur.

Bayan Creswell ellerini ırpar. "Son sezonun post prodüksiyon partisine katılacağınız için çok heyecanlıydık."

"Öyle mi?"

Sağ gözü seğirir. "Tabii ki. Dizinin başarısının nedenlerinden biri sensin."

"O nedeniydi," diye Julian sertçe araya girer.

Bayan Creswell'in uzun göz kırpması hiç ona göre değil. "Peki siz kimsiniz?"

"Julian Lopez. Eski oda arkadaşım ve Dahlia'nın yeni erkek arkadaşı."

Oliver alaycı gülümsemesini en aza indirmeye çalışır.

"Şimdiden yeni erkek arkadaş mı? Ne hızlı."

"Oliver, ruh eşini bulmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden bilir, aynı saatte nişanlanıp evlendiğine göre." Julian beni kendine daha da yaklaştırır.

Gerginliği hisseden Bayan Creswell, durumu yatıştırmak için en kötü şekilde bir kameraman çağırır. "Oh, harika. Gazeteler için bir fotoğraf çekelim. Herkes toplansın."

Julian, flaş patlamadan önce beni yana çekerek Creswell'leri şaşkın ve hayretle bakarken bırakır.

"Sözleri söyle de gidelim buradan." Çenemi avuçları

arasına alır. "Şu anda yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Gördüm." "Sen en iyisin."

O da gülümsememe gülümsemeyle karşılık verdi. Flaş patladı ve samimi anımızı yakaladı.

Julian omzumun üzerinden bakıyor. "Oliver bu durumdan nefret ediyor."

"Birden ona kadar bir puan verirse?"

"En az dokuz."

"Kesinlikle daha iyisini yapabiliriz. Onun aynı anda bağırmasını, ağlamasını ve kusmasını istiyorum."

"Sen çok acımasızsın, ama seni bunun için seviyorum."

"Sana acımasızlığı gösteririm." Onu smokininin yakasından tutup aşağı çekerek öpüyorum.

Julian'ın avuç içi sırtımın alt kısmına dokunur ve benim acımasız hızıma uyum sağlayarak beni sıkıca sarar. Öpücüğü tutku ve sahiplenme doludur, dudaklarımız birleşirken vücudum titrer ve başım döner.

Julian her öpücüğüne tüm kendini veriyor, beni sevildiğimi, hayranlık duyulduğumu ve değer verildiğimi hissettiriyor.

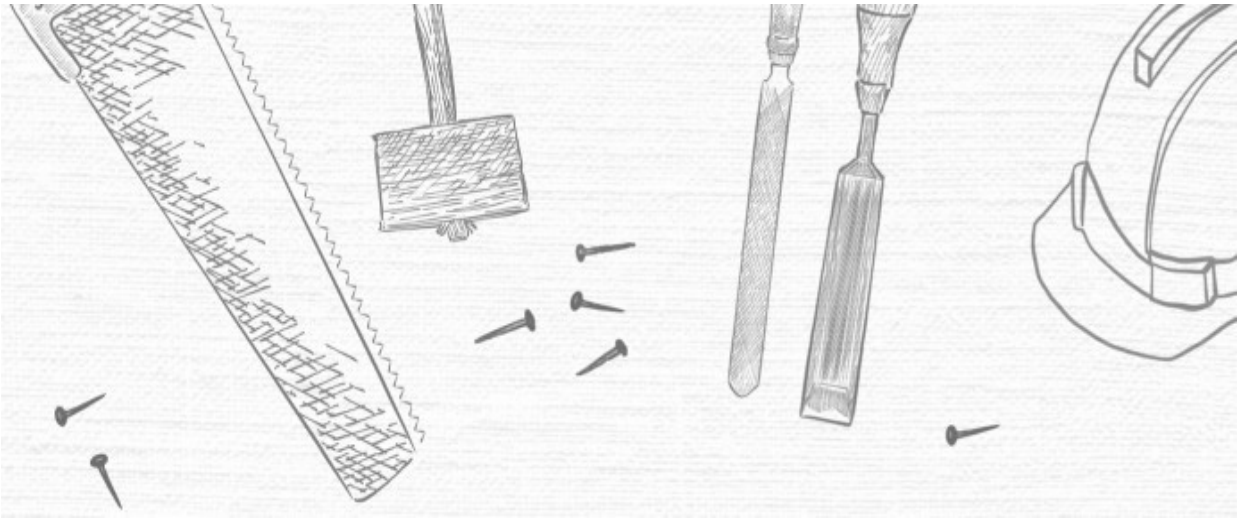
O, bir partnerden istediğim her şey ve daha fazlası, ve hayatımızın bu yeni aşamasının bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

"Kahretsin. Kendime *böyle* öpen birini nereden bulabilirim?" Arthur bağırarak sorar ve yanaklarım kızarır.

Julian bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar. "Ben on yıl aradım, sana bol şans."

Arthur kendini yelpazeliyor. "Julian'la evlenmezsen, ben evlenirim." "Onunla evlenmekten bir daha bahset de ne olacağını görelim."

Arthur ellerini kaldırır. "Tamam, *seni küçük canavar*. Birinin canı çıkmadan o akrilik pençeleri kaldır."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Julian

Dahlia'yı yalnız bıraktığım tek zaman, içecek bir şeyler almaya gittiğim zamandır. Neyse ki, onun yanında birkaç iyi insan var, bu yüzden onun için endişelenmeden barda bekleyebiliyorum.

"Oliver evi aldı mı?" diye soruyor yanımdaki kadın.

"Sonunda satıcıyı anlaşılmaya ikna etti ve pazartesi günü sözleşmeyi imzalayacağız," diye cevap veriyor Olivia'ya ait olduğunu düşündüğüm narın bir ses.

Oliver'ın adı kulaklarımı dikleştirir. Dinlerken kadınlara sırtımı dönmeye dikkat ediyorum.

"Ne kadara satıyorlar?" "Sekiz milyon."

"Şanslı kaltak!" diye bağıyor diğer kadın.

Olivia gülüyor. "Presidio Heights'ta satılık bir ev bulabileceğimizi hiç düşünmemiştim, ama bir gün arabayla geçerken Clay Street'teki köşeye aşık oldum. Oliver bana düğün hediyesi olarak söz verdi."

"Onun gibi birini nerede bulabilirim?" Diğer kadın coşkuyla sorarken, ben telefonumda Dwelling uygulamasını açıp yönetici bilgileriyle giriş yapıyorum. Clay Street'te şu anda satılık ev yok, sadece dört köşe arsa var.

"Daha önce bahsettiğin Edward döneminden mi?" diye sorar diğer kadın.

"Hayır. O aile içinde kaldı. Bu daha çok Avrupa tarzı."

Olivia'nın tarifine uyan tek evi bulmak için sadece birkaç tıklama yeter. Rafa ile olan mesajlaşmamı açıp ona bir iyilik yapmasını isteyen bir mesaj atıyorum.

Ne lazım?

Ona Dwelling bağlantısını ve isteğimi gönderirim, o da "*Yirmi dakika ver*" diye cevaplar.

Dahlia ve arkadaşlarını bulmak uzun sürmüyor, çünkü buradaki en gürültücü olanlar onlar. Ben yokken biri dış mekan ısıtıcılarından birini masaya yaklaştırmış, dörtlüye sıcak turuncu bir ışık saçıyor.

"Tanrıya şükür." Dahlia, sipariş ettiğim süslü kokteyli kapıp yarısını bir dikişte içti.

"Susadın mı?" Bira şişesinden bir yudum almadan önce gülüyorum.

"Çok susadım, sorduğun için teşekkürler." Dahlia bardağını benimkine vurur. "Şerefe." Bir yudum alır ve içini çekerek gözlerini kapatır.

"Ne yapıyorsun?"

"Aklımı bunun alkol olduğunu sanması için kandırıyorum." "Eğer istersen..."

"Hayır. İlerlememi mahvetmeye değmez." Bir yudum daha içti, ben de bir sandalye çekip kolumu onun koltuğunun arkasına attım.

Arkadaşları, yardım etmek için işe alındıkları yeni diziler ve Dahlia'nın kimseyle kıyaslanamayacağı hakkında sohbet etmeye devam ediyor. Ben arkama yaslanıp onların sohbetini dinliyorum. Sohbetler her zaman Hannah, Reina ve Arthur'un bir şey hakkında tartışmasıyla sona eriyor.

Dahlia'nın mutluluğu her gülümsemesi, kahkahası ve şakasıyla etrafa yayılıyor ve onu yok etmek için bu kadar uğraşan ailesinin önünde başarılı olduğunu görmek için beni buraya davet ettiği için onur duyuyorum.

Arthur'un şakalarından birinin ardından, Dahlia'nın başı kahkahasının şiddetinden geriye düşer ve Oliver dahil herkesin bakışlarını üzerine çeker.

Onunla göz göze gelirken, sandalyesinin arkasına tutunduğum ellerim sıkışıyor.

Bakışma yarışmamız, cebindeki telefonun ekranının ışığıyla kesildi. Elini cebine sokup telefonu çıkardı, ama ekrana bakıp kaşlarını çatı.

Dahlia'ya yaklaşıp fısıldadım, "Birlikte güçlerimizi birleştirip başkalarını şaka yapmaya ne dersin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın?"

"Olivia'nın Oliver'ın Presidio Heights'ta düğün hediyesi olarak satın almak için bir ev ayarladığını duyduğumu söyledim." Çenemi onun yönüne doğru eğiyorum.

Dahlia'nın başı ona doğru döner.

"Ne demek başka biri evi satın aldı?" Oliver telefona bağıırır.

Birkaç birkaç kişi dönerek telefon ona ona ile bir çeşit bir karışık

"Benim olacağına söz vermiştin." Karşı yöne doğru sert adımlarla uzaklaşır, ama yarı yolda durur. "On milyon dolar mı?"

Dahlia nefesini tutar. "Yapmadığını söyle."

Kulağının arkasına sarkan bir tutam saçını düzelttim. "Merakımdan soruyorum, İtalyan Rönesansı'ndan mimari olarak etkilenmiş evler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Her zerremle nefret ediyorum." "Mükemmel. Ben de."

Onun kahkahası, evin her kuruşuna değer olduğunu gösteriyor.

Nefesini bile almaya fırsat bulamadan sorar: "Bu kadar kindar olduğun için ikimizin de nefret ettiği rastgele bir evi gerçekten satın aldın mı?"

"Hayır. İkimizin de nefret ettiği rastgele bir evi aldım çünkü o kadar aşığım."

Dahlia'nın ısrarı üzerine, taşınma işini bir nakliye şirketine yaptırmak yerine, dolu taşınma kamyonunu Lake Wisteria'ya geri süreriz. Çok değerli eşya olduğunu iddia eder, ama ben onun seyahatimizi olabildiğince uzatmak istediğini hemen anlarım.

Üç gün sonra, esneyerek Muñozların evinin önüne taşınma kamyonunu park ediyorum. Dahlia ve ben arabadan inip, uykuyla mücadele ederek ön kapıya doğru yürüyoruz.

Elini tutup kendime doğru çektim. "Benim evime taşınabilirsin."

"Üzgünüm, ama bir saat önce sorduğunda verdiğim cevap değişmedi."

"Ama Noel için evi dekore etmeyi planlıyorum." Kaşları yükselir. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu yıl *posada*'yı ben düzenliyorum, yani sen de yardım edeceksin." O gülüyor. "Şükran Günü'nde benim için yaptıklarından sonra bu adil."

"Yapılması gereken çok şey var, en iyisi benimle kalman. *Süresiz olarak.*"
Kafasını sallar.

"Peki." İç çekiyorum. "Evlenene kadar birlikte yaşamamak istediğini saygıyla kabul ediyorum."

"Tabii evleneceğimizi varsayarsak."

Burnuna dokunuyorum. "Seçme şansın olduğunu düşünmen çok tatlı."

Yarı gülerek, yarı alaycı bir şekilde güldü. "Tanrım. Seninle ne yapacağım ben?" "Birkaç fikrim var." Sol elinin sırtını öptüm.

"Dahlia!" Rosa, tüylü terlikleriyle ve kafasında velcro rulolarla evden koşarak çıkar.

"*Anne.*"

Rosa kızını hızlıca kucaklayıp sıkıca sarar, sonra kollarıyla bana sarılır ve ciğerlerimdeki havayı tamamen boşaltır.

Posada: İsa'nın doğumunu anmak için düzenlenen Meksika Noel festivali.

Sanırım hapishane olayı için seni affetti.

O uzaklaşıyor. "Kızımızı eve geri getirdin."

"Kararı tamamen kendi verdi. Ben sadece kamyonu geri getirmek için oradaydım."

Rosa, Dahlia'yı çok anımsatan parlak kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"Sen bundan çok daha fazlasını yaptın."

Dahlia arkasını dönüp yanağını siler. "Ağlıyor musun?" Gülerek.

Eve girerken bana orta parmağını gösterir. "Senden nefret ediyorum."

Bazı şeyler asla değişmez.

Geçen yaz Callahan Kane'in evini neredeyse imkansız bir sürede yenilemesine yardım ettiğimde, bir gün onun bana olan borcunu ödeyeceğini biliyordum, ama bunu Dahlia için kullanmayı planlamamıştım.

Planım suya düşebilir, ama bu Dahlia'nın onu yüzde yüz mutlu edecek bir TV anlaşması yapmasına yardımcı olacaksa, bana büyük bir iyilik borcu olan adama ulaşacağım.

Callahan Kane, ulaşılması zor bir adamdır. Tüm aramalarım sesli mesaja dönüşüyor ve bu da her geçen gün endişemi daha da artırıyor.

Bu süre zarfında projem ve tatil hazırlıklarına odaklanıyorum. Dahlia evimi dekore etmeme yardım ediyor, ben de ona Noel ağacının altında sevişerek ve en sevdiği telenovela dizisinin birkaç bölümünü izleyerek borcumu ödüyorum.

Sam aramalarını en aza indiriyor, bu da Ryder'ın Lopez Luxury'yi yönetmeme yardım edebileceğine olan inancımı güçlendiriyor. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum ve herkesin onun hakkındaki yorumları da bunu destekliyor, bu yüzden geri çekilip Dahlia ile kendi özel projelerime başlamaya daha güvenli hissediyorum.

Bugün Callahan Kane'in numarasını ikinci kez arıyorum ve üçüncü çalınıştta açıyor.

Mucizeler gerçekten gerçekleşiyor.

"Julian Lopez. Bu nadir telefonun sebebi nedir?"

Boğazımı temizliyorum. "Bana borçlu olduğun iyiliği hatırlıyor musun?"

"Hemen konuya giriyorsun. Hoşuma gitti. Kardeşimi hatırlatıyor..." O lafı uzatmadan onu durduruyorum. "Hatırlıyor musun?" "Neden hafızamı tazelemiyorsun?"

Parmaklarımla tezgahıma vuruyorum. "Senin evini tamir ettim, karşılığında istediğim bir iyilik yapacaktın."

"Ah, doğru. Declan veya Rowan'la bağlantıya geçmemi ister misin?"

"Kane Company'nin DreamStream bölümünü yöneten kişiyle konuşmak istiyorum."

"Televizyon yayın bölümüyle mi görüşmek istiyorsun? Ne için?" Sessiz kalıyorum.

"Senin gibi bir geliştirici neden..." Sözümlü kesip onaylayıcı bir ses çıkarır.

"Ah. Sanırım nedenini biliyorum."

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Tabii, ama önce üç soruma cevap vermelisin." "Ne?" diye soruyorum.

"Streaming departmanımızla görüşme isteğin Dahlia ile bir ilgisi var mı?"

"Evet."

"Ona aşık mısın?" "Bunun ne alakası..."

"Soruma cevap ver ki durumun ciddiyetini anlayayım."

Este pendejo. "Evet, ona aşığım."

"Harika. Bu, ona yardım etmek için her şeyi yapacağın anlamına geliyor." "Son sorunuz nedir?"

"Bu akşam müsait misin?" "Bu akşam mı?"

"Sorun olur mu?"

"Hayır." Dahlia ile akşam yemeği planlarını iptal etmek için iyi bir neden bulmam gerekecek.

"Harika. Saat yedide özel havaalanında buluşalım."

Neye bulaştığımı hiç bilmiyorum, ama Dahlia'nın Callahan Kane ve onun sinir bozucu neşeli tavırlarına katlanmak da dahil olmak üzere tüm bu zahmete değer olduğunu biliyorum.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Dahlia

Ryder, Aurora Gölü yenileme projesinin programını tartışırken telefonum ışılandı.

"İzninizle." Konferans odasından çıkıp menajerimin "

"Az önce kiminle konuştuğuma inanmayacaksınız!" Jamie çılgılık atıyor.

Telefonu kulaklarımdan uzak tutarak kulak zarlarımdan patlamasını önliyorum. "Kim?"

"DreamStream!"

"Kane Company'nin alt şirketi mi?"

"Evet! Duymadın mı?"

"Duymayan var mı ki?"

Jamie güldü. "Doğru. Bana ulaştılar ve senin bir program fikri için müsait olup olmadığını sordular."

"Sana mı ulaştılar?"

"Biliyorum. Ben de aynı derecede şok oldum. Sen harika değilsin ama DreamStream'in sözleşmeleri çok büyük. Böyle bir şirketin programını yaparsa, herkesin tanıdığı bir isim olursun."

Dizlerim titreyene kadar duvara yaslandım. "Ne tür bir program düşünüyorlar?"

"En iyi kısmı da bu. Üretim yayınlamalarına izin verirsen, ne istersen, nerede istersen yapmaya hazırlar."

"Şaka yapıyorsun." Böyle bir anlaşma gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Muhtemelen öyledir.

Hayır. Endişeli düşünceyi daha da büyümesi için zaman tanımadan kafamdan attım. Ama yine de bu anlaşmada bir şeyler çok kolay geliyor.

Kimin umurunda? Programın yaratıcı kontrolünü tamamen sana bırakıyorlarsa, ne önemi var ki?

Ama böyle bir anlaşmanın nasıl ortaya çıktığını merak etmeden duramıyorum.

"Kim sana ulaştı?" diye soruyorum.

Jamie hiç tereddüt etmeden cevaplar. "Declan ve Callahan Kane." "İkisi de mi?"

"Evet. Callahan Kane, DreamStream'de danışmanlık yapıyor. Bir kasaba sakini tarafından senin bir program hazırladığını öğrendiğini ve karısının büyük bir hayranı olduğu için kardeşinin de bu işe dahil olmak isteyeceğini söyledi."

Kasaba sakini mi?

Her şeyi bir araya getirmem birkaç saniye sürmüyor.

Hay aksi. Bu gerçekten oluyor.

Sanırım bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım, çünkü Jamie gülerek "Evet, öyle" diyor.

Göğsüme vurarak nefes almaya çalışıyorum. "Her şeyi görüşmek için ne zaman buluşabiliriz?"

Jamie teklifin ayrıntılarına girer ve ben dikkatle dinlerim, heyecanım her dakika artar. On dakika sonra, hazır olur olmaz revize edilmiş sözleşmeyi göndereceğine söz vererek telefonu kapatır.

Şimdi tüm bunlardan sorumlu yerel yetkilisini bulmam gerekiyor ve nerede olduğunu bildiğime dair güçlü bir his var içimde.

Wisteria Gölü'ne geri dönmeye karar verdiğimde, Julian'ın işinde eski pozisyonuna geri döneceğini düşünmüştüm, ama o ilk planına sadık kaldığı için şaşırdım. Artık haftada sadece üç gün ofisinde çalışıyor, geri kalan zamanını inşaatları yönetmek ve şantiyelerde yardım etmekle geçiriyor.

Ayrıca, Aurora Gölü'ndeki evin projesini birlikte yönetiyoruz.

Onu bu kadar mutlu görmemiştim... Aslında, *hiç görmemiştim*. Mesajlaşmamızı açıp Julian'a bir mesaj gönderiyorum.

ME

Hala toplantıda mısın?

Sadece birkaç saniye sonra cevap veriyor.

İLK SEÇİM

Hayır

Julian'ın ofisine doğru yürürken, Sam'e selam vermek için durup, özel odaya girip ağır kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Julian koltuğuna yaslanır. "Öğle yemeğine kadar görüşmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

Önümüzdeki hafta Noel tatili öncesinde çok ihtiyacımız olan işleri halledebilmek için cesur bir girişimdi, ama Julian hayatıma müdahale ettiği anda bu planı suya düşürdü.

Masasının karşısındaki koltuğa oturmak yerine kucağına oturuyorum. Kollarını bana doluyor, ben de kollarımı boynunun arkasına doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

Julian, dilimi dilinin üzerinde gezdirirken inler ve ödül olarak hafif bir titremeye karşılık verir. Öpücüğü derinleştirirken parmakları kalçalarımın bastırır.

Ağzımı kaç kez ele geçirirse geçirsin, ayak parmaklarım kıvrılır ve omurgam titrer, her seferinde ilk kez öpüşüyormuşum gibi hissederim.

Bir dakika sonra isteksizce geri çekildi. "Beklenmedik ziyaretin çok hoşuma gitmesine rağmen, on dakika sonra bir telefonum var."

Ağzının köşesindeki ruj izini sildim. "Sorun değil. Sadece teşekkür etmek istedim." "Ne için?"

"DreamStream ile anlaşmamı sağlayan her ne yaptıysan."

Kollarını sıkılaştırır. "Ben yapmadım..."

Parmağımı ağzına bastırıyorum. "Bana yalan söyleme ya da alçakgönüllü erkek arkadaş numarası yapma." Ona ilk kez erkek arkadaşım dedim ve yüzündeki şaşkınlık beklediğime değdi.

"Erkek arkadaşım mı?"

"Bu unvanın başına vurmasın."

"Bunun için biraz geç kaldın. Ömür boyu üyelik de dahil mi?"

Onu kaburgalarının arasına sıkıştırarak onu sarsarım. "Konuş yoksa..." Hareketimi tekrarlamak için uzanırım ama o ellerimi uyluğuna sıkıştırır.

"Benim etkimin altında kalmadan, senin için en iyi kararı vermeni istedim."

"Yani rol aldığını kabul ediyorsun?"

"Eğer *rol oynadım* derken, sadece doğru kişinin senin yeni bir şovda oynamak istediğini ve uygun olduğunu duymasını sağladım demek istiyorsan, evet. Suçluyum."

Omzuna hafifçe vurdum.

"Biliyordum!" "Nasıl öğrendin?"

"Sadece bir önseziden yola çıktım, ama Callahan Kane ile olan bağlantın ve kasabada yeni bir dizi çekmek istediğimi bilen tek kişi olman göz önüne alındığında, iyi bir önseziydi."

Kulaklarının uçları pembeye döndü. "Bana bir iyilik borcu vardı." "Ve onu bana kullandın mı?"

"Kendi şovuna ne kadar düşkün olduğunu biliyorum."

Kane ailesi nadiren iyilik borcu verir, bu yüzden Julian'ın benim şovum için iyilik borcunu kullanması benim için çok önemli.

Göğsüm sıkışır. "DreamStream ile anlaşma yaptığınıza inanamıyorum."

Başımı avuçlarının arasına aldı. "Tek yaptığım Declan'la konuşup sana program fikrini anlatmak oldu. Şirketinin sana anlaşma teklif etmesi tamamen senin ve yıllarca süren sıkı çalışmanın sayesinde." Bir süre durakladı. "Ve muhtemelen Declan Kane'in karısının senin ikinci en büyük hayranın olması da."

"Birincisi kim?"

"Sen ona aşıksın." Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiren bir öpücük daha çaldı.

Masasındaki telefon çalar ve inleyerek ayrılırız. "Buna bakmam gerek."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

"Yapmalısın." O içini çekti. "Bunu benim için zorlaştırma."

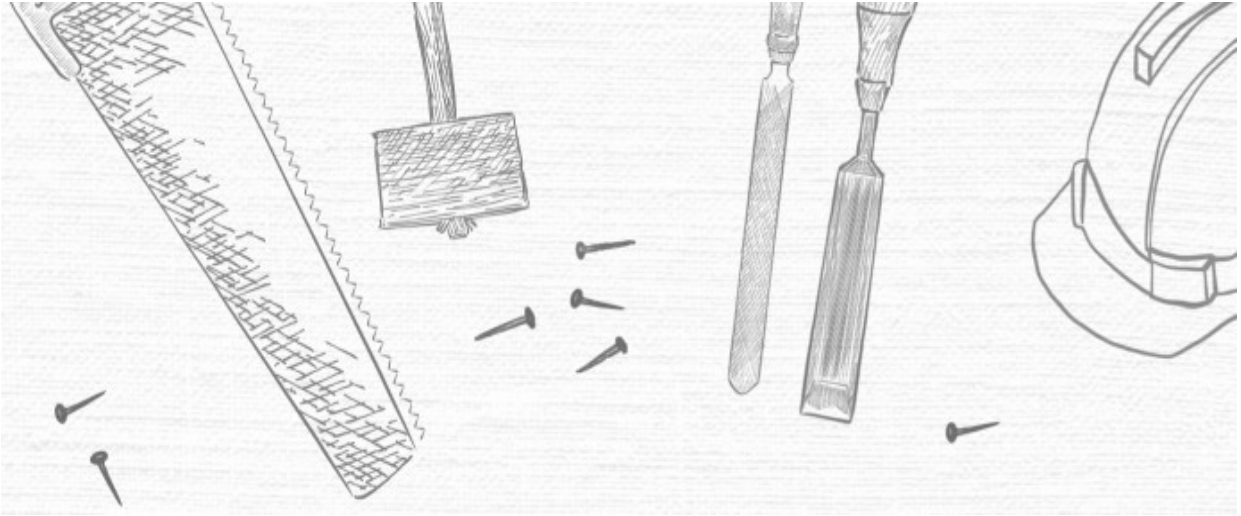
Elimi pantolonunun önünden aşağıya doğru kaydırıyorum. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." "Dahlia," diye inliyor, ben onun penisinin ucunu okşarken.

Telefon tekrar çalar ve ben onun kucğından kayarım. Kapıya doğru yürürken karanlık bakışları vücudumda geziniyor ve ne olursa olsun hiç geçmeyecekmiş gibi görünen aynı kelekler uçuşuyor karnımda.

Omzuma bakıyorum. "Bir saat sonra görüşürüz."

"Yarım saat sonra. Ve iç çamaşırlarını çıkar."

"Anlaştık."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Julian

BİR HAFTA SONRA

İlk kez annem ve Dahlia'nın yardımıyla Noel Arifesi'ni evimde geçirdim. En son hepimiz tatil için babamın evinde bir araya geldiğimizde babam henüz hayattaydı, bu yüzden sabahın erken saatlerinde herkes tamales yapmak için mutfağıma akın ettiğinde biraz şaşırdım.

Yemek pişirmek, müzik, kahkahalar ve hepimizin çocukluğundan çok utanç verici hikayelerle dolu, bütün gün süren bir uğraş. Akşam yemeğini bitirip saat gece yarısını gösterdiğinde, sabırsız Nico hepimizi oturma odasına sürükleyerek hediyeleri açmamız için acele ettirir.

Vaftiz oğlum, süper kahramanlardan daha hızlı bir şekilde ambalaj kağıdını yırtarak hediyesini ortaya çıkarır. Çılgık atarak kollarıma atlar. "Sen dünyanın en iyi *amcasısın!*"

Dahlia yerden Formula 1 VIP padok biletlerini alır. "Güzel seçim."

"Sen de en iyi *madrina* olabilirdin," diye takıldım.

Bu yıl Nico'nun hediyesini yarı yarıya paylaşmayı önerdiğimde, Dahlia alaycı bir şekilde, vaftiz oğluna ucuz bir hediye almayacağını söyledi.

Şu anda çıkıyor olsak da, bu rekabetimizi bırakacağım anlamına gelmez, dedi.

Sekiz yıl boyunca birbirimize hediyelerle üstünlük sağlamaya çalıştıktan sonra ondan böyle bir tepki beklemeliydim, ama yine de şaşırdım.

Kalçasıyla bana hafifçe dokundu. "Beni yarışmadan ."

Onun benim hediyesi nasıl geçeceğini bilmiyorum. Bir ay boyunca Nico'nun en sevdiği Meksikalı sürücü Elías Cruz'dan bahsetmesini dinledikten sonra, ona Noel için VIP sahne arkası geçiş kartı almam gerektiğini biliyordum. O nispeten

Formula 1'in yeni hayranı, yarışları düzenli olarak izleyen dadısı Ellie sayesinde, kısa sürede süper hayranı oldu.

"Bunu geçmek zor olacak." Dahlia'nın başını öptükten sonra kanepeye oturdum.

"Sana ve Ellie'ye de birer tane aldım." Nico'nun hediyesini açana kadar kanepenin arkasında sakladığım hediyeleri Rafa'ya attım.

"Ellie'ye mi? Neden?" Rafa kaşlarını çattı.

"Şey... Nico seninle yaz tatiline gideceğini söyledi de..."

Kuzenimin boynundaki damar, oğluna bakarken patlamak üzere gibi görünüyor. "Öyle mi?"

"Ne istersen yapabilirsin demiştin." Nico VIP kartını boynuna takar.

"Ne istersen *yapabilirsin* demiştim. İstediyini *davet edebilirsin* demedim."

"Ellie ile havalı şeyler *yapmak* istiyorum, o yüzden gelmek zorunda. Tabii ki!" Annem bizim fotoğrafımızı çekerken Nico yanımda poz verir.

Lily gülüyor. "Seni yakaladı."

Rafa, hediye çantasından iki padok kartı daha çıkarırken gözü seğirir ve hızlıca *teşekkür* eder. Herkes, oğlunu mutlu edecekse Nico'nun istediği her şeyi yapacağını bilir. Bu, her saniyesinden nefret etse bile, dadısını yaz boyunca dünya turuna çıkarmak da dahil.

"Biletler için rica etmen gerek yok. Nico ve Ellie'nin çıldırdığı fotoğraf ve videoları bize göndermeyi unutma." Göz kırparım.

Orta parmağıyla kaşını okşadı. "Lütfen. Noel arifesinde kavga etmeyin." Annem tsk tsk yaptı. "Üzgünüm anne," dedik Rafa ve ben aynı anda.

"Sıra bende," der Dahlia, Nico'ya küçük, paketlenmiş bir kutu uzatarak. "Al bakalım."

"Teşekkürler!" Nico, kırmızı-beyaz çizgili kağıdı sevinçle yırtıp açar ve çılgılık atar.

"Ne bu?" Rafa, Nico'nun demir gibi sıkı tuttuğu biletleri görmek için öne eğilir.

Vaftiz oğlum Dahlia'nın boynuna sarılır ve oksijen alamayana kadar onu sıkar.

"Sakin ol." Onu uzaklaştırırım. "Sana ne aldı?" "Duke Brass konseri biletleri!"

"Ne?" Annem nefesini tutar.

"Vay canına." Lily ağzı açık kalır. "Hepimizi rezil edeceksin."

Kahretsin. O biletleri bulmak imkansız. Ben de Nico için bir çift bilet almaya çalıştım ama başaramadım.

Rafa'nın gözleri hala fal taşı gibi açılmış. "Onları nasıl aldın?" Dahlia omuz silkiyor. "Bir tanıdığım var."

"Hangi organını sattın?"

"Hayati olmayan bir organ."

Dahlia'nın kulağına fısıldıyorum, "Umarım şaka yapıyorsundur."

Gözünü bile kırpmıyor. "İki böbrekle doğmamızın bir nedeni var, Julian."

"Dahlia."

Omuzları kalkar.

Ona sertçe bakarım.

Beni dürter. "Daha önce şovumda çalışan hafif bir adam şimdi turne ekibinde, ben de ona ulaşp bir çift için yalvardım."

"En güzel hediye!" Nico zıplıyor ve kollarını havada sallıyor.

Dahlia bana kirpiklerini kırıştırıyor. "Ah. Sen en iyi olabilirdin, ama hayır. Senin yardımına ihtiyacım yoktu."

Dudaklarımı kulağına dayayıp fısıldadım, "Böyle konuşmaya devam edersen, kışını seçtiğin ambalaj kağıdına benzetirim."

Yüzü pancar gibi kızarır ve annem bizi fotoğraf çekerken dikkatini çeker.

"Fotoğraf albümü için!" Annem gülümsüyor.

Padrino: Vaftiz babası.

Herkes hediyelerini açmaya devam ediyor. Benim hediyelerimden birini her verdiğimde Dahlia neşeleniyor, ama başka birine verdiğimde hayal kırıklığını gizleyemedi yüzü düşüyor.

Hediyelerin çoğu açıldıktan sonra, ağacın altına uzanıp etiketinde benim adım yazılı bir kutu alır. "Al. Bu benden."

"Bana bir şey mi aldın?"

Yanakları pembeye döner.

"Evet."

Dahlia'nın nadiren gösterdiği utangaçlığını çok sevdiğim için, hediye açmak için acele etmeden, özenle ambalaj kağıdını açtım.

"Fazla bir şey değil," derim, ambalaj kağıdını geri dönüştürülebilir b i r kare şeklinde katlarken.

"Acele eder misin? Bazılarımız Noel Baba gelmeden yatmak istiyor," diyor Lily.

"Evet!" Nico ona beşlik çakar. "Aynen öyle!"

"Tamam." Kutunun kapağını açıp içine uzanırken gülüyorum. "Ne aldın..." Hediyelerini çıkarırken sesim kesiliyor.

Dahlia'nın bana mezuniyet hediyesi olarak verdiği *İkinci En İyi* ödülü ile bu ödül arasında iki temel fark görüyorum. Birincisi, bu ödül çok daha büyük, ikincisi ise plakette farklı bir yazı var.

İlk Seçim.

Dahlia bana bakıyor. "Beğendin mi?"

Boğazım düğümlenirken "Çok beğendim" diyorum.

"Muhtemelen aptalca ama sen sonuncuyu sakladığın için..." Sesi kesiliyor.

"*Mükemmel.*" Kolumu ona doluyorum ve onu öpüyorum. Nico'dan bir öğürme sesi, annelerimizden bir "oooh" ve "aaah" sesleri, Lily'den bir iç çekme ve Rafa'nın kendi kendine bir şeyler mırıldanması duyuluyor.

Öpücüğü ilk o bitirir. "Sence her öpüştüğümüzde bunu yapmayı bırakmaları ne kadar sürer?"

"Neredeyse on yılı telafi etmeleri gerekiyor, bu yüzden en az birkaç yıl geçmeden sakinleşeceklerini sanmıyorum."

Dahlia inler. "Tanrı yardımcımız olsun."

"Yine mi?" Siyah göz maskesini elimden alır.

Ayağımı gaz pedalına bastırıp Tarihi Bölge'ye doğru yola çıkıyorum. "Noel sürprizini mahvetmek istemem."

Maskeyi gözlerinin üzerine takarken dizleri titriyor. Keskin virajlara ve kaygan yola dikkat ederek, kamyonetle Kurucunun evine giden buzlu yollarda dikkatlice ilerliyorum.

Dahlia bir sonraki şarkı bitene kadar konuşmaz. "Ellerim boş kaldığında başka bir planın olduğunu anlamalıydım."

"Sana bir şey almayacağımı mı sandın?"

"Bilmiyorum, ama DreamStream olayından sonra şikayet etmeyecektim. O tek başına on hediye bedel."

Kurucunun evinin önüne park edip arabayı durdurdum. "Sana söyledim. DreamStream anlaşması tamamen senin ve yeteneğin sayesinde oldu, benim sayemde değil."

Tatil bittikten sonra ekiple kendisi görüşene kadar bana inanacağını sanmıyorum, ama kendine güveni sarsıldığında başarısını vurgulamakta bir sakınca yok.

Dahlia kamyonetin içinde beklerken ben arabayı çevirip yolcu kapısını açtım. Soğuk geceye çıkmasına yardım ettiğimde bana titreyerek yaslandı.

Dirseklerimizi birbirine kenetleyip onu eve doğru götürdüm.

Eldivenlerini ceketinin ön ceplerine soktu. "Bana başka bir ev mi aldın?"

"Hayır."

Arka bahçeye açılan kapıdan geçerken dişleri takırdamaya başlar. "Özel jet mi?"

"İster misin?"

Gülüyor. "Hayır, ama isteseydim bana alırdın, değil mi?"

Kızaran burnunun ucunu parmağımla okşuyorum. "Sonunda ısınmaya başladın."

anla

may "Senin paran deli gibi."

a "Sana olan aşkım da öyle, ama şikayet ettiğini duymuyorum."

başl "Hayır."

ıyor Onun sırtının alt kısmına bastırıyorum. "Sadece birkaç adım daha." Onu sun.

"

mükemmel noktaya doğru götürüp bırakıyorum. "Şimdi, orada kal ve maskeni çıkarma."

"Tamam mı?" Ben dışardaki anahtarı çevirmek için acele ederken o sıcak nefesini üfler. Geri döndüğümde onu bıraktığım yerde bulurum.

Parmaklarım titreyerek göz maskesini kafasına geçiriyorum.

Nefesini tutuyor. "Julian."

Göz maskesini ceketimin cebine soktum. "Ne dersin?"

Çardaklara doğru birkaç adım atıp durdu. "Bunu sen mi yaptın?" Ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine soktum. "Evet."

Ekibim her şeyi bir araya getirmeme yardım etmiş olabilir, ama tüm süreç boyunca oradaydım.

"Muhteşem." Sütunu okşamak için elini uzattı.

"Öyle düşünmene sevindim." Merdivenleri çıkıp platformun ortasında duruyorum.

Dahlia, tüm detayları hayranlıkla inceleyerek peşimden geliyor. "Gerald'ın Francesca için tasarladığıyla tamamen aynı."

"Birkaç değişiklik yaptım." Gerald'ın orijinal tasarımına sadık kalsaydım gül olacak olan ahşap oyma dalya çiçeğinin üzerinden parmağımınla geçiyordum. Neyse ki annem farklı bir fikirdeydi ve bu da parçaya kişisel bir dokunuş kattı.

Gözleri parıldıyor. "Birçok nedenden dolayı çok beğendim, ama en çok senin yaptığın için."

Onu kendime çekiyordum. Kollarımın arasında eriyor, vücutlarımız birbirine yapışıyor ve bir öpücükte kayboluyoruz.

Bir anda, çardakların etrafına kar yağmaya başlar, yeri pudra şekeri gibi kaplar.

"Beyaz bir Noel! Yıllardır böyle bir şey görmemiştim!" Koşarak uzaklaşıyor.

Çardakta kalıp, dilini kullanarak kar tanelerini yakalamaya çalışırken daireler çizerek dönen onu izliyorum.

Dünyada, Dahlia'nın gökyüzüne gülümseyerek, onunla bir yuva yapmayı planladığım evin önünde durmasından daha güzel bir şey yok.

Ona birkaç dakika eğlenmesine izin verdikten sonra kolumu beline doladım ve onu Kurucuların evine doğru çektim.

"Nereye gidiyoruz?" "Eve."

"Ne? Neden? Daha yeni geldik!"

"Hiçbir yere gitmiyoruz." Arka kapıyı açıp onu arkamdan sürükleyerek içeri giriyordum.

Parmaklarımız ve ayak parmaklarımız çözölmeye başlarken içimizden bir iç çekiş kaçır.

Dahlia göğsüme dokunur. "Eve gidiyoruz derken ne demek istedin?"

Oturma odasını işaret ediyordum. "İçinde duruyorsun." Gözlerini kırptırıyor.

Ve biraz daha gözlerini kırptı.

"Evi satmayacak mısınız?"

"Satmayı hiç düşünmedim." Dilimi ısıırıyorum. "Hiç mi?"

Başımı sallıyorum.

Bakışları odanın içinde dolaşıyor, muhtemelen düşüncelerini yansıtır.

"Neden?"

"Yıllardır benim." "Yıllardır mı?"

"Evet."

Ağzı açık kalır, ama hiçbir kelime çıkmaz.

Derin bir nefes alıyorum. "Çilek Tatlısı güzellik yarışmasında verdiğin cevabı hatırlıyor musun? Üç dilek hakkın olsaydı ne dilerdin diye sorulmuştu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Dahlia'yı şaşırtmak kolaydır, ama onu suskun bırakmak? Hiç başaramayacağımı düşündüğüm zor bir iş.

Ve son dileğim, mavi Kurucu'nun evine sahip olmak, dedi ciddiyetle, kanserin hiç var olmamış olmasını ve babasıyla son bir kez konuşabilmeyi diledikten sonra.

Gözleri parlıyor, pencerelerden içeri sızan ay ışığından değil, onu tüketmek üzere olan güçlü duygulardan.

"Asla unutmadım."

Tek bir gözyaşı yanağından süzülür ve ben onu öperek silerim.

"Ben farkında olmadan dileğimi gerçekleştirdin." Sesi titriyor.

Kurucunun evi birkaç yıl önce satışa çıktığında, tereddüt etmeden satın aldım. İlk başta, başka biriyle hayatına devam etme hakkı olan bir kadından intikam almak için aptalca bir yoldu. Ama her yıkmayı planladığımda, kendimi durdurup Dahlia'nın geri döndüğünde evin yok olduğunu görse ne kadar incineceğini düşündüm.

Neyse ki planımı hiç gerçekleştirmedim. Dahlia'nın beni affedeceğinden emin değildim ve her şey çok daha iyi sonuçlandı.

"Peki ya nişan yüzüğümü atmana yardım ettikten sonra yanından geçtiğimiz 'Satılık' tabelası ne olacak?"

"Sen Cisco'nun *dondurmasını* yerken Sam'e iyilik yapmamı istedim."

"Şaka yapıyorsun." Konuşmaya devam etmeden önce bir süre duraksadı.

"Ve benden tasarımına yardım etmemi istemen..."

"Aslında annem, zor bir dönemden geçiyorsun diye sana bir iş bulmam için bana yalvardığı için."

Alt dudağı titriyor. "Çalışmamız için herhangi bir ev seçebilirdin, ama sen bunu seçtin."

"Evet."

"Neden?"

"Bu evde çalışmaya direnmeyeceğini biliyordum... benimle takım olman gerekse bile."

"Neden yıllar önce yıkmadın?" "Asıl planım oydu."

"Ne engelledi?" Kollarını boynuma doluyor. "Gerald'ı kızdırmak mı?"

Gülüyor ve ben sesini dudaklarımla yutuyorum. Alnını öpüyorum. Yanaklarını. Ağzının köşesini ve boynunun kıvrımını. Dudaklarımın ulaşabildiği her yeri öpüyorum, Dahlia da aynısını yapıyor.

"Burayı bizim yapmaya ne dersin?" Boynunun dibine bir öpücük konduruyorum.

"Cazip, ama annemin evlenmeden önce biriyle yaşamaya nasıl baktığını biliyorsun."

"O kolayca halledilebilir."

Gözlerini devirir. "Bir yıl sonra tekrar sor." "Sözünü tutacağım."

O zamana kadar, bu kadını her a n l a m d a benim yapmayı planlıyorum. Sevmek için benim. Evlenmek için benim. Yaşadığımız sürece değer vermek için benim.

Son

SON SÖZ

Dahlia

ALTIZ AY SONRA

Sıcaklık beni sarıyor ve kaynağına daha da yaklaşarak iç çekiyorum. Belimdeki bant sıkılaşıyor ve beni bilinçsizliğin sisinden çekip çıkarıyor.

Yanlış yatakta uyanıyorum. "Kahretsin!"

Bu ay üçüncü kez, Julian ve ben, annemin önümüzdeki beş ila on yıl boyunca benim adıma günah çıkarmaya gitmesine neden olacak şeyler yaparak çok geç saatlere kadar uyanık kalmayı başaramadık.

Julian gözlerini ovuşturup başını yastığa yasladı. Arkasında yastıkları düzeltirken göğsüne ve kaslı vücuduna bakarak dikkatim dağıldı.

Yanağımı avuçlar. "Bana böyle bakmaya devam edersen, annen uyanmadan buradan çıkamazsın."

Onun dokunuşuna yaslanırken kalbim bir iki kez atlamıştı. "Gitmeliyim." Yine de Julian'ın dokunuşundan uzaklaşacak kadar iradeyi kendimde bulamıyordum.

Çoğu insan için, annemin evlenmeden biriyle yaşamama kuralı eski moda gelebilir - ve ben de buna tamamen katılıyorum - ama yakın zamanda onun Eski Ahit inançlarına karşı çıkmayı düşünmüyorum, özellikle de birkaç ay sonra bunun bir önemi kalmayacakken.

Julian, yataktan kaymadan önce elimi tuttu. "Bu can sıkıcı sorunu bugün evlenerek çözebiliriz."

Kahkahayı patlattım, ama o da aynı şeyi yapmayınca durdum.

"Dur. Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Yüzük parmağımı okşayarak beni titretti. "Kesinlikle hayır."

"*Bugün* evlenmek mi istiyorsun?"

"Dün gece hava durumu raporunda, bulutsuz ve öğleden sonra yaz fırtınası olmayan güneşli bir gün olacağı söylenmişti," diyor o, hiç önemsemiyormuş gibi.

Konuşmadan önce birkaç kez gözlerimi kırptım. "Dün gece hava durumunu kontrol ettin mi?"

"Ve ondan önceki gün de."

"Ne zamandır bunu yapıyorsun?"

Gözlerini kırpmadan cevap veriyor: "Yüzüğünü aldığımdan beri."

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Yüzüğümü mü?" Üstüne atladım, vücudunu kendiminkiyle kapattım. "Bana yüzük mü aldın?"

Parlak gözleri, yanımızdaki panjurların aralığından sızan güneş ışığıyla yarışıyor. "Evet, ama sen bir sonraki aya kadar beklemek istediğini söylemiştin..."

"¡Vete a la chingada! ¡Necesito verlo ahora mismo!"

En güzel kahkahası patladı. "Önce onu bulman lazım." "Sakladın mı?"

"Tabii ki. Geçen hafta yatak odasında dolaşırken seni yakaladım, bu yüzden riske giremezdim."

Yanaklarım kızardı. Julian, Rafa ile Detroit'te geçirdiği hafta sonunun ardından kamyonetinin koltuğunun altında bir mücevher sigorta makbuzu bulduğumda, Julian'ın ne aldığını merak etmiştim. Aklım hemen bir yüzüğe gitti, ama kendimi, yaklaşan doğum günüm için klasik bir çift elmas küpe aldığını düşünmeye ikna ettim.

Yine de odasını karıştırdım, ama aramam sonuçsuz kaldı. Alnımı öptü.

"Bulursan, hepsi senin."

Julian'ın yatak odasını baştan aşağı aramadan önce çılgılık atarak yataktan atladım.

Ortaya çıkan dağınıklık, kız kardeşimin yatak odasıyla yarışabilir. "Aşağıda bir yerde..."

Julian'ı arkada bırakarak merdivenlere koşuyorum, ama kahkahalarından anladığım kadarıyla o da umursamıyor gibi.

Julian'ın evinin her köşesini arıyorum, piyanonun içini, tuvaletin arkasındaki dar alanı ve yüzük kutusunu saklayabilecek büyüklükteki tüm tencere, tava ve aletleri.

¡Necesito verlo ahora mismo!: Hemen görmem lazım.

Nerede bu?

Ya evin her yerine sakladığı artı ve eksileri listesini bulduktan sonra akıllandı ya da yüzüğü hiç buraya saklamamıştı.

Seni kandıracağını bilmeliydin.

Yenilgiyi kabul etmeye hazır olarak merdivenlere doğru ağır adımlarla ilerliyorum. "Buldun mu?" Julian'ın yüksek tavanlardan yankılanan derin sesi beni ürkütüyor.

Sesinin geldiği yere doğru gidiyorum ve onu en değerli ödülllerinden bazılarının sergilendiği rafa yaslanmış, aralarında *Küçük Prens* kitap koleksiyonu ve benim ona verdiğim iki ödül de var.

Bir dakika...

Kupaların arkasına baktım ama içlerine bakmadım.

Aferin Dahlia.

Parmağımın ucunda durup raftan *İkinci En İyi* ödülünü aldım.

Boş.

Yemin ederdim ki...

Elimdeki kupayı geçen Noel ona verdiğim *Birinci Seçim* kupasıyla değiştirir.

İçine gizlenmiş tahta kutuya gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Özel yapım mücevher kutusunu almak için elimi uzattığımda parmaklarımın titremesini kontrol edemiyorum.

"Sen..." Julian diz çökünce cümlenin geri kalanını söyleyemiyorum.

Kupayı yanına yere koyduktan sonra elini uzattı. Mücevher kutusunu açık avucuna koydum. Bu açıdan, kusursuz ve karmaşık oyma detayları da dahil olmak üzere, el işçiliğini görebiliyordum.

Kapağı kaldırdığında, kadife yastığın üzerinde duran güzel bir elmas yüzük ortaya çıktı. Vintage tasarım, bir çiçeği andırıyordu; parlak bir tek taş elmas, yaprakları andıran markiz şekilli elmaslarla çevriliydi.

Gözlerim bulanıklaşır ve gözyaşlarımın o konuşmadan önce akmaması için çaresizce gözlerimi kırpyorum.

Yüzük mükemmel.

O da mükemmel.

Ve ikisi de tamamen benim.

Kutu elinde titriyor. "Konuşmamı yüzlerce kez prova ettim, ama hiçbirisi doğru gelmedi, o yüzden doğaçlama yapacağım ve evet demeni umacağım."

Onun spontane hazine avı sırasında, otuz dakika önce evet demiştim, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

O kadar cömert değilim.

"Evlilik hakkında konuşmak için bir yıl beklemek istediğini söylemiştin, ama sana karım olmanı istemek için bir gün daha bekleyemem, yüz seksen yedi gün bekleyemem."

O kutunun yanındaki kolu çevirirken nefesim kesildi. En sevdiğim şarkının ilk notaları çalmaya başladı ve o kutudan yüzüğü çıkarıp kaldırdı, böylece kendim için seçeceğim yüzüğü daha iyi görebildim.

"Başlangıçta rakibim olabilirdin, ama sen bundan çok daha fazlasısın. Sen benim iş ortağımsın ve en iyi arkadaşımsın. En büyük rakibimsin ve en büyük, en parlak yeşil bayrağım... ve umarım gelecekteki karım olacaksın."

Boğazımdaki düğüm çözülür ve kahkahalara boğulurum. Yüzüme parıldayan gözlerle ve en yumuşak gülümsemeyle bakarken, yüzüğü tutan eli titrer.

Dizlerimin üzerine çöküp yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum. "Evet."

Dudakları dudaklarıma çarptı, yüzüğü unutup dudaklarımı ele geçirdi ve beni öperken binlerce sözsüz sözü paylaştık.

Julian her zaman benim ilk tercihim oldu ve öyle kalacak, ve hayatımızın geri kalanını ona bunu göstererek geçirmeyi planlıyorum.

Öpücükten ayrılırken beni nefes nefese bırakır ve yüzüğü parmağıma takar, ardından parmağımın hemen üstündeki eklemlerine öper. "Bugün evlenmeye ne dersin?"

Nefesim kesildi. "Elbise olmadan mı?" "Evet mi, hayır mı, Dahlia?"

"Geleneksel bir düğün yapmamanın artılarını ve eksilerini tartışmamız gerekmez mi?"

Yarı inilti, yarı hırıltı bir ses çıkarır ve ben kahkahalara boğulurum.

"Tamam. Evlenelim."

Kurucunun evi, artık bizim evimiz olan yer, ailelerimizin ani düğün hazırlıklarıyla hareketleniyor. Hiçbiri bu fikre çok şaşırılmış görünmüyor, bu da Julian'ın her şeyi önceden planladığını kanıtıyor. Kız kardeşimin mükemmel gelin buketini hazırlamasından Josefina'nın cumartesi günü bile evlilik cüzdanını kolayca alabilmesine kadar, her şey yolunda gidiyor.

"Güzel." Kız kardeşim, çardakta pencereden dışarı bakan beni fotoğraflıyor. Josefina ve annem birbirlerine sarılmış, gözlerinin köşelerini silerek bana bakıyorlar.

"Makyajınız bozulacak," diyor Lily, bir fotoğraf daha çekmeden önce.

"*Que bella.*" Josefina burnunu çekiyor.

"*Mija.*" Annem yanıma gelir ve beni kucaklar, Lily bu anı kamerasıyla yakalar.

Ellerimi uzatıp Lily ve Josefina'ya işaret ediyorum, ikisi de kucaklaşmamıza katılıyor.

"Saçlarına dikkat et."

"Ve elbisesine de." Josefina saten kuyruğa dikkat ediyor.

Kız kardeşim Pinterest hesabımı takip etmiş olmalı, çünkü dantel duvak ve dolabında *rastgele* bulduğu beyaz elbise dahil her ayrıntı, benim hayal ettiğimle aynı.

Dışarıdan gelen piyano müziği bizi o anın büyüünden çıkarır.

Lily kamerayı yan masaya koyar. "Sıra bizde! Julian şimdi çıkıyor olmalı."

Pencereye yapışmış kalıyorum, ama Lily, gelecekteki kocama gizlice bakma fırsatı bulamadan beni uzaklaştırıyor.

Que bella: Ne kadar güzel

Kız kardeşim bizi odadan dışarıya ve merdivenlerden aşağıya doğru sürükler, sonra teras ve bahçeye açılan çift kapının önünde durur.

Çiçekler ve mumlar, benim hayal panolarımdan birine benzeyen bir şekilde dekore edilmiş çardaklara giden yolu süslüyor. Julian, çardakların tepesinden sarkan çiçeklerin altında durmuş, arkasındaki gölün rengiyle uyumlu koyu mavi bir takım elbise giymiş, benim bakışlarımdan habersiz.

O benim gelecekteki kocam.

Gözlerim buğulanıyor ve Lily, bu gece onuncu kez makyajımı mahvedeceğini söylüyor.

Elbisesinin cebine uzanıp sarı bir gül goncası çıkarır. "Babam gelemediği için buketine biraz ondan da eklemek istedim."

"Yap şunu." Gül goncası ortasına yerleştirir.

Gözlerim kaşınıyor. "Ağlamamı istemediğini sanıyordum."

"Üzgünüm! Yüzüne düşüp bir kolunu daha kırmamak için acele etme ve yavaş yürü."

"Çok komik."

Kıkırdayarak duvağımı düzeltir ve gazebo etrafında toplanan küçük kalabalığa katılmak için dışarı çıkar. Bu doğaçlama düğünümüzde yirmi kişiden az insan var ve ben daha mutlu olamazdım.

Tek ihtiyacım olan Julian, nikah memuru ve evraklar için birkaç şahit, hepsi de ailemizden.

Rafa çenesini vaftiz oğlumun yönüne doğru eğiyor ve Nico piyanonun tuşlarını bir kez okşadıktan sonra ilk notaları çalıyor.

"Sakin ağlama," diye mırıldanarak dışarı çıkıyorum.

Herkesin başı bana doğru dönüyor. Kalp atışlarımın sesinden müziği zar zor duyabiliyorum ve ayaklarımın hareket etmesini sağlayan tek şey, çardak altında duran ve sanki ayın ışığını üzerimize yansıtıyormuşum gibi bana bakan adam.

Julian'ın eliyle oyduğu çardak altına adımımı atarken topuklarım ahşap basamaklara çarpıyor, her yeri kaplayan mumları ve çiçekleri seyrediyorum. Julian peçemi kaldırırken Lily buketimi alır ve ellerimi serbest bırakır.

O eğilip kulağıma fısıldadı, "*Eres la mujer más hermosa de todas.*"

Kollarımda tüylerim diken diken olur ve gülümseyerek geriye yaslanıp onu içime çekerim.

Julian'ı mutlu görmüştüm, ama şu anda, içinden taşan duygularla adeta parlıyor.

"Hazır mısın?" Elimi sıkıyor.

Bir ara nikah memuru lisansı almış olmalı olan Josefina'ya bir göz atıp, tüm bu operasyonun arkasındaki beyine doğru başımı eğiyorum.

"Bütün bunları planlamıştın, değil mi?"

Elimi kaldırıp öper. "*Jaque mate, cariño.*"

Kelebekler uçuşuyor, midem hafif ve kabarcıklı hissediyorum.

"Bugün burada, birbirlerine kaderle bağlanmış iki ruh eşinin evliliğine tanıklık etmek için toplandık. Bazıları bugün fiziksel olarak burada olamasa da

ama ruhlarıyla bizimle birlikte olduklarını biliyoruz." Josefina başını yana eğiyor.

Eres la mujer más hermosa de todas: Sen en güzel kadınsın.

Jaque mate, cariño: Şah mat, tatlım.

Bakışlarını takip ederek çardak yanındaki masaya bakıyorum. Birisi, babalarımızın Wisteria Gölü önünde sarılırken çekilmiş bir fotoğrafını masanın üzerine koymuş.

Suya dayanıklı rimelimi denemek istemediğim için birkaç kez gözlerimi kırıp tekrar Julian'a döndüm.

Birbirimizin gözlerine bakarken dünya etrafımızda duruyor. Josefina'nın okuduğu konuşmaya neredeyse hiç dikkat etmiyorum, geleneksel yeminleri umursamayacak kadar kendi anımızın içindeyim. Julian ve ben, saatler önce, evlenme teklifinden sonra seviştikten sonra özel sözlerimizi çoktan paylaşmıştık, bu yüzden bu gösteri daha çok ailelerimiz için.

Julian elimi sıkınca Josefina'nın söylediklerini tekrar ediyorum.

Telefonunu elbisesinin cebine koyar ve "Artık gelini öpebilirsiniz" der.

Beni saran duyguların yoğunluğuyla kalbim patlamak üzere, ama Julian kolunu bana dolamadan ve kocam olarak ilk öpücüğümü almadan bir an bile nefes alamıyorum.

En iyi şah mat.

TEŞEKKÜR

Bu kitabın ortaya çıkmasına katkıda bulunan birçok kişi var, bu yüzden şimdi onlara teşekkür etme zamanı.

Okurlarıma: Sizler sayesinde bu yazarlık hayali gerçek oldu. Her birinizin kitaplarıma şans vermiş olması benim için çok değerli ve bunu asla unutmayacağım. Sevginiz ve desteğiniz için en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Love Redesigned'ı beğenmiş olmanızı umuyorum!

Kimberly Brower — Bir yazarın isteyebileceği en iyi menajer olduğun için teşekkür ederim. İlk fikirden itibaren bu sürecin bir parçası olduğun için çok minnettarım, sen olmasan bunu başaramazdım.

Joy dahil Brower Literary'deki ekibin geri kalanına da Lakefront Billionaires (ve diğer kitaplarım) çok sayıda okuyucuya ulaşması için harcadığınız zaman ve özen için çok teşekkür ederim.

Christa, Letty, Gretchen ve Bloom'daki ekibin geri kalanı — Julian ve Dahlia'nın hikayesine ilk taslaktan son taslağa kadar tüm enerjinizi verdiğiniz için teşekkür ederim. Pam, Katie ve Madison — Kitabın lansmanının bu kadar başarılı olmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Dom—Beni Bloom ailesine kabul ettiğiniz ve hikayelerime inandığınız için teşekkür ederim. Sourcebooks ile yarattığınız inanılmaz mirasın bir parçası olduğum için çok minnettarım.

Ellie ve Anna dahil olmak üzere Piatkus ekibine — Kitaplarımın sadece Birleşik Krallık'ta değil, tüm dünyada yayınlanmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Hayallerimin çoğunu gerçekleştirdiniz ve sizinle bu maceraya atılmak için sabırsızlanıyorum.

Nina, Kim ve Valentine PR'daki herkes — Sizler olmasaydınız şimdi nerede olurum bilmiyorum, ama bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacağım için çok mutluyum. Her kitabımın başarıya ulaşması için kendinizi adadınız ve bunu mümkün kılmak için arka planda yaptığınız her şeye minnettarım.

Erica, birlikte çalıştığımız sekizinci kitap olduğuna inanamıyorum. Throttled olmasaydı muhtemelen bunu yapmıyor olacaktım, bu çok çılgınca ve asla unutmayacağım bir şey. Seni seviyorum (ve M'yi de).

Becca—Sana olan minnettarlığımı birkaç satıra sığdırmak zor, o yüzden sana sesli mesaj göndereceğim. Beni en iyi halime ulaşmam için zorladığın için nasıl teşekkür edebilirim? Bu imkansız, ama deneyeceğim!

Sarah—Hikayelerimde bana yardım ettiğin için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Yıllardır birlikte çalışıp, düzeltme ve redaksiyon yaptığımızı düşünmek gerçekten olağanüstü ve bir sonraki kitabı sabırsızlıkla bekliyorum.

Mary—Tequeño mucho. En iyisi olduğun için teşekkürler. Grafik tasarım kraliçesi. Sosyal medya enerjin çok düşük olsa bile her zaman güvenebileceğim arkadaşım. Bana attığım her şeyi mükemmel seçilmiş WhatsApp sticker'larıyla karşılıyorsun ve sen olmasan ne yapardım bilmiyorum.

Jos—Sen ve arkadaşlığımız olmasaydı bu süreçte aklımı başımda tutabilir miydim, emin değilim. Sen en iyi destekçisin, alfa okuyucusun, motivasyon konuşmacısı ve dahi bir problem çözücüsün. Ve beni The Secret Life of Love Redesigned'dan kurtardığın için çok teşekkür ederim.

Nura—Bu benim için okuduğun dördüncü kitap olduğuna inanmak zor, ama işte buradayız! Heyecanın, coşkunun ve harika önerilerin bu kitabı bir üst seviyeye taşıdı ve benim sürecimin bir parçası olmak istediğın için minnettarım.

İnanılmaz beta okuyucularım Amy, Elizabeth, Fernanda, Jan, Kendra, Janelle, Isabella, Katelyn ve Mia'ya—Benim için beta okuma zorluğunu üstlendiğiniz için teşekkür ederim. Her biriniz bu sürece benzersiz bir şey kattınız ve inanılmaz becerilerinizi ve değerli zamanınızı benimle paylaştığınız için minnettarım. Geri bildirimleriniz sayesinde bu kitap benim için bir üst seviyeye çıktı ve bunu asla unutmayacağım!

Leticia, bu kitabı düzelttiğın için teşekkür ederim. Çok yeteneklisin ve işine çok önem veriyorsun. Elsie'nin bizi tanıştırdığı için çok şanslıyım.

Aileme — Bu çılgın yolculuğa benimle birlikte çıktığınız için teşekkür ederim. Paketlere yardım etmek ya da hikaye fikirlerim hakkında saatlerce konuşmamı dinlemek olsun, her zaman yanımda oldunuz ve beni desteklediniz.

Gelecekteki Bay Asher'a — Hayatı ve bu korkutucu süreci eğlenceli hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Sizin sayenizde daha çok gülmeyi ve biraz daha az stres yapmayı hatırlıyorum.

İçinde

[Başlık Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Çalma Listeleri](#)

[Birinci Bölüm: Julian İkinci](#)

[Bölüm: Dahlia Üçüncü](#)

[Bölüm: Julian Dördüncü](#)

[Bölüm: Dahlia Beşinci](#)

[Bölüm: Julian Altıncı](#)

[Bölüm: Dahlia Yedinci](#)

[Bölüm: Dahlia Sekizinci](#)

[Bölüm: Julian Dokuzuncu](#)

[Bölüm: Dahlia Onuncu](#)

[Bölüm: Dahlia On Birinci](#)

[Bölüm: Dahlia On İkinci](#)

[Bölüm: Julian On Üçüncü](#)

[Bölüm: Dahlia](#)

[On Dördüncü Bölüm: Dahlia On](#)

[Beşinci Bölüm: Julian On](#)

[Altıncı Bölüm: Julian On](#)

[Yedinci Bölüm: Dahlia On](#)

[Sekizinci Bölüm: Dahlia On](#)

[Dokuzuncu Bölüm: Julian](#)

[Yirminci Bölüm: Julian Yirmi](#)

[Birinci Bölüm: Julian Yirmi](#)

[İkinci Bölüm: Julian Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm: Julian Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm: Dahlia Yirmi](#)

[Beşinci Bölüm: Julian Yirmi](#)

[Altıncı Bölüm: Dahlia Yirmi](#)

[Yedinci Bölüm: Dahlia Yirmi](#)

[Sekizinci Bölüm: Julian Yirmi](#)

[Dokuzuncu Bölüm: Dahlia](#)

[Otuzuncu Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Birinci Bölüm: Julian Otuz](#)
[İkinci Bölüm: Julian Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm: Julian Otuz](#)
[Beşinci Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Altıncı Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Yedinci Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Sekizinci Bölüm: Dahlia Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm: Dahlia](#)
[Kırkıncı Bölüm: Julian Kırk](#)
[Birinci Bölüm: Dahlia Kırk](#)
[İkinci Bölüm: Julian Kırk](#)
[Üçüncü Bölüm: Dahlia Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm: Julian Kırk](#)
[Beşinci Bölüm: Julian Kırk](#)
[Altıncı Bölüm: Julian Kırk](#)
[Yedinci Bölüm: Dahlia Kırk](#)
[Sekizinci Bölüm: Julian Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm: Dahlia](#)
[Elli Bölüm: Dahlia Elli Birinci](#)
[Bölüm: Julian Elli İkinci](#)
[Bölüm: Dahlia Elli Üçüncü](#)
[Bölüm: Julian Elli Dördüncü](#)
[Bölüm: Dahlia Elli Beşinci](#)
[Bölüm: Julian Epilog: Dahlia](#)
[Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

